သာဂိ

စာရေးသူ - **za++** | Credit - **mmteashop.com, mmcybermedia.com**

ဒီ သာဂိက ကျွန်တော် ဆိုက်ဘာမှာ ဗညားပိစိ နစ်နင့် ရေးခဲ့တာပါ။ အခု အဲဒါလေးကို ဆက်ချင်လို့ ရှေ့စာမျက်နှာတွေကို အရင် ကူးလိုက်တယ်နော်။ အဲဒီအတွက် မြန်မာဆိုက်ဘာကို ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်။
ဒီနေ့ဗျာ..လမ်းမှာ သာဂိနင့်တွေ့လို့ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတာနင့် နားထောင်ခဲ့ရတယ်။ ဆိုက်ဘာထဲရောက်တော့ ဇာတ်လမ်း သစ်မထွက်တာ နည်းနည်း ကြာနေသလား ထင်တာနင့် တစ်ခုခု ရေးဖို့ သတိရပြန်ရော..တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် နေ့လည်ကလည်း ဒီအကြောင်း ပြောပြတဲ့ လူရှိတော့ ရေးမယ်ဟာဆိုပြီး ရေးလိုက်တာ။ ဖတ်ရတာ အဆင်မချောရင်လည်း အရေးမကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ တစ်ပုဒ်နင့် တစ်ပုဒ် နည်းနည်း ကြာနေရင်လည်း အပျင်းကြီးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ တစ်ကယ်လား ဇာတ်လမ်းလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျာ။ သာဂိကတော့ တစ်ကယ်ပြောကွ.. အဟုတ်ပါလို့ ပြောတာပဲ။ နောက်ပြီး သူက နောက်ထပ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်လို့ ပြောတာပဲဗျာ။ သူပြောပြရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာ ပြန်ရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းရတာပေါ့။ ဒီဟာကိုတော့ ရွာက သာဂိ အမှတ်တစ် လို့ပဲသဘောထားလိုက်ကြတာပေါ့ နော...

ရွာက သာဂိ

ကျုပ်က ရွာက သာဂိပါ။ နေတာကတော့ အရင်တုန်းက ဟိုး မြေလတ်ပိုင်းက ရွာတစ်ရွာမှာ..အခုတော့ မလေးစီးယားမှာ.. အင်း..ရောက်တာလည်း မကြာသေးပါဘူး။ ပြောရရင် စကားတောင် သိပ် တတ်လှသေးတာမဟုတ်ဘူး။ တရားဝင်တွေ တရားမဝင်တွေ မမေးပါနင့်ဗျာ။ အဓိကက အဓိက မဟုတ်လားဗျ။ အလုပ်လား..အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ။ တစ်ခုမကောင်းတစ်ခုပြောင်းပေါ့။ အခု အင်တာနက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်နေတာ။မဆိုးပါဘူး။ တစ်နေ့ ၃၀ တော့ ရပါတယ်။ အဲဒါပြောချင်လို့။ ကျုပ် အရင် အလုပ်တစ်ခုကနေ နားပြီး ဒီအလုပ်ထဲ ဝင်တော့သိပ်တော့ နေတတ်တာ ဟုတ်ဘူးရယ်။

အရင်တုန်းက လောင်းကစားဒိုင် မှာဆိုတော့ ရတဲ့ လခကသာ ဘာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျူပ်လက်ထဲမှာ ထောင်နှင့်သောင်းနှင့် ချီ ရှိတာဗျ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့်ကိုယ့်လက်ထဲ ကိုင် ထားတော့ ကိုယ့်ဟာလိုလို ဘာ
လိုလိုပေါ့။

အခု ဒီဆိုင်က တစ်နာရီမှ နှစ်ကျပ်၊ တစ်နေကုန် နေမှ ငွေလေး လေး၊ ငါးရာဝင်တယ်။ ကျူပ်အတွက်တော့ တော်တော်ပျင်းဖို့ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ဗျ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ.. ကံကောင်းချင်တော့အပျင်းပြေစရာလေး သွားတွေ့ရော ဆိုပါတော့။ အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ တရုတ်မ တစ်ယောက်ဗျ.. ဝင်လာတာ။ ရုပ်က သိပ် အလန်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဘော်ဒီကတော့ မဆိုးဘူး။ တောင့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ.. စလင်း ဆိုလား.. ပုလင်း ဆိုလားအဲဒါမျိုးဗျာ။ အရပ်ကလည်း မိန်းကလေးထဲမှာ မြင့်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ၅ ပေ ၁၁ လက်မ ရှိတဲ့ ကျူပ်အရပ်ကိုမဆိုစလောက်လေးပဲ မော့ကြည့်ရတယ်။ ဒါတောင် အောက်မှာသူစီးထားတာ စလစ်ပါဗျ။ အသက်ကတော့ မှန်းကြည့်ရရင် ၂၅ ဝန်းကျင်ထင်တာပဲ။

သူနှင့် စတွေ့တဲ့နေ့ကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ သူလည်း သူ့ဟာသူ အင်တာနက်ကြည့်၊ကျူပ်လည်း ကျူပ်ဟာကျူပ် လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ သူ့ကိုလည်း ဒီလိုပါပဲ။ သာမန်ကာလျှံကာ ငမ်းပြီး ဒီလိုဘဲ ကိုယ့် ကက်ရှာခန်းထဲဝင်ထိုင်နေလိုက်တာပဲ။ အဲ ထူးတာက စနေနေ့မှဗျ။ အဲဒီနေ့က နေ့လည်ကတည်းက ရုံးတွေ ပိတ်ကျောင်းတွေပိတ်တော့ လာနေကြလူတွေကအစောကြီးလာပြီး အစောကြီးပြန်သွားကြတယ်။ သူက ည ကိုးနာရီလောက်ကျမှ ရောက်လာတာ။ ရောက်လာတော့လည်း ဖွင့်ပေးလိုက်တာပေါ့။ တစ်ခုသတိထားမိတာက သူ့မျက်နှာက ခါတိုင်းနှင့် မတူဘူး။ နည်းနည်း ရဲနေတယ်။အသားဖြူတော့ ပန်းသွေးရောင်ထနေတာ သိသာတယ်။ သောက်လာတယ် ထင်ပ့ါ။ အင်းလေ.. သူ့ဟာသူ သောက်ချင်သောက်၊ မသောက်ချင်မသောက် ကိုယ်နှင့် ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ တစ်နာရီ ၂ ကျပ်ပေးရင် ပြီးတာပဲ။

မပြီးတာက သူက ၁၀နာရီထိုးတာတောင် မပြန်သေးတာပဲ။ ကျူပ်တို့ ဆိုင်က ၁၀ နာရီပိတ်တယ်လေ။ စာကြီး ကပ်ထားတာပြူးလို့။ အဲဒါ ဒင်းက ပေကပ်ကပ် ဆက်ထိုင်နေတယ်။ ကျူပ်လည်းအနားယူချင်ပြီလေဗျာ။ အလုပ်လုပ်ရတာ မပင်ပန်းပေမယ့် တစ်နေကုန် ၁၂ နာရီတိတိ ဒီထဲမှာ ထိုင်နေရတာ ငြီးငွေ့တာပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီးသောက်လည်း သောက်ချင်နေပြီလေ..ဟီးဟီး ကျူပ်တို့လို နိုင်ငံခြားသား အထွေထွေ အလုပ်သမား နင်းပြားတွေအဖို့အပန်းဖြေစရာက ဒါလေးပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဆိုတော့ ဆိုင်ပိတ်ချင်နေပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရိပ်ယောင်ပြတဲ့အနေနှင့် သူနားကဖြတ်လျှောက်၊ အမှိုက်လှည်းသယောင်ယောင် ဖုန်သုတ်သယောင်ယောင် လုပ်ပြနေတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဘာသွားတွေ့လဲ သူကြည့်နေတဲ့ဆိုက်က တရုတ် အောဆိုက်ဗျ။ သူက စာဖတ်နေတာ။ ကျူပ်က တရုတ်စာတတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်သူဌေးနှင့်လုပ်တုန်းက သူဌေး က ပြောပြထားလို့ပါ။

အံမယ် ဒင်းက ကျူပ် မသိဘူး အထင်နှင့်။ ခပ်တည်တည် ဆက်ဖတ်နေတာ။ အင်းလေ .. သူ့ဟာသူ

ဖတ်ချင်လည်း ဖတ်ပေါ့။ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ်ပဲ ဟာ။ တစ်နာရီ လောက် ဆက်ထိုင်နေပြီးမှပြန်သွားတာဗျ။ ကျူပ်ကတော့ စိတ်တွေ ညစ်တာပေါ့ဗျာ။ အရက်သောက်ချိန်မှာ မသောက်ရတော့ နည်းနည်းတော့ တင်းတာပေါ့။ နောက်အဲဒီတရုတ်မ လာပြီဆို အလိုလိုမှတ်မိတယ်။ သြော် .. အောစာအုပ် ဖတ်တဲ့ တရုတ်မ လာပြီဟ ဆိုပြီးမှတ်မိသွားတာပေါ့။ မှတ်မိတော့ ကြည့်ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ ကြည့်တော့ မျက်လုံးချင်း ဆုံတာပေါ့ဗျာ။ မျက်လုံးချင်း ဆုံတာ ကြာတော့ခလုတ်တွေ တိုက်ရော ဆိုပါတော့။

ရယ်ရွှင်ပြုံးတုံ့ မပြုံးတုံ့ လုပ်နေမှတော့ ဒါ တစ်ဝက်တော့ ပါပြီထင်တာပဲလေ။ အဲဒါနှင့် စနေနေ့ တစ်ရက် ထပ်ရောက်လာပြန်ရော။ အဲဒီနေ့လည်း သူနောက်ကျတာပဲ။ ၉ နာရီလောက်မှ ရောက်လာတာ။ထုံးစံအတိုင်း သူကြည့်တာတွေ ကြည့်ပြီး ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံရှင်းတော့

"ဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏစောင့်ပေးပါလား"လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူကပြန်မေးတယ်။

"ဘာကိစ္စလဲ" တဲ့။

ကျွန်တော်က ခဏလေးစောင့်နော်။ အရေးကြီးလို့ပါ အဲ့ကျတော့ ပြောပြမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ သူက ထွက်သွားတယ်။ အမှန်တစ်ကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လို နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်က သူတို့လိုနိုင်ငံသား အဲလေ နိုင်ငံသူတစ်ယောက်ကို ဒီလို စကားပြောဖို့ဆိုတာ တော်တော် စဉ်းစားရမယ့် အခြေ အနေပါ။ ခုတော့ကျွန်တော်က နည်းနည်း ကောင်းနေတယ်လေ.. အဟဲ.. နေ့ခင်းက အစ်ကို လာပြီး ဘီယာတိုက်သွားတာနှင့် သွေးတွေက နွေးနေတာကိုး...

အဲဒါနှင့် ဆိုင်တံခါးပိတ်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်တော့ ဆိုင်ရှေ့ပလက်ဖောင်းမှာ သူ စောင့်နေတယ်ဗျ။ အံ့သြသွားသလို ဝမ်းလည်းသာရတာပေါ့။ ကိုယ်က စကားအဖြစ်သာ ပြောလိုက်တာတစ်ကယ်စောင့်လိမ့်မယ်လို့တော့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ သူ့ရှေ့ သွားရပ်လိုက်တော့ သူက

"ဘာပြော မလို့လဲ"တဲ့..

ကျွန်တော် အပွင့်လင်းဆုံး ပြောလိုက်တယ်။

"မင်းနှင့် ဒီည လိုက်အိပ် ချင်တယ်၊ ရမလား"

သူက ရယ်တယ်။ပြီးတော့

"မရဘူး၊ အိပ်လို့မရဘူး၊ ၁၂ နာရီ အထိပဲ ရမယ်"တဲ့။

အဲဂလိုနှင့် သူနှင့် ပါသွားရော ဆိုပါတော့။ သူက ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ကွန်ဒိုမှာပဲ နေတာဗျ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကမြေညီထပ်မှာ။ လူနေခန်းတွေက အပေါ်မှာ ဓာတ်လှေကားကြီးနှင့် တက်ရတာပေါ့ဗျာ။ လုံခြုံရေးတွေလည်း ရှိတော့ နည်းနည်းတော့ ရှုပ်ရတာပေါ့လေ။ ဒီအခန်းတွေပေါ်တက်ဖို့ဆို အိုင်စီ ကဒ်ထုတ်ပြမှ ဝင်ခွင့်ရတာကလား။ ခုတော့ မရှေ့တရုတ်မ ကောင်းမှုနှင့် အစောင့် ဘကုန်းတွေ့နီပေါ်တွေကို ခပ်ရင့်ရင့်ကြည့်ပြီး နောက်က ကပ်လိုက်သွားတယ်။

၁၄ ထပ်ရောက်တော့မှ မချောရဲ့ အခန်းကို ရောက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ အခန်းထဲဝင်ရောဆိုပါတော့ဗျာ။ တော်တော် သပ်ရပ်သားနားတဲ့ အခန်း တစ်ခုပါ။ နည်းနည်းတော့ ကျဉ်းသလို ထင်ရတယ်။

မချောကကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ခိုင်းပြီး သူက အထဲ ဝင်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ တစ်ဘက်ကြီး ပတ်ပြီးပြန်ထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ကျွန်တော့်ရှေ့ ရပ်ပြီး ...

"ဖုန်း ပေးပါ" တဲ့ ..

တစ်မျိုး မထင်နဲ့။ သူ ကျုပ် ဟန်းဖုန်းကို တောင်းနေတာ။ ကျုပ်လည်း ထုတ်ပေးလိုက်ရော ဇတ်ဆိုယူပြီး ဖတ်ဆို အံဆွဲ တစ်ခုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်သော့ပါ ခတ်ပစ်လိုက်ရောဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဘက်လှည့်ပြီး ပြောတယ်။ သူရေချိုးဦးမယ်တဲ့။ ပျင်းရင် ရေခဲ သေတ္တာထဲမှာ ဝိုင်ပုလင်း ရှိတယ်။ ယူသောက်ပါတဲ့။ အံမယ်..ဆက်ပြောသေးတယ်။ အကုန်မသောက်နဲ့နော်.. နင်တို့ ဗမာတွေက အသောက်ကြမ်းတယ် ဆိုပဲ.. နည်းနည်းတော့ တွေးသွားတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဗမာ ဘယ်နှစ်ကောင်တောင် ရှိခဲ့ပြီလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ နောက်တော့လည်း ဆက်တွေးမိတာက အင်း..ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဟိုဟာထက်တော့ သာမှာပါပဲလို့လေ။

သူရေချိုးတာကလည်း နည်းနည်းတော့ ကြာတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း ဝိုင်လေး ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲ့ထည့် သောက်ရင်းသူ့ကို စောင့်ရင်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ပေါ့။ ပြောရဦးမယ်။ သူက အိပ်ခန်းတံခါးပါ သော့ခတ်သွားတာဗျ။ တံခါးမကြီးကိုလည်း စတီးရောင် သော့ကြီးနဲ့ ခတ်ထားသေးတယ်။ ဒီအချိန် မီးထလောင်ရင် ကျုပ်တော့ ဘယ်ပြေးရမယ်မှန်း မသိဘူးလို့ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိသေးတယ်ဗျ ဟားဟား ...

ခဏနေတော့မှ သူရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ မင်းလည်း ချိုးလေတဲ့။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ တံဘက်တွေရှိတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ရတာပေါ့။ သူ့ရေချိုးခန်းက ကျဉ်းသလောက် များလိုက်တဲ့ ဗူးတွေဆိုတာရှုပ်ယှက် ခတ်နေတာပဲ။ ခေါင်းလျှော်ရည်တွေရော၊ ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာ၊နောက် ကျွန်တော် မသိတဲ့ ဗူးတွေရော ဘာတွေ မှန်းကို မသိဘူး။ မသိလည်း သိအောင် စာတွေ လိုက်ဖတ်ကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးမိတော့ပါဘူး။ အချိန်က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားဗျ..ဟဲဟဲ..အဲဒါနဲ့ ကမန်းကတမ်း ရေချိုးပြီး သူ့လိုပဲ သန်ဘက်ကြီး ပတ်ပြီးအပြင်ထွက်လိုက်တော့ သူက ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်ဗျ။

ဝိုင်ထည့်ထားတဲ့ ဖန်ခွက်လေးကို မျှင်းပြီး စုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မရို့တရို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကျုပ် သူ့ဘေးနား အသာလေး ကပ်ပြီး သွားထိုင်လိုက်တော့ သူက ကျုပ် ဘယ်ဘက်လက်မောင်းပေါ် မှီနွဲ့နွဲ့လေး မထိတထိ ထိလာတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်ရစ်မရှိတဲ့ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေက ကျုပ်ကို တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ပြောနေသလိုပဲ။ ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိဘူးဗျာ။ ပြန်ပြောရတာ ခက်တယ်။ မြူသလိုလို ကြည့်တယ်လို့ ပြောရမလားပဲ... ကျုပ်လဲ သူ့နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးတွေကို ငုံခဲပစ်လိုက်တယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာ ရေချိုးပြီးစမို့ ထင်ရဲ့။ အေးစက်စက်လေးနဲ့ မွှေးမွှေးလေး.. သူနှုတ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးထားတယ် ထင်တယ်။

ခဏနေတော့ သူက ကျုပ်ကို အသာတွန်းတာနဲ့ ကျုပ်လည်း လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက ဝိုင်ခွက်ကို ယူပြီး ငုံလိုက်တယ်။ နောက်နည်းနည်း မြိုချသေးလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး

ကျုပ်နှုတ်ခမ်းတွေကို ထိလာတယ်။ ရုတ်တရက်တော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုတုန့်ပြန်ရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကိုပဲ ပြန်နမ်းရမလား.. ဝိုင်ကိုပဲ အရင်သောက်ရမှာလား..ဘာကို အရင်လုပ်ရမယ်မှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါမျိုး ရုပ်ရှင်ထဲပဲ မြင်ဖူးတာကိုးဗျ။ နောက်တော့ ပါးစပ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ ဝိုင်တွေကို အရင် မျိုချပစ်လိုက်တယ်။ ဝိုင်လည်း ကုန်ရော သူ့လျှာလေးက ကျုပ်ခံတွင်းထဲ ဝင်လာပြန်ရော.. အဲဒီမှာလည်း ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိပြန်ဘူး ... ဟုတ်တယ်လေဗျာ။ ကျုပ်တို့ ရွာမှာတုန်းက ဒီလို နမ်းတာမှ မဟုတ်တာ။ကျုပ်က ဘယ်သိမလဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲတော့ လျှာကြီးတွေ ထွက်ထွက်လာပြီး နမ်းကြတာတွေဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ထဲမှာကျတော့ အဲဒီလျှာတွေဘာလုပ်နေကြတယ် ဆိုတာ ကျုပ်မှ မမြင်ရတာ။ ဘယ်လို အတုခိုးရမှန်း ဘယ်သိမလဲ နော...

အဲဒါနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတဲ့ ကျုပ်က သူ့လျှာလေးကို သွားနဲ့ ဖွဖွလေး ခဲထားလိုက်တော့ သူက ကျိုးမင်းငါး ...လို့ တိုးတိုးလေး အော်တယ်။ ကျုပ်လည်း ရယ်ချင်လာတာနဲ့ သူ့လျှာလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အားရပါးရ ရယ်မိတယ်။ သူကလည်း ခိုးခိုးခစ်ခစ်နဲ့ လိုက်ရယ်တယ်။ နောက်တော့ သူက ဖတ်ဆို ကျုပ်ပေါင်နှစ်လုံးပေါ် တက်ခွထိုင်လိုက်ပြန်တယ်။ ခုဆို သူနဲ့ ကျုပ်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ချင်းအပ်လို့။ သူ့ကိုယ်လေးက နွေးနွေးလေးနဲ့ အိစက်စက်လေးဗျ။

အဲလိုနဲ့ သူက ကျုပ်ပေါင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ဝိုင်ကို ငုံလိုက်၊ သူတစ်ဝက်သောက်လိုက်၊ ကျုပ်ကို တစ်ဝက်တိုက်လိုက်နဲ့ သုံးခွက်မြောက်လောက်ကျတော့ ကျုပ်က စိတ်အရှည်တော့ဘူးရယ်..ဟုတ်တယ် အောက်ကပေါက်ကလည်း ထနေတာ ကြာပြီလေဗျာ။ သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းဖက် နို့အုံတွေကို ဖျစ်ညှစ်နယ်ရင်း လည်တိုင်လေးတွေ၊ ပခုံးစွန်းလေးတွေကို အတင်းနမ်းရှုံ့မိတယ်။ သူက တစ်ခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်ရင်း ရုန်းတယ်ဗျ။ အရုန်းကောင်းတော့ သူ့တစ်ဘက်ကြီးပြေကျသွားရော။

သူက လှမ်းဆွဲသေးတယ်။ မီတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်လက်က သူဖုံးမယ့်နေရာ ရောက်နေမင့်ဟာပဲ။ အဲဒါနဲ့ သူက ရှက်သလိုလို ဘာလိုလို ပုံလေးနဲ့ ကျွန်တော့် ပေါင်ပေါ်က ထပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြေးသွားတယ်။ စိတ်ထနေလို့လား မသိပါဘူး။ ခပ်ပိန်ပိန် တရုတ်မရဲ့ ဖင်လုံးလုံးလေးတွေ တုန်တုန် တုန်တုန်နဲ့ ကျုပ်မျက်စိထဲတော့ အမိုက်စားကြီးတွေထက်တောင် လှနေသလိုပဲ။

အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူ့အခန်းထဲ လိုက်ဝင်သွားရော ဆိုပါတော့။ သူက ခုတင်ပေါ်မှာ ပုံပုံကွေးကွေး တစ်စောင်းလေး လှဲနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း သူ့ဘေးနား အသာလေး ဝင်လှဲရင်း သူ့လက်မောင်းလေးကို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူတွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

နောက် သူ့လက်မောင်းလုံးလုံးလေးကို အသာလေး ဖွဖွလေးပွတ်ပေးရင်း သူ့နားရွက်လေးကို နမ်းလိုက်တယ်။ သူ ခေါင်းလေး စောင်း ပခုံးလေး ကျုံ့သွားတယ်။ နောက် ကျုပ်လက်က လက်မောင်းလေးတွေကနေ နို့အုံလေးတွေဆီ နယ်ချဲ့လိုက်တယ်။ ကျုပ် နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ သူ့နားရွက်ကားကားလေး ထဲမှာပဲ အလုပ်ပေးထားတယ်။ တစ်စောင်းလေးဖြစ်နေတဲ့

သူ့ဖင်လုံးလုံးလေးတွေကိုလည်း နောက်ကနေ ငပဲ နဲ့ ဖိကပ်ပေးထားတယ်။

ဘယ်လက်ကတော့ တံတောင်ထောက်ပြီး သူ့ခေါင်းလေးကို ဖေးကိုင် ထားရတာပေါ့။ ခဏနေတော့ သူ ပက်လက်လှန်လိုက်တယ်ဗျ။ အဲတော့ ကျုပ် နှုတ်ခမ်းတွေကို သူ့ လည်တိုင်ကျော့ကျော့လေးဆီ နေရာပြောင်းရတော့တာပေ့ါ။ ညာလက်ကတော့ မူရင်းနေရာကနေ တစ်လက်မ မှ မရွေ့စေရဘူး။ နောက် သူက ကျုပ်ခေါင်းကို အောက်ကိုဆွဲတွန်းချနေတယ်ဗျ။

ကျုပ် သိပါတယ်။ သူ ဘာလိုချင်တယ် ဆိုတာ။ သူ့အလိုကျအတိုင်း ဖြေးဖြေးချင်း ကျုပ်နှုတ်ခမ်းတွေကို အောက်ဘက်ကို စုန်ဆင်းစေတယ်။ တောင်ပူစာ မို့မို့လေးနစ်ခုနားရောက်တော့ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို မော်ကြည့်တော့ သူက မျက်လုံးလေး မှေးပြီး ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်ဗျ။ ကျုပ်က သူ့ ဝန်းဝန်းမို့မို့ နို့အုံလေးရဲ့ ထိပ်သီးခေါင်းလေးကို အသာလေး လျှာလေးနဲ့ထိုးပြီး စို့လိုက်တော့ သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေ လုံးဝစင်းကျသွားတယ်။ အံမယ်..တောသားပေမယ့် ကျုပ်လည်း ဒီလောက်တော့ တတ်ပါတယ်ဗျ။ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်တာ အလကား မှတ်လို့။ ကြုံလို့ပြောရ

နောက် ကျုပ်ကို ဘာတွေမှန်းမသိဘူး ပြောတယ်။ အဲလောက်ကြီးကျတော့ ကျုပ်ကနားလည်တော့ဘူး။ ဆူမျှားနေတာလားလို့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အူကြောင်ကျား ဖြစ်နေ တာပေ့ါ။ နောက်တော့ ဟုတ်ဘူးဗျ။ သူက စိတ်မရှည်တော့တဲ့ ပုံနှင့် ကျုပ်ကို မွေ့ယာပေါ် တွန်းလှဲလိုက်တယ်။
ဩော်..ပက်လက်လှန်နိုင်းတာကိုး.....

ပြီးတော့ ကျုပ် အပေါ်ကို ဒူးထောက်ပြီး တက်ခွပါလေရော။ ကျုပ်လည်းငြိမ်ပြီးကြည့်နေရတာပေ့ါ။သူက ကျုပ်ဟာကို ညာလက်လေးနှင့်ကိုင်ပြီး သူ့ စအို့ဝလေးနဲ့တေ့တယ်။ နောက် ဖြေးဖြေးချင်း ဆိုသလို ထိုင်ချတယ်ဗျ။ ဘယ်ကလာ..အဆုံးထိ ရောက်မလဲ။ ဒင်း ခေါင်းတောင်မမြုပ်ဘူး။ ထိပ်ဖူး သာသာရယ်။ အဲလောက်လေးဝင်ရုံ ရှိသေး နည်းနည်း ပြန်ကြွပြန်ရော။ ပြီးတော့ ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်နည်းနည်းလေး လုပ်ပြီး သူ့ဖင်လေးကို ဖိချ ပြန်တယ်။ ခုနထက်တော့ ပိုဝင်သလိုပဲ။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းမမြုပ်သေးပါဘူး။ ခေါင်းသာ မမြုပ်သေးတာ ဆရာရေ.. ကျုပ် ငပဲကတော့ လက်နဲ့အတင်းညှပ်ဆွဲထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ခမျာလည်း သိပ်တော့ သက်သာရှာမယ် မထင်ဘူး။ ပေါင်လုံးကြီးတွေ များ တစ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်လို့။ အဲ လှုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ တုန်တယ် ခေါ်ရမလား မသိဘူး။ ဟုတ်တယ်။ သူ့ ပေါင်လုံးကြွက်သားလေးတွေရော..ဗိုက်သားလေးတွေပါ လှိုင်းထသလို တုန်နေတာ။

နောက် သူ အဆုံးထိထွက်အောင် ကြွလိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်ဖိဖိလေး ထိုင်ချတယ်။
"အိုက်..ယား"
ကျွတ်..ကျွတ်..နည်းနည်း ပိုဝင်သွားတယ် ထင်တယ်။ ကျပ်လိုက်တာဗျာ။ ကျဉ်တောင် ကျဉ်တယ်။
ကျုပ်လည်းပက်လန်လှန်နေရာကနေ ခေါင်းထောင်ထပြီး ယောင်တောင် အော်မိပါလေရော။ အဲတော့ သူက

ကြေးနီရောင် ဆံပင်လေးတွေ ချွေးစိုပြီးကပ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ပြုံးကြည့်တယ်ဗျ။ ပြုံးသာ ပြုံးတာပါ။ သူလည်း ပျိုင်းနေလောက် ပြီ။ အံမယ်..ဖွဲ့ကတော့ မသေးဘူးဗျို့။ နားတော့ မနားဘူးဗျ။

နည်းနည်းပြန်ကြွပြီး သူ့ခါးလေးကို ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် လုပ်ပြန်တယ်။ ကျုပ် ငပဲကတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ကစားစရာလေးလိုပဲ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးစေးလေးတွေနှင့် ပြောင်လက်လို့။ ပြီးတော့ ထပ်ဖိပြီး ထိုင်ပြန်တယ်။ကျုပ် မှာ ပါးစပ်ဖြဲ သွားစေ့ပြီး ရှီးကနဲ အော်မိမလိုဖြစ်လို့မနည်းထိန်းလိုက်ရတယ်။ ဒီတစ်ခါ တော်တော်လေး ဝင်တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းတော့ မြုပ်သေးဘူးရယ်။

သူလည်း နည်းနည်း မောသွားပုံရတယ်။ အဲဒီအတိုင်းလေး ခဏနားနေတယ်။ အဲလိုကျတော့လည်း ကျုပ်က နေတတ်ပြန်ဘူးဗျ။ ဟုတ်တယ်။ ငပဲက တစ်ဆတ်ဆတ်နှင့် သွေးတွေ အရမ်းတိုးနေပြီ။ အောက်ကနေ ပင့်ဆောင့်လိုက်ရ ကောင်းမလား တွေးမိတယ်။ နောက်တော့ ဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ သူ့အလိုကျ လုပ်ပါစေ ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်တယ်။

ခဏလေးနေတော့ သူပြန်စတယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်သလောက်လေး စကောဝိုင်းသလို လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ "ဟားးးးး.... " ဝင်သွားပါပြီဗျာ။ "ဖလွတ်" ဆိုတဲ့ အသံတောင် ကြားလိုက်ရလား မဆိုနိုင်ဘူး။ သူက ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုင်အချမှာ ကျုပ် ငပဲ ခေါင်းဟာနစ်မြုပ် ဝင်သွားတယ်။ ခေါင်းဝင် ကိုယ်ဆံ့ဆိုတာမျိုးမှာ ဒါရော ပါသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ခေါင်းဝင်သွားတာနှင့် အောက်ပိုင်း အတံဟာ တအိအိနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ဝင်သွားလိုက်တာ အဆုံးထိရောက်ကရောပဲ။

အရသာ ခံရမလားမှတ်တယ်။ ကျုပ်ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားတဲ့သူ့ ဘယ်လက်က ကျုပ်ကို ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်တာဗျာ။ကျုပ် ညာဘက် နို့သီးဆို သူ့လက်သည်းတွေတောင်စိုက်လို့။ မနာဘဲ နေမလားဗျ။ နာတာပေ့ါ။ သွေးတောင်စို့တယ်။ အဟီး..ဒါပေမယ့် ..ခဏပဲဗျ။ အာရုံက အောက်ပိုင်းပြန်ရောက်သွားရော။

ကျုပ်ငပဲဟာ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်ကြီးဗျာ။ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆီသုတ်ပြီး အတင်းညှစ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဟိုပစ္စည်းနှင့် မတူတာက ဒီဟာက နည်းနည်း ပိုပြီးတော့ ပူတယ်ဗျ။ အာရုံတွေ ခံစားလို့မှ မပြီးသေးဘူး။သူက ကျုပ်ရင်ဘတ်ပေါ်မှောက်ရက်ကြီး ပြုတ်ကျလာပါရော။ ဘာဖြစ်တယ်တော့ သိဘူးရယ်။

အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း ကျုပ်ပေါ်မှာ ငြိမ်နေတာဗျ။ လှုပ်ကို မလှုပ်တော့ဘူး။ အဲလိုကြီး နေနေတာ နည်းနည်းကြာလာတော့ ကျုပ်ကဘယ်ရတော့မလဲ။ လုပ်ချင်ပြီလေ။ အောက်က ငပဲက လှုပ်ပါ၊လုပ်ပါ ဆိုပြီးအော်ဟစ်နေသလိုပဲ။ "ဒုတ်..ဒုတ်.....ဒုတ်..ဒုတ်" နဲ့ သွေးတွေ တိုးနေတာ။

အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ဖက်ပြီး ငုတ်တုပ်ထိုင်ရတယ်။ သူကတော့ အရိုးတွေ မရှိတော့တဲ့ အတိုင်း ပျော့ခွေခွေလေး ပါလာတယ်။ ပြီးတော့ ဖြေးဖြေးလေး မွေ့ယာပေါ် လှဲချပေးလိုက်တယ်။ ပစ္စည်းကတော့ မကျွတ်စေရဘူးပေ့ါ။ သူ   ပက်လက်ကလေး အထိုင်ကျသွားသွားမှ ကျုပ်က နည်းနည်းချင်း

ဆွဲထုတ်ကြည့်တယ်။ ကျူပ် ငပဲက တထစ်ထစ်နှင့် ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဟာ..သုသွေးတွေ ထွက်နေပါလား။ သွေးစလေးတွေဟာ ရဲနေအောင် ကျူပ် ငပဲထိပ်နဲ့ ဘေးပတ်လည်မှာ ပါလာကြတယ်။ ဒစ်ခေါင်း အောက်ခြေမှာ ဝါဝါအဖတ်လေးတစ်ချို့လည်း ကပ်ငြိလို့။အင်း..ဟိုဟာတွေ နေမှာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာတော့ ရွံပါဘူးဗျာ။ ဆက်လုပ်ဖို့ပဲ အာရုံရှိတယ်..ဟီးဟီး..

အဆုံးထိ ဆွဲထုတ်ပြီး အစကနေ ပြန်သွင်းကြည့်တယ်။ သူ ခါးလေး ကော့တက်သွားတယ်။ လက်ကလေးတွေကသူ့ပေါင်ကို ကိုင်ထားတဲ့ ကျူပ်လက်တွေကို အတင်း ဆုပ်ညှစ်လို့။ "အား..ပါး..ပါး.." ဒီတစ်ခါလည်း ထိပြန်တာပဲဗျို့။ ကျူပ်ဒစ်ခေါင်းကို လက်ညိုး၊ လက်မနှင့် ညှပ်ပြီး အတင်းဖြဲချလိုက်သလိုပဲ။ ကောင်းချက်က ..သာဂိ ဟတ်တွေထိ ပြီး ခဏတောင် နားရတယ်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်သွင်းတာပေါ့။

ခုမှ သတိထားမိတယ်။ကျပ်တာက အပေါက်ဝနား တစ်လက်မ နှစ်လက်မ လောက်ပဲဗျ။ အထဲရောက်တော့ ဒီလောက်ကြီး မကျပ်တော့ဘူး။ အဲဒါသေချာချင်လို့ လေး၊ငါးခါ လောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း အစ၊အဆုံး သွင်းထုတ် လုပ်ကြည့်တော့ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျပ်နေတာက အပေါက်ဝနားတင်။ သူကတော့ ကောင်းနေပြီ ထင်တယ်။ မျက်လုံးကို လုံးဝ မှိတ်ထားပြီး တစ်ချက် တစ်ချက် ခါးလေးကော့လိုက်၊ လက်ကလေးတွေက ကျူပ်လက်တွေကို လှမ်းဆုပ်လိုက်၊တစ်ခါတစ်လေ အိပ်ရာခင်းကို ဆုပ်ချေပစ်လိုက်နှင့် လုပ်နေတယ်။

ကျူပ်လည်း လေ့လာရေး ပြီးတာနှင့် ဖြေးဖြေးချင်း အဝင်၊ အထွက် လုပ်နေလိုက်တယ်။ လုပ်ရင်း တန်းလန်း အောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ ကွဲကြောင်းလေးက ဟတတလေးဗျ။ အရည်တွေတော့   သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ခြောက်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ အဲဒါနှင့် ဒူးထောက် လုပ်နေရင်းကနေ ညာလက်နဲ့ သူ့ပေါင်လုံးလေးကို ကျော်ပြီး ကွဲကြောင်းလေးကို စမ်းလိုက်တာ သူတွန့်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ နောက် အပြင်နှုတ်ခမ်းကြီးကို ဖြဲပြီး အစေ့လေးကို လိုက်ရှာတော့ တွေ့တယ်ဗျ။ ပန်းနုရောင် သေးသေး ရှည်ရှည်လေးရယ်။

အဲဒါလေးကို လက်ညှိုး၊ လက်မကြားထဲ ထည့်ပြီး ဖွဖွလေး ချေကြည့်တာ။ အံမယ်လေး..လန့်တောင် လန့်တယ်။ ငြိမ်နေရာကနေ ရုတ်တရက်ကြီး ဘေး၊ ဘယ်ညာစောင်းရင်း ထအော်ပါလေရော.. သူ့ စအိုလေးကလည်း ဖိ..ဖိ.. နဲ့ နေအောင်ကို ကျူပ် ငပဲကို ညှစ်တာဗျာ။ ရှေ့တိုး၊ နောက်ဆုတ်တောင် လုပ်လို့ ရတော့ဘူး။

အရည်တွေလည်း ထွက်လာတယ်ဗျ။ ရှေ့ကရော၊ နောက်ကရော။ ရှေ့က ထွက်တဲ့ အရည်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ချွဲလို့။ နောက်ကထွက်တဲ့ အရည်ကတော့ ခပ်နည်းနည်း ပဲဗျ။ အဲ သူက အရည်ဆိုတာထက် အဆီနှင့် ပိုတူမယ်ထင်တယ်။ အဲဒါတွေ ထွက်လာတော့မှ ကျွန်တော့်မှာ နည်းနည်း အနေချောင်တယ်။

လက်မလေးနှင့် ကွဲကြောင်းလေးကို လက်ပြောင်းပြန်လုပ်ပြီး ပွတ်ဆွဲရင်း ငပဲကိုလည်း အဝင်အထွက် လုပ်ရတယ်။သူကတော့ ဒူးခေါင်းလေးနှစ်လုံးကို ရင်ဘတ်နှင့် ထိလုမတတ် ကွေးပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ထားတယ်။ သူ့ဘာသာသူ ကွေးထားတဲ့ ခြေထောက်လေးက ခြေမလေးတွေကို ကုပ်ထားလိုက်တာ

ဖြောင့်စင်းလို့။

သူက ဒူးကို ကွေးပစ်လိုက်တော့ လက်မနှင့် အစေ့ကို ပွတ်ရတာ မလွယ်တော့ဘူး။ အဲဒါနှင့် လက်ကို ပေါင်အပြင်ပြန်ထုတ်ပြီး ကွေးထားတဲ့ သူ့ပေါင်နောက်သား အရင်းလေးကို ကိုင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ အရသာယူတဲ့ အနေနှင့်အားရပါးရ စမ်းကြည့်ပါတယ်။ ဆောင့်ကြည့်တာလို့ ပြောတာဗျ။ သူခံနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြမ်းတာကို သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး။ အားရပါးရဆောင့်နေတဲ့ ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို သူ့ခြေဖျားလေးတွေနှင့် လှမ်းတွန်းတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း သူ့အကြိုက် တစ်ဆုံးထုတ်၊ အကုန်သွင်းကို ဖြေးဖြေးချင်း ပြန်လုပ်ရတယ်။ အင်း..သူက အဲဒါမျိုးမှ သဘောကျတာ ထင်တယ်။

ပိုသဘောကျအောင် ကွဲကြောင်းလေးထဲ လက်မလေး နှစ်ထည့်လိုက်တော့ သူ ကျုပ် ကို ဘာတွေလဲ မသိဘူးလှမ်းပြောတယ်။ လက်မလေးကို နူတ်ခမ်းသားတစ်လျှောက် ပွတ်ဆွဲလိုက်၊ အပေါက်ဝနားရောက်ရင် ကျင်းစိမ်လိုက်၊ အစေ့လေးနားရောက်တော့ ဖွဖွလေး ချေလိုက်နှင့် ပေါက်ကရ လုပ်ရင်း အောက်က ငပဲကိုပဲ ဖြေးဖြေးချင်း လှုပ်ပေးလိုက်တာ သူ့မျက်ဝန်းထောင့်လေးတွေကနေ မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျလာပါရော..လူကတော့ ခါးလေးကော့ပြီး လက်ကလေးတွေကို အိပ်ယာခင်းကို အတင်းဆုပ်ထားတယ်။

ကျုပ်လည်း အဲဒီ အမူအယာလေးနှင့် သူ့မျက်ရည်စလေးတွေ တွေ့တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရတော့ဘူးဗျာ။ လေး ငါးချက်လောက် ဆက်တိုက် ဆောင့်ချမိရင်း အရည်တွေ ထွက်ကုန်ပါလေရော..ခုနက တစ်ပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်တာဆိုရင် ဒီတစ်ခါ ရှိသမျှ အကုန် ထွက်တာဗျို့။

ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်ဘူး။ သူ့အပေါ်မှောက်ပြီး တစ်ဟူးဟူး၊တစ်ဟဲဟဲနှင့် ကျုပ်မှာ မောနေတော့တယ်။ ပြီးတော့ စိမ်ရက်ကြီး အမောဖြေနေတာ အိပ်တောင်ပျော်တော့မလို့။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဖြေးဖြေးချင်း တွန်းဖယ်မှ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ အဲဒါနှင့် ဘေးကို လိမ့်ချလိုက်တော့ သူက ဖြေးဖြေးချင်း ထပြီး ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်သွားတယ်။ သူ ထသွားတဲ့ နေရာ အိပ်ယာခင်းပေါ်မှာတော့ အရည်တွေဟာ အကွက်လိုက်ကြီးတွေ၊ တစ်ချို့ နေရာတွေဆို အနီရောင်လေးတွေ အဝါရောင်လေးတွေတောင် ရောယှက်လို့။ ဟေးဟေး..ဘာထူးလဲ..ကျုပ် ငပဲ မှာလည်း ဒီလိုပဲ။

သူ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့မှ ကျုပ်လည်း ကမန်းကတမ်း ရေချိုးခန်းထဲဝင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း တစ်ခါတည်း ရေချိုးပစ်လိုက်တယ်။ ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ သူက အိပ်ယာခင်းတွေ ဘာတွေ လဲပြီး ညအိပ် အကျီ င်္ လေးနှင့် ကုတင် ပေါ်မှာ လှဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အဝတ်စားဝတ်တာကို သူက စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေသေးတာ။ အဲလို ကြီး ကြည့်တာ တစ်ခါမှ မခံဘူးတော့ ရှက်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် နေတောင် မနေတတ်ဘူး ..အဟီး..။

အဝတ်စားဝတ်ပြီးတော့ သူက ဓာတ်လှေကားနားထိ လိုက်ပို့တယ်ဗျ။ ဖုန်းကိုတောင် အဲဒီ ဓာတ်လှေကားထဲရောက်မှ ပြန်ပေးတာ ဆရာရေ..ကျုပ် အဆောင်လေးထဲရောက်တော့ တစ်နာရီ ခွဲပြီ။

မနက် အလုပ်ဆင်းရဦးမယ်ဆိုပြီး အိပ်လိုက်တာ တစ်ညလုံးတစ်ရေးတောင် မနိုးဘူး။ 10 နာရီထိုးမှ ကမန်းကတမ်း မျက်နှာသစ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်တော့ ရေမချိုးလိုက်ရဘူး။ ကျုပ်မှာဗျာ တစ်နေကုန် ယားလိုက်တာ ဆိုတာ မပြောပါနှင့်။ လူလစ်တိုင်း ကုပ်ဖဲ့နေရတယ်။

မနေ့ညက သူ့ဆီက ထွက်တဲ့ အရည်တွေက ကျုပ်ငွေးဥမှာ ပေနေတာကလား။ ခုမနက်ကျတော့ အဲဒါတွေက ခြောက်ကပ်ပြီး ဖြူဖြူ အဖတ်လေးတွေဖြစ်လို့။ ကျုပ်အမွှေးတွေ ကြားထဲမှာပေါ့။ အဲဒါတွေက လမ်းလျှောက်လိုက် တိုင်း၊ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ဆွဲခွာလိုက် ကပ်လိုက်နဲ့ ကျုပ်မှာ နေမထိထိုင်မသာ ယားနေတော့ တာပဲဗျို့။ နောက်ဆို သူလို့ အသားဖြူမျိုး ချပြီးရင် ရေစင်အောင် ချိုးရတော့မယ်။

သူနှင့်ကော..အင်း..သူဆာတဲ့ အချိန်ဆိုရင်တော့ လာလာခေါ်တတ်ပါတယ်။ ဗျာ..ဖုန်းနံပါတ်လား။ ဆိုး ဆောရီးပါဗျာ။ သူ ကျုပ်ကို ပေးမထားဘူးဗျ။ ကျုပ်ဆီကိုလဲ တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ဖူးဘူး။ နာမည်..နာမည်လဲ မသိဘူးဗျ။ဒီကိစ္စမှာ နာမည်က အရေးကြီးလို့ဗျာ.. ဟဲဟဲ..ခင်ဗျာ.. ကျွန်တော် ဘယ်မှာနေတာလဲ..ဟုတ်လား.. ခင်ဗျား နည်းနည်းလွန်လာပြီ ထင်တယ်နော်..ဒါပဲဗျာ..ကျုပ်သွားတော့မယ်။

သာဂိက အဲလိုပြောပြီး ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့် ထွက်သွားပါကြောင်း…

(1) END

သာဂိ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလား မသိဘူးဗျာ။ တော်တော်ကြာကြာ ပျောက်သွားတယ်။ အဲမနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ အရက်ဆိုင်မှာ ပြန်တွေ့တော့ သူက နည်းနည်းမှန်နေပြီ။ နှုတ်ဆက်တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား ထိုင်စကားပြောရင်း အရှိန်လေးရလာတော့ သူ ရင်ဖွင့်ပါလေရော.. 😕 ..... သာဂိ တို့ နှစ် ပေ့ါဗျာ။

ကျုပ်က ကောင်းတဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒီလို နိုင်ငံခြား ထွက်လာတယ် ဆိုတာကလည်း သူများတွေလို ကြီးပွားချင်လို့၊ အရင်းနှီးရှာဖို့တို့၊ ပညာရချင်လို့တို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာက အမျိုးတွေက လက်မခံတော့တာနှင့် ပျော်ရာမှာနေရင်း ဆိုသလို ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်ကို မွေးတာ "ပင" ဆိုတဲ့ ရွာမှာဗျ။ ခင်ဗျားကလည်းဗျာ … ပင ဆိုတာတောင် မသိဘူးလား။ သံဖြူဇရပ် နားမှာလေဗျာ..ခင်ဗျားတို့ အဲဒါပဲ။ စာအုပ်ထဲပါတဲ့ မြို့တွေပြောရင် " ဩော်" ဆိုပြီး ဖြစ်ရော..ရောက်ဖူးတာလည်း မဟုတ်ပဲနှင့်။ အင်း..အဲဒီရွာမှာ မွေးတာ..ကျောင်းတက်တော့ သံဖြူဇရပ် သွားတက်တာပေ့ါဗျ။ ဒါပေမယ့် အလယ်တန်းလောက် ထိပါပဲ။ နောက်တော့ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်တာနှင့် အဖေက ရန်ကုန်က အဒေါ်ဆီပို့ ကျောင်းထားတာပဲ။

မိဝေးဘဝေးနှင့် အဒေါ်လက်အောက်မှာ နေရခဲ့ပေမယ့် မျက်နှာတော့ မငယ်ခဲ့ပါဘူး။ အဒေါ်က အဲဒီတုန်းက အလယ်တန်း ကျောင်းအုပ်လေ.. သူ့ယောကျ်ားလည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာပဲ..သူကတော့ ဟိုး သန်လျင်ဘက်မှာ။ ကျူပ်အဒေါ်ကတော့ ရန်ကုန်.. အဲ ရန်ကုန်ဆိုပေမယ့် မြို့ထဲတော့ မဟုတ်ဘူး။ မြို့နားလည်း မဟုတ်ဘူး။ မြို့စွန်ပေါ့ဗျာ။ မင်္ဂလာဒုံ နဲ့ ထောက်ကြန့် ကြားထဲက နေရာတစ်ခုဆိုပါတော့ဗျာ။ အဒေါ့်ကျောင်းမှာ ကျောင်းနေရင်း အဒေါ့်ရဲ့ ဘော်ဒီဂတ်လုပ်ရင်း ၊ ဦးလေးလာရင် ရှောင်ပေးလိုက်ရင်း ကျူပ်လည်း အရွယ်ရောက်လာခဲ့တယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျူပ် ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုးဖြစ်အောင် ပြောင်းလည်း ပေးသလို ဖြစ်သွားတာ ရှစ်တန်းနှစ်မှာဗျ............

(၁)

သာဂိ ဒီနေ့ ကျူရှင် မတက်။ တက်ရမည့် ဘာသာချိန်တော့ရှိသည်။ သို့သော် မတက်။ မတက်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကလည်း ခိုင်မာသည်။ ဒီနေ့ သန်လျင်က ဦးလေးလာမည်။ ခါတိုင်း ဒီလို တနင်္ဂနွေရက်မျိုး ဦးလေးလာလျှင် ကျူရှင်အပြန် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် မုန့်ဖိုးများပင် ပိုရတတ်သည်။ ဒီနေ့ကတော့ ခါတိုင်းလို မဟုတ်။ ဦးလေးတွင် သန်လျင်က သူ့တပည့်များ ပေးလိုက်သည်ဆိုသော လယ်ပုဇွန်တွေပါလာသည်။ အဲဒါတွေကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မြို့ကျောင်းတက် ပြီး မြို့မှာနေ၊ မြို့မှာကြီးသည့် အဒေါ်က မကိုင်တတ်။ အဲဒီတော့ ဒီတာဝန်သည် ရွာက သာဂိ တာဝန် ဖြစ်လာတော့သည်။ သာဂိအတွက် ဒီလုပ်ငန်းမျိုးက အသေးဖွဲလောက်သာ။ ရွာမှာရှိစဉ် ချောင်းကြို မြောင်းကြား၊ လယ်ကွင်းယာကွက်တွေကြား မွှေတုန်းကနှင့်စာလျှင် ဒီလယ်ပုဇွန်လေး ၁၀ ကောင်၊ ၁၅ ကောင်သည် မဖြစ်စလောက်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးလုပ်သူ ကျောင်းဆရာကြီးက အထူးဟင်းလျာ၊ အမြည်းလို့ သဘောထားတော့ သူကလည်း လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးရပေမည်။

သူ ဂဏန်းတွေကို ရေဆေး၊ နည်းနည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အခွံမာတွေ၊ ရေယက်တွေ ဖယ်ထုတ်။ ခပ်လတ်လတ် ၁၀ကောင်ကို ဖယ်ထားပြီး ကျန်တာတွေ ကို ပြုတ်လိုက်သည်။ ထို ၁၀ကောင်ကမူ ကြော်ဖို့ အတွက်ဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းလျှင် ဦးလေးနည်းနည်း ပါးပါးသောက်သည့်အခါ မြည်းဖို့ အတွက် ခွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်မတွေကိုတော့ နည်းနည်းထောင်းရသည်၊ ဒါမှ ဦးလေး ကိုက်သည့် အခါ အလွယ်တစ်ကူ ကိုက်နိုင်မည်။ ကြော်တာကတော့ ဒေါ်လေးက သူကြော်မည် ပြောသည်။ သာဂိတာဝန်က ရွှာချက် ချဉ်စပ်တစ်ခွက် ဖြစ်ဖို့သာ။ သာဂိအတွက်တော့ လွယ်မှလွယ်ပင်။ ကြက်သွန်ဖြူနီဂျင်း ထောင်းပြီး ငရုတ်ရွက်နှင့်ရောလို့ ခတ်၊ မန်ကျီးသီး လောက်စာလုံးလောက် ထည့်လို့ ဆားထည့်ပြီးသောအခါ ဂဏန်း ချဉ်စပ် တစ်အိုး အလွယ်ဖြစ်လာတော့၏။

ဟင်းချက်ပြီးသော သာဂိသည် ကြော်ဖို့ချန်ထားသော လယ်ပုဇွန်များကို ကြောင်အိမ်ထဲ ထည့်သိမ်း၏။ ထို့နောက် အချိန်တွေ ပိုနေသဖြင့် ဘောလုံးကန်ရန် စဉ်းစားမိ၏ သာဂိတို့ တိုက်ခန်းလေးသည် ဒုတိယထပ်၊ သုံးလွှာမှာ ဖြစ်၏ တိုက်တန်းလျားမှာ နေကြသူများ အားလုံးသည်လည်း ဝန်ထမ်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ အားလပ်ချိန်များတွင် တိုက်တန်းလျားတစ်ဝိုက် နေထိုင်ကြကုန်သော ဘုစုခရုအပေါင်းသည် လမ်းမများပေါ်တက်လို့ ဘောကန်သူကန်၊ ထုပ်ဆီးတိုးသူတိုး ဖြင့် အားလပ်ချိန်ကို သုံးစွဲကြ၏။ ယခုလည်း တိုက်တန်း ဘုစုခရုထဲတွင် အကြီးတန်းဝင်စ သာဂိလည်း ဘောကန်ရန် သတိရလာလို့ အဝတ်လဲဖို့

သူ့အခန်းရှိရာသို့ သွား၏။ သူ့အခန်းမှာ တိုက်ခန်းကျဉ်းတို့ ထုံးစံ အဒေါ့်အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၏
သူ့အခန်းဝ ရှေ့သို့ အရောက်..
" ဟား...ဟင်း...အင်း.."
သာဂိ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ အဒေါ်နှင့် ဦးလေး၊ ဦးလေးနှင့် အဒေါ် ဘာတွေ လုပ်နေသနည်း။
သိချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာ၏

တံခါးကချောင်းကြည့်ဖို့ရန်ကတော့ မလွယ်ချေ။ အဒေါ်သည် ဆရာမကြီးပီသစွာ စံနစ်တကျ တံခါးကို ပိတ်မည်မှာ အသေအချာပင်။ ဒီတော့ စပ်စုချင်သော သာဂိသည် ဘောင်းဘီတိုဝတ်ပြီး အောက်သို့ အလျင်မြန်ဆင်း၏။ (ထိုခေတ်အခါတုန်းက ရန်ကုန်ရှိထိုကဲ့သို့သော နေရာမျိုးတွင် သော့ခတ်စရာ မလိုသေးချေ။ တံခါးစေ့ထားခဲ့လျှင်ပင် လုံခြုံပြီ ဖြစ်သည်။) ထို့နောက် တိုက်ဘေးတွင်ပေါက်နေသော ဗံဒါပင် ပေါ်သို့တက်သည်။ ထိုအပင်သည် တတိယထပ်ကျော်သည်အထိ မြင့်သော အပင်ဖြစ်သည်။ အပင်ခြေရင်းတွင် တန်းလျားပုံစံ ကွက်ပျစ်တစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။ ယခု ထိုအပင်ပေါ်သို့ သာဂိ ရောက်နေချေပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်း အဒေါ်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်မထားချေ။ ရန်ကုန်နေ၏ တိုက်ခိုက်လာသော လေပူများကို ကျွဲ ဗံဒါရွက်များက အဲကွန်းဖြစ်အောင် ပြောင်းပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုကာ အဒေါ်သည် ပြတင်းပေါက်ကို သံတိုင်များကိုယ့်ဟာကိုယ် စိုက်တပ်ပြီး အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ကျွဲအချက်ကို တူအရင်း သာဂိကလည်း သိပေရာ ယခုဝင်ကြံနှင့် တိုးပေပြီ။ ဗံဒါရွက်များနဲ့ သံတိုင်များအကြားမှ အခန်းတွင်းကို လှမ်းအကြည့်တွင် သာဂိ ရင်တွေ တစ်ဒိုင်းဒိုင်း ဖြစ်ကုန်၏။

ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်သည် အဝတ်စား မရှိကြပေ။ နစ်ယောက်သား ကိုယ်တုံးလုံးကြီးများဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လောက်ကောင်တွေလို လုံးထွေး နေကြသည်။ ဦးလေးကား အပေါ်က၊ တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ထောက်ပြီး အဒေါ့်ကို မိုးမိုးကြည့်သည်။ အဒေါ်က အောက်ကနေ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်လျှင် မှောက်ချလိုက်ပြီး ဖင်ကြီးကို ကြွကာ၊ကြွကာ လုပ်လို့ နင်းဆောင့်လေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အဒေါ့်ခမျာ တစ်ဟင့်ဟင့်၊ တစ်အင့်အင့်နှင့် ကိုယ်လုံးကြီး ရမ်းခါနေတတ်သည်။ ကြည့်နေသော သာဂိမှာ အောက်က ငုတ်စိလေးက ထောင်ထလာသလို စိတ်ထဲတွင် အဒေါ့်ဘက်က မခံချင်သလိုလည်း ဖြစ်မိ၏ ကြည့် ....
ဦးလေးသည် ချစ်လို့ယူထားသော သူ့မိန်းမ သာဂိအဒေါ်ကို မညှာမတာ ဆောင့်နေသည်မှာ ကုတင်ပေါ်မှာ တန်းနဲ့ လှွားထားသော ဇာခြင်ထောင်တောင် ပြုတ်ကျလုလု ဖြစ်နေ၏ အဒေါ်ခြေရင်းတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်သိမ်းနေကျ အညာစောင်လေးတွေကား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ။ အဒေါ့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အလှတရားတို့သည်လည်း ပြုတ်ထွက်လုမတတ်ခါရမ်းလျက်...

သာဂိ ခေါင်းတွေကြီးလာသလို ထင်ရသည်။ နားရွက်ဖျားတွေ ထူပူလာသည်။စကြည့်မိကတည်းက တစ်ဒိုင်းဒိုင်းနှင့်နေအောင် ခုန်နေသောရင်သည် ဦးလေး၏ ဆောင့်ချက်များနဲ့ စည်းဝါးကိုက် လှုပ်ရှားနေသလိုလို...ဆက်ကြည့်သင့်သလား၊ သာဂိ မဝေခွဲတတ်။ မျက်နှာလွှဲကြည့်သည်။မရ။ သာဂိ စိတ်အစဉ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုဖို့သာ တောင့်တနေချေတော့သည်။ သာဂိ သစ်ကိုင်းခွဆုံတွင် ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်ထဲ ရှက်နေမိ၏။ သို့သော် မျက်လုံးများကတော့ ပြတင်းပေါက်က မြင်ကွင်းကို

ကြည့်မိလျှက် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ဦးလေးသည် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် မနားတမ်း လည်းလှုပ်ရှားမြဲ လှုပ်ရှားလျှက် ၊ အဒေါ် သည် ဦးလေး၏ လှုပ်ရှားချက်များနဲ့ အညီ ယမ်းခါတုန်ယင်လျှက်...သာဂိ အောက်က ထောင်နေသော လီးငေါက်တောက်လေးကို လက်နှင့် အုပ်ကိုင်မိသည်။ ဘောင်းဘီအပေါ်က အုပ်ကိုင်ရင်း အတံပေါ် တစ်ဖြည်းဖြည်းချင်းပွတ်အဆွဲ၊ အခန်းထဲက ဒေါ်လေး ညည်းသံက အထွက်.. "ဟာ.." ကနဲနေအောင် သာဂိလန့်သွားသည်။ အတံထဲက အရည်တွေ ထွက်လာသည်။ ဆီးနဲ့ မတူမှန်း သာဂိသိသည်။ ဆီးသွားလျှင် အလွန်ဆုံး ကြက်သီး ထရုံ။ ယခု တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလို ဖြစ်ပြီး ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆီးမဟုတ်။ ဘောင်းဘီလေးကို ဟာကြည့်သည်။ ဟာ..ပြည်တွေ..။ သာဂိ အကြီး အကျယ် လန့်သွားသည်။ ဘယ်အချိန်က အနာဖြစ်လို့ ပြည်တည်နေရသနည်း။ သာဂိ မစဉ်းစားတတ်။ ယခုသေချာဖြကြည့်တော့လည်း မနာ။ စောနက ဦးလေး ကိုအလိုမကျသလို ဖြစ်နေသော စိတ်များ၊ အဒေါ့်ကို အမျိုးချင်းမို့ သနားသလို ဖြစ်မိသည့်စိတ်များ ပျောက်ကာ နည်းနည်း ကြောက်လာမိသည်။

သာဂိ တစ်ယောက် ကတုန်ကယင်နှင့် အပင်အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။ အပင်ခြေရင်း ကွတ်ပျစ်လေးပေါ်ထိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေမိပြန်သည်။ ထိုစဉ် ပြူးကျယ် ဘောလုံးပိုက်ပြီးရောက်လာ၏။ ပြူးကျယ် နာမည်ရင်းက ချစ်ကိုကို ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့ ကလေးအားလုံးက ဘော်ဒါအချင်းချင်း ပြူးကျယ် ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ ပြူးကျယ် တွင် အစ်ကို လေးယောက်ရှိ၏ သူက အငယ်ဆုံး၊အထွေးဆုံး။ အလည်ဆုံးဖြစ်သည်။ ပြူးကျယ် သည်ကွတ်ပျစ် ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သာဂိကို သေချာကြည့်၏ ထို့နောက် မစိုတစိုလေး စိုနေသော ဘောင်းဘီကို သေချာကြည့်သည်။ ထို့နောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်ပါတော့သည်။

သာဂိ အကြီးအကျယ် လန့်ဖြန့်သွားသည်။ သူ့ ငယ်ပါတွင် အနာဖြစ်နေသည်ကို ပြူးကျယ် ဖွတော့မည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏ သာဂိ ပြူးကျယ် ပါးစပ်ကို အတင်းလိုက်ပိတ်၏ ပြူးကျယ်က အပိတ်မခံ။ ကိုင်ထားသော ဘောလုံးကို လွှတ်ချကာ အတင်းရုန်းသည်။ သာဂိကလည်း မလွှတ်။ ရွယ်တူနှစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် သာဂိက ပိုသန်သည်။ ရွာတွင်နေစဉ် ထင်းခုတ်၊ မြက်ပေါက် လုပ်လာခဲ့လို့ သန်စွမ်းမှုမှာ ပြူးကျယ်ထက်ပိုသည်။ သို့သော် ပြူးကျယ် ရုန်းပုံကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ။ သူ့ကို သံပူနှင့်ကပ်မှာ စိုးသည့်အလားကဲ့သို့ ရုန်းခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်နေစဉ် ဘောကန်ရန် ရောက်လာကြသော ပြူးကျယ်အစ်ကိုများ လူခွဲပေးမှသာ ကွဲကြတော့၏ သာဂိလက်မှ လွှတ်သည်နှင့် ပြူးကျယ်သည် တစ်အှေ့အှေ့၊ တစ်ဝေါ့ဝေါ့ လုပ်ကာ ထွီ ကနဲ တံ့တွေးထွေးရင်း

" သာဂိ..ညေစ်ပတ်၊ ကွတ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်ပြီး ဂွင်းထုတယ်"
"ဟာ..ငါ မထုပါဘူးကွာ"
"အံမယ်..မင်း..မလိမ်နှင့်၊ မင်း ဘောင်းဘီက ဘာတွေလဲ"
" ဟင်...အဲဒါ...ဟိုဒင်း.."

"ဟားဟားဟားဟား..သာဂိ..အရည်စို..အရိုစေ..အရည်စို..အရိုစေ..ဟားဟား"

ပြုံးကျယ်၏ ဟားတိုက်သံတွင် သာဂိ ခေါင်းမဖော်ဝံ့ချေ။ သို့သော် အစ်ကိုကြီးဆုံး ကိုမောင်ကြီး ၏ အပြုံးအောက်တွင် သာဂိ အရှက်ပြေရ၏ထိုမှ တဖန် ကိုမောင်ကြီး၏ သွန်သင်မှုနှင့်ပင် သာဂိသည် ဝွင်းကို စံနစ်တကျ တိုက်သွားတတ်ပြန်သည်။ ကိုမောင်ကြီး၏ သင်ကြားမှုများက ဤသို့ဖြစ်၏....

" မရှက်ပါနင့်ကွ..သာဂိရ..အဲဒါ လူတိုင်းလုပ်နေကြတာပဲ"
"ကျွန်တော့်...ကျွန်တော့်လိုရော ပြည်တွေထွက်လားဟင်..ကျွန်တော်က ပြည်တွေပါ ထွက်တာ"
ကိုမောင်ကြီးက ပြုံးလျှက်...

"အဲဒါ ပြည်မဟုတ်ပါဘူး.. သာဂိရာ ..သုတ်ရည်ပါ။ လွယ်လွယ် လရေ လို့ခေါ်ကြတာပေါ့၊ အဲဒါ တို့ ယောက်ျားတိုင်း ထွက်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ဒီပြင်လူတွေ မြင်ရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆို လူမြင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ မလုပ်ရဘူးနော်။ အိပ်ခါနီး အိပ်ယာထဲကျမှ လုပ်မယ် ဆိုရင် မင်းကိုငါ ကောင်းတာလေးတွေ သင်ပေးမယ်"
"ကိုမောင်ကြီးတို့ရော အဲလိုဖြစ်တယ်"
"ဖြစ်တာပေါ့ကွ။မင်း ပြုံးကျယ်ဆို တစ်နေ့ တစ်နေ့ နှစ်ခါ သုံးခါ ဖြစ်ချင်နေလို့ တားနေရတယ်"
"....."
"အေး၊ အဲဒီလိုပဲကွ..ဒီကိစ္စမျိုးက ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဟာ..အချိန်တန် မိန်းမယူဦး မှာပဲ၊ မယူခင်တော့ ဒါတွေလုပ်ဖြစ်နေမှာပဲလေ၊ မင်းကို ကိုကြီးပြောမယ်၊ ညကျ အိပ်ခါနီး အိပ်ယာထဲရောက်ရင် မင်း လီးကို ဆီလေးနည်းနည်းသုတ်၊ ဒါနင့် မင်း ဒစ် ရော ပြုတ်ပြီလား "
"ဗျာ..ဘာပြုတ်တာ"
"ဒစ် လေကွာ၊ မင်း မသိဘူးထင်တယ်၊ မှန်းပြစမ်း"
"ဟာဗျာ..ကိုကြီးကလဲ"
"အံမယ် ၊ ရှက်မနေစမ်းနင့်၊ အကောင်းနင့် ပြောမလို့ ဟာကို၊ နောက်မှ ကောင်းမှန်းသိပြီး အမြဲတမ်း တစ်စိုစို ဖြစ်နေမယ့်ကောင်က၊ ဟင်း"

ကိုမောင်ကြီးက စိတ်နည်းနည်းထွက်ဟန်ဖြင့် ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ သာဂိလည်း မငြင်းဝံ့ချေ။ ကိုမောင်ကြီးသည် လှိုင်ကောလိပ် (RC 2) တွင် ကျောင်းတက်နေသော ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး သာဂိတို့ တိုက်တန်းတွင်ကား ကာလသားခေါင်း ဖြစ်၏သို့ဖြင့် သာဂိခမျာ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ဘောင်းဘီတိုလေး လှန်ပြရ၏။ ကိုမောင်ကြီးက ကြည့်ပြီး..
"ထင်သားပဲ၊ မင်း ဒစ် မပြုတ်သေးလောက်ပါဘူးလို့၊ ဒါဆို ဆီမစွတ်နှင့်ဦး၊ ညကျရင် မင်း ဟာကို ဖြေးဖြေးချင်း အရေပြားကို အောက်ဆွဲချ၊ အရမ်းကြီး မဆွဲနှင့်နော်၊ သူ့အောက်မှာ အသားတစ် နီနီလေးတွေ ရှိတယ်ကွာ၊ အဲဒါလေးပေါ်လာအောင် ဆွဲရမှာနော်၊ အဲဒါပေါ်ပြီဆို ငါ့ကို ပြန်ပြော ဟုတ်လား၊ ခုတော့သွား

ဘောင်းဘီလဲချေဦး"

ဤသို့ဖြင့် သာဂိတစ်ယောက် ညစဉ် အိပ်ယာဝင်တိုင်း လိင်တံထိပ်အရေပြားကို အောက်ဆွဲချ၊ ပြန်အပေါ်တင် လေ့ကျင့်ခန်းအား အားကြိုးမာန်တက် ကျင့်တော့၏။ အစက ဒီလောက်စိတ်မပါလှသေး။ လေး၊ငါးရက် ခန့် လုပ်အပြီးတွင်တော့ သာဂိတစ်ယောက် ညအိပ်ယာမဝင်လည်း လေ့ကျင့်ချင်နေမိတော့၏။ အထူးသဖြင့်စာကျက်ရန် စားပွဲတွင်ထိုင်တိုင်း အတန်းဖော် ကောင်မလေးများအား မြင်ယောင်ပြီး လက်က အလိုလို လုပ်မိ၏။ လုပ်ပြီး အရည်ထွက်သွားလျှင်ကား သာဂိတစ်ယောက် စားပွဲပေါ်မှောက်လို့ အိပ်ငိုက်နေတော့သည်။

သုံးပတ်ခန့် အကြာတွင်မတော့ သာဂိ စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း စာကျက်ချင်ယောင် ဆောင်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ် ဖနောင့်တင်လို့ ဒူးထောင်ထိုင်ပြီး ဂွင်းတိုက်နေ၏။ တစ်ချက် အမှတ်မထင် လက်က အဆွဲလွန်သွားရာ ဖျတ်ကနဲ အရေပြား အောက်လျှောကျသွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သာဂိ လန့်ပြီး ပုဆိုးလေးလှန်ကြည့်တော့ သူ့ လိင်တံအရေပြားသည် ဒစ် ခေါင်းကိုကျော်ကာ အောက်ရောက်နေချေပြီ။ ဒစ် ဖျားအောက်ခြေနား တစ်ဝိုက်တွင် ဖြူဖြူ အဖတ်လေးတွေလည်း ကပ်နေ၏ လန်ကျနေသော အရေပြားကလည်း ရဲတွတ်နေပြန်သည်။ သာဂိ ဆက်ပြီး ဂွင်းမတိုက်ရဲတော့။ တိုက်တော့ တိုက်ချင်သေးသည်။ လရေက မထွက်သေး။ ကိုမောင်ကြီးက အရေပြားလန်လျှင် သူ့ဆီ လာပြောဖို့မှာထားသည်ကို သတိရ၏။သို့သော် ညဥ့်နက်ပြီဖြစ်လို့ အဒေါ်က အောက်ဆင်းခိုင်းမည် မဟုတ်။ ကိုမောင်ကြီးနှင့် တွေ့ချင်နေသော သာဂိသည် ဤတစ်ညကို ခက်ခက်ခဲခဲပင် ကျော်ဖြတ်ရလေသည်။

မနက်မိုးလင်း၍ စာကြည့်ပြီးသည်နှင့် သာဂိ တစ်ယောက် ကိုမောင်ကြီးထံပြေးတော့သည်။ အဒေါ်က..

" ဟဲ့..သာဂိ၊ မနက်စာ မစားဘဲ ဘယ်သွားမလို့တုန်း၊ ကျောင်းချိန်နောက်ကျမယ်နော် " ဟုလှမ်းအော်၏။ သာဂိ ခြေလှမ်းတွေကို မရပ်ပဲ
" ကို မောင်ကြီးခေါ်ထားလို့ ဒေါ်လေးရေ ... " ဟု အော်ပြေးပြေးရင်း ကိုမောင်ကြီးတို့ အိမ်ဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်၏။ သို့ရာတွင် ကိုမောင်ကြီးကား အိမ်တွင် မရှိတော့။ ကျောင်းကားစောင့်ရန် လမ်းထိပ်သို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြူးကျယ်က ဆို၏။ ဘာအကြောင်းကြောင့်လာသည်ဆိုသည်ကို ရိပ်မိသော ပြူးကျယ်က သာဂိကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြော၏။

" သာဂိ..မင်း ဒစ် ပြုတ်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဆက်လုပ်ရမယ် ဆိုတာ ငါ သင်ပေးမယ်၊ ဆရာလို့ တစ်ခွန်းပဲ ခေါ်ကွာ"
သာဂိ ပြူးကျယ်ကို စိတ်မဝင်စား၊ ပြူးကျယ်ကလည်း ဆရာသာ အခေါ်ခံပြီး အကောင်းသင်ပေးမယ့်လူ မဟုတ်ဟု သာဂိထင်၏ ထို့ကြောင့် ပြူးကျယ်အား မကြည်ကြည့်သာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုမောင်ကြီး ကားစောင့်သည့် လမ်းထိပ်ဖက်သို့ သုတ်ခြေတင်ပြန်သည်။ သာဂိ ကံကောင်း၏ ကားမှတ်တိုင်တွင် လွယ်အိတ်ကို ဖထုံးလေးထုံး၍ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် လွယ်ထားသော ကိုမောင်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင်

ဘေးနားမှာ ကျောင်းသူ အစ်မကြီးများလည်း ရှိနေပြန်သည်။ ကိုမောင်ကြီးက သူ့ကို တွေ့သွားသည်။ ပြုံးကြည့်သည်။ သာဂိက မငုံ့မရဲ အိုးတိုး အတတ နှင့် ဖင်ကုတ် ခေါင်းကုတ် လုပ်နေသောအခါ ကိုမောင်ကြီးက လက်ယပ်ပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

အနားရောက်တော့ သာဂိခေါင်းလေးကို ပွတ်၍ ..
" ညနေ ငါစောစော ပြန်လာမယ်၊ ဘောလုံး မကန်ခင် ဗံဒါပင်အောက်မှာ စောင့်နေ ၊ဟုတ်လား "
ဟုဆို၏။ သာဂိ စပ်ဖြဲဖြဲဖြင့် ခေါင်းလေးငြိမ့်ပြရတော့သည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ သာဂိ လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်၊ အဝတ်စားလဲပြီးသည်နှင့် ဗံဒါပင်အောက် ကထိုင်စောင့်တော့သည်။

ကိုမောင်ကြီးကလည်း ကတိတည်ပါသည်။ သိပ်ကြာကြာတော့ မစောင့်ရချေ။ ခဏမျှ အကြာတွင်ပင် ရောက်လာသည်။ ကိုမောင်ကြီး၏ နည်းလမ်းများကား ဤသို့ ဖြစ်သည်။

" အိပ်ခါနီးကျရင် ဆီ လိမ်းရမယ်ကွ "
" ဘာဆီလဲ ကိုမောင်ကြီး "
" မင်းမှာ အုန်းဆီတော့ ရှိမှာပေါ့ "
" ရှိတယ် "
" အေး၊ အုန်းဆီလည်း ရတယ်၊ အဲဒီ အုန်းဆီကို မင်း လက်မှာ စွတ်ပြီး ခါတိုင်း ဂွင်းထုသလိုပဲ ထု၊ ခါတိုင်းထက် ပိုကောင်းတယ်ကွ၊ နောက်ပြီး နောက်ပိုင်း မင်းမိန်းမယူတဲ့ အခါကျတော့လည်း မြန်မြန်မထွက်တော့ဘူး၊ အကောင်းဆုံးက မုန်ညင်းဆီကွ၊ ငါ့မှာ ကုန်ခါနီးနေလို့ မင်းကို မပေးတာ၊ မနက်ဖြန် ဝယ်တော့မှ မင်းဖို့ ပိုဝယ်ခဲ့မယ်၊ ဒီညတော့ အုန်းဆီနှင့် စမ်းကြည့်ပေါ့၊ ဟုတ်လား"

ဤသို့ဖြင့် သာဂိ အိပ်ယာထဲရောက်တော့ အုန်းဆီလေး ဆွတ်ပြီးစမ်းကြည့်သည်။ ထိပ်ဖျားကို နှစ်ချက်လား၊ သုံးချက်လားပဲ ဆွဲလိုက်ရသည်။ သာဂိ အရည်တွေ ထွက်ကုန်၏။ ကောင်းချက်ကလည်း ပြောဖွယ်ရာမရှိ။ ခါတိုင်း လက်ချည်းသက်သက် လုပ်ရတာနှင့်များ တစ်ခြားစီဖြစ်နေ၏။ သာဂိ ကျေနပ်စွာဖြင့် အိပ်ပျော်သွား၏ ထိုနေ့က ဘုရား မရှိခိုးဖြစ်။

သာဂိ တစ်ယောက် အတတ်ကောင်းတတ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း မျက်တွင်းတော့ နည်းနည်းကျသည်။ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ရတာလည်း သူတို့ အများကြီး လှလာသည်ဟု ထင်လာမိသည်။ အထူးသဖြင့် အောက်ထပ်ခန်းက မိဖြူ၊ မိဖြူနှင့် သာဂိသည် အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်၊ အခန်းချင်း နီးသလို ကျောင်းတက်တော့လည်း တစ်ခန်းထဲ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းက သူတို့ တိုက်တန်း၏ ရှေ့နားလေးမှာတင် ဖြစ်၏ ခြေလှမ်း ၁၀၀ လောက်လှမ်းရသည့်

ခရီးအတွက် သူနှင့် မိဖြူသည် ကျောင်းသွားဖော် တော့ဖြစ်မလာကြပေ။ ဇတ်ဇတ်ကြဲ မိဖြူနှင့် အဆော့သန်၊ အစသန်သော သူသည် ရန်ဖက်တွေသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခါတိုင်း သူကြည့်မရလေ့ရှိသော မိဖြူသည် ခုတစ်လော လှလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ကျောင်းမှာဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာလေးကို မှုန်မှုန်လေးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်လာသည်မသိ။ သာဂိကတော့ ကြည့်ရင်း အသဲတွေ ယားမိသည်။

အသဲယားမိသော သာဂိသည် မိဖြူကို မကြည့်ပဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်မိလို့ မျက်ဝန်းချင်းဆုံလျှင်လည်း ပြောင်ပြမိသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မိဖြူကလည်း အယုတ္တ၊ အနတ္တဆဲနည်းပေါင်းစုံဖြင့် တုန့်ပြန်တတ်သည်။ ခုတလော သူ မိဖြူကို ပို၍ တိုးစမိသည်။ တစ်ရက် သူ ကျောင်းသွားရန် လှေကားမှ အဆင်း မိဖြူကလည်း လွယ်အိတ်လေး လွယ်၍ သူတို့ အိမ်တံခါးကို အပိတ် သူနှင့် ဆုံမိကြသည်။

ပါးပြင် ဝင်းဝင်းမို့မို့လေးပေါ်တွင် တင်ထားသော သနပ်ခါးကွက်လေးသည် တစ်ဝက်စို၊ တစ်ဝက်ခြောက်လျက်၊ မျက်တောင် ကော့လေးများဝန်းရံခနေသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများက သူ့ထံသို့ မော်ကြည့်နေသည်။ တံခါးပိတ်ရက် ကိုယ်လုံးလေးကို တစ်စောင်းလေး လိမ်ပြီး သာဂိကို ကြည့်နေမိသော မိဖြူသည် ကိုယ်ဟန်ပြနေသကဲ့သို့။ ခါးတို ရင်ဖုံးလေး ဝတ်ထားသော မိဖြူ၏ ကိုယ်အထက်ပိုင်းသည် သာဂိအမြင်တွင် မယ်မြန်မာ ထက်လှသည်။ ကျောင်းစိမ်းထမီလေးနှင့် ပျိုမျစ်နေသော မိဖြူသည် သာဂိအတွက်တော့ ဖိုဘီကိတ်ပုံတွေ လွှင့်ပစ်ချင်စရာ ဖြစ်သည်။

မိဖြူကလည်း အမှတ်တမဲ့ မော့ကြည့်မိရင်း သာဂိ၏ မျက်ဝန်းအစုံနှင့် အတွေ့ခေတ္တ မှိန်းမောသွားဟန် ရှိသည်။ ခဏလောက်လေး ကြောင်ပြီး သာဂိ ကို ပြန်ကြည့်နေမိ၏။ သာဂိ၏ မျက်ဝန်းတွေကလည်း မိဖြူ၏ မျက်နှာမှ တစ်ပါး....

ခဏအကြာ အရင်ဆုံး သတိပြန်ဝင်လာသူက မိဖြူဖြစ်သည်။ ဂုတ်ဝဲရုံလေး ညှပ်ထားသော ဆံပင်တိုတိုလေးများ ဝဲကနဲဖြစ်အောင် ခါရမ်းလိုက်ရင် လှေကားမှ ဆင်းပြေးတော့သည်။ သာဂိ နိမ့်တုံ၊ မြင့်တုံ ဖြစ်နေမည့် မိဖြူ၏ တင်ပါးဆုံများကို လိုက်မငေးမောအားပါ။ တစ်ဒိတ်ဒိတ်လေး တိုးနေသော သွေးတို့နှင့် တစ်ဆတ်ဆတ်လေး လှုပ်ခုန်နေသော နှလုံးကို ညာလက်နှင့် ဖိမိရင်း ငါဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟု တွေးမိပြန်သည်။ သို့သော် ကြာကြာတွေးနေဖို့တော့ အချိန်မရပေ။ ကျောင်းချိန်နီးပြီ ဖြစ်သည်။

အတန်းထဲတွင် ခါတိုင်း အဆော့သန်လှသော သာဂိ ကနေ့ငြိမ်နေ၏။ သူ့နေရာ နောက်ဆုံးတန်း၏ ဘယ်အစွန်တွင် ထိုင်ရင်း သူငယ်ချင်း များနဲ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေသော မိဖြူကိုသာ ငေးနေမိသည်။ မိဖြူကား သာဂိနှင့် ပြောင်းပြန်။ ခါတိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်နှင့် အလုပ် ရှုပ်နေတတ်သော မိဖြူသည် ဒီနေ့တော့ တစ်ဆိတ်လေး စကားများလွန်းသည် ထင်သည်။ သူ့ဘေးဘယ်ညာ ရှေ့နောက်တင်မက တစ်တန်း ကျော် နှစ်တန်းကျော်က သူငယ်ချင်းများကိုပါ စကားလှမ်းလှမ်းပြောနေ၏။ သူ့ကို ငေးနေမိသော သာဂိတောင် ခေါင်းမူးချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။

ဒါပေမယ့် သာဂိ ငေးမောစဲ။ မနက်တုန်းကလို အကြည့်လေးများ ပြန်ရမလား မျှော်လင့်စဲ။ မိဖြူသည် ဒီနေ့ကျမှ သာဂိကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ အဲ..မကြည့်ဘူးတော့ မဟုတ်ချေ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတော့ လှည့်မကြည့်။ ညာဘက် သို့မဟုတ် ဘယ်ဘက်မျက်ဝန်းနက်လေးက ရံဖန်ရံခါ စွေ၍ စောင်း၍ သာဂိဘက် ရောက်လာတတ်သည်။ နောက်တော်တော်လေး အကြာတွင်ဖျတ်ကနဲ ဆိုသလို သာဂိ ကိုတစ်ချက်လောက်ကြည့်၏။ နောက်ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်တောင်တစ်ခတ်မျှအချိန်တွင်း တစ်ခြားဘက် လှည့်သွားပြန်၏။ သူ့ နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းလေးတွေ ပြုံးနေသလား..

သေတော့ မသေချာပေ။ သေချာသည်ကတော့ ဒီလို အကြည့်လေးတစ်ချက်ရဖို့ သာဂိမိနစ်တော်တော်ကြာ စောင့်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထပ်ပြီး သေချာသည်က သာဂိတွင် မိဖြူကို ခါတိုင်းလို ပြောင်ပြလိုစိတ် မရှိတော့ခြင်းပင်။

ညနေကျောင်းဆင်းသော အခါတွင်လည်း ခါတိုင်းလို အိမ်ကို ဒုန်းစိုင်း မပြေးတော့။ အဖော်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း လှုပ်လီလှုပ်လဲ့လေးလှမ်းနေသော မိဖြူနောက်နားကသာ ကပ်လိုက်လာမိသည်။ မိဖြူကလည်း သိပုံရသည်။ မျက်စောင်းလေး ဝေ့ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကြည့်တတ်သည်။ တိုက်ခန်းလှေကားနားရောက်တော့မှ မိဖြူကို ကျော်တက်ပြီး ဒုတိယထပ်နှင့် တတိယထပ်ကြား လှေကားထောင့်ချိုးကွေ့လေးတွင် ရပ်စောင့်သည်။ မိဖြူ လှေကားက တက်လာသည်။ ခါတိုင်း ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ် နှင့်ပြေးလွှားတက်ဆင်းနေကြလှေကားကို မိဖြူသည် တစ်လှမ်းချင်းတက်နေသည်။ အပေါ်ကိုကား မော့မကြည့်။ သာဂိရင်မောလာသည်။ မနက်တုန်းကလိုမျိုး အကြည့်လေးမှ ရပါ့မလား...

သူတို့ အခန်းနှင့်လည်း တစ်ဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။ သာဂိ မျက်နှာပျက်ချင်လာသည်။ သူ ငါ့ကို မကြည့်တော့ဘူးထင်တယ် ဟု တွေးမိလာသည်။ ဟော..သူ အခန်းဝ ရောက်ပြီ။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သာဂိ ရင်ထဲတွင် မိုးတိမ်တောင်တို့ ပြိုတော့မလို အုံ့မှိုင်းလာကြသည်။ ထို့နောက် မိဖြူသည်အခန်း ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။ သာဂိ ရင်ထဲတွင် ဟာကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မိဖြူသည် အောက်ဘက် ခြေထောက်က အခန်းထဲသို့ လှမ်းရက်နှင့် မျက်နှာလေးကို နည်းနည်းလေးစောင်းပြီး သာဂိကို လှစ်ကနဲ မော့ကြည့်၏။နောက် ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးက အခန်းတွင်းဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ခဏလေးမှ တစ်ကယ့် ခဏလေး..သို့သော် သာဂိ၏ မှတ်ဉာဏ် မျက်ဝန်းတွင် ထိုအကြည့်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသကဲ့သို့။

စောစောက အုံ့မှိုင်းနေသော မိုးတိမ်တောင်ထုကြီးသည် လေပြင်းတိုက်ခတ်ခံလိုက်ရသလို လွင့်စင်ထွက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင်ကျေးငှက်ငယ်တို့ အော်မြည်သံများ အစားထိုးလာကြသည်။ သာဂိ အလိုလို ပျော်နေမိသည်။ လေလေးတစ်ချွန်ချွန်ဖြင့် အဒေါ်ကို အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူပေးတော့ အဒေါ်က မုန့်ဖိုးရှိသေးရဲ့လားဟု မေးသည်။ ရယ်စရာ မဟုတ်ပါပဲ ရယ်မောမိရင်း ရှိပါတယ်ဟု ပြန်ဖြေရသည်။

ဒီလိုနှင့် သာဂိနှင့် မိဖြူသည် မျက်လုံးချင်းရင်းနီးမှု ပိုလာကြသည်။ သာဂိက ခုဆိုလျှင် ပြုံးတောင်ပြတတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။သာဂိအပြုံးကို မြင်လျှင် မိဖြူက ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားတတ်သည်။ ဒီဆင့်ကနေတော့ သာဂိ မတက်ရဲသေးချေ။ အဒေါ်အိမ်မှာနေရင်း အဒေါ်အုပ်ချုပ်သည့်ကျောင်းမှာ ရည်းစားထားမိလျှင် နောင်ရေးမကောင်းနိုင်ကြောင်း သာဂိသိသည်။ ထို့ပြင် ရည်းစားထားတာ ၁၀ တန်းအောင်မှ ထားရတယ်ကွ ဆိုသော ကိုမောင်ကြီး၏ဆုံးမစကားကိုလည်း သဘောကျသည်။

သဘောကျတာထက် မလွန်ဆန်ရဲတာလည်း ပါမည် ဖြစ်သည်။ ပြုံးကျယ် ရည်းစားစာခိုးရေးတာ မိသွားစဉ်က ကိုမောင်ကြီးသည်ပြုံးကျယ်ကို လက်ချာ တစ်နာရီလောက်ပေးသည်ဟု ကြားသည်။ ပြုံးကျယ်ကတော့ ဆိုသည်။
" နေနှင့်ဦး။ အိမ်နှင့်ဝေးတဲ့ ကျောင်းကြီးရောက်မှ ရည်းစားတွေ ပတ်ထားပစ်မယ် "

သာဂိကတော့ ရယ်နေလိုက်သည်။ ပြုံးကျယ်ပြောတာကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပင်။ သူတို့ရပ်ကွက်သည် ယခုမှ ရပ်ကွက်ဟု သုံးနှုန်းခြင်း ဖြစ်ပြီး ဟိုးယခင်က ရွာနာမည်နှင့် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကားဂိတ်နာမည်ကို အစွဲပြု၍ သူတို့ နေရာလေးကို ခေါ်ဝေါ်နေကြသည်။အထက်တန်းကျောင်း မရှိပေ။ အလယ်တန်း အောင်သည်နှင့် ထောက်ကြံ့ အဝင် က ကျောင်းသို့ ပြောင်းတက်ကြရသည်။ ဝေးတော့ အရမ်းကြီး မဝေးလှပေ။ ဘတ်စ်ကားစီးလျှင် လေး၊ငါးမိနစ်ခန့်၊ စက်ဘီးနှင့်ဆိုလျှင် မိနစ် ၂၀၊ နာရီဝက်ခန့်သာသာ ခရီး ပင်ဖြစ်သည်။ သာဂိလည်း ပြုံးကျယ်လို တွေးမိသည်။ ၉ တန်းတက်လို့ ကျောင်းကြီး ရောက်လျှင်ရည်းစား ထားမည်ဟု....

သို့ရာတွင် တစ်ကယ်တမ်း ၉ တန်းတက်သော အခါတွင်မူ ပြုံးကျယ် ရည်းစားထားချိန် မရလိုက်ရှာ။ သာဂိလည်း အတူတူ ဖြစ်သည်။ အစ်ကို ကိုမောင်ကြီး၏ ဦးဆောင်မှုနှင့် ဘောလုံးကန်နေကျ သူတို့သည် ကျောင်းလက်ရွေးစင်များ ဖြစ်လာပြီး ထရိန်နင် ဆင်းခြင်းပြိုင်ပွဲများ ဝင်ကန်ခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ချိန်းပွဲများကန်ခြင်းနှင့် မအားနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။

သူမိဖြူအပေါ် သွေးနည်းနည်းအေးသွားသည်။ ဒါပေမယ့် လုံးလုံးစိတ် မဝင်စားတာတော့ မဟုတ်။ ညမအိပ်ခင် ဂွင်းတိုက်ဖြစ်သော အခါများတွင် လည်းကောင်း၊ ရံဖန်ရံခါ အိမ်မက်များထဲတွင် လည်းကောင်း မိဖြူက စိုးမိုးနိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ မိဖြူ မိဘများကလည်း သူနှင့် ပြုံးကျယ်ကို အားကိုးသည်။ သူတို့နေရာကနေ ကျောင်းအရောက် စက်ဘီးနှင့် သွားရသော ခရီးသည် အဝေးကြီး မဟုတ်သလို နီးနီးလေးဟုလည်း မဆိုနိုင်ချေ။ တစ်ချို့နေရာများတွင် အိမ်ခြေကျဲပါးသော နေရာများလည်း ရှိနေသည်။

ထိုအခါ မိန်းမဖော်များထက် အားကိုးရမည်ထင်သော အခန်းနီးချင်း သာဂိနှင့် ပြုံးကျယ်တို့က စောင့်ရှောက်ပေးပါရန် မိဖြူမိဘများက အပ်နှံထားကြလေကုန်သည်။ သာဂိနှင့်ပြုံးကျယ်တို့ကလည်း စောင့်ရှောက်ပါမည်ဟု အာမဘန္တေ ခံပြီးကာမှ ဘောလုံးဘက်အာရုံရောက်၍ အတူတူ အသွားအပြန် မလုပ်ဖြစ်သည်မှာပင် ကြာနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိဖြူနှင့်တွေ့၍ မျက်နှာချင်းဆုံလျှင်ကား သာဂိ

တစ်ယောက် မိဖြူကို အငမ်းမရ ငေးမောမိဆဲဖြစ်၏ ။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မိဖြူသည် ငါ့အတွက်သာ လို့ သာဂိ ထင်ထားမိသည်။ ရိပ်မိနေပြီဖြစ်သော ပြူးကျယ်ကမူ ..
" ဟကောင်..သာဂိရေ..ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူနော်..ပါသွားဦးမယ်..သတိထား " ဟုဆို၏။

ပြူးကျယ် မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ သာဂိ မလှုပ်ရှားဝံ့ချေ။ ပြူးကျယ်၏ တိုက်တွန်းစကားထက် ပြူးကျယ်အစ်ကို၏ ဆုံးမစကားကို ကြောက်နေမိသည်။ သို့ဖြင့် သာဂိ အခြေအနေမှာ ရှေ့မတိုးနောက်ဆုတ်သာ ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအခြေအနေမှာ သိပ်တော့ ကြာလှသည် မဟုတ်။ နေဝင်စောသော ဆောင်းဦးပေါက်၏ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် သာဂိ နှင့် ပြူးကျယ် စက်ဘီးအတူစီး၍ ကျောင်းမှပြန်လာကြသည်။

မိဖြူကား ပြန်နှင့်ချေပြီ။ ကျောင်းကောင်စီ၊ မော်နီတာ တာဝန် ယူမထားသော သာဂိနှင့် ပြူးကျယ်က ပြတင်းပေါက်တွေ ချက်ကျမကျကြည့် ၊ အခန်း တံခါးသော့ခတ်၊ လူရှင်းမှ စက်ဘီးလေးတွေ ထုတ်၍ ပြန်လာကြရာ သူတို့ပြန်ချိန်တွင် လူအတော် ရှင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်သား ဟေးလား၊ ဝါးလား ပြောရင်း ပြန်အလာ ညောင်ပင်ကြီး အောက် ပန်းများ ရောင်းသည့် ဆိုင်တန်းနားတွင် မိဖြူနှင့် သူ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏ အခြေအနေကတော့ ကောင်းပုံမပေါ်။ မိဖြူတို့သည် သူနှင့် ပြူးကျယ်ကို မြင်သည်နှင့် အတင်းလှမ်းခေါ်ကြသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ဘေးမှ ကောင်လေး လေးငါးယောက်တို့၏ သံသေးသံကြောင် အော်သံများလည်း ထွက်လာ၏။ သာဂိ သိလိုက်ပေပြီ။ မိဖြူကို နှောင့်ယှက်နေကြခြင်းပင်။ မိဖြူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းသည် ကျောင်းမှနေ စက်ဘီးလေးတွေကိုယ်စီ စီး၍ ပြန်အလာ ထို ငါးယောက်က နောက်ကပါလာကြသည်။ အားချင်းမတူ၍ လွတ်အောင် နင်းမပြေးနိုင်သည့်အဆုံး လူများရာ ဤ ညောင်ပင်အောက်တွင် သာဂိတို့အလာကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိနှင့် ပြူးကျယ်သည် အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ ပန်းရောင်းသည့် ဆိုင်ခန်းတွင် သူတို့ စက်ဘီးနှစ်စီးကို အပ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် မိဖြူ၏ စက်ဘီးကို သာဂိကနင်း၍ မိဖြူသူငယ်ချင်း ဥမ္မာ စက်ဘီးကို ပြူးကျယ်ကနင်း၏။ ပြီးလျှင် မိဖြူနဲ့ ဥမ္မာကို တင်ကာ သူတို့ ရပ်ကွက်ဘက်သို့ နင်းလာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဘက်နားတွင်ဟိုလူ တစ်သိုက်လည်း ကပ်လျက်ပါလာကြသည်။ မိဖြူသည် မျက်နှာလေး ပျက်ကာ နီရဲလျက်ရှိသည်။ ကြောက်နေပုံလည်းရသည်။ နောက်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သာဂိ အင်္ကျီစလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ထားသည်။ သာဂိအဖို့တော့ ထိုအပြုမူလေးသည်ပင် မိုက်တိုင်ဆန်ကို စိန်ခေါ်ဖို့ လုံလောက်ပြီး ဖြစ်သည်။

မကြာပါချေ။ နောက်ကလိုက်လာသော အဖွဲ့ သာဂိတို့ကို မှီလာသည်။ နောက် သာဂိ စက်ဘီး ရှေ့ကို ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ သာဂိ ဆက်နင်း၍ မရတော့။ စက်ဘီးပေါ်က အဆင်း ...
" ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ခွေးတွေ၊ ချကွာ "
အဲဒီ အသံပဲ သာဂိ ကြားလိုက်မိသည်။ သာဂိခေါင်းတွင် ပူခနဲ ဖြစ်ကာ လူက ဘေးကို ယိုင်သွားသည်။

ခေါင်းကို ကိုင်ကြည့်မယ် အလုပ် ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့သို့ ထိခတ်လာသော နာကျင်မှုများ၊ သာဂိ လမ်းပေါ်ပုံရက်သားကျသွားသည်။ မိဖြူ၏ စူးစူးရှရှ အော်သံလို ကြားရသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ထွေးပွေ့လာသော နွေးထွေးနူးညံ့သည့် ရင်ခွင် တစ်ခု၊ သာဂိ ရုတ်တရက် ဘာတွေ ဖြစ်သွားမှန်း သေချာ မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ခဏလေး မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့ကို ပွေ့ထားရင်း ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေသောမိဖြူကို မြင်ရသည်။ နောက်သူ့ကို ငုံကြည့်နေသော တုတ်ကိုင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက်၊ သာဂိ မှတ်မိချေပြီ။ ဒါ မိဖြူကို နှောင့်ယှက်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ခု သူ့ကို ရိုက်လိုက်ပြီ။ သာဂိ မိဖြူ ရင်ခွင်ထဲကနေ ဝုန်းကနဲ ခုန်ထပြီး ဦးတည့်ရာတစ်ယောက်ကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ မိဖြူ၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ် တားမြစ်သံလိုလို ကြားရသည်။ သာဂိ ဂရုမစိုက် သူ့လက်ထဲတွင် မိထားသော ကောင်၏ လည်မြိုကို ညှစ်ရန်သာ သူကြိုးစားသည်။ နောက်ကျောကို တစ်ဗုန်းဗုန်းနှင့်လာထိသော ထိချက်များကို အသက်အောင့်ခံရင်း ရှေ့ကကောင်၏ လည်မြိုကို သူညှစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ဖြစ်ပျက်နေရာ လမ်းဘေးနားသို့ ဘတ်စ်ကား ဒိုင်နာ တစ်စီး ထိုးရပ်၏။ သာဂိ မော့အကြည့် ခေါင်းတွင် ပူကနဲ တစ်ချက် ဖြစ်ကာ ဘေးသို့ လဲကျသွားပြန်သည်၊ သို့ရာတွင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများသည် ကိုမောင်ကြီး ဦးဆောင်သော ရပ်ကွက်ထဲက ဘောကန်ဖက်များဆိုတာကိုတော့ မြင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ သာဂိ ခေါင်းတွေ မူးနေပြီး ဘာတွေ ဖြစ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေပြန်သည်။ သတိပြန်ဝင်ချိန်တွင် သူသည် မိဖြူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာပင် ရှိနေပြန်၏။ မိဖြူသည် သူ့ကို စိုးရိမ်တစ်ကြီးကြည့်နေသည်။ မိဖြူ၏ ရင်ခွင်သည် အိစက်လွန်းသည်။ သူ အိပ်နေကျ ခေါင်းအုံးထက် ပိုအိရုံမက နွေးနွေးထွေးထွေး လည်းရှိလှသည်။

သူမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ မိဖြူကနေသာရဲ့လားဟု မေးသည်။ သာဂိ ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း လက်ထောက်ပြီး လူးလဲထသည်။ မိဖြူက
" အို .. မထနဲ့ဦးလေ..အို ..အို.. "
 သာဂိ လူးလဲ အထတွင် ယောင်ပြီး လက်ထောက်မိရာ ထောက်မိသော လက်ကနာသွား၍ ပြန်အယိုင် မိဖြူက လှမ်းအဆွဲ သာဂိ မျက်နှာသည် မိဖြူ၏ ရင်နှစ်မွှာပေါ် တည့်တည့်ကျသွားလေသည်။ သာဂိ ရုတ်တရက် ကြောင်ပြီးခဏ ငြိမ်နေသလို မိဖြူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သာဂိ လက်တွေကတော့ သူ့ပေါင်တံလေးပေါ်မှာ.. ခဏမျှ ငြိမ်နေပြီးနောက် မိဖြူသည် သာဂိခေါင်းကို အမှတ်မဲ့ ဆတ်ဆို တွန်းထုတ်လိုက်၏။ သတိလွတ် မှိန်းမောနေသော သာဂိ   ခေါင်းနှင့် ကတ္တရာ ဆောင့်မိပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ဒီတစ်ချီမှာတော့ သာဂိသည် နာတယ် မထင်တော့ချေ။

ထိုအဖြစ်ပျက်နောက်ပိုင်းတွင် သာဂိနှင့် မိဖြူတို့ ပိုရင်းနှီးလာကြသည်။ မိဖြူသည် သာဂိတို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်တက်လာတတ်သည်။သာဂိသည် ခေါင်းနှစ်ချက်ချုပ်ရပြီး ဘယ်ဘက်လက်ဖျံ အရိုးအက်သွားခဲ့ရာ တစ်လလောက် နားနေခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ရိုက်သည့်သူများက အဒေါ်ထံတွင် လာတောင်းပန်ကြ

သည်။ အဒေါ်ကလဲ ကျေအေးပေးပါသည်။ သူကလဲ နည်းနည်း ကျေနပ်သလိုတောင် ဖြစ်နေမိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသည် မိဖြူသည် သူ့ထံ နေ့တိုင်းလာ၍ စာရင်းပြု ထမင်းခွံကျွေး လုပ်ပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိဖြူ ခဏ ခဏ တက်လာလွန်း၍ အဒေါ်ကပင် တားယူရသည်။ သာဂိကတော့ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ကျေနပ်နေသည်။ တစ်ခု အံ့သြရသည်မှာ သာဂိကို ဝိုင်းရိုက်ကြတာ နှစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပြူးကျယ်ကို ရိုက်တာ သုံးယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သာဂိမှာ ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲကျောက်ပတ်တီး စည်းရပြီး ပြူးကျယ်ကတော့ နံစောင်းနှင့် ကျောကုန်း အနည်းငယ် အညို၊ အမည်း စွဲရုံမျှသာ။ သာဂိကိုပင် ပြူးကျယ်က လူမမာ လာကြည့်သေးသည်။ သာဂိက တအံ့တသြမေးတော့ ပြူးကျယ်က ကိုကျော်ကြီး သင်ပေးထားလို့ဟု ဖြေသည်။ သာဂိ သဘော ပေါက်သွားသည်။ ပြူးကျယ်၏ အစ်ကိုလတ်၊ ကိုမောင်ကြီးအောက်က ကိုကျော်ကြီးသည် အတိုက်အခိုက် ဝါသနာပါသည်။ ဘယ်နေရာမှာဘာသင်တန်းဆိုသည်နှင့် ရောက်အောင် သွားတက်သည်။ ရန်ကုန်အနှံ့ သူမတက်ဖူးသည့် သိုင်းသင်တန်း မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။

သာဂိလဲ ပြူးကျယ်ကို အပူကပ်ရ၏။ သူနေကောင်းသွားလျှင် ကိုကျော်ကြီးကို သိုင်းသင်ပေးဖို့ ပြောပေးပါဟု ဆိုတော့ ပြူးကျယ်က ဖြစ်ရစေ့မည်ဟု အာမခံသည်။ မိဖြူကေ့ ဘေးနားတွင်ထိုင်၍ ငြိမ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့ ပြူးကျယ် ပြန်သွားသည်။ အဒေါ်က နောက်ဖေးတွင် ထမင်းချက်နေသည်။ သာဂိက အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် လှဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ မိဖြူသည် ပြူးကျယ်ပြန်သွားသည်နှင့် ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားသော သူ့လက်ကို ဖွဖွလေး ထိရင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ အရည်လည်လာသည်။ အဲဒီ လက်ကလေးကို သာဂိက ညာလက်နှင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက်တော့ မိဖြူက မရုန်းချေ။

သူ့လက်ကလေးသည် သာဂိလက်နှင့် စာလျှင် သေးကွေးလွန်းသည်။ သို့ရာတွင် နွေးထွေးမှုသည် သာဂိ လက်မှတစ်ဆင့် နှလုံးသို့တိုင် စီးဆင်းသွားသည်ဟု ခံစားရသည်။ သာဂိရင်တွေ နွေးလာသည်။ မိဖြူသည် ခေါင်းလေးငုံ့ထားသည်။ သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပဆစ်တုပ်ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သာဂိ အပေါ်က မိုးကြည့်တော့ မိဖြူ၏ ပါးပြင်လေးသည် ပန်းသွေးရောင် လွှမ်းလာသလို မြင်ရသည်။ လည်တိုင် ကျော့ကျော့ လေးနှင့်ရင်ဘတ် အစပ်နားလောက်ဆီက သွေးကြောစိမ်းလေးတစ်ခုသည် တစ် ထုတ်ထုတ်နှင့် လှုပ်နေသည်။ သာဂိရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။အောက်က အတံကလည်း ထောင်ထလာသည်။

သာဂိ သူ့ကို ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ လက်က ဒဏ်ရာနှင့် နောက်ဖေးက အဒေါ်ကြောင့် အဲဒီစိတ်ကို သာဂိ မနည်းထိန်းပြီး သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မရုန်းသော်လည်း သူ့လက်လေးသည် နည်းနည်း တောင့်တင်းနေသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် မတောင့်သာ တောင့်သာ တောင့်ထားပုံရသည်။ သာဂိ နည်းနည်းလေး အားစိုက် ဆွဲယူရင်း သူ့လက်ခုံလေးကို နှုတ်ခမ်း အစုံနှင့် ဖိနမ်းလိုက်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောမိသည်။

" နင့် အတွက်ဆိုရင် ငါ သေသွားတောင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

မိဖြူ မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်သည်။ အို..ကြည့်စမ်း..မိဖြူ၏ မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးသည် အရည်လေးတွေ လည်လျှက်ရွှန်းရွှန်းစိုကာ တောက်ပြောင်နေသည်။ သာဂိ အဲဒီ မျက်ဝန်းလေးတွေရဲ့ ဆွဲအားဒဏ်ကို မခံနိုင်ချေ။ ထိန်းထားတဲ့ ကြားက လွတ်ကနဲ ထုတ်ပြောမိ၏။

" တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် နင့်ကို ငါ ချစ်မယ်နော်"

မိဖြူ ခေါင်းလေး ငြိမ့်ပြ၏။ သူ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တစ်လှုပ်လှုပ် တစ်ရွရွနှင့်။ သို့သော် ဘာသံမှတော့ ထွက်မလာချေ။ ဘာပြောချင်လို့လဲဟုသာဂိ မေးရန် ကြံလိုက်စဉ်မှာ နောက်ဖေးက အဒေါ်၏ အသံထွက်လာ၏။

"မိဖြူရေ.. သာဂိဖို့ ထမင်းရပြီ၊ ယူကျွေးလိုက်စမ်းပါဦး"

သာဂိ သည် ယခုမှ သူလူဖြစ်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။သူ့တွင် ရည်မှန်းချက်ရှိသည်။ သူ တက္ကသိုလ် မြန်မြန်ရောက်ချင်သည်။ မိဖြူကို အားရပါးရ ချစ်ချင်သည်။ အတူတူ ကျောင်းတက်ကြမည်။ ကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်ကြမည်။ သူက အလုပ်ဝင်၍ မိဖြူ က အိမ်မှာ ....တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် သူ့ကြည်နူးမှုသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းသွားသည်။

တစ်လကျော် လောက် အနားယူပြီးနောက်တွင် သာဂိ ပြန်လည် နာလန်ထလာ၏။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်ကြီးက သင်မပေးသေးချေ။ သူက စာမေးပွဲပြီးအောင် ဖြေပါဦးဟု ဆိုသည်။ သာဂိကလည်း အတင်းကြီးတော့ မတောင်းဆို။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စာကျက် ချိန်နည်းပြီး စာမေးပွဲ မအောင်မည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ကလည်း နှစ်လလောက်သာ လိုတော့သည်ကိုး။

သို့နှင့် စာမေးပွဲ ဖြေပြီးမှသာ ကိုကျော်ကြီး၏ သင်တန်းကို တက်ခွင့်ရသည်။ ကိုကျော်ကြီးက သင်တန်းသားသစ် သာဂိကို ဒိုက်ထိုးခိုင်း ၏၊ ဘောကန်နေကျ သာဂိက ပြုံးသည်။ ဒါကို ကိုကျော်ကြီးက တွေ့တော့ပြူးကျယ်ကို နမူနာပြခိုင်း၏၊ ပြူးကျယ်သည် သံမံတလင်းပေါ် လက်သီးထောက်ပြီး ဒိုက် ၂၅ ခါ ထိုးပြသွား၏။ ဒီအရေအတွက်ကတော့ သာဂိကလဲ ပျင်းသည်ပင်။ သူလဲ ပြူးကျယ်လို လက်သီးထောက် ပြီး လိုက်ထိုးကြည့်၏၊ မရချေ။ သုံးခါလောက်ထိ တောင် မနည်း ထိုးရ၏၊ လက်ဆစ်တွေ နာသည်။ သာဂိ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒီပညာ က ဟို ပညာလို သက်သက်သာသာတော့ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟူ၍...

အရင်ဆုံး သာဂိသည် ဘောလုံး့ကွင်းထောင့်က ကားတာယာတွေ ပတ်ထားသော သရက်ပင်ကြီးကို လက်သီးထိုးကျင့်ရ၏။ ဘယ်လို ထိုးရမလဲ ဟု ကိုကျော်ကြီးကို မေးတော့ ကိုကျော်ကြီးက လက်သီးဆုပ်နည်းသာ ပြပေးပြီး ထိုးချင်သလို ထိုးဟုဆို၏။ ကိုကျော်ကြီးပြောသည့် လက်သီး ဆုပ်ရန်နည်းမှာ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်၍ လက်ချောင်းများကို လက်ဖနောင့်ဘက်မှနေ၍ ဖြေးဖြေးချင်း ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ပြီး လက်မကို လက်ချောင်းလေးများ၏

ဒုတိယဆစ် အပြင်ဘက်တွင် ကွေးထားရန်သာ ဖြစ်သည်။

သာဂိသည် သရက်ပင်ကြီးကို ထိုးလိုက်၊ လက်သီးဆုပ်၍ ဒိုက်ထိုးလိုက်ဖြင့် နေ့စဉ်ကျင့်ရ၏။ နောက်တော့သူလဲ သံမံတလင်းပေါ်တွင် လက်သီး ဆုပ်၍ ဒိုက်ထိုးနိုင်သွား၏။ ထို့နောက် မြင်းထိုင်ထိုင်ရပြန်သည်။ ခြေဖဝါး နစ်ဖက်ကို ပခုံး နစ်ဖက်နှင့် အညီ ခပ်ကျဲကျဲ ရပ်၍ ဒူးနှင့် ပေါင်တံ တစ်လျှောက်ကို မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်း ဖြစ်အောင် ထိုင်ရလေသည်။ ထို့နောက် ဘာမှ မရှိသော လေဟာနယ်ထဲသို့ အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှုထုတ်ရင်း လက်သီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုးရသည်။ လက်တစ်ဆုံး ဖြောင့်သွားလျှင် လက်သီးကို ခါးအထက်နားဆီ ပြန်ဆွဲရင်း အသက်ကို တစ်ဝကြီး တစ်ကိုယ် လုံး တုန်ခါသည် အထိရှူရသည်။ တွန်း သို့မဟုတ် ထိုးထုတ်လိုက်သော အချိန်တွင် မိမိကိုယ်တွင်းရှိ မကောင်းသော ဓာတ်များ ရှုထုတ်လိုက်သော လေနှင့် အတူ ပါသွားကြသည်ဟု မှတ်ရမည်၊ ဆွဲယူလိုက်ချိန် သို့မဟုတ် လက်သီးကို ပြန်လည် ထားချိန်တွင် လေထဲမှ စွမ်းအားများ မိမိကိုယ်တွင်း ဝင်ရောက်လာသည်ဟု မှတ်ရမည်လို့ ကိုကျော်ကြီးက သင်ပြ၏။ အထူးသဖြင့် မနက်စောပိုင်းဆိုလျှင် ထွက်ပြူစ နေလုံးကြီးကို ကြည့်ပြီး နေစွမ်းအင် များ မိမိကိုယ်ထဲ ဝင်လာသည်ဟု သဘောထားကာ ကျင့်ကြရသည်။

သာဂိ ကိုကျော်ကြီးကို ကြောက်၍သာ လိုက်လုပ်နေရသည်။ သူသင်ချင်သည်က ဒါမျိုး မဟုတ်။ ဝတ္ထု တွေထဲမှာပါသည့် အကွက်တွေ ဖြစ်သည်။
နဂါးနိုင်ဓားတို့၊ ပိုးသိုင်း ၁၈ ကွက်တို့ တီဗွီက လာနေချိန်ဖြစ်၍ ထိုအရာမျိုးကို သင်ချင်သည်။ ပြူးကျယ်က လာမည်ဟုတော့ ဆိုသည်။ ဘယ်တော့လဲတော့ မသိချေ။ နောက်မကြာခင်တင် သာဂိ နောက်တစ်မျိုး ကျင့်ရပြန်၏။ ဘော်လီဘောဘောလုံးကို မြေကြီးပေါ် လက်ဝါးနှင့် ၅ မိနစ်တိတိ ပုတ်ရသည်။ စပုတ်စက သာဂိ သုံးချက် လားပဲ ပုတ်ရသည်။ ဘောလုံးက ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိ လိုက်ကောက်ရသည်။ သို့ဖြင့် သာဂိသည် ပုတ်လိုက် ကောက်လိုက် ဖြင့် နာရီဝက်ခန့်ထိ ဘယ်၊ညာ မနားတမ်း ဆက်တိုက် ပုတ်နိုင်လာသည်။ ဘောလုံး ပုတ်နေချိန်တွင်လည်း ကျန်နစ်ခုကို ဆက်တိုက်လုပ်ရသည်။ သာဂိ သည် ညဘက်တွင် ပရုတ်ဆီ လိမ်းပြီးမှ အိပ်ရတော့သည်။ ကိုမောင်ကြီး၏ လေ့ကျင့်ခန်းကိုလည်း မအိပ်ခင်ကျင့်ရသေး၏။ မိဖြူကိုတော့ အိပ်မက်ထဲရောက်မှပင် တွေ့နိုင်သည်။

မိဖြူက သူတို့ အဖိုး၊ အဖွားတွေ ရှိရာ မကွေးဘက်သို့ သွားလည်နေ၍ ဖြစ်သည်။ တစ်မျိုးတော့လည်း ကောင်းသည်။ သာဂိသည် တစ်နေကုန်ကိုကျော်ကြီးနှင့် အချိန်ကုန်နေရာ မိဖြူကို သတိရဖို့ မေ့နေသည်။ အိပ်ခါနီးကျမှ သတိရပြီး ဂွင်းတိုက်အပြီးတွင် မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားပြန်ရာ နောက် တစ်နေ့မှ နိုးသည်။ သာဂိ ဘော်လီဘော ဘောလုံးကို နာရီဝက်ထိ ပုတ်နိုင်ပြီးချိန်တွင် ကိုကျော်ကြီးက သူ့ကို ဝါယာလက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ပြူးကျယ်လဲ ပါ၏။

ကိုကျော်ကြီးက သူ့ဆရာ ဆီသို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကျော်ကြီး ဆရာသည် အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ် နှင့် မျက်နာလေးထောင့်ရှိပြီး တိုင်းရင်းသား တစ်ဦး ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုဆရာက သာဂိနှင့် ပြူးကျယ်ကိုသင်တန်းကြေးတောင်း၏။ သာဂိအိပ်ထဲတွင် ဘတ်စ်ကားခသာသာ ၅ ကျပ်လောက်သာ ပါခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သာဂိက နောက်တစ်ခေါက်မှ ယူပါရန် တောင်းပါ၏။ ဆရာက ပိုက်ဆံ မဟုတ်။ ကတိ စကား ဟု ဆိုမှသာ သာဂိ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ အားကစားရုံ ဆန်ဆန် ဂိုဒေါင်တစ်ခု၏၊ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် သာဂိ တို့ ရွတ်ဆိုခဲ့ဂသော သင်တန်းကြေးမှာ အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်သည်။

" ဘုရား တပည့်တော်သည် ယနေ့မှ စ၍ ဆရာ..၏၊ ပညာရပ်များကို သင်ကြားပါမည်။ ကျွံပညာဖြင့် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာကို ကာကွယ်ပါမည်။ ကျွံပညာဖြင့် လူကောင်းများကို အနိုင်မယူပါ။ ကျွံ ပညာကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် သုံးခါ မကျမချင်း ထုတ်မသုံးပါ ဟု ကတိ သစ္စာ ပြုပါသည်"

(၂)

မိုးလေး တစ်ပြိုက် နှစ်ပြိုက် ကျလာ၏။ မကြာခင် ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့မည်။ မိဖြူကို သာဂိ မျှော်နေမိသည်။ မိဖြူသည် တစ်နွေလုံး မကွေးဘက် အလည်သွားရာမှ ကျောင်းဖွင့်ဖို့ နှစ်ပတ်ခန့်လိုမှ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ အသားနည်းနည်း မည်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် ပိုလှလာသည်။ သူပြန်လာသည့်နေ့က သာဂိသည် ထုံးစံအတိုင်း ကိုကျော်ကြီး၏၊ သင်တန်းတွင် ရှိနေသည်။ ညနေဘက် အိမ်ပြန်လာချိန် ဗံဒါပင်ခြေရင်း ကွတ်ပျစ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနောက်ကျောကို မြင်တော့ မိဖြူလားဟုတော့ ထင်မိသည်။သို့ရာတွင် ဆံပင်က ပခုံးကျော်နေ၍ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်ပြီး ပြုံးကျယ်နှင့် စကားပြောမပျက် စက်ဘီးစီးလာစဉ် သူတို့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော မိဖြူ မျက်နှာလေးကို မြင်ရတော့မှ သာဂိ ရုတ်တရက် အသက်ရှူ ရပ်မတတ်
ဖြစ်သွားမိသည်။ နင်းလက်စ စက်ဘီးပေါ်တွင် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် မိဖြူကို ငေးရင်း တိုက်ခန်းကို ကျော်မလို တောင်ဖြစ်သွား၍ မိဖြူက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးလေးအုပ်၍ ရယ်သည်။ သာဂိသည် ချွေးစိုနေသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်မိဖြူရှေ့တွင် ရပ်ရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ မိဖြူက သွား ရေချိုးဦး..ငါ ဒီမှာစောင့်နေမယ် ဟုဆိုမှ သာဂိ ကမန်းကတမ်း အပေါ်ထပ်ပြေးတက် ရေချိုးရသည်။

ထိုနေ့က မိဖြူ သူ့ကို စကားတွေ အများကြီး ပြောသည်။ မကွေးက သူ့ အဒေါ်အကြောင်း၊ ညီမ ဝမ်းကွဲတွေ အကြောင်း၊မြသလွန် ဘုရားအကြောင်း၊ ရေဝဝတီ အကြောင်း..ဘာအကြောင်း၊ ညာအကြောင်း သာဂိ အားလုံးတော့ မမှတ်မိတော့။   မိဖြူပြောသမျှ စကားတိုင်းသည်လည်း   သူ့နားထဲ ဝင်တစ်ချက်၊ မဝင်တစ်ချက်သာ။ သူ မြင်နေ၊ သိနေ၊ ကြားနေရသည်မှာ မိဖြူ ၏၊ လက်ကလေးများ လှုပ်ရှားပုံ။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေး၏   အဖွင့်အပိတ်၊ ခေါင်းလောင်းသေးသေးလေးတွေ စုပြီး တီးလိုက်သလို ထွက်လာသော အသံစာစာလေး ...အဲဒါပဲ ဖြစ်သည်။ သာဂိ သည် မိဖြူ၏၊ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင် ကြည့်ရင်း မိဖြူ ပြောသမျှ ခေါင်းငြိမ့် ထောက်ခံနေသည်မှာ မိဖြူ အမေက ထမင်းစားမယ်ဟေ့ ဟု မအော်မချင်း ဖြစ်သည်။

မိဖြူသည် မအေ ခေါ်သံကြားတော့ ငါ သွားတော့မယ်ဟု ဆိုကာ ဂါဝန်လေးမ၍ လှေကားပေါ် အပြေးလေးတက်သည်။ သာဂိ နောက်က ကပ်လိုက်သွားရာ လှေကားတစ်ဝက်လောက် အရောက်တွင်

မိဖြူက လှည့် အကြည့် သာဂိက မိဖြူ ခါးလေးကိုဆတ်ကနဲ ဖက်၍ စကားများလွန်းသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို နမ်းလိုက်သည်။ မိဖြူသည် မျက်လုံးလေး အကြောင်သားဖြင့် မင်တက်သွားပုံ ရသည်။ သာဂိမှာ မိဖြူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို ငုံသာနမ်းလိုက်ရသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်က အတွေ့ကြုံမရှိသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ မိဖြူက သူ့မျက်နှာလေးကို မထားတတ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မိဖြူသွားလေးနှင့် သူ့သွား
ထိခိုက်မိသည်။

မိဖြူ အသိဝင်လာပုံရသည်။ ဆတ်ဆို သူ့ကို တွန်းထုတ်လိုက်ရင်း လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်ကာ အခန်းထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သာဂိတစ်ယောက်ကတော့ လှေကားပေါ်တွင် ပြုတ်မကျအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရရင်းယောက်ယက်ခတ်ကာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ သာဂိ အဲဒီညကလည်း ဘုရား မရှိခိုးဖြစ်။

မကြာမီ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်သည်။ နတ်ကြီးသည် ဆိုသော ဆယ်တန်းကို သာဂိ တက်နေချေပြီ။ သို့သော် သာဂိ မမှုပါ။ စာကြည့်ရင်း ခေါင်းမကြည်သလို ဖြစ်လာလျှင် မိဖြူ မျက်နှာလေးကို လှမ်းငေးလိုက်သည်။ မိဖြူကလည်း သာဂိမြင်သာ အောင် အစွန်ဆုံးတွင် နေရာယူထားသည်။ တစ်ကယ်တော့ မိဖြူနှင့် သာဂိကြားတွင် လူသွားလမ်းလေးသာ ခြားသည်။ အဲဒါကိုပင် သာဂိက ရံဖန်ရံခါ တစ်မှေ့တစ်မောကြီး ငေးနေတတ်သည်။ သို့သော် ဆရာ စာသင်သွား၍ နားမလည်သည် များ၊ မမှီလိုက်သည်များကို ပြန်မေးရသူမှာ မိဖြူဖြစ်သည်။

ပြူးကျယ်ကတော့ နောက်ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်မြဲဖြစ်၏။ သူလဲ ဥမ္မာနှင့် အဆင်ပြေနေပြီဟု ပြောသည်။ ရံဖန်ရံခါ လော်ကားဥယျာဉ် ဘက်သို့ သွားသွား ချိန်းတွေ့တတ်သည်။ သာဂိကိုလဲ အဖော်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ သာဂိက မိဖြူကို မခေါ်ဝံ့။ ကိုမောင်ကြီး သိမှာစိုးသည်။နောက်ပြီး အဒေါ်သိမှာကိုလဲ အားနာသည်။ နောက်တစ်ခုက ခုထိ သာဂိသည် မိဖြူကို ရည်းစားစကားမပြောရသေး။ ပြူးကျယ်မြှောက်ပေးသော်လည်း သာဂိသည် တက္ကသိုလ်ရောက်မှပြောမည်ဆိုသော သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ချေ။

သို့နှင့် စာမေးပွဲကြီးနီးလာသော အခါ သာဂိတို့တွေ စာစုကျက်ကြသည်။ ပြူးကျယ်တို့ အိမ်တွင် ဖြစ်၏။ ၊ ပြူးကျယ် အစ်ကိုများက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများချည်း ဖြစ်၍ မသိတာဆိုလျှင် မေးလို့ရသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကို များကလည်း တစ်ယောက်ကို ဝါသနာတစ်မျိုးစီ ဖြစ်၏ ။ မည်သို့ပင်
ရှိစေ သူတို့အားလုံး သဘောကောင်းသူများဖြစ်၍ သာဂိကတော့ ခင်သည်။ အဲ..ခင်သည်ဆိုသည်ထက် အစ်ကိုရင်းများကဲ့သို့ အားကိုးမိသည်။ တစ်ကောင်
ကြွက် ဆန်ဆန် သာဂိသည် ညီအစ်ကို၊မောင်နှမ ငတ်နေသူ ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ပြူးကျယ် စာကျက်ရာသို့ မိဖြူနှင့် ဥမ္မာလည်း လာသည်။ အပြန် ဆိုလျှင် သာဂိနှင့် ပြူးကျယ်က မိဖြူတို့ကို လိုက်ပို့သည်။ ဥမ္မာက သာဂိတို့တိုက်တန်း၏ နောက်ဖက် တိုက်တန်းတွင် နေသည်။ အမှန်တော့ ဘာမှ ဝေးလှသည်မဟုတ်။ ထို့ပြင် ဒိနားတစ်ဝိုက် သူတို့ကို မည်သူမျှ နှောင့်ယှက်မည် မဟုတ်။ သို့ရာ တွင်

စိုးရိမ်သည်ကို အကြောင်းပြ၍ သာဂိတို့က လိုက်ပို့သည်။

နေ့ဦးပေါက်ချိန် ဖြစ်၍ လေသရမ်းတို့ မြူဆော့သော ညချမ်းတွင် သာဂိသည် မိဖြူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း ကြည်နူးနေမိသည်။ ဓာတ်မီးတိုင်တို့၏ တစ် ဝက်တစ်ပျက် အလင်းရောင်အောက်တွင် မိဖြူ၏ မျက်နှာလေးသည် နုနုထွေးထွေး၊ ဝါဝါပြေးလျှက် ရှိ၏။ စာအုပ်လေးတွေ ပိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေ
သော မိဖြူသည် ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း...
"ဒီနေ့ လသာတယ်နော်" ဟုတစ်ယောက်ထဲ ရေရွတ်သလို သာဂိကို ပြောသလို ပြော၏။ သာဂိလဲ မော့ကြည့်မိရာ ဟုတ်၏ ။ ငွေသော်တာသည် အာကာလွင်ပြင်တွင် ကြယ်ညီနောင်တို့ကို ခြံရံလျှက် သာဂိကို ဖြူဝါဝါကြီး ပြန်ကြည့်နေ၏။ မိဖြူက ...

" လမင်းကြီးက အရမ်းလှတာပဲ၊ တစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့်နေရင် ကောင်းမယ်နော်..သာဂိ"
" လမင်းက နင့်လောက် မလှ ပါဘူး ၊ မိဖြူရယ် "

မိဖြူသည် ခြေလှမ်းလေး တုံ့သွား၏။ နောက် ဖြေးဖြေးချင်း သာဂိကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေသည် ဟိုအရင်တစ်ခါ အရည်လည်သလိုမျိုးလေး လည်လာပြန်သည်။ ပါးပြင်လေးတွေရော နီနေသလား။ သိပ်တော့ မမြင်ရချေ။ သူတို့သည် ဓာတ်တိုင် နှစ်တိုင်ကြား အလင်း မမှီသော နေရာတွင် ရောက်နေ
ကြ၍ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိဖြူချစ်သော ငွေလရောင်ကတော့ ဖြူလွှလွှလေး ရှိနေသည်။ သာဂိ မိဖြူဘက်သို့ လှည့်၍ ပခုံးလေး နှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

မိဖြူသည် သာဂိမျက်ဝန်းကို သာကြည့်နေသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တစ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသည်။ သာဂိ မိဖြူ ပါးပြင်လေးကို ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်သည်။
သနပ်ခါးနံ့ သင်းသင်းလေးရသည်။ သာဂိ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ မိဖြူ ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကြုံးပြီး သိုင်းဖက်ထားလိုက်မိသည်။ မိဖြူ လက်ထဲက စာအုပ်တွေ
ပြုတ်ကျသွား၏။ သို့ရာတွင် ပြန်မကောက်တော့ချေ.........

စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတော့ သင်္ကြန်နားပင် ရောက်လုပြီ ဖြစ်သည်။ နောက် တစ်လလောက်ဆို သင်္ကြန်ကျတော့မည်။ မနှစ်က သာဂိ နှင့် ပြုံးကျယ်သည် ကိုကျော်ကြီး ဆရာဦးဆောင်မှုနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုက်နေရ၍ သင်္ကြန်လည်ဖို့ အခွင့်ရေး မရခဲ့ကြ။ ဒီနှစ် တော့ လည်ဖြစ်အောင် လည်မည်ဟု တေးထားမိသည်။

မိဖြူလည်း ဒီနှစ် ဘယ်မှ မသွားချေ။ သူ့အိမ်မှာ သူ့အမေက ထမင်း၊ဟင်းချက်ခိုင်း၍ အချက်သင်ရင်း ချက်နေရသည် ဟုဆိုသည်။ လမ်းထိပ် ကားဂိတ်နားက ဈေးတန်းလေးမှာ ဈေးဝယ်နေတာ တွေ့သည်။

သာဂိက အနားနား ကပ်၍ ..

"မိဖြူရေ..ဒီနေ့ ကြက်သားသုပ် ပေးစမ်းဟာ"

"နင်..တစ်ကယ် စားချင်လို့လား၊ ဝယ်လိုက်မယ်လေ၊ ပြီးရင် ငါလာပို့ပေးမယ်"

"ငါ စားချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ အငယ်ကောင်က စားချင်တယ်ဆိုလို့၊ နင်ကလည်း ကလေးတွေကို အသားလေး၊ ဘာလေး ကျွေးပါဦး၊ အဝတ်စားတွေချည်း စွတ်ဝယ်မနေနှင့် လေ"

မိဖြူသည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။ သူသည် သာဂိပြောတာကို ချက်ချင်း သဘောမပေါက်။ တော်ကြာနေမှ..မျက်နှာလေး ရဲပြီး

"သာဂိ!!!" ဟုဆိုကာ ကျောကုန်းကို "အုန်း"ကနဲ ထုလေသည်။ သူ့ဟာသူ ထုပြီး နာသွား၍ လက်ဝါးလေးတစ်ခါခါ ဖြစ်နေသဖြင့်

သာဂိက ဥုံဖွ လုပ်ပေးဖို့ သူ့လက်ကလေးကို ကိုင်တော့...

"သာဂိ၊ လမ်းပေါ်ကြီးမှာ..လွှတ်ဟာ.." ဟုဆိုကာ ရုန်းထွက်သွားသည်။ သာဂိ စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ ဈေးသည်တွေကတော့ ဒါမျိုး ရိုနေပြီဆိုရမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကတည်းက ဒီလမ်း၊ ဒီဈေး၊ ဒီကျောင်းနားမှာ ရန်ဖြစ်နေကြ မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် သူတို့ မသိသည်မှာ ထိုစဉ်က ရန်ဖြစ် ထုရိုက် ဆဲဆိုခြင်းသည် ဒေါသကြောင့် ဖြစ်ပြီး ယခု ဆဲဆို ထုရိုက်ခြင်းမှာ အကြင်နာကြောင့် ဖြစ်သည်ဆိုသည်ပင်။

သာဂိသည် မိဖြူကို စနောက်ပြီး ကြည်နူးစွာ အိမ်ပြန်လာရာ အခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်လေးက ....

"သာဂိရေ.. ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဖို့ ကူစမ်းပါဦး၊ မင်းဦးလေးကလည်း တော်တော်ကြာတာပဲ။ ခုချိန်ထိကို မရောက်နိုင်သေးဘူး"

သာဂိက အံ့ဩစွာဖြင့်..

"ဘာပြုလို့ ..ဘာပြုလို့ သိမ်းတာလဲ၊ ဒေါ်လေး"

ဒေါ်လေးသည် သာဂိကို ကြင်နာစွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး..

"ဒေါ်လေး ..ရာထူးတက်လို့ ပြောင်းရမယ်။ လှိုင်မြို့နယ်ထဲကို လေ..သား ကျောင်းတက်တော့ နီးသွားတာပေ့ါ၊ ဒီကနေ တက်မယ်ဆိုရင် သားအကြာကြီး ကားစီးရမှာ"

သာဂိ တွေတွေကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်လေး၏ ပစ္စည်းများကို ကူသိမ်းထုပ်ပိုးနေရင်း သာဂိသည် ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီတိုက်ခန်း၊ ဒီတိုက်တန်းတွင် သူ့ကို မွေးတာမဟုတ်သော်လည်း သူသည် ဒီမှာ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သည်။ ဒီနေရာကို သူမခွဲချင်၊ နောက်ပြီး မိဖြူ၊ မိဖြူကို သူ နေ့တိုင်းတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့၊ ညီရင်းအစ်ကိုလို ခင်ရသော ပြူးကျယ်တို့နှင့်လည်း ကစားနိုင်မည် မဟုတ်တော့။ ငေးငေး ငေါင်ငေါင် ဖြစ်နေသော သာဂိကို ဒေါ်လေးက..

"စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဝန်ထမ်းဘဝ ဆိုတာ ဒီလိုပဲ သားရဲ့၊ ကိုယ့် ဘဝကိုယ် ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုရောက်တော့လည်း သား သူငယ်ချင်း အသစ်တွေနဲ့ ပျော်သွားမှာပါ" ဟု နှစ်သိမ့်သည်။ ဒါပေမယ့် သာဂိ မရွှင်နိုင်ပါ။ ဒေါ်လေး အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးဖြစ်သွားတာလည်း ဝမ်းမသာနိုင်။ လဒကြီး လည်လိမ်သလို၊ ငေါင်စင်းစင်း ဖြစ်နေတော့သည်။

ည...၁၂ နာရီ ထိုးတော့မည်။ သာဂိ လှေကားပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ သူ မိဖြူကို ညနေက ချိန်းထားခဲ့သည်။ ၁၂ နာရီတိတိ လှေကားက စောင့်မည်ဟူ၍ ..မိဖြူက ခေါင်းငြိမ့်ပြရုံသာ ပြုပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ချေ။ သူလည်း မျက်နှာတော့ မကောင်း။ ဒေါ်လေး ပြောင်းရမည့် သတင်းကြားပြီး ဖြစ်ပုံရသည်။ ၁၂ နာရီ၊ ၁၀ မိနစ်..မိဖြူ မလာသေးချေ။ စောင့်ရသည့်အလုပ်သည် တော်တော်မောရကြောင်း သာဂိ ခုမှ သိသည်။ ဟိုတွေး..ဒီတွေး ဟိုငေး ဒီငေးနဲ့ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ခြင်တွေနဲ့လည်း စစ်ခင်းရသေးသည်။ အတော်ကြာတော့မှ မိဖြူတို့ အခန်းတံခါးလေး အနည်းငယ်ဟသွားပြီး မိဖြူ မျက်နှာလေး ထွက်လာသည်။ သာဂိသည် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်မိသည်။ မိဖြူက တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖြေးဖြေးချင်း ပြန်ပိတ်နေသည်။ ထို့နောက် သာဂိ ဘေးက လှေကားထစ်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီးသာဂိကို မော့ကြည့်သည်။ သာဂိလည်း မိဖြူဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း..

"နင်ကလည်းဟာ..စောင့်ရတာ ကြာလိုက်တာ"

"အမေတို့ မအိပ်သေးလို့ဟ..ဒါနဲ့ နေပါဦး..နင်တို့ ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ"

"အဒေါ်ကတော့ နောက်တစ်ပတ်လို့ ပြောတာပဲ"

"နင် တစ်ကယ်သွားမှာပေါ့နော်..မသွားလို့ မရဘူးလားဟင်..ဟို..ပြူးကျယ်တို့ အိမ်မှာနေဟာ..မုန့်ဖိုး မရှိရင် ငါပေးမှာပေါ့။ ငါ့မှာ စုထားတာလေ..ဖူးကြီးနဲ့ အပြည့်ရှိတယ်..သိလား..နင် ဘာမှပူစရာ မလို ဘူး၊ ကိုကြီးမောင်တို့ ၊ကိုကျော်ကြီးတို့လည်း သဘောကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီမှာပဲ နေဟာ ..နော်..ဟင်းတွေ မကောင်းလို့ မစားချင်ရင် ငါတို့အိမ်လာစားလို့လည်း ရတယ်လေ..အမေကလည်း နင့်ကို ခင်တာပဲဟာ၊ နင် သာ အားနာမနေရင် နေ့တိုင်းစားလို့တောင်ရ...."

မိဖြူသည် စကားတွေကို တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ အဆက်မပြတ်ပြောရင်း မျက်ရည်လေးတွေ ကျလာသည်။ သာဂိ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့။ သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲယူ ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပြီး.. "မိဖြူ ရယ်.." ဟူ၍သာ ရေရွတ်မိသည်။ မိဖြူသည် ယခု စကားမပြောတော့။ သာဂိ ရင်အုံပေါ်မျက်နှာ အပ်ရင်း တိုးတိုးလေး ရှိုက်နေသည်။ သာဂိက သူ့ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေးကိုင်ပြီး ဆံပင်လေး ကို သပ်ရင်း..

"ငါတို့ ကောလိပ်မှာ တွေ့လို့ရတာပဲ။ အရင်လို နေ့တိုင်းမတွေ့နိုင်တာပဲ ရှိတာပါဟာ၊ တစ်ပတ် ၅ ရက်တော့ တို့တွေ တွေ့နေကြရမှာပါ။"

မိဖြူသည် သာဂိရင်အုံပေါ် မှီနွဲ့နေရာမှ ဆတ်ဆို ခေါင်းထောင်လာရင်း..

"ဟင်..နင်က ငါ့ကို နေ့တိုင်း မတွေ့လည်း ရတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ သာဂိ၊ ငါ့မှာတော့ သူသွားတော့ မယ်ဆိုလို့ အမေ မသိအောင် ခိုးငိုလိုက်ရတာ၊ သူကတော့ ..ဟင့်၊ ဟင့်၊ ဟင့်"

သာဂိ ပြာပြာသလဲလဲ ခတ်သွားရင်း..

"ဟာ..မိဖြူ ငါပြောတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုဒင်း..ဟာ မငိုနဲ့လေဟာ..၊ ငါက နင့်ကို အချိန်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း တွေ့ချင်နေတာပါ၊ အမြဲတမ်း ငါ့ စိတ်ထဲမှာရှိနေတာ နင်ပါဟာ..ငါလေ ဖြစ်နိုင်ရင် နင့်ကို သေးသေးလေး လုပ်ပြီး ငါ့ အိပ်ကပ်ထဲ ထည့်သွားချင်တာပါ"

သာဂိ မချော့တတ်၊ ချော့တတ်နဲ့ ချော့တော့ မိဖြူ မျက်နှာလေး ပြန်ကြည်လာရင်း .." နင် တစ်ကယ် ပြောတာနော်" ဟု ဆိုသည်။ သာဂိက ခေါင်းငြိမ့်ပြသောအခါ မျက်ရည်တွေ စိုနေသော မျက်နှာလေးသည် ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကာလသား အစ်ကိုကြီးများပြောသောမျက်ရည်စိုနေသော

မျက်လုံးသည် အလှဆုံး ဆိုတာကို သာဂိ လက်ခံချင်သွားသည်။ မိဖြူ၏ မျက်နှာလေးသည် မိုးရွာသွန်းပြီးစ နေရောင်ခြည်၏ ထိတွေ့ခြင်း ခံရသော ပန်းပွင့်လေးကဲ့သို့.. မျက်နက်ဝန်း လေးသည် နူးညံ့ခြင်းကို အရည်ဖျော်ထားသော စိန်ပွင့်လေး ကဲ့သို့... ပါးပြင်မို့မို့ လေးပေါ်မှ သနပ်ခါးကွက်လေးသည် ရေစီးကြောင်းလေးတွေ ပေါ်နေသော သဲသောင်ပြင်ကဲ့သို့.....သာဂိ၏ ရင်သည် နူးညံ့စွာ လှုပ်ခုန်လာသည်။

ပျိုရွယ်ခြင်း၏ သွေးသားကလည်း ဆူပွက်လာ၍ အောက်က ပစ္စည်းကလည်း ထောင်လာသည်။ သာဂိ မိဖြူ၏ ကိုယ်လုံးကို သိမ်းဖက်ကာလှဲချလိုက်ပြီး ထောင်ထားသော ဘယ်ဘက်ပေါင်ပေါ်တွင် သူ့ခေါင်းလေးကို တင်လိုက်သည်။ မိဖြူသည် သာဂိ ဆန္ဒ အတိုင်း ပျော့ပြောင်းစွာပင် လိုက်လျောသည်။ ယခု မိဖြူသည် သာဂိ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လေးလှန်လျက် သာဂိကို မော့မော့လေး ကြည့်နေသည်။ မိဖြူ၏ ကြည်စင်သော မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးသည် သာဂိ ဘာလုပ်လုပ် တားမြစ် ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိ၊ ပျော့ပြောင်းနူးညံ့လွန်းနေသော မျက်ဝန်းများကလည်း သာဂိကို ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ကြည့်နေကြသည်။

သို့ရာတွင် မိဖြူ၏ ရင်နှစ်မွှာကမူ ကန်ရေပြင်ထဲ ခဲလုံးလေး ကျသကဲ့သို့ လှိုင်းထ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သာဂိက ဘယ်လက်ကို မိဖြူ၏ ခေါင်းလေး အောက်ထိုးသွင်းကာ ခုပေးထားပြီး ညာလက်က မိဖြူ၏ မျက်ရည်စ အကြွင်း အကျန်လေးများကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။ မိဖြူ မျက်လုံးလေး မှိတ်၍ ခံယူသည်။ ပြီးတော့ သာဂိကို မျက်ဝန်း တောက်တောက်လေးနဲ့ ကြည့်ရင်း လက်ကလေး တစ်ဘက်က သာဂိ ရင်ဘတ်က အင်္ကျီစကို ကိုင်ကာ "သာဂိရယ်"..ဟု ဆိုသည်။ သာဂိ သူ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သွားချင်း မထိတော့ပေ။ သာဂိနှုတ်ခမ်းချင်း နမ်းသည့် ပညာကို တတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ငုံ နမ်းရင်း လက်တစ်ဘက်က...

မိဖြူ၏ ခါးလေးကို တင်းတင်းဖက်မိရာ မိဖြူ ထံမှ" အွန်း" ကနဲ အသံလေးနဲ့ အတူ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး .....

"ဖြေးဖြေးဖက်၊ သာဂိရာ၊ အသက်ရှူကျပ်တယ်၊ ငါမနေတတ်တော့ဘူး"ဟု ဆိုသည်။ သို့နဲ့ သာဂိလည်း အားနေသော ညာလက်ကို ဘယ်နားထားရမှန်းမသိပဲ မိဖြူ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ မိဖြူသည် မောသွားဟန် တူသည်။ မျက်လုံးလေး စင်းရင်း အသက်ကို မြန်မြန်ရှူနေသည်။ သူ့ လက်ဖျံလေးတစ်လျှောက်တွင် ကြက်သီးဖုလေးများ ထလျက်၊ မွှေးညှင်းနုလေးတွေ ထောင်ထလျက် ရှိသည်ကို သာဂိ တအံ့တသြတွေ့ရသည်။ ထိုမွှေးညှင်းဖုလေးတွေ တစ်လျှောက် လက်ဝါးဖြင့် ဖြေးဖြေးချင်း ပွတ်လိုက်သောအခါ မွှေးညှင်းဖုလေးတွေ ပျောက်မသွားသည့်ပြင် လက်သဲချွန်ချွန်လေးတွေ သာဂိပေါင်ထဲ စိုက်တဲ့အထိ သာဂိကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လေသည်။ သာဂိ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ သူ့ ခေါင်းလေးကို ဆွဲထူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း နုနုလေးတွေကို တရကြမ်း နမ်းတော့သည်။

မိဖြူသည် သာဂိ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် အရုပ်လေး တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မိန်းမောစွာ ငြိမ်နေရင်း အသိမဲ့နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ထမတတ် ဆူနေသော သာဂိ ရှေ့တော့ ဆက်မတိုးဝံ့ချေ။ အောက်က လိင်တံကလည်း တင်းပြီး ထောင်မတ်နေကာ မိဖြူခါးလေးကို ဖောက်ထွက်တော့ မတတ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သာဂိသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ အတင်း

တရစပ်နမ်းနေမိရာမှ ခွာထုတ်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းကိုချကာ မိဖြူ ခေါင်းလေးကို သူ့ပခုံးစွန်းပေါ်တင်ပြီး နောက်ကျောလေးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ မိဖြူသည်လည်း ဘာဖြစ်သည် မသိ၊ သက်ပြင်းလေးချသံ ကြားရသည်။

ထိုနေ့ညက သာဂိသည် မနက်လေးနာရီထိုး ဘုန်းကြီးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်သည်ထိ မိဖြူကို ထွေးပွေ့ထားခဲ့သည်။ မိဖြူကတော့ ကလေးလေး တစ်ဦးနယ် သာဂိ ပခုံးစွန်းပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သာဂိသည် အပြစ်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေသော မိဖြူကို မနိုးရက်၍ ဤပုံစံအတိုင်း တစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးခဲ့ရသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း ရိုင်းစိုင်းသော သွေးခုန်နှုန်းတို့ မရှိတော့။ နူးညံ့သော တစ်စုံတစ်ရာသည် သူ့ နှလုံးထဲတွင် စီးဆင်းလှည့်လည်ရင်း နမလေးတစ်ယောက်ထက် အနည်းငယ်ပိုသော မေတ္တာဖြင့်ဆက်လက်ထွေးပွေ့ရင်း မိဖြူသည် ငါ့ညီမလေးဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိသွားသည်။ပြီးတော့ နမဆို ဒီလို ဖက်နမ်းလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဟု တွေးမိပြန်ကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျိတ်ရယ်မိသည်။

ထိုတော့မှ မိဖြူသည် အင်း ကနဲ အသံပြုရင်း နိုးလာသည်။ ပြီးတော့ သာဂိကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်ကာ "အိမ်မက်ကလည်း တစ်ကယ်လိုပဲ" ဟုဆိုကာ ပြန်အိပ်ရန် ပြင်သည်။ သာဂိ သူ့ကို မနိုးရက်သော်လည်း နိုးရတော့သည်။ မကြာမီ မိုးလင်းတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

(၃)
တစ်ပတ်ကျော်ကြာပြီးနောက် ဟီးနိုးကားကြီး တစ်စီးဖြင့် သာဂိတို့ အိမ်ပြောင်းခဲ့ရသည်။ မိဖြူသည် ကားနောက်ခန်း ပစ္စည်းပုံတွေပေါ် ထိုင်နေသော သာဂိကို သူတို့ ပထမထပ် ပြတင်းပေါက်မှ လက်ကလေးဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို အနီးကပ် မတွေ့ရသော်လည်း မျက်ရည်ဝဲနေလိမ့်မည်ဆိုတာ သာဂိ သေချာပေါက် ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ပြူးကျယ်ကတော့ သာဂိကို ပခုံးပုတ်၍ အားပေးသည်။ ကိုမောင်ကြီးကတော့ မပြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ကိုကျော်ကြီးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရှုတည်တည် ရုပ်ကြီးဖြင့် ကြည့်နေသည်သာ..

သူတို့ သုံးယောက်လုံး ကားပေါ်တွင် ပါလာကြသည်။ သာမန်ဝန်ထမ်းမျှသာ ဖြစ်သော ဒေါ်လေးသည် ပစ္စည်းများများ စားစား မရှိရှာသော်လည်း လင်မယား နှစ်ယောက် ဝယ်ထားသည့် စာအုပ်သေတ္တာတွေက ၈-လုံးခန့် ရှိပြီး အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ၊ ဘာညာနဲ့ ပေါင်းသောအခါ တူဝရီးနှစ် ယောက်ထဲ ပင်ပန်းမည်စိုး၍ လုပ်အားပေးရန် ထို ညီအစ်ကိုတစ်သိုက် လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြန်လျှင်တော့ ပဲခူး၊ မော်ဘီ ကားတစ်စီးစီးစီး၍ ပြန်ကြမည် ပြောသည်။

သာဂိတို့ နေရာသစ်သည် အင်းစိန်၊လှည်းတန်း လမ်းမကြီးနဲ့ မနီးမဝေး တွင် တည်ရှိသည်။ အဒေါ်နေရမည့် နေရာသည် လိုင်းခန်း ချမပေးနိုင် သေး၍ ကျောင်းဆောင် ဟောင်း တစ်ခုကို အိမ်လုပ်ပေးထားသော နေရာဖြစ်သည်။ သာဂိတို့ တူဝရီး တစ်သိုက် အတွက်မူ ကျယ်လွန်းနေသည်။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် အိပ်ခန်းများ ကန့်ထားပေးသည်။ သို့သော် သာဂိ မျက်စိထဲတွင်မူ အရာအားလုံး

ဟာလာ ဟင်းလင်းချည်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သာဂိ ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကလေးချစ်တတ်သော ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးညို ရှိနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ရောက်စကမူ သာဂိသည် ဦးညိုကို ကြည့်၍ မရချေ။ ကွမ်းချိုးတက်၍ မည်းနေသော သွားတို့ဖြင့်
အရက်ဆီပြန်နေသော မျက်နှာတွန့်တွန့်ကြီးသည် ဝန်ထမ်းလိုင်းခန်းကလာခဲ့သူ သာဂိအတွက်
အနားမကပ်ချင်စရာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ရက် သာဂိ မိဖြူကို လွှမ်း၍
ကော်ရစ်တာပေါ်ထိုင်ပြီးငေးနေစဉ် ဦးညို ရောက်လာပြီး…

"အလွမ်းဆိုတာ သူ့ချည်းသက်သက်တော့ မကောင်းဘူးကွ"

သာဂိ လှည့်ကြည့်ရင်း…

"ဗျာ.. ဘာပြောတာလဲ.. ဦးကြီးညို"

"ဒီလိုလေကွာ..ငါတို့ အရက်သောက်ရင် အမြည်းလေးပါမှ သောက်ရတာ စည်းစိမ်ရှိသလို လွမ်းတဲ့
အခါမှာလည်း သီချင်းလေးရေး၊ ကဗျာလေးစပ်မှ လွမ်းလို့ကောင်းတာကွ ..သာဂိရ"

"ကျွန်တော်မှ ကဗျာ မရေးတတ်ပဲ"

"အံမယ်ကွာ..လွယ်လွန်းလို့..မင်းကရေးချင်စိတ် ရှိဖို့ပဲ လိုတာပါ ငါ့ကောင်ရာ..မင်းသာတတ်ချင်ရင်
ဒီကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်ပညာမဆို မင်း တတ်နိုင်ပါတယ်ကွ"

သာဂိ ဦးညိုကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဦးညိုသည် ကျောင်းဝင်းထဲတွင် သူ့ဇနီး ဒေါ်တင်နွယ်နဲ့အတူ
တဲထိုးနေသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့ တဲအိမ်လေးထဲသို့တော့ သာဂိ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေး။ သို့ရာတွင်
ဦးညိုရင်တွင်းကိုတော့ သာဂိ လှမ်းမြင်လိုက်ရသလို ရှိသည်။

"ဒါနဲ့ ဦးညို အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်..အဲဒီ အဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်တော် သေချာ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တယ် ဦးကြီးညို"

"ဟားဟားဟား..မင်းဟာက ကျွန်တော် မသိဘူး။ တတ်တယ် ဖြစ်နေပြီ။
ဟုတ်လို့လားကွာ..လောကမှာ မသိပဲ တတ်တဲ့ ပညာဆိုတာ ရှိလို့လားကွာ.. မှတ်ထား..သာဂိရဲ့ ..ဟောဒီ
ကမ္ဘာမှာ မင်းတို့ ပြောပြောနေတဲ့ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူးကွ"

သာဂိ နည်းနည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဦးညိုကြီး မူးနေသည် ထင်သည်။ အချစ်ဆိုသည့် အကြောင်းကို
ဒေါ်လေးနဲ့ ဦးလေး စုဆောင်းပိုင်ဆိုင်ထားသည့် စာအုပ်တွေထဲတွင် နာမည်ကြီး စာရေးဆရာပေါင်းစုံက
နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ထုတ်ဖော်ထားကြသည်။ ဒါကို ကျောင်းစောင့် ဦးညိုကြီးက မရှိပါဘူး လုပ်နေသည်။
အင်း..သူ ဒီနေ့ နည်းနည်း များသွားလို့ နေမှာပါ။ နောက်နေ့မှ ဆက်မေးရမယ်ဟု သာဂိတွေးမိသည်။
မှန်သည်။ သာဂိ အတွက်တော့ ဦးညိုသည် အရက်သောက်တတ်သော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

ဟောင်းနွမ်းနေသော ထိုစာအုပ်ကြီးတွင် သဘောကောင်းသော ပိုင်ရှင်လည်း ရှိသည်။ ထိုသူက သူ့ဇနီး
အန်တီ တင်နွယ် ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။ သူက
ဦးကြီးညိုဟု ခေါ်သော ဦးညိုသည် ရံဖန်ရံခါ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသောသတင်း အပိုင်းစများပါသည့်
ကွမ်းယာ ထုပ်သော စက္ကူကို ဖြေရင်း ဘိုလို မွတ်နေအောင် ဖတ်တတ်သည်။ အန်တီ တင်နွယ်ကတော့
သူ့ကို ခေါ်သည့် အန်တီဆိုသည့် စာလုံးကလွဲလျှင် ကျန်တာ ဘာမျှ နားမလည်ချေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည်

တော်တော်တော့ အသွင်မတူကြချေ။ အန်တီတင်နွယ်သည် ရိုးသားအေးဆေးသူ ဖြစ်ပြီး သူ့ဟာသူ ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်ရင်းဦးကြီးညို ရှိနေလျှင် ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်သည်။ ဦးကြီးညိုကတော့ ဒီလို မဟုတ်ချေ။

"ဟကောင်..သာဂိရဲ့..ယောက်ကျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအရသာကို ဒင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် ခံစားဖို့ အချက်သုံးခုထဲက တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်လို့ ဆရာသော်တာဆွေ ကပြောတယ်ကွ၊ တစ်..အရက်..နှစ်..မိန်းမ..သုံး..လောင်းကစား..မင်းရော ဘာဝါသနာပါလဲ၊ ငါကတော့ သုံးခုလုံးကွ" ဟု ဆိုသည့်လူကြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်လို လက်ရရှိချိန်မျိုးဆိုလျှင်လည်း ဤသို့ ပြောတတ်ပြန်၏။

" အချစ်ဆိုတာ ..more then sex..တော့ more then sex ပဲ။ ဒါပေမယ့် based on sex ဆိုတာလည်း သေချာတယ်ကွ။ ထိန်းချုပ်နိုင်သူအဖို့ကတော့ love= sex ပဲ။ခံစားချက်တွေ မထိန်းနိုင်တဲ့ မင်းလို အရူးလေးကတော့ love= crazy ပဲကွ..ဟားဟား"

ထိုယူဆချက်ကို သာဂိက သဘောမတူနိုင်ချေ။ ရှေးရာဇဝင် အဆက်ဆက်ကစလို့ ယခုချိန်ထိ ယုံကြည်စွာသုံးစွဲခဲ့သော စကားလေး တစ်ခွန်းကိုဦးညိုကြီး စကားတစ်ခွန်းထဲနဲ့တော့ဖြင့် လွှင့်မပစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် စောဒက တက်မိသည်။

"အဲဒီလို ချည်းပဲတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဦးကြီးညိုရယ်..အချစ်အတွက်နဲ့ အသက်တောင် စွန့်တာတွေ ဘာတွေ ဦးညိုကြီးလည်း သိတာပဲ မလား၊ ရှင်မွေးလွန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာတို့၊ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်တို့..အဲဒီလိုတွေကျတော့ ဘာပြောမလဲ"

ဦးညိုကြီးကရယ်သည်။ ပြီးတော့..

"သူတို့က ကြိုက်နေတာကွ..အချစ်မဟုတ်ဘူး..အဲတစ်ကယ်တော့ အချစ်မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ပြောစရာ မလိုဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အချစ်ဆိုတာ ရှိကို မရှိလို့ပဲ။ ထားပါတော့လေ။ ငါဆက်ပြောပြမယ်။ အကြိုက်ဆိုတာ ရမ္မက်ကို အခြေခံတာကွ။ သူ့ လောင်စာ အားကောင်းနေတုန်းဆို မီးညွန့်က သိပ်ကောင်းပြီး အရှိန်က တစ်ဟဲဟဲနဲ့ပေ့ါ။ အဲ..လောင်စာလည်း လျော့သွားရော ခုန မီးတောက်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း ကိုမသိတော့ဘူး။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား။ အေး..အကြိုက်ဆိုတာလည်း ရမ္မက်တွေ ပြင်းထန်နေတုန်း မှာတော့ အရှိန်က ပြင်းမှ ပြင်းပေ့ါ။ ရမ္မက်လည်း သွေးအေးသွားရော အရှိန်လည်း ကျကရောပဲ။ သူတို့က အရှိန်ပြင်းနေတုန်း အဲလိုဖြစ်သွားကြတာကွ။ တစ်ကယ်လို့ နောက်တစ်လလောက်နေမှ ပေးတွေ့ကြည့် အဲ့လို မဖြစ်ဘူး။"

"ဟာဗျာ..ဦးကြီးညိုကလည်း.. အဲလောက်ကြီး စောင့်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျ။ ဟိုက ဘုရင်တွေ ခေတ်လေ၊ ယောကျ်ားပေးစားပစ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။"

"မင်းကို သူချစ်တယ်လို့ ယုံတယ်ဆိုရင် သူယောကျ်ားပေးစားခံရမှာ မင်းကဘာလို့ ကြောက်နေတာလဲ၊ သူက မင်းကို ချစ်တယ်လေ။ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ မချစ်ဘူးလေ၊ မင်း အဲဒါကို မယုံဘူးလား"

"ဟို..အင်း..ယုံတယ်လေ။ ဒါပေမယ့်..."

"ဒါပေမယ့် ဆိုတာ သံသယ စကားကွ၊ သံသယဆိုတာ မင်းတို့ပြောတဲ့ ချစ်ခြင်း မဆိုထားနဲ့ မိတ်ဆွေတွေမှာတောင် အဲဒါဝင်လာရင် ပျက်တော့တာပဲ ငါ့ကောင်ရေ...ဟားဟားဟား"
သာဂိ ဦးညိုကြီးကို နိုင်အောင် မပြောနိုင်ချေ။ သို့သော် ဦးညိုကြီးပြောတာကိုတော့ အကုန်လုံး မယုံ။ မူးမူးနဲ့ ရှီးတာ များသွားသည်ဟုသာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

သာဂိ သည် လှိုင်ကောလိပ်တွင် စိတ်ပညာ မေဂျာကို ရသည်။ မိဖြူကတော့ ဓာတုဗေဒကို ယူသည်။ သာဂိက "နင် အဲဒီဘာသာကြီး ယူပြီး ဘာလုပ်စားမလဲ" ဟုမိဖြူကိုမေးသောအခါ မိဖြူက" နင်ကရော..နင်လည်း အဲဒီ ဆိုက်ကိုကြီးနဲ့ ဘာလုပ်စားမှာလဲ" ဟု ပြန်မေးလေသည်။ သာဂိလည်း ပြန်မဖြေတတ်။ ဝါသနာ ပါလို့သာ ယူထားခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုပညာနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ကိုင်စားရမယ်မှန်း ဒုတိယနှစ်လောက်ထိ သာဂိ မသိချေ။

တက်ရောက်သင်ကြားနေရသည့် ပညာရပ်ကိုသာ မသိရှိမည်။ မိဖြူကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမည်ဆိုတာတော့ သာဂိကျွမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ မိဖြူကလည်း သာဂိကို ဘယ်လို အနိုင်ကျင့်ရမည်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပြူးကျယ် နဲ့ ဥမ္မာတို့ကတော့ စိတ်တူသဘောတူ လော (Law) ကို ယူပြီး မခွဲမခွာ ရှိနေကြသည်။

သူတို့သည် လှိုင်နယ်မြေ၏ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများအောက်တွင် အတူတူ ပျော်ခဲ့ကြသည်။ အတူတူ စိတ်ကောက်ခဲ့ကြသည်။အတူစား၊ အတူသွား၊ အတူလာနဲ့ နှစ်ကိုယ့် တစ်စိတ်သဖွယ် ပျော်နေခဲ့ကြသည်။ စင်စစ် ထိုအပျော်သည် မုန်တိုင်းမလာ ခင် တိုက်သည့် လေညှင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့ မရိပ်မိခဲ့ကြချေ။

သူတို့ ဒုတိယနှစ် အောင်အပြီးတွင် လှိုင်ကောလိပ်ကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း မကြော်ငြာပဲ သူတို့ ကျောင်းပြောင်းကြရသည်။ တစ်ချို့က အရှေ့ပိုင်း တက္ကသိုလ်(သန်လျင်) သို့ရောက်ပြီး အချို့က ဒဂုံ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကံဆိုးစွာပင် သာဂိနဲ့ ဥမ္မာသည် အရှေ့ပိုင်း တက္ကသိုလ် စာရင်းထဲပါသွားပြီး ပြူးကျယ်နဲ့ မိဖြူက ဒဂုံတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထို စာရင်းထွက်သည့်နေ့က သူတို့ လေးယောက်   အင်းယားကန်ဘောင်ပေါ်တွင်   စကားမပြောဖြစ်ပဲ မှိုင်နေမိကြသည်။   အရင်ဆုံး လှုပ်ရှားသူများက ပြူးကျယ်နဲ့ ဥမ္မာဖြစ်၍   တစ်နေရာ သွားဦးမည်ဆိုကာ ထွက်သွားကြသည်။   မိဖြူသည် ငိုတော့မယောင် မျက်ဝန်းများနဲ့ သာဂိကိုကြည့်ရင်း ..

"ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ..သာဂိ..ဟင်..ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ" ဟူသော စကားကိုသာ ထပ်ကာထပ်ကာ ရေရွတ်နေသည်။
သာဂိလည်း ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမှန်း မသိချေ။ မိဖြူလက်လေးကို ခပ်ထွေးထွေးဆုပ်ရင်း အင်းယားရေပြင်ကိုသာ အဓိပ်ပါယ်မဲ့ကြည့်နေမိသည်။ ထိုနေ့က သာဂိ အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ရေချိုးပြီး ဝရံတာပေါ်ထိုင်ငေးနေစဉ် ဦးညို ရောက်လာပြီး..

"ဘာဖြစ်လို့လဲ သာဂိရ..တစ်နေကုန်တွေ့တာတောင် မင်းဟာက လွမ်းတုန်းပဲလားဟ"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးကြီးညိုရာ..သူနဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းကွဲသွားပြီဗျ။ သူက ဒဂုံမှာ..ကျွန်တော်က

သန်လျင်မှာ..ရှေ့လျှောက် ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ"

" အလို..မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့တုန်း"

"သူနဲ့ အတူနေချင်တာဗျ"

"ဘယ်လောက်ကြာကြာလဲ"

"တစ်သက်လုံးဗျ၊ တစ်သက်လုံး"

"အံ့ပါရဲ့..သာဂိရယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်တဲ့ ဘဝမှာ မနေချင်ပဲကိုး။ မင်း ချစ်တဲ့ထိတော့ ဦးကြီးကဘာမှ မပြောချင်သေးဘူး။ လက်ထပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ သာဂိရေ..မင်း အမှားကြီး မှားလိမ့်မယ်"

"ဟာဗျာ..မှားမှားဗျာ..ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်တယ်။ သူ့ကို ယူမယ်"

"ဟားဟား..ချစ်တယ် တဲ့လား..အဲဒီ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်း ဝေ့တန်းလန်းနဲ့ ပြောနေတုန်း အရွယ်လောက်ကတည်းကခံစားတတ်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပါကွ၊ လူပို မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကဗျာတွေ ရေးလိုက်၊ ဝတ္ထုတွေရေးလိုက်နဲ့ ကြိုက်ရမယ့် လူရှာပြီး ဖျပ်ဖျပ်ခါနေခဲ့တာ..ငါ့ မိန်းမ နွယ့်ကို တစ်ခြားယောက်ကျားတစ်ယောက်က စကားပြောနေတာများ မြင်ရင် အဲဒီည ငါ အိပ်လို့ကို မပျော်တာဟေ့။ သူနဲ့သာဆိုရင် ငါဟာ တဲအိုပျက် တောင်မလိုဘူး။ ထမင်းရေတောင် မလိုဘူး။ သူ့မျက်နှာ ကြည့်နေရရင် သစ်ပင်အောက်မှာ ရေသောက်ပြီး တစ်သက်လုံး နေနိုင်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ ..သာဂိရ.."

"အင်းလေ..ဦးကြီးကျတော့ ယူခဲ့ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကျမှ မယူနဲ့ဆိုတော့..ဦးကြီး တရားသလားလို့ ..."

"အေး..ငါက မင်းကို ငါ့လို မမှားရအောင် ပြောနေတာကွ သာဂိရ..ဒီတွင်းကြီးက အနက်ကြီး ။ အထဲမှာလည်း ရေမရှိဘူးဆိုတာကို တွင်းထဲကျနေတဲ့ငါက မင်းသိအောင် လှမ်းအော်ပြောနေတာ၊ အဲဒါကို မင်းက မနာလိုလို့ ပြောတယ်ထင်လည်း မင်းသဘောပါပဲကွာ"

ဦးကြီး ညိုသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းခါရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထိုစဉ်မှာ ကျောင်းဝင်းတံခါးရှေ့သို့ လူတစ်ချို့ ရောက်လာ၍

"ဟေ့ ဘယ်သူတွေလဲကွ" ဟု ဦးညိုက လှမ်းအော်ရာ.. ထိုလူသိုက်ဆီက

"သာဂိရေ..သာဂိ..သာဂိနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ" ဟူသော အော်သံများ ထွက်လာ၏။

ကိုကြီးမောင်တို့အုပ်စုပင်ဖြစ်သည်။ သာဂိ အပြေးအလွှားသွား တံခါးဖွင့်ပေးတော့ ကိုကြီးမောင်က ပြူးကျယ်ဒီမှာလား ဟုမေးသည်။ သာဂိ ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ခေါင်းခါပြတော့ ကိုကြီးမောင်က သက်ပြင်းချပြီး

"မင်းကောင် ပြူးကျယ်ကတော့ ပြဿနာပဲကွာ.. ဥမ္မာ့ကို ခိုးပြေးသွားပြီ ထင်တယ်"

"ခင်ဗျာ.."

သာဂိ ခင်ဗျာ တစ်လုံးသာ ရွတ်နိုင်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့သြတစ်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဦးညိုကြီးက ..

"သွားပြီ တစ်ကောင်တော့ တွင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားရှာပြီ" ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။ ကိုကြီးမောင်က သဘောပေါက်စွာ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိကို

"မနက်ကျရင် ဒီကောင် သွားတတ်တဲ့ နေရာတွေ ရှာပြီး ပြောပါဦးကွာ..ဉမ္မာ့ကို ပြန်အပ်ရဦးမယ်လို့ သူတို့ကို ဘယ်သူကများ သဘောမတူဘူးပြောလို့ ခိုးပြေးရတာလိမ့်ကွာ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်ပဲ" သာဂိ ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း မနက်ကျ တွေ့အောင်ရှာပြီး ပြောပေးပါ့မည်ဟု အာမခံလိုက်သည်။ အာမလဲ ခံရဲပေသည်။ သူငယ်ချင်းချင်းဖြစ်သော ပြူးကျယ် ဘယ်ဘိမှာ နားခိုနေနိုင်မလဲ ..ဝေးဝေး စဉ်းစားစရာမလိုချေ။ ဒီကောင် လှည်းတန်းက သန်းအေးတို့ အိမ်မှာပင်ဖြစ်ရမည်။ တောသူဌေးသားများ ဖြစ်သော သန်းအေးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်သည် လှည်းတန်းတွင် အိမ်ခန်းတစ်လုံးငှားပြီး နှစ်ယောက်ထဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဒီကောင်တွေ ရွာပြန်ချိန်အခန်းသော့သည် သူငယ်ချင်းများလက်ဝယ်တွင်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ဒါကို ပြူးကျယ်က ဝင်ကြံနိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်မှာသေချာသည်။ သာဂိသည် ချက်ခြင်းထသွားရန် စဉ်းစားပြီးမှ ခုလို ချိန်ကြီး ပြူးကျယ် ဘာလုပ်နေမည်ကို စဉ်းစားရင်း ပြုံးစိစိဖြင့် တစ္ခ်ိခ္ခိ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

သူ မနက်အိပ်ယာထတော့ မိဖြူရောက်နေချေပြီ။ ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲရင်း အိပ်မှုံစုံမွှား ထွက်လာသော သာဂိသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပုံ့ပုံ့လေးထိုင်နေသော မိဖြူကို မြင်သောအခါ ပါးစပ်ကြီး ပြဲသွားပြီး ..ကမန်းကတမ်း ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ပြေးလေသည်။ မိဖြူကတော့ မျက်နှာ အမ်းအမ်းလေးဖြင့် ပြုံးစိစိလေးဖြစ်ကာကျန်ခဲ့သည်။ သာဂိ ရေချိုးပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ ဒေါ်လေးက..

"ဟဲ့..သာဂိ ထမင်းကြမ်း စားသွားဦးလေ..သမီး..မိဖြူရော တစ်ခါထဲ စားလေ..လာ" နှစ်ဦးသား တစ်ပြိုင်တည်း..

"မစားတော့ဘူး ..ဒေါ်လေး"

"အံမယ်..လေသံကိုက...ဟေ့..ဟေ့..ပြောထားပါရဲ့နော်..မင်းတို့..မင်းတို့ကို ငါတို့က သဘောတူပြီးသားနော်..ဟို နှစ်ယောက်လို ပေါက်ကရ လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ကြားလား..အလုပ်ကိုင်လေး အတည်တကျ ဖြစ်မှ စဉ်းစားကြ..ဟုတ်ပြီနော်"

"ဟုတ်""ဟုတ်ကဲ့ပါ..ဒေါ်လေး"

သာဂိနဲ့ မိဖြူသည် ဆင်ရေတွင်းမှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ရမှာ မျက်နှာပူသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မကြည့်ပဲလဲ မနေနိုင်ချေ။ ကြည့်မိပြန်တော့ မိဖြူက

"ဘာကြည့်တာလဲ" ဟုဆိုကာ မျက်နှာနီနီလေးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြုံးချင်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားနဲ့ ကိုက်ထားလေသည်။ သာဂိက ရယ်ကြဲကြဲနဲ့ ခေါင်းကုတ်ရင်း "နင်ကရော ဘာကြည့်တာလဲ၊ နင်လဲကြည့်လို့ ငါကြည့်တာ မြင်တာမှတ်လား"
ဘာပြောရမှန်းမသိတော့သော မိဖြူသည် သာဂိ ဗိုက်ခေါက်ကြောကို လိမ်ဆွဲရာ သာဂိ ထိုးထိုးထွန့်ထွန့် ဖြစ်သွားလေသည်။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြူးကျယ်နဲ့ ဉမ္မာအစား ရင်ခုန်နေကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ညက အိပ်ယာထဲတွင် သာဂိသည် ပြူးကျယ်က ဉမ္မာ့ကို ဘယ်လို

ချစ်မှာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း အိပ်ပျော်သွားရာ မမက်စဖူး အိပ်မက်ထဲတွင် သူနဲ့ မိဖြူ ချစ်ပြုဟာကျင်းသည်ဟု မက်မိသည်။ သူက အိပ်မက်ကြောင့် ရင်ခုန်နေခြင်းဖြစ်ပြီး မိဖြူက ဘာကြောင့် ရင်ခုန်နေသည် ဆိုတာတော့ သာဂိလည်းမသိချေ။

သာဂိတို့ သန်းအေး၏ တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်ချိန်တွင် တံခါး မဖွင့်သေးချေ။ သာဂိက တံခါးကို တစ်ဝုန်းဝုန်းထုရင်း အသံကိုဖျက်၍…

"လူကြီးမင်းတို့..လူကြီးမင်းတို့ ခင်ဗျ..ဧည့်စာရင်းစစ်ဖို့ လာပါတယ် ခင်ဗျ..တံခါးလေးဖွင့်ပေးပါဦး ခင်ဗျ"

အတွင်းက ဘာသံမျှ မကြားရ..ထပ်၍ တစ်ဝုန်းဝုန်း ထုလိုက်ပြီး..အသံသြသြကြီးဖြင့်..

"မောင်သန်းအေး..တံခါးဖွင့်ဦးကွယ့်..အိမ်လခ ကိစ္စလဲ ပြောရဦးမယ်ကွယ့်"

အထဲက ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် လှုပ်ရှားသံများကြားရသည်။ မိဖြူကတော့ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးလေး အုပ်ရင်း အူတက်နေချေပြီ။ သာဂိက ဆက်၍..

"ကဲ..ရပ်ကွက်လူကြီးမင်းတို့ ..တံခါးဖွင့်မပေးရင်လဲ ဖျက်သာဝင်ပါတော့ဗျာ" ပြောရင်း တံခါးမျောက်လက်ကို တစ်ချွင်ချွင် ကစားလိုက်ရာ

"လာပါပြီရှင်..လာပါပြီ"" ဟာ..ဥမ္မာ..မဖွင့်နဲ့..ဟာ…ကောင်းကောင်းမနေရတော့ပါဘူး၊ အဲဒါ သာဂိတို့ဟ.. အဲ့ဒီကောင့်အသံကို ခွေးချီသွားတောင်ငါမှတ်မိတယ်"

သို့ရာတွင် တံခါးက ပွင့်သွားချေပြီ။ ဆံပင် ဖရိုဖရဲလေးနဲ့ ဥမ္မာသည် အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော သာဂိနဲ့ မိဖြူကိုမြင်ရသည်တွင် မျက်လုံးလေးပြူးသွားပြီး ယောင်၍ တံခါးကို ပြန်ပိတ်မည် ပြုသည်။ သာဂိက ..

"အံမယ်..အံမယ်..ဥမ္မာ..နင်က ငါတို့ကိုတောင် လက်မခံချင်တော့ဘူးပေါ့လေ.."

ဥမ္မာသည် အိုးတို့အမ်းတမ်း ဖြစ်သွားလျှက်..

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ..ဟို…ငါက ယောင်သွားလို့ပါ" ဟု ပြုံးဖြဲဖြဲလေးနဲ့ လေပြေထိုးရင်း ဝင်လေဟု ဆိုသည်။ ဥမ္မာသည် ယောက်ကျားဝတ် ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကြီးကို ဝတ်၍ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ထမီ လုပ်ဝတ်ထားသည်။

သာဂိက..

"ဟ.. ဥမ္မာတို့ ဖက်ရှင်က မိုက်လှချည်လားဟ..နင့် အသစ်စက်စက် ယောက်ျားဆင်ပေးထားတာလား "

သာဂိက ရယ်စရာပြောတာ ဖြစ်သော်လည်း ဥမ္မာက မရယ်ပဲ ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းလေးငုံသွားလေသည်။ ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းထဲက ဖျာပေါ်တွင်မိန့်မိန့်ကြီး လှဲနေသော ပြူးကျယ်က ..

"ဟာ..ဒီကောင် သာဂိကတော့.. အေးဟုတ်တယ်ဟေ့..ငါ ဆင်ပေးထားတာ။ အဆင်မတတ်တော့ မိန်းမတစ်ယောက် ရတာပဲကွာ..ဟားဟား"

သာဂိက ပြူးကျယ်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း..

"သြော်..ဇာတ်ကြောင်းတွေ ရှိသေးတယ်ပေါ့ ..လုပ်စမ်းပါဦးဟ" ဟုဆိုသောအခါ ဥမ္မာက ..

" ပြူးကျယ်နော်..နင်ပြောရဲ ပြောကြည့်" ပြောပြောဆိုဆို ပြူးကျယ်ကို တစ်ခုခု လုပ်မည့်ဟန်လေး

အပြင်တွင် မိဖြူက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ဥမ္မာ့ ပခုံးလေးကို
ဖက်ပြီး အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။
ထိုအခါမှ ပြူးကျယ်က စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့...

"ဒီလိုကွ..သာဂိရ..မနေ့က ငါတို့ ကန်ဘောင်ကနေ ဆင်းပြီး မြို့ထဲ သွားမယ် အလုပ်မှာ စဖြစ်တာကွ"
ပြူးကျယ်သည် ဥမ္မာနဲ့ လက်ချင်းတွဲ၍ လမ်းလျှောက်နေရင်း ဓာတ်ပုံသွားရိုက်မည်ဟု တွေးမိသည်။ ဥမ္မာ့ကို
ပြောပြတော့ ဥမ္မာကလည်း သဘောတူသည်။ သို့နဲ့ ဘတ်စ်ကားစီး၍ လှည်းတန်းလမ်းဆုံသို့ သွားကြသည်။
လမ်းဆုံတွင် ဆင်းပြီး ဓာတ်ပုံဆိုင်တွေဘက် အသွားတွင် ဥမ္မာက ..

"ဈေးမှာ ပန်းသွားဝယ်ရအောင်ဟာ..ငါ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် ပန်းလေးတွေနဲ့ ရိုက်ရတာ
သဘောကျတယ်ဟ..သွားဝယ်မယ်နော်"

နော်.. လို့ ပြောလို့မှ မဆုံးခင် ပြူးကျယ်က ခေါင်းငြိမ့်ပြီးသား ဖြစ်ကာ နှစ်ယောက် လှည်းတန်းဈေးတွင်
ပတ်ကြပြန်သည်။ ဥမ္မာသည် ဟိုပန်းဒီပန်း ရွေးရင်း ဈေးဆစ်ရင်း တစ်ဆိုင်ကနေ တစ်ဆိုင်ပြောင်းရင်း
ပြူးကျယ်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်၍ လှလားဟင်ဟု မေးရင်း အလုပ်တွေရှုပ်နေလေသည်။ ပြူးကျယ်ကတော့
ဥမ္မာ ဘာလုပ်လုပ် ပြုံး၍ ကြည့်နေမိရင်း ချစ်စိတ်တေါသာ တိုးနေမိသည်။

တစ်ချက်တွင်...ဥမ္မာသည် ရေမွှေးနှင်းဆီတွေကို ကြည့်နေရင်းမှ ဟိုဘက်ဆိုင်က သစ်ခွကို လှမ်းအမြင်တွင်
အမှတ်မဲ့ ခြေလှမ်းလိုက်ရာ အောက်က ဗွက်အိုင်ကိုနင်းမိပြီး ယိုင်ထွက်သွား၏။ ပြူးကျယ်က မြင်၍
လှမ်းအဆွဲတွင် သူပါ ခြေထောက်က ချော်ထွက်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား ဗွက်အိုင်ထဲ လဲတော့သည်။ ဥမ္မာ
သည် ရှက်တာရော၊ နာတာရော ပေါင်း၍ ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေသည်။ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကား
ဗွက်ရေတွေစိုလျှက်။ မျက်နှာလေးတွင်လည်း ရွှံ့စက်လေး တစ်ချို့ ကပ်ပေလျှက်။ ပြူးကျယ်လည်း
ပုဆိုးတစ်ထည်လုံး ညစ်ပတ်သွား၏။

ဥမ္မာသည် ရှက်ရှက်နဲ့ ဗွက်ထဲတွင် ထိုင်နေရင်း ပြူးကျယ်ကို ထုရင်း နင် အသုံးမကျလို့ ဟုဆို၏။ ပြူးကျယ်လဲ
စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ အေးပါဟာ ဟုတ်ပါတယ်။ ခုတော့ ထဦး။ နင်က ထိုင်နေတော့မှာလား ဟုဆိုကာ ဆွဲထူရသည်။
ဥမ္မာသည် ရှက်ရှက်နဲ့ ထရင်း ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်တော့မလဲ၊ ဒီပုံကြီးနဲ့..ငါ ထမီ
ဝယ်ပေးမယ်လေ..လာသွားမယ် ဆိုကာ နီးစပ်ရာ မျက်စောင်းထိုးက ဆိုင်တစ်ခုထဲ လှမ်းရန်ပြင်စဉ် ဥမ္မာက
ငါမလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီကစောင့်နေမယ်ဟာ..နင့်ဟာနင် သွားဝယ်လိုက်ပါဟာနော်..ငါ
လမ်းမပေါ်မထွက်ချင်လို့ပါ ..ဆိုတော့ ပြူးကျယ်လဲ ခေါင်းကုပ်ရင်း တွေ့ရာဆိုင်ထဲ ထမီဝင်ဝယ်ရာ
ချုပ်ပြီးသား မရှိချေ။ ပုဆိုးတစ်ထည်လုံး ဗွက်တွေ ပေလျှက် ထမီ လာဝယ်နေသော ပြူးကျယ်ကို
အရောင်းစာရေးမလေးတွေက ကြည့်ပြီးတခိခိ ရယ်ကြ၏။ ပြူးကျယ် ရှက်တော့ ရှက်မိသော်လည်း
သူ့ထက်ရှက်ရှာမည် ဖြစ်သော ချစ်သူကို ဦးစားပေးရမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ
ထမီစကပ်တစ်ထည် ဝယ်လိုက်လေသည်။

ဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ ဥမ္မာသည် မျက်ရည်လေးတွေဝဲလျှက် သူ့ကို စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပြုံးကျယ်သည်ဝယ်လာသော စကပ်ကို ဉမ္မာ့လက်ထဲထိုးထည့်လိုက်ရင်း ရော့..ရော့ ..မြန်မြန် လဲလိုက် ဟုဆိုမိသည်။ ဉမ္မာက မျက်ရည်လေး ဝဲလျက်..ကောင်စုတ်..ဒီမှာ လဲလို့ ရမလားဟဲ့..အိမ်သာဘက်သွားရအောင်ဟာ..ဆိုကာ အများသုံး အိမ်သာဘက် သွားရန် ပြင်စဉ် ပြုံးကျယ်သည် ချက်ကနဲ အကြံရပြီး...လာ..လာ..ဉမ္မာ သန်းအေးတို့ အိမ်သွားမယ်၊ ဟိုမှာ နင်ရေချိုးလို့တောင် ရတယ် ဆိုကာ ဉမ္မာ့လက်ကိုဆွဲကာ သန်းအေးတို့ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သော့ကား ဘယ်သူငယ်ချင်းမဆို အလွယ်တစ်ကူဝင်နိုင်ရန် ခြေသုတ်ဖုံ အောက်တွင်ထိုးထားကြောင်း မနက်က ဘော်ဒါတွေပြောတာ ကြားခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ အဆင့်သင့်ပင် သော့တွေ့၍ ဖွင့်ဝင်ကာ ဉမ္မာ့ကို ရေချိုးခိုင်းရသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သန်းအေးတို့ ဒိတစ်ချီရွာပြန်ရာတွင် နည်းနည်းကြာမည်ဆိုကာ ရှိသမျှ အဝတ်တွေ သယ်သွားကြ၍ ရေလဲပိုင်းလုပ်ဖို့ အဝတ်မရှိဖြစ်နေသည်။ ဉမ္မာက ရတယ်..ပေနေတဲ့ ထမီကို လျှော်ရင်း ဝတ်လိုက်မယ်ဆိုကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲရောက်မှ နင့် ပုဆိုးရော ပေးလေ.. တစ်ခါတည်း လျှော်လိုက်မယ်ဆိုသော အသံကြားရသည်။ ပြုံးကျယ် ပုဆိုးချွတ်မည် ကြံပြီးမှ နေပါစေ.. ရတယ်.. ငါ့ဟာငါ လျှော်လိုက်မယ်.. ဟုပြန်အော်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မရချေ။ အခန်းထဲက ဉမ္မာက

"ပေးစမ်းပါဟာ လျှာ မရှည်ပါနဲ့ ..ဒီမှာ ငါ တစ်လက်စတည်း လျှော်လိုက်မယ်" ဆိုတော့ ပြုံးကျယ်လည်း ပုဆိုးချွတ်၍ စောင်တစ်ထည်ပတ်ကာ ပုဆိုးပေးရန် ရေချိုးခန်း တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ဉမ္မာသည် ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံ့ပုံ့လေး ထိုင်နေသည်။ ရေစက်၊ ရေမှုန်လေးများက ဖြူဝင်းသော လက်မောင်း၊ လက်ဖျံများပေါ်တွင် ခိုသီးလျက်၊ ရင်လျားထားသော ထမီ အထက်ဆင်စ အနက်ရောင်လေး၏ အထက်နားတွင် ဝင်းမို့သော ရွှေရင်နှစ်မွှာ၏ အစသည် မောက်မောက်ကလေး ပြူထွက်နေ၏။ ပြုံးကျယ် ပုဆိုးကို ကိုင်ရင်း မတ်တပ်ကြီး မေ့နေသကဲ့သို့ ဉမ္မာ၏ ရေစိုစို အလှတွင် နစ်မြောသွားမိသည်။ ဉမ္မာ့ မျက်နှာလေးရဲတွတ်သွားက ပုဆိုး ကို လှမ်းဆောင့်ဆွဲယူလိုက်ရင်း .. သွား အပြင်ကို ထွက်ဟု ဆောင့်အော်ကာမှ ပြုံးကျယ် ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ အပြင်ပြန်ထွက်လာသည်။

သို့ရာတွင် သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ဉမ္မာ၏ ရင်လျားပုံသည် မထွက်တော့ချေ။ ရေချိုးခန်းထဲကလည်း တခိခိနဲ့ ရီသံကြားရသည်။ ပြုံးကျယ် ခုမှ ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ သူတို့သည် ခဏ ခဏ ချိန်းတွေ့ဖူးသော်လည်း အဆုံးစွန်ထိတော့ မချစ်ဖူးသေးချေ။ ပြုံးကျယ် သွေးတိုးနှုန်းတွေ မြန်လာသည်။ အောက်က လိင်တံကလည်း တင်းမာ ထောင်ချင်လာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ရေတစ်ဗွမ်းဗွမ်း လောင်းချိုးသံကြားရသည်။ ပြုံးကျယ် မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ ထို့နောက်သက်ပြင်းကြီးကို ...ဟင်း...ကနဲ ချကာ မျက်လုံးမှိတ်၍ အိပ်ရန်ကြိုးစားကြည့်သည်။ အပူပင် ကင်းသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ချက်ချင်းကြီး မှေးကနဲ ဖြစ်သွားစဉ် ဉမ္မာ၏ ပြုံးကျယ်..ပြုံးကျယ်ဟု ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရမှ ဆတ်ကနဲ ထကာ ကြည့်လိုက်တော့ ဉမ္မာက အိပ်ခန်းထဲက ခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာလဲဟ..ဉမ္မာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ.."

"နင် ဝယ်လာတဲ့ စကပ်က မတော်ဘူးဟ..."

"ဟေ..ဟုတ်လား.."

"အေး..စွပ်လို့ မရဘူးဟ၊ နင့်ဟာက ကလေးဆိုက်လေး"

"ဟင်..ဟုတ်လား..ငါ သွားပြန်လဲပေးမယ်၊ ဟာနေဦးဟ..ငါ့ ပုဆိုး နင်လျှော်လိုက်ပြီလား"

"အေး..လျှော်လိုက်ပြီ"

"ရပါတယ်လေ.. ရေစိုနဲ့ သွားလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ပြောပြောဆိုဆို ပြုံးကျယ်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ..ဥမ္မာသည် မတော်သော ထမီစကပ်လေးကို သူ့ဖင်လုံးကြီးတွေထဲ ဝင်အောင် ကိုယ်လုံးလေးကို ကိုင်းကိုင်းလေးလုပ်ရင်း ဆွဲသွင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင်မူ ဘရာစီယာလေးတစ်ထည်သာ ရှိနေသည်။ ဥမ္မာသည် တံခါးဖွင့်သံကြား၍ လှည့်အကြည့်တွင် တံခါးဝ၌ ပြုံးကျယ်ကို တွေ့ရသောအခါ ယောင်ပြီး မတော်သော စကပ်လေးကို အတင်း ဆွဲမပြီး ဝတ်သည်။ သို့ရာတွင် မရ ချေ။ စကပ်ကလေး၏ အကျယ်နိုင်ဆုံးနေရာသည် ဥမ္မာ၏ ပေါင်လည်ခန့်တွင် ဆုံးနေလေသည်။

နောက်မှ မတော်တာကို သတိရကာ ဘေးကတန်းပေါ်တွင် တင်ထားသော ရေစိုထမီကို လှမ်းအဆွဲ ခြေထောက်တုပ်ပြီး လဲတော့သည်။ ပြုံးကျယ်လည်း ရပ်ကြည့်နေမိရာမှ ပြေးသွားပြီး ထူလိုက်ရာ ဥမ္မာက ရှက်ရှက်နဲ့ အတင်းတွန်းလွှတ်သည်။ သို့နဲ့ ပြုံးကျယ်က လွှတ်အပေး ခြေထောက်များကို စကပ်ကတုပ်ထားသလိုဖြစ်နေ၍ အခြေမခိုင်ကာ ယိုင်သွားပြန်သည်။ ပြုံးကျယ်က ထိန်းပေးလိုက်ရပြန်သည်။ ယိုင်သွားသော ကိုယ်လုံးလေးကို မိရာ လှမ်းအထိန်းပြုံးကျယ်လက်တစ်ဘက်က ဥမ္မာ့ နို့အုံကို သိမ်းဖက်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ပြုံးကျယ်သည် ဥမ္မာ့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နမ်းဖူးသော်လည်း နို့တွေကိုတော့ တစ်ခါမှ မကိုင်ဘူးသေးချေ။ သူ့ဘယ်လက်သည် နူးညံ့ အိစက်သောပျော့စိစိ အရာတစ်ခုကို အုပ်မိထားသည်။ နူးညံ့နွေးထွေးလွန်းသော အာရုံတစ်ခုက သူ့လက်မှ တစ်ဆင့် သွေးကြောတွေထဲ စီးဆင်းကာ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာမိသည်။ ဥမ္မာသည် ပြုံးကျယ်လက်ထဲကနေ ယောင်ယောင်လေး ရုန်းရင်း... "လွှတ်ကွာ..ပြုံးကျယ်.." ဟုဆိုသည်။ ပြုံးကျယ်သည် လွှတ်လိုက်သည်။ ကိုင်မိထားသော နို့အုံလေးကို မဟုတ်။ သူဖမ်းထိန်းထားသော လက်မောင်းလေးကို လွှတ်ပြီး ဥမ္မာ့ မေးစေ့လေးကို ဆွဲမလိုက်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို စုပ်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

ဥမ္မာသည် ခါးလေးကော့ ခြေဖျားလေးထောက်ရင်း ပြုံးကျယ်၏ အနမ်းကို ခံယူရှာသည်။ သူ့လက်ကလေးတွေကလည်း ပြုံးကျယ်၏ ဇက်ကို သိုင်းဖက်လာကြသည်။ ပြုံးကျယ်သည် ဘယ်လက်နဲ့ သူ့ခါးလေးကို ပွေ့ဖက်ထိန်းရင်း ညာလက်က ဘယ်နို့အုံလေးကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်နေမိသည်။

သူတို့သည် ခုမှ ချစ်ပြီး ခုမှ နမ်းဖူးသူများ မဟုတ်ကြပါ။ စာသင်ခန်း လွတ်များထဲတွင် လည်းကောင်း၊ လှေကားထောင့်ချိုး၊ ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုး၊ ပန်းခြံစသည်တို့တွင် မကြာခဏဆိုသလို တွေ့လေ့ရှိပြီး မကြာခဏဆိုသလို နမ်းဖူးသူများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခု တစ်ခါ နမ်းရသည်မှာ

တော်တော်လေးရင်ခုန်စရာ ကောင်းသည်ဟု ပြူးကျယ် ထင်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာတော့ ပြူးကျယ် မပြောတတ်ပေ။ ဥမ္မာက ထမီ မရှိပဲ ဘယာစီယာလေးနဲ့မို့လို့လား..ဒါမှ မဟုတ် သူက လည်း အဝတ်စားမပါပဲ စောင်ပတ်ထားလို့လား သေချာ မဝေခွဲနိုင်။ သို့သော် ထိတွေ့နေရသော ဥမ္မာ၏ အဝတ်မရှိသည့်အသားဆိုင်များများမှာ ခါတိုင်းထက် နွေးထွေး အိစက် ရင်ခုန်စေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ပြူးကျယ် သည် ဥမ္မာ့နို့အုံလေးကို ဘရာစီယာ ပေါ်မှ အုပ်ကိုင်နေရင်းကနေ ဘရာစီယာလေးကို အပေါ်သို့ တွန်းပင့်လိုက်သည်။ လိမ္မော်သီး လုံးလုံးလေးတင်ထားသကဲ့သို့ မို့မောက်လုံးဝန်းကာ ပန်းသွေးရောင်ထနေသော နို့အုံလေးတစ်လုံးသည် အချုပ်နှောင်မှ လွတ်ခြင်းခံရ၍ ပျော်မြူးသွားသည့်အလားဖျတ်ကနဲ တစ်ချက် ခုန်ပြီး နောက် တုံတုံ တုံတုံ လေးဖြစ်လျက် ပြူးကျယ် ရှေ့တွင် ပြူထွက်လာလေသည်။

ပြူးကျယ်သည် ထို နို့အုံလေးကို လက်နဲ့ ဖွဖွလေး ပွတ်ကိုင်ကြည့်ရင်း ထိပ်သီးခေါင်းလေးကို ကုန်းစို့မိသည်။ ဥမ္မာသည် ပြူးကျယ် ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ခါးလေးကော့ကာ ဘာမှန်းမသိသော ညည်းသံလေးကို ပြုသည်။ ပြူးကျယ်သည် နောက်နို့သီးလေး တစ်လုံးကိုပါ လှန်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဗိုက်ဆာနေသော သားသငယ်ကဲ့သို့ ဘယ်ညာ တစ်လှည့်စီစို့ရင်း လက်က တစ်လုံးစီကိုင်ရင်း ဆက်တိုက် စို့နမ်းနေရာ ဥမ္မာ့ ဗိုက်သားပြင်လေးတွင်ကြက်သီး မွှေးလေးများ ထောင်ထလာသည် အထိဖြစ်၏။

အရပ်ချင်း မတူသည့်ပြင် ခါးကိုင်း၍ နို့စို့နေရသောကြောင့် ဒူးကွေးထားရသော ပြူးကျယ်သည် အနည်းငယ် နေရာရွှေ့လိုက်ရာ ကိုယ်တွင် ပတ်ထားသော စောင် ပြေကျသွား၏။ သို့သော် ပြူးကျယ် ပြန်မကောက်တော့။ သတိထားလိုက်မိသော ဥမ္မာက ..

"တော်ပြီကွာ.. ပြူးကျယ်ရာ.. တော်ပြီနော်..တော်လောက်ပြီဟာ.."

ပြူးကျယ်က ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ စို့နေသော နို့အုံလေးများဆီမှ မျက်နှာကို ခွာပြီး ဥမ္မာ့ မျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။ ဥမ္မာ၏ မျက်နှာလေးသည် ပန်းသွေးရောင် ထကာ နီဆွေးဆွေး ဖြစ်လျက် အနည်းငယ် မောနေဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးဟလျှက်ရှိ၏ ပြူးကျယ်သည် ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ဥမ္မာ့ကို ကောက်ပွေ့ချီလိုက်ကာ ကုတင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဥမ္မာသည် ရှေ့ဘာဆက်ဖြစ်တော့မည်ကို ရိပ်မိဟန်ရှိသည်။ မျက်လုံးလေးတွေကို စုံမှိတ်၍လက်ဝါးလေး နှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ပြူးကျယ်သည် ဥမ္မာ၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် ခုထိ တစ်နေသေးသော စကပ်ကိုဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ စကပ်နဲ့တုပ်နေ၍ စေ့ထားသလို ဖြစ်နေသော မိန်းမကိုယ်လေးသည် ဟသွားသော ပေါင်လုံးလေးများကြားတွင် မည်းကနဲ ပေါ်လာတော့သည်။ ပြူးကျယ်သည် ထိုနေရာလေးကို လက်ဝါး နဲ့ အုပ်၍ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဥမ္မာ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပေါင်လုံးလေးတွေ လိမ်ပစ်လိုက်ရာ ပြူးကျယ်လက် ညှပ်နေသည်။ ထိုအခါ ပြူးကျယ်က ကျန်သည့်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ယှက်လိမ်ထားသော ပေါင်လုံးကြီးကို ဆွဲခွာသည်။ တော်တော်နဲ့ မရချေ။ ဥမ္မာက တောင့်ထား၍ အလွယ်နဲ့ ခွာမရ

ဖြစ်နေပြန်သည်။ အတင်းလုပ်ပြန်လျှင်လည်း ဉမ္မာ နာသွားမှာ စိုးသည်။ မလုပ်ပြန်လျှင်လည်း သူ့ဘာမှ ရှေ့ဆက်လို့ ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပြူးကျယ်သည် ချော့မော့သည့်အနေဖြင့် ဉမ္မာ့ ပေါင်လုံးလေးတွေကို နမ်းလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိရုံရှိသေး ၊ ပေါင်တံ အတွင်းသား တစ်လျှောက် ကြက်သီးဖုလေးတွေ တန်းစီ ထသွားကာ အမွှေးနုလေးတွေ ဖြီးဖြူးဖျင်းဖျင်း ထောင်ထလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြူးကျယ်သည် ပေါင်တံတစ်လျှောက် နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပွတ်နမ်းရင်း အထက်သို့ တက်သွားရာ ဉမ္မာ့ မျက်နှာလေးဆီ အရောက်၌အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ငုံခဲလိုက်သည်။ လက်က နို့သီးခေါင်း ထိပ်သီးလေးတစ်ခုကို ဖွဖွလေး ချေမိရာ ဉမ္မာ နာလို့လား မသိ၊ ခါးလေးကော့ရင်း ပေါင်လုံးလေး နည်းနည်းဟသွားရာ ပြူးကျယ်က သူ့ပေါင်ကြီးကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဉမ္မာလည်း ပြန်သတိရပြီး သူ့ပေါင်တံလေးတွေကို ပြန်စေ့ရန်ကြိုးစားပါသော်လည်း ကြားထဲတွင် ခံနေသော ပြူးကျယ်ပေါင်တံကြီးကို တွန်းမဖယ်နိုင် ရှာတော့ပေ။

ပြူးကျယ်သည် ဝင်လို့ရနေသော ပေါင်လုံးဘေးတွင် နောက်တစ်ချောင်းကိုပါ ထပ်ထည့်ရင်း ဉမ္မာ့ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် တစ်ကိုယ်လုံး နေရာယူလိုက်သည်။ ဉမ္မာ၏ ပေါင်လုံးလေး နှစ်လုံးသည် ကြားထဲတွင် ပြူးကျယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဝင်ရောက်လာ၍ တော်တော်လေး ဟပေးလိုက်ရရာ မိန်းမကိုယ်လေးမှာ ပို၍ပြူးပြူးပြဲပြဲလေး ပေါ်လာတော့သည်။ ပြူးကျယ်သည် သူ၏ ငယ်ပါကို ကိုင်ပြီး ဉမ္မာ၏ မိန်းမကိုယ် အပေါက်ဝတွင် တေ့လိုက်သည်။ ဉမ္မာအောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ထားသည်။ ပြူးကျယ် နည်းနည်း ဖိသွင်းလိုက်သည်။ မဝင်ချေ။ဉမ္မာသည် ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပေါင်လုံးလေး နှစ်ချောင်းကို တောင့်ထားသော ကြောင့် ပြူးကျယ်က ခါးအားနဲ့ လိင်တံကို ဖိအသွင်းတွင် ဉမ္မာ၏ ပေါင်တံလေးတွေကို တွန်းရွှေ့သလို ဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုံးလေးက အပေါ်ဘက်သို့ ရွှေ့ကနဲတက်သွားသည်။ ဝင်သာ မဝင်သော်လည်း ထိပ်ဖျားက မိန်းမကိုယ် နှုတ်ခမ်းသားတွေကို ပွတ်တိုက်သွား၍ ဉမ္မာ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး တစ်ဖြန်းဖြန်း ဖြာသွားလေသည်။

တော်ရုံနဲ့ စိတ်မလျှော့တတ်သော ပြူးကျယ်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားပြန်သည်။ မရပြန်ချေ။ ရွှေ့သွားပြန်သည်။ ကလီခံနေရသလို ဖြစ်လာ၍ ဉမ္မာ့မိန်းမကိုယ်ထဲမှ အရည်ကြည်များ စွဲထွက်လာသည်။ ပြူးကျယ် အားနည်းနည်း တက်သွားသည်။ သူသည် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော်လည်း ကြားဖူးနားဝ အတွေ့အကြုံတော့ ရှိသည်။ ဒီလို အရည်တွေ ထွက်လာလျှင် လုပ်ရ ကိုင်ရ လွယ်တော့မည်။ ပြူးကျယ် ဘယ်လက်နဲ့ ဉမ္မာ့ ခေါင်းအောက်ကို လျှိုကို ပခုံးတစ်ခုလုံးကိုဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ ညာလက်က ငယ်ပါကို ကိုင်ပြီး မိန်းမကိုယ် အပေါက်ဝတွင် တေ့သည်။ ဒူးခေါင်း နှစ်လုံးကို မွေ့ယာပေါ် ခပ်ကြကြ ထောက်ပြီး ဉမ္မာ့ပေါင်တံတွေကို ပိုကားစေလိုက်သည်။ နောက် .. တစ်ဖြေးဖြေးချင်း ဖိချလိုက်သည်။

အိကနဲ ဆိုသလို ကွမ်းသီးခေါင်း မြုပ်ဝင်သွားသည်။ ဉမ္မာ မေးလေးကော့ထိုး၍ ပြူးကျယ် ပခုံးစွန်း နှစ်ဘက်ကို အတင်းဆုပ်ထားသည်။ ပြူးကျယ် ထပ်ဖိချလိုက်ပြန်သည်။ မဝင်ချေ။ တစ်ခုခု ခံနေသလိုလို.. အတွင်းတွင် တစ်ခုခုက တားထားသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဉမ္မာသည် ကုတင် ခေါင်းရင်းက တန်းကို လက်နောက်ပြန် လုပ်၍ အတင်းဆုပ်ပြီး တောင့်ခံထားသည်။ ပြူးကျယ် ခါးကို နည်းနည်း ပြန်ကြွပြီး ဖိချလိုက်ပြန်သည်။

ခပ်ကြပ်ကြပ် ဝါရှာကွင်းတွင်းသို့ မတန်တရာ မူလီ ထည့်လိုက်သည့်အလား တစ်ချက် တင်းကနဲ ခံနေပြီး " ပလွတ်" ကနဲ အသံ ကြားလိုက်သလား ထင်ရအောင် တိုးဝင်သွားသည်။

ဥမ္မာသည် ခေါင်းလေးထောင်ထလာရင်း..

"နာတယ်..ပြူးကျယ်..နာတယ်ဟာ..နင်အရမ်းလုပ်တာပဲ..နာတယ်ဟာ" ဟု တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေသည်။ ပြူးကျယ် ဥမ္မာ့ကို သနားသွားမိသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမသည် သူ့ချစ်သူဖြစ်သည်။ မနာကျင်စေချင်ပါ။ သို့ရာတွင် ဒီကိစ္စသည် တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့ ကြုံကိုကြုံရမည့် ကိစ္စလည်း ဖြစ်သည်။ ပြူးကျယ် ချစ်သူကို နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖိနမ်းလိုက်သည်။ ဥမ္မာသည် မည်သို့မျှ တုန့်ပြန် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိပေ။ အတွေ့ကြုံသစ်ကြောင့် မိန်းမောနေသလား.. နာကျင်ခြင်းကြောင့် တွေဝေနေသလား မဆိုနိုင်။ လုံးဝ မလှုပ်မယှက် မျက်လုံးလေး စုံမှိတ်ထားသည်။

ပြူးကျယ် ခါးကို ပြန်ကြွလိုက်သည်။ ကျပ်တည်းသော အသားဆိုင်များက ဝိုင်းညှပ်ထား၍ ထိပ်ဖျားတစ်ခုလုံး ကျိန်းနေအောင် အားစိုက်ပြီး ပြန်ထုတ်ရသည်။ နောက် ဖြေးဖြေးမှန်မှန်လေး ကပ်ပြီး တစ်လက်မခန့်သာ အဝင် အထွက်လုပ်ရင်း ညှောင့်နေမိသည်။ ဥမ္မာ့ ကိုယ်လုံးလေးသည် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးထဲတွင် ရေလှာစီးသကဲ့သို့ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး လှုပ်နေ၏။ အောက်က မိန်းကကိုယ်ကလည်း အရည်တွေ ပိုထွက်လာသဖြင့် ပြူးကျယ်အဖို့ လုပ်ရတာ စီးစီးပိုင်ပိုင် ဖြစ်လာသည်။ ပြူးကျယ် မထိန်းနိုင်တော့။ ပြီးချင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ ထိန်းဖို့လည်း သူမကြိုးစားချင်တော့။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤအကြိမ်သည် သူ့အတွက်လည်း ပထမဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြူးကျယ် ခပ်မှန်မှန် လုပ်နေရာမှ လေးငါးချက်ခန့် တရကြမ်း ဆောင့်ချ မိသည်။ ဥမ္မာ့ တင်ပါးခွက်နဲ့ သူ့ဆီးခုံရိုက်မိ၍ ဖောင်းကနဲ ဖောင်းကနဲ မည်အောင်ကို ဆောင့်မိခြင်းဖြစ်ရာ ဥမ္မာသည် ပခုံးလေး တစ်ဘက်စောင်းပြီး ကိုယ်လုံးလေးလိမ်လျှက် တစ်အင့်အင့် ဖြစ်နေသည်။ ပြူးကျယ်သည် ထလာသော ရာဂစိတ်၏ ခိုင်းစေမှုကို မငြင်းဆန်နိုင်တော့ပဲ နာကျင်မှုမှ သက်သာရာ ရလိုရငြား ကိုယ်လုံးလေး စောင်းထားသော ချစ်သူ၏ပခုံးကို အတင်းဆွဲပြီး ဆက်တိုက် ချလိုက်ရင်း လရေတွေ တစ်ပြင်းပြင်းထွက်လျှက် ပြီးသွားတော့သည်။

သူ့ အရေတွေသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ဥမ္မာ့ကိုယ်တွင်းသို့ ပန်းဝင်သွားကြပြီးမှ မိန်းမအရေတွေကို အဖော်ခေါ်ပြီး ပြန်ထွက်လာကာ ဥမ္မာ့ ဖင်ကြားတစ်ဝိုက်နဲ့ တပ်ရက်ကြီး အမောဖြေနေသော ပြူးကျယ် ဝှေးဥတွေပါ မကျန် ပေရေဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက် မွေ့ယာအခင်းလေးပေါ်တွင် အကွက်လိုက်ကြီး ပျော်မြူးနေကြတော့သည်။ ပြူးကျယ် နည်းနည်း မောသွားသဖြင့် ဥမ္မာ့ကိုယ်ပေါ်တွင် မှောက်ရက်ကြီး အမောဖြေနေစဉ် တစ်ဟင့် ဟင့် နဲ့ ငိုသံကို ကြားမှ သတိဝင်လာပြီး ချစ်သူကို ကြည့်မိစဉ် သူကား ငိုနေလေပြီ။ မျက်ရည်လေးတွေ တွေတွေကျလျက် တိုးတိုးလေးငိုရှိုက်နေသော ဥမ္မာ့ကို မြင်သောအခါ ပြူးကျယ်သည်ဘေးသို့ လှိမ့်ဆင်းလိုက်ရင်း ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ပေးမိသည်။

ထိုအခါကျတော့မှ ဥမ္မာသည် ပြူးကျယ် ရင်ခွင်တွင်းသို့ ကလေးငယ် တစ်ဦးလို ခေါင်းထိုးဝင်လာရင်း တစ်သိမ့်သိမ့်ငိုပါလေတော့သည်။ ပြူးကျယ် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။ သူ နှစ်ရှည်လများ

အမြတ်တနိုးထိန်းသိမ်း ယုယလာသော ပန်းပွင့်လေး ယနေ့ ခူးယူခံလိုက်ရ၍ ဝမ်းနည်းလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ မပြောတော့ပဲ သူ့ရင်အုံပေါ်တွင် မှီတွယ်ရင်း ငိုရှိုက်နေသော ချစ်သူ ခေါင်းလေးကိုသာ ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ချော့မြူနေမိသည်။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာတော့ ဥမ္မာ့ရှိုက်သံလေးတွေ တိုးတိုးလာပြီး သူ့ကို ...

"ပြူးကျယ်..နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ရမယ်နော်"

ပြူးကျယ် ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။ သူမက မမြင်။ ထို့ကြောင့် ပြူးကျယ်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်ရင်း..

"နင် ငါ့ကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလား..ဟင်..ပြူးကျယ်"

" ဒီမှာ ငါ ခေါင်းငြိမ့်ပြနေတယ်လေဟာ.."

"ဘယ်လိုလုပ် မြင်မှာလဲလို့"

"အေးပါဟာ..ဆောရီး..ငါ နည်းနည်း မောသွားလို့ပါ"

"အောင်မယ်..နင်က မောရုံတင်၊ ငါဘယ်လောက် နာလဲ၊ နင်သိလား၊ နင့်ကို ချစ်လို့သာ၊ နို့မို့ဆို ငါ ထွက်ပြေးတယ်"

ပြူးကျယ်သည် ချစ်သူကို သနားစိတ်ဖြင့် မြတ်နိုးစွာ ထွေးဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ဥမ္မာက သူ့ ရင်အုံပေါ်တွင် မှီတွယ်ရင်း..

"နင် ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လားဟင်..နင်ကျေနပ်ဖို့ဆို ငါ ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်ပါတယ် ပြူးကျယ်ရယ်"

"ပြူးကျယ်..မင်း အဲဒီ တစ်ခါထဲ လုပ်တာလား"

"အေး"

"အဲဒါနဲ့များ ဘာလို့ အိမ်မပြန်တာလဲ၊ အရမ်းစွဲသွားလို့လား"

"စွဲတာတော့ စွဲတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့လည်း ပြန်ဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိပ်ပျော်သွားကြလို့ကွ၊"

"ဟေ.."

"အေး..ဟုတ်တယ်၊ မေးကနဲ ပျော်သွားတာကွ၊ နိုးလာတော့ ၁၂ နာရီလောက် ရှိပြီလေ..အဟီး"

"ဟ..မင်းကလည်း..ဒီလောက်ကြီးတောင် အိပ်ရတယ်လို့....ဟေ့ကောင် မင်းမှန်မှန်ပြော..နောက်တစ်ချီ ဆွဲသေးတယ် မလား.."

"အဟီး..အေးကွ..ပထမတစ်ခါ ချပြီး တော်လေးကြာတော့ စိတ်ပါလာတာနဲ့ နောက်တစ်ခါ လုပ်ဖြစ်သေးတယ်..ဟီး

"မင်းကတော့လေ..ကဲ ..ထားပါတော့..မင်းကို ကိုကြီးမောင်က မှာလိုက်တယ်၊ ဥမ္မာ့ကို ပြန်အပ်ရဦးမယ်တဲ့၊ ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့၊"

"နေဦးကွာ..ဒီမှာနေဦးမယ်၊ ဒီမှာက လူရှင်းတယ်ကွ၊ ဟီးဟီး"

"ခွေးကောင် ၊ဒါပဲ စဉ်းစားနေ..ကိုကြီးမောင်ကို ဘာပြောလိုက်ရမလဲ"

" တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်လောက်နေမှ ပြန်လာမယ် ပြောလိုက်ကွာ၊ ခုချိန် သူ့ကို ပြန်အပ်လိုက်ရင် ပြန်တောင်းရမှာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာနဲ့ တစ်လလောက်ခွဲနေရမှာကွ၊ ခွဲချင်သေးဘူးကွာ"

" နာဘူး..၊တဏှာရူး"

"အောင်မယ်..မင်းရောဘာထူးလို့လဲ"

"ဟားဟားဟားဟား...."

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မိစဉ်မှာပင် အိပ်ခန်းထဲကလည်း ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံလေးတွေ ကြားရသည်။ ထို့နောက် သာဂိက ပြူးကျယ်ကို အိပ်ထဲက ပိုက်ဆံရှိသမျှကို ကားခသာချန်၍ ထုတ်ပေးသလို မိဖြူကလည်း စလင်းဘတ်အိပ်ထဲတွင် ထည့်လာသော အဝတ်နှစ်စုံကို ဥမ္မာအား ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ပြူးကျယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ အတွေးအာရုံတွင် လန်းဆန်း ပျော်မြူးနေသော ပြူးကျယ်တို့ စုံတွဲကို မြင်ယောင်ကာ တိတ်တိတ်လေး အားကျလျှက်ရှိနေကြသည်။

သာဂိသည် မိဖြူကို သူမ ကားစီးမည့် ပြည်လမ်းမဘက်သို့ လိုက်ပို့သည်။ သူသည် နဖူးကြောရှုံ့အောင် တွေးရင်း လမ်းလျှောက်လာရာ ဘေးက မိဖြူကိုပင် မေ့နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ မိဖြူကလည်း ဘာမျှမပြောချေ။ ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးတော့မှ မိဖြူလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်စဉ် မိဖြူသည် သူ့လက်ကို တင်းကနဲနေအောင် တစ်ချက်ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ မိဖြူဘာပြောချင်သနည်း၊ အားကျနေမိသော သူ့ကို စိတ်မပျက်ဖို့ ပြောတာလား ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို အတုယူလိုက်ဖို့ ပြောတာလား ဘာမှန်းမဝေခွဲနိုင် ဖြစ်နေသည်။ မိဖြူမျက်နှာလေးကို ကြည့်တော့လည်း သူမမျက်နှာလေးသည် ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်ကဲ့သို့ ပကတိ တည်ငြိမ်လျှက်။ သာဂိ ရင်ထဲက လေပူတွေကို " ဖူး" ကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ခေါင်းထဲက အတွေးတွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်လေးစကားကိုတော့ နားထောင်ရပေမည်။

နှစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ပြူးကျယ်တို့ လက်ထပ်သည်။ သူတို့ တိုက်တန်းဘက်ရှိ ဥမ္မာ့ မိဘများ အိမ်တွင်ပင် အကျွေးအမွေးနဲ့ ဧည့်ခံပွဲလုပ်သည်။ ပြူးကျယ်သည် ဥမ္မာတို့အိမ်တွင် လိုက်နေရမည် ဖြစ်သည်။ ဥမ္မာ့မိဘများက တစ်ဦးတည်းသော သမီးကို မခွဲနိုင်သကဲ့သို့ ပြူးကျယ်တို့ အိမ်ကျတော့လည်း ညီအစ်ကိုတစ်စုဖြင့် လူများနေပြန်သည် ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင်တော့ အခြေနေ ကြောင်း ပေါင်းစုံ၍ ပြူးကျယ်သည် ယောက္ခမအိမ်တက် သားမက် ဖြစ်သွားလေသည်။

(၄)

သာဂိသည် ကျောင်းချိန်အမှီရောက်ဖို့ မနက် ၆ နာရီခန့်ထရလေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဇိမ်ယစ်၍ နေဖင်ထိုးသည်အထိ မှိန်းမနေနိုင်။ ကမန်းကတမ်း ရေချိုးထမင်းစားပြီးသည်နဲ့ ညကတည်းက ဒေါ်လေးထည့်ပေးထားသော ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲကာ ဖယ်ရီ အမှီပြေးရလေသည်။ သူတို့တက်ရသော ကျောင်းရောက်ဖို့ ကားပေါ်တွင် နှစ်နာရီခန့် အိပ်ငိုက်ပြီး ပါသွား၏။ ဒုန်းဒုန်း ဒိုင်းဒိုင်း ဂလုံးဂလွမ်း သံကြားလျှင် မျက်စိ မှိတ်ထားလျှက်က သိ၏။ တံတားပေါ်ရောက်ပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးသွားအောင် ကွေ့လိုက် ဂီယာချိန်းသံ တဂီးဂီး သံပေါ်လိုက် ဆိုလျှင် သံလျင် ရောက်ပြီ။ ကျောင်းရောက်၍ ကားပေါ်က ဆင်းတော့ လယ်ကွင်းတွေကြားက ကျောင်းတော်ကြီးသည် ခန့်ငြားထည်ဝါစွာ သူ့ကို ပြုံးဖြီးဖြီးကြီး ငုံကြည့်နေတာတွေ့ရသည်။ သာဂိက ကျောင်းတော်ကြီးကို စိုးရွံ့လေးစားစွာ ပြန်လည်

နှုတ်ဆက်ဖို့ကြံလိုက်သော်လည်း ဆိုးရွားလှသော အနံ့ဆိုးများကြောင့် နှာခေါင်းပိတ်လိုက်ရသဖြင့် နှုတ်မဆက်ဖြစ်တော့ပေ။

ကျောင်းတော်ကြီးသည် ခန့်ညားသော်လည်း ရေမချိုးသောကြောင့် အနံ့ဆိုးထွက်သည် ထင်သည်။ သာဂိသည် ရုတ်တရက်မို့ အဆင်မပြေဖြစ်သွားသော်လည်း တောကလာတဲ့ ရွာသားပေပဲ။ ခဏချင်းဆိုသလို လယ်တောဘေးက ချုံပုတ်တို့နဲ့ ရင်းနှီးသွားတော့သည်။ အွန္တရာယ်သည် လွယ်ထားလို့ရကောင်းသော အရာမဟုတ်ချေ။ မလွယ်နိုင်သော အွန္တရာယ်ကို ထုတ်အန်ပြီးသော အခါတွင်လည်း သန့်စင်ခြင်းမလုပ်ပြန်က သာဂိကို ဘယ်ကားသမားကမှ တင်ခေါ်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်က သာဂိ ဇလာစာအုပ် အများအပြားကုန်သည်။

ထိုသို့ သာဂိတစ်ယောက် ဆူးခြုံခရာ ၊ဇလာစာအုပ်၊ အိပ်ငိုက်ခြင်းတို့နဲ့ လုံးထွေးရင်း ရံဖန်ရံခါ ဖယ်ရီမမှီသော ရက်များဆိုလျှင် ချစ်သူရှိရာ ဒဂုံသာသို့ ကြွလှမ်းတော့သည်။ ဒဂုံကတော့ အဝင်ကတည်းက မဆိုးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ မူရင်းဌာန လှိုင် နယ်မြေကို မမှီဟုထင်သော်လည်း သူတို့ သန်လျင်ထက်တော့ နေချင်စဖွယ်ရှိ၏ ဟုထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း သာဂိ မပျော်မိချေ။ ချစ်သူကို ကော်ရစ်တာ ထောင့်စွန်းခေါ်ထုတ်ပြီး စကားပြောမည် ကြံသော် ဆရာမ ငယ်ငယ်လေးက တိုက်ချင်းပစ် ဒုံးကျည်ထက် ပြင်းသော မျက်စောင်း ဒုံးကျည်ဖြင့် ဒိုင်းကနဲ ထိုးလွှတ်သည်။ သာဂိ လန့်သွားပြီး သေဖော်ညှိဖို့ ဘေးဘီဝဲယာ ကြည့်တော့ ကော်ရစ်တာ တစ်လျှောက်လုံး သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိ၏။

သာဂိ ကုပ်ကုပ်ကလေး ခေါင်းလေးငုံ့၍ ကင်းတင်းပြေးရတော့သည်။ သာဂိသည် စာထဲတွင် စိတ်မပါတော့ချေ။ အရင်တုန်းကရော စိတ်ပါသလားဆိုတော့ အရင်တုန်းကလည်း သိပ်တော့ပါလှသည် မဟုတ်။ သို့သော် ကိုယ်စိတ်ဝင်စား၍ ယူထားသော ဘာသာဖြစ်၍ နှစ်သက်သော ခေါင်းစဉ်မျိုးဆိုပါက သာဂိ အကျေအလည် သဘောပေါက်သည်အထိ သင်ကြားဆွေးနွေးတတ်သည်။ ယခု ထိုစိတ်မျိုးပေါ်မလာတော့ချေ။ စာသင်ခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ ဖယ်ရီပေါ်က ပါလာသောအိပ်ချင်စိတ်သည် သာဂိကို ဆက်လက် မင်းမူထားဆဲဖြစ်ကာ လက်ချာချိန်တိုင်းသာဂိသည် ငုပ်တုပ် အိပ်ပျော်နေတတ်သည်။

တစ်နေ့ သာဂိ အတန်းထဲတွင် ထိုင်ငိုက်နေစဉ် ပြူးကျယ်ရောက်လာ၏။ ပြူးကျယ်၏ မျက်နှာသည် တော်တော်လေး တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်သည် ဆိုတာတော့ သာဂိ မသိချေ။ ပြူးကျယ်သည် သာဂိကို ကင်းတင်းသွားရအောင် ဆိုသည်။ သာဂိလည်း အလွယ်တကူပင် ထလိုက်လာခဲ့၏။ ကင်းတင်းရောက်တော့ ကျစိမ့် နှစ်ခွက်မှာပြီး ပြူးကျယ်ကို ကြည့်သည်။ ပြူးကျယ်သည် တော်တော် အခက်ခဲ တွေ့နေဟန်ရှိသည်။ တော်လေးကြာမှ...

"သာဂိ ငါ တစ်ခုပြောမယ်"

"နှစ်ခုပြောကွာ"

"မင်း မနောက်နဲ့၊ ငါ အကောင်းပြောမလို့"

"အကောင်း ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ဘူး၊ အတယ် နေမကောင်းလို့တဲ့"

"ဟာကွာ...မင်း ကွာ ..."

ပြူးကျယ်သည် ခေါင်းကို ကုပ်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါမှ သာဂိက ရယ်ကြဲကြဲနဲ့ ...

"စတာပါ သူငယ်ချင်းရာ..မင်းကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေပုံ ပေါက်လို့ ပျော်သွားအောင်ပါ..ကဲ..ပြော..ပြော.."

"ငါ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး..မင်း ကိစ္စကွ"

"ဟေ..ငါ့ ကိစ္စ..."

"အေး..မင်းကို ငါ ပြောသင့် မပြောသင့် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ နောက်ဆုံး မင်းသိအောင်တော့ ပြောပြထားသင့်တယ် ထင်လို့ ငါလာပြောရတာ"

"မင်းဥစ္စာက ကြီးကျယ်လှချည်လားဟ..ဘာကိစ္စတုန်း..မင်း မိန်းမ ဥမ္မာက ငါ့ကို သတိရနေသတဲ့လား..အဲ...နေဦး..မင်းပြောမှာ မိဖြူကိစ္စလား"

"အေး..ဟုတ်တယ်"

"မိဖြူ ..မိဖြူ ဘာဖြစ်လို့လဲ...ငါတို့ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကတောင် တွေ့သေးတယ်"

"အင်း..မိဖြူ ခုတလော ကျောင်းအသွားအပြန် ဘာနဲ့ သွားနေလဲ ..မင်းသိလား"

"အေး..သိတယ်လေ..သူ့ သူငယ်ချင်း ကားနဲ့တဲ့၊ ဘာလဲ သူ့သူငယ်ချင်းက ရှစ်မိုင်နားမှာ နေတယ်ဆိုလား၊ ဘာဖြစ်လဲကွာ..မိန်းကလေးချင်းပဲ"

"အဲဒီကား ဘယ်သူမောင်းလဲ သိလား"

"ဟင့်အင်း ၊ မသိဘူး"

"သူ့ အစ်ကိုမောင်းတာကွ၊ သူ့ အစ်ကိုမောင်းတာ "

"အေးလေ..ဘယ်သူ မောင်းမောင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မောင်ရဲ့ မောင်းတာဆို မင်းကို ငါ တကူးတက လာပြောနေဖို့ လိုမလားကွာ၊ သူတို့က ရိုးရိုးပုံ မဟုတ်လို့ပေါ့။ မနက်ဆို ဟိုကောင်က ငါတို့ တိုက်တန်းနားထိ တစ်ယောက်ထဲ ကားမောင်းလာရင်း လာကြိုတာ၊ အပြန်ဆို မိဖြူသူငယ်ချင်း သူ့ညီမကို အိမ်မှာထားခဲ့ပြီးမှ ရပ်ကွက်ကို လိုက်ပို့တာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒါ ရိုးရိုးသားသား အပြုအမူလား၊ နောက်ပြီး တစ်ရက်ထဲ မဟုတ်ဘူးနော်..နေ့တိုင်းကွ..၊ မိဖြူအမေကတောင် အဲဒီကောင်ကို သား၊ သားနဲ့ ဖြစ်နေပြီ၊ "

"မိဖြူ..မိဖြူကရော..မိဖြူကရော ဘယ်လိုနေလဲ"

သာဂိ ရင်ထဲတွင် ဘလောင်ဆူချေပြီ။ ရည်းစားလူလု အူနကျွဲခတ် ၊ အူနကို ကျွဲအခတ်ခံရပါက ဘယ်လိုနေမည်ဆိုသည်ကို သာဂိ မသိချေ။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ရည်းစား၏ သတင်းကို ဤသို့ ကြားရသောအခါ သာဂိ ရင်ဘတ်တွေ အောင့်လာသည်။ ငါ့ ချစ်သူဆိုသော ငါပိုင် ပစ္စည်းလေး လက်လွှတ်ရတော့မည်လောဟု တွေးကာ လောဘစိတ်၏ ကြောင့်ကြခြင်းဖြင့် ဒေါသတွေပါထွက်လာတော့သည်။ ဒေါသ၏ စီးမိုးခြင်း ခံရသောအခါ ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ကင်းတင်းဘေးက ဖုန်းဆိုင်သို့ ပြေးသွားလေသည်။ ပြူးကျယ်က လှမ်းအော်၏။

"ဟေ့ကောင် ..သောက်ရူး..မိဖြူမှာ ဟမ်းဖုန်းရှိလို့လား..ဒီအချိန်က

ကျောင်းချိန်ကြီးလေကွာ..အိမ်ရောက်ချိန်လောက်မှ ဆက်လို့ရမှာပေါ့"

သာဂိ သည်တော့မှ ခြေလှမ်းတုံ့သွားရင်း...

"သွားမယ်ကွာ..ဒဂုံသွားရအောင်"

ပြောပြောဆိုဆို ကားဂိတ်ဘက် ထွက်ပြန်သည်။ ပြူးကျယ်က လှမ်းဆွဲရင်း..

"ဒီကောင်နဲ့တော့ ခက်ပြီ၊ နာရီလည်း ကြည့်ဦးလေကွာ..၂ နာရီတောင်ထိုးနေပြီ၊ အခုမှ ဒဂုံကိုသွားရင် မင်းကျောင်းရောက်တဲ့ အချိန် မှောင်နေပြီကွ"

"ပြူးကျယ်..ငါ..ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ..ငါ သူ့အပေါ် သစ္စာ မမဲ့ခဲ့ဘူးလေ..သူ ဒီလိုလုပ်ရသလား..ဟာ..မိဖြူရာ..နင်.."

သာဂိသည် စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်တော့။ ကင်းတင်းထဲတွင် စားပွဲပေါ်မျက်နှာမှုပြီး ဇက်ကျိုးလျက် ရှိနေသည်။ သာဂိသည် ကျစိမ့်သောက်ပြီး မူးသွားလေပြီ။ ဥမ္မာလည်း ရောက်လာ၏။ သာဂိ အခြေအနေကို မြင်တော့ စိတ်မကောင်းစွာ...

"သာဂိရာ..နင်ဒီလောက်ကြီးလည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ မိဖြူက ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ကစားသွားတာ နေမှာပါဟာ..နင်သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူသိတာ

ပဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့ပုံကလည်း သိပ် အလွန်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါတို့လည်း မိဖြူကို ပြောပေးမှာပေါ့" ဆိုသည်။

သို့ရာတွင် သာဂိခေါင်းသည် ပြန်မတ်မလာတော့ချေ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တွေးနေမိသည်။ မိဖြူသည် စိတ်ကစားတာလား၊ ဦးကျော်ကစားတာလား.....

ထိုနေ့က သာဂိအိမ်ရောက်လို့ ရေချိုးပြီးသော်လည်း လန်းမလာတော့ချေ။ သူ့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ရှုပ်လျှင် ထိုင်နေကြ ကော်ရစ်တာပေါ် တက်ထိုင်နေမိပြန်သည်။ သာဂိ ကျောင်းက ပြန်ရောက်ကတည်းက သာဂိမျက်နှာကို ကြည့်နေခဲ့သော ဦးညိုလည်း ရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ သာဂိဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း..

"ဘာဖြစ်ရပြန်တုန်း သာဂိရဲ့..ဒီတစ်ခါရော ကျောင်းပြောင်းပြန်ပြီလား"

"မဟုတ်ပါဘူး..ဦးကြီးညို..ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်တော့မယ် ထင်တယ်၊သူ တစ်ခြားလူနဲ့ တွဲနေပြီ"

"ဟေ..ဟားဟား..မင်းတို့ပြောတဲ့ အချစ်က သစ္စာဖောက်တာရော ပါပြန်သတဲ့လားကွ..ဟက်ဟက်..နေပါဦး..သာဂိရဲ့..သူက မင်းကို ဖြတ်ပြီလို့ ပြောပြီလား"

"မပြောသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြောတော့မယ်ထင်တယ်။ သူ အခုတွဲနေတဲ့လူနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှ ယှဉ်လို့မရဘူးလေ..သူက သဌေးသား၊ ကျွန်တော်ကအဒေါ် အိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့ကောင်၊ သူ ရွေးတာလည်း မှန်ပါတယ်လေ....၊ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုပဲ ရွေးမိမှာပါပဲ၊ ဟုတ်တယ် မလား ဦးကြီးညို"

"အကုန် မမှန်ဘူးကွ၊ နေပါဦး ..ငါ မေးပါဦးမယ်၊ မင်း သူနဲ့ ဆက်ဆံဖူးလား..မင်းကလည်း လိင်ဆက်ဆံတာကို ပြောတာကွာ..မဆက်ဆံဖူးဘူး၊ နမ်းရော နမ်းဖူးသလား၊ အင်း..နမ်းဖူးတယ်၊ ဘယ်လောက်ထိ နမ်းလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ချိန်းတွေ့ဖူးလဲ မေးတာကွာ .. ဘာ .. တစ်ညလုံးနီးပါး .. အံ့ပါရဲ့ .. တယ်ထိန်းနိုင်တဲ့ ကောင်ကိုး .. ကိုယ်လုံးတွေရောကိုင်သလား .. နည်းနည်းပါးပါး ကိုင်တယ် ..

အင်း.. ဒါဆိုရင်တော့ မင်းလိုကောင်ကို သူဖြတ်တော့မှာ သေချာပါတယ်"

"အင်းလေ..ကျွန်တော်ပြောသားပဲ..သူ ဖြတ်တော့မှာပါဆို..ဟိုကောင်က သူဌေးသားပဲဟာ .."

"အေး..အဲ့ကောင်..သူဌေးသားဆိုတာကလည်း တစ်ကြောင်းတော့ တစ်ကြောင်းပေ့ါကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကောင်မလေး မင်းကို ဖြတ်တော့မယ့် ကိစ္စမှာ ပိုက်ဆံဟာ အဓိက မကျဘူးကွ၊"

"ဗျာ..ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်..."

"ခံစားချက်က အဓိကကျတယ်ကွ"

"ဟာ..ဒီအချက်ကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောရဲတယ်၊ ဟိုကောင်ဟာ ကျွန်တော် မိဖြူကို ချစ်သလို လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူး၊ သေချာတယ်"

"အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဟိုး အစောကြီးထဲက ငါပြောတာပေ့ါ။ လောကမှာ မသိပဲ တတ်တဲ့ပညာ မရှိပါဘူးလို့၊ မင်းက အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပဲ ချစ်ချင်နေတာကိုး၊ မှတ်ထား..သာဂိရဲ့၊ အချစ်မှာ သံယောဇဉ်တွေ၊ နားလည်မှုတွေလို အရာတွေတင် မကဘူး၊ sex ဆိုတဲ့ အထိအတွေ့ကလည်း အရေးကြီးတဲ့တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအနေနဲ့ ပါတယ်ကွ၊ အဲဒီ နှစ်မျိုးဟန်ချက်ညီနေတာကို အချစ်လို့ခေါ်တယ်ကွ၊ မသေမချင်း မှတ်ထား..ဟားဟား"

"အေး..ငါဆက်ပြောပြမယ်..သာဂိရဲ့၊ မင်းက ကောင်မလေးကို မထိတထိ ရိုးတိုးရွတ ဖြစ်အောင် သွားသွားစပေးတာကိုး၊ ပြီးတော့ တန်းလန်းကြီး ထားခဲ့ပြန်ရော၊ ဟုတ်တယ်မလား.."

"ကျွန်တော်က..ကျွန်တော်က သူ့ကို မင်္ဂလာဦးညကျမှ..ဟိုဒင်း...."

"အင်းလေ..မင်္ဂလာဦး ညကျမှဆိုရင် ဘာလို့ ဟိုကိုင် ဒီကိုင်တွေ လျှောက်လုပ်တုန်း၊ မင်္ဂလာဦး ညကျမှ လုပ်ပါလား၊ ခုတော့ သွားစထားတာ၊ သူက သူ့ဟာသူ အဆုံးသတ်ပေးမယ့်လူ ရှာရတော့တာပေ့ါ..သာဂိရဲ့၊ အဲဒါ ကောင်မလေး အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအပြစ်ကွ"

"ဗျာ .... "

သာဂိသည် ဦးညိုကြီး ပြောတာကို လက်ခံသင့်၊ မခံသင့် တစ်ညလုံး စဉ်းစားနေမိသည်။ မနက်မိုးလင်းသည်အထိ သူသည် အဖြေ မရချေ။ ရောင်နီ၏ ပျို့အန်သံနဲ့အတူ တရစ်ရစ်ထလာသော ကျေးငှက်တို့၏ လှောင်ပြောင်သံအောက်တွင် သာဂိသည် အိပ်ယာပေါ်တွင် ဆက်လက် လှဲလျောင်းခြင်းငှာ မတတ်သာတော့ပဲ ကားဂိတ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏ သူသည် မိဖြူက ထိုသို့ ပြုမူသည် ဆိုခြင်းကို လုံးဝ မယုံနိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲခူး..ပဲခူး..ဟု အော်နေသော ဟိုင်းလပ်တစ်စီးပေါ်တက်ထိုင်လိုက်မိသည်။

ကားလေးသည် အမြန်ယဉ်ဖြစ်၍ အမောင်းမြန်သော်လည်း အထတော့နှေးရှာပေသည်။ တစ်ခါရပ်ပြီးလျှင် မြန်မြန်တော့ ပြန်မထွက်နိုင်ရှာပေ။ သို့ရာတွင် သာဂိက ဒေါမထပါ။ သူသည် အရာအားလုံးကို အဆုံးစွန်ထိ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်။ သူ့နှလုံးသားသည် သူ၏ မိုက်မဲမှု ပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ အသင့်ရှိနေသည်။ အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် မိဖြူသည် ထိုကိစ္စကြောင့် အပျိုစင် မဖြစ်တော့သည် ထားဦး..သူကြည်ဖြူနိုင်ပါသည်။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ မှားခြင်း အတွက်အပြစ်တင်ရန် သူ့တွင် စကားလုံးမရှိပါ။ သူ ကြောက်သည်မှာ တစ်ခုသာ ရှိသည်..မိဖြူက သူ့ကို စွန့်ပစ်လိုက်မှာ စိုးသည်။

သူ ကျင်လည်ခဲ့ဘူးသော နေရာဟောင်းလေးသို့ အရောက်တွင် သူကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ ရန်ကုန်နေသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင်ပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူလာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ရောင်ခြည်လှိုင်းလေးများ လွှတ်၍ အသံပေးနေသည်။ သာဂိ ကားဂိတ်ထဲတွင် ငုပ်တုပ်ထိုင်နေမိသည်။ မနီးမဝေးက ဈေးတန်းလေးသည် အလင်းဖျဖျအောက်တွင် ခပ်ဝပ်ဝပ်ကလေး ကွေးနေသည်။ ဟိုးသစ်ပင်အောက်က အကြော်တဲလေးသာ မီးခိုးတလူလူဖြင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ မိဖြူသည်ရော..ဒီအချိန် ဘာလုပ်နေမည်နည်း..ငယ်ငယ်တုန်းကလို စကပ်လေးခြုံ၍ ကွေးနေမည်လား..

သာဂိသည် ရုတ်တရက် ရယ်ချင်သွားသည်။ တစ်ယောက်ထဲ တိုးတိုးလေး ရယ်မိသည်။ နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မိဖြူနဲ့ သူသည် နောက်ဆို သူစိမ်းတွေများ ဖြစ်တော့မှာလားဟု တွေးမိကာ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်က အောင့်တက်လာသည်။ သာဂိ လက်ဝါးဖြင့် ဖိပြီး သက်သာလို သက်သာငြား ပွတ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ဟိုး တိုက်တန်းဘက်ဆီက ကားမီးရောင်တန်း တစ်ခုဖျပ်ကနဲ ထိုးထွက်လာသည်။ ထို့နောက်ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ကားသမားသည် ညဘက် မောင်းလာစဉ် မီးကြီးများကို ဖွင့်ထားခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ခုမနက် ကားစက်နှိုးတော့ ညက မပိတ်ခဲ့သော မီးက လင်းလာ၍ ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သာဂိ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ နေခဲ့စဉ်တုန်းက ဤတိုက်တန်းတစ်ဝိုက်တွင် ကားစီးနိုင်သူ မရှိခဲ့ပါ။ ယခု မောင်းလာသူသည် ဘယ်သူများနည်း။ ခပ်ဝေးဝေးက လာနေသော ကားသည် တော်တော်ကောင်းသော ကားဖြစ်သည်။ သိန်းအေးပြောဖူးသည့် သိန်း ၅၀ ကျော်ပေးရသည် ဆိုသော ဆပ်ဖ်(SURF) အမျိုးအစားကားမြင့် တစ်စီးဖြစ်၍ သာဂိ ပိုအံ့သြသွားသည်။ (ထိုခေတ်ကားဈေး) မောင်းလာသူကို သာဂိ မသိ။ သာဂိ မမြင်ဖူးသော လူဖြစ်သည်။ မောင်းလာသူ၏ ဘေးတွင်ထိုင်နေသူကိုကား သာဂိသိသည်။ သာဂိ မြင်ဖူးသော လူဖြစ်သည့် မိဖြူဖြစ်သည်။ မိဖြူသည် ကားမောင်းသူဘက်လှည့်၍ စကားတွေပြောနေသည်။

သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်စဖွယ် လက်ကလေးတွေကို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေအောင် လှုပ်ရှားရင်း စကားတွေ အမျှင်မပြတ်ပြောနေသည်။ ဟိုလူက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း ကားကိုမောင်းနေသည်။ ကားဂိတ် မှတ်တိုင်နား အရောက်တွင်မူ ကွေ့ဖို့ ဘေး ဘယ်ဘက်ကို အကြည့် ကားဂိတ်ထဲမှ သာဂိမျက်ဝန်းတွေနဲ့ဆုံသည်။ ထိုလူ မျက်ခုံးနည်းနည်းတော့ တွန့်သွားသည်။ သို့သော် ဘာမှ မထူးဆန်းသလို မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ကားကို ထောက်ကြံ့ ဘက်သို့ မောင်းနှင် သွားတော့သည်။ သာဂိသည် ခဏချင်းအတွင်း အဝေးသို့ရောက်ရှိ ပျောက်ကွယ်သွားသော မမြင်ရတော့သည့် ကားနောက်ပိုင်းကို ငေးရင်း ရင်ဘတ်တွေ အောင့်လာပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ လက်ဝါးနဲ့ ပွတ်လည်း သက်သာမလာတော့ချေ။ အထဲတွင် စိုနဲ့ တစ်ချက်ချင်း ရိုက်နေသကဲ့သို့ တစ်ဆစ်ဆစ်နဲ့ ထိုး၍ အောင့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ ရပ်တည်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ပေ။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်၏ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခွေလေး လှဲချရင်း အနာသက်သာသလို နေကြည့်သည်။ ထိုစဉ် ဟင်းရွက်တောင်းကြီး ရွက်လာသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက

"ဟဲ့..ဟိုကောင်လေး..နေမကောင်းဘူးလား၊ ဩော်..ဆရာမကြီး တူလေးပဲ..ဆေးခန်းသွားမလား၊ အန်တီ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ" ဟုဆိုသည်။ သာဂိသည် ခံ့ပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း ရတယ်ဆိုသော သဘောဖြင့် လက်ဝါးလေး ကာပြသည်။

ဈေးတန်းလေးတွင် ဈေးသည်တစ်ချို့ ဆိုင်ခင်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် ရင်ဘတ်ကို ဖိရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကြိုက်၍ ဖိနပ်ကို ခါးကြားထိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကတ္တရာ လမ်းအတိုင်း မင်္ဂလာဒုံ ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတော့သည်။ သာဂိ ၏ ခြေဖဝါးတို့သည် ကတ္တရာနဲ့ ထိဖန်များသော အခါ ပဲ့ရွဲ့၍ သွေးစို့လာကြသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေနဲ့ ကားစီးခရီးသည် အချို့က သာဂိကို အထူးဆန်းသဖွယ်ကြည့်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ပုဆိုးခါးတောင်းကြိုက်ကာ ခြေဗလာနဲ့ ပြေးနေသောလူကို မြင်ဖူးဟန်မတူချေ။

ထိုလူတွေကဲ့သို့ပင် မြင်ဖူးဟန်မရှိသော ခွေးတစ်အုပ်က သာဂိကို ဝိုင်းဟောင်ကြသည်။ တစ်ချို့ အတင့်ရဲသော ခွေးများက ဝင်ဆွဲမည့်ဟန်၊ ကိုက်မည့်ဟန် ပြသည်။ သာဂိကတော့ အပြေးမရပ်၊ သူ့မျက်လုံးများသည် ခွေးကိုမမြင်ချေ။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကားလမ်းကို သော်မှ အမှတ်မဲ့စိတ်ဖြင့်မြင်နေပုံရပြီး သူ၏ အာရုံ အလုံးစုံသည် ကားပေါ်က မိဖြူ၏ လက်ကလေးများကြားတွင် ပါသွားပြီး ဖြစ်၏။ တုန့်ပြန်မှု မရှိသော သာဂိကို အကြောက်တရားမရှိသည့် ခွေးတစ်ကောင်က နောက်မှနေ၍ ခြေသလုံးကို ဝင်ဟပ်သည်။ သာဂိ တံ့ကနဲဖြစ်ပြီး ယိုင်လဲသွားသည်။ ခွေးသည် သာဂိ ခြေသလုံးကို မိမိရရ ခဲရင်း ဆွဲခါနေသည်။ သာဂိ ထိုခွေး၏ ပါးစပ်ကို အထက်အောက် တစ်ဘက်စီ ကိုင်၍ ဆွဲဖြဲလိုက်သည်။ ခွေးကလည်း ရုန်းသည်။ သူ့ ခြေသည်း လက်သည်းများသည် သာဂိ ရင်ဘတ်နဲ့ ပေါင်တွေကို သွေးစီးကြောင်းရာ ထင်သွားစေသည်။

သာဂိ ခွေးနှုတ်သီးကို စုံကိုင်ရင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် နောက်တစ်ကောင်က သာဂိ ခြေထောက်ကို ဝင် ဆွဲမည့် ဟန် ပြပြန်သည်။ သာဂိ ထိုခွေးဘက်သို့ လှည့်၍ လက်ထဲက မိထားသော ခွေးကို စုံကိုင် မြှောက်ကာ ကတ္တရာ နဲ့ ဖွတ်ချလိုက်သည်။ ခွေးထံက တစ်ဂိန်ဂိန် မြည်သံထွက်လာသည်။ ကျန်သောခွေးတွေ နောက်တွန့်သွားကြသည်။ သာဂိ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဖွတ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ခွေး သည် ဂိန် နဲ့ အိုင်ကို ပေါင်း အော်သည်။ ကျန်ခွေးတွေ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ သာဂိကို ကြည့်၍ အူကြတော့သည်။ သာဂိ လက်ထဲက ခွေးကို လေပေါ် မြှောက်လိုက်သည်။ ခွေးသည် လေထဲတွင် အဆန့်သား ဝဲတက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကားယားကြီး ပြန် အကျ သာဂိ ၏ အသားတွေ ပဲ့နေသော ဘယ်ခြေထောက် ခြေစောင်းက ခွေးရင်ဝကိုတည့် ထိသည်။ ခွေး မြေကြီးပေါ် ဖုန်းကနဲ နေအောင် လွင့်စင်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဂိန်ဂိန်အော်ရင်း ဖင်သီကာ ပြေးတော့သည်။

သာဂိသည် လမ်း မလျှောက်နိုင်တော့ချေ။ ခွေးခဲသွားသော ဒဏ်ရာက အသားတွေပဲ့သွားကာ သွေးတွေ ထွက်နေသည်။ ထို့ပြင် ခြေဖဝါးတွေကလည်း ခုမှကျိန်းစပ်လာကာ အထိမခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။ သာဂိ ၏ ရင်ဘတ်ထဲက အနာသည် ထိုခဏတော့ ပျောက်နေချေသည်။ သာဂိသည် လာနေသော

ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို တားကာ တက်လိုက်သွားသည်။ ဝါယာလက် အရောက်တွင် ကားပေါ်ကဆင်း၍ အဒေါ်ဆီ စိတ်မပူဖို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာ့ အိမ်ဘက်သို့ ထော့နင်း ထော့နင်း ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သာဂိ ရွာပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၍ ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက် ကန်တော့ဖို့ ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် သာဂိကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆီးကြိုသည်။ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ပြောသည်။ သာဂိက လက်မခံ။ ကျောင်းဆိုသော အရာကို သူနည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားတော့။ ရွာပြန်ပြီး လယ်လုပ်မယ်ချည်း ပြောနေသည်။ ဆရာသည် သာဂိကို စဉ်းစားပါဦးဟုဆိုကာ စဉ်းစားခိုင်းရင်း သူ့အိမ်မှာနေစေသည်။ နောက် မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူ့ညီ လာမည်ဟု ပြောသည်။ သူရောက်လာလျှင် မင်းပျော်မှာပါဟုလည်း ဆိုသည်။ သာဂိသည် မိန်းမမရှိသော ဆရာ၏ မီးဖိုချောင်တွင် ဝင်ရောက်ချက်ပြုတ်ပေးရင်း အချိန်ဖြုန်းနေမိသည်။ ခွေးခဲထားသော ဒဏ်ရာအတွက်လည်း ကာကွယ်ဆေးထိုးရသည်။ နည်းနည်းတော့ နာသည်။ သို့ရာတွင် ရင်ဘတ်ထဲကလောက်တော့ မဆိုးချေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာ့ညီ ကိုသန့်ဆိုသူ ရောက်လာသည်။ ထိုလူကြီးတွင် သဘောကောင်းပုံရသော မျက်နှာပေါက်နဲ့ ဆင်ကြည့်ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံရှိသည်။ သူသည် ဘယ်ကိစ္စမဆို စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့အရေး မျက်ဝန်းကြီး့ကာ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတတ်သည်။ စီးပွားရေးသမား ပီသစွာအကျိုး၊ အမြတ် တွက်သလား မဆိုနိုင်။ ရယ်စရာ မောစရာ ကိစ္စများမှ လွဲလျှင် သူ့အစ်ကို ဆရာ့ကိုတောင် ထိုသို့ ဆက်ဆံတတ်သည်။ သူ့ အပြောအရတော့ရင်ဝကို ထိုးမည့် ဓားကို ကာကွယ်ခြင်းဟု ဆိုသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုသန့်သည် သာဂိအတွက် ခင်ဖို့ကောင်းသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကိုသန့် က သာဂိအကြောင်းကြားပြီးသောအခါ ရွာပြန်မယ့် အစား သူနဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်မလား ဟုမေးသည်။ သာဂိက လိုက်မည်ဟု ဆိုသော အခါ ကိုသန့်က..

" မင်း..ငါ နဲ့ ပေါင်းမယ် ဆိုရင် စကားကို အဲလို အလွယ်ပြောတဲ့ အကျင့်ဖျောက်ရမယ်။ ငါ ကဘာလုပ်သလဲ မင်းမမေးဘူး၊ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ မစုံစမ်းဘူး၊ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ..ဒါတွေ မလာဘူး။ အဲလိုသာ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းသာ မိန်းမ ဆိုရင် ဟိုအတန်းရောက်တယ်။ ယောက်ျားဆိုတော့ ဂျေးထဲ ညောင်းဖို့ များတယ် သာဂိရေ .... အရင်ဆုံး မင်းလုပ်ရမှာက စကားတစ်ခွန်းကြားရရင် စဉ်းစားဖို့နဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောခါနီး စဉ်းစားဖို့ပဲ"

သာဂိသည် ထိုလေ့ကျင့်ခန်းကို တော်တော်ကျင့်ယူရလေသည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လွှတ်ကနဲ ပြောချင်တိုင်း ပြောခဲ့သော သူသည် စဉ်းစားဖို့ကို မေ့မေ့နေတတ်သည်။ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာ အနာဖေး တက်လုလုအချိန်တွင် သာဂိသည် ထိုလေ့ကျင့်ခန်းကို အောင်မြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုသန့်သည် သာဂိကို စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထို့နောက် သံလွင် ဆိုသည့် ဘတ်စ်ကားငယ်လေးပေါ်တင်ပေးလိုက်ရင်း ...

"ငါ ပေးတဲ့ လိပ်စာအတိုင်းသွား၊ ထွန်းနိုင်ဆိုတဲ့လူကို ငါ့စာပေးလိုက်၊ ငါ ပိုက်ဆံလွှဲပြီးမှ လိုက်လာခဲ့မယ်၊" ဟုဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

သာဂိသည် သံလွင်ဆိုသည့် စာတမ်းပါ အင်မတန် စိတ်မြန်သော ကားဆရာ၏ မောင်းနှင်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။

လေးနာရီခန့် ဟိုငေး၊ ဒီငေး ငေးပြီးချိန်တွင် လုပစိမ်းပြာနေသည့် ဧရာဝတီသည် သာဂိ မျက်ဝန်းရှေ့တွင် ကန့်ကလျလေးပေါ်လာလေသည်။ တိုးတက်ခြင်း၏ လက္ခဏာတစ်ရပ်အဖြစ် မြစ်ကူးတံတားကြီး တစ်စင်းကိုလည်း ကန့်လန့်ကြီး တွေ့ရသည်။ သာဂိ ဟိုငေးဒီမော လုပ်နေစဉ် စပါယ်ယာလေး၏ လမ်းမတော်မှာဆင်းမယ့်လူတွေ ၊ဘူတာ မှာဆင်းမယ့်လူတွေ၊ ကျောက်ရုပ်ရောက်ပြီ..ဆင်းလို့ရပြီ ဆိုသော အသံကိုကြားရသည်။ သာဂိ လွယ်အိပ်ကလေးလွယ်၍ ဆင်းလိုက်သည်။ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း တွေ့ရသည်မှာ ရှေ့ခြေတစ်ဘက်ကြွထားသော မြင်းပေါ်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဖြစ်သည်။ ကိုသန့်က မှာထားသည်။ လမ်းမတော်မှာဆင်း၊ ဆိုက်ကားငှားပြီးသွား ဟု။ တရုတ်ဆိုင်ကြီးများကြီးစိုးသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် သာဂိ ငေးမောနေစဉ် ဆိုက်ကားဆရာက ရောက်ပြီဟုဆိုသည်။

ပွဲရုံလား၊ ဘာလား မပြောတတ်သည့် ကုန်လှောင်ရုံလိုလို ၊ဆိုင်ခန်းလိုလို တိုက်ခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နဲ့လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သာဂိ ထိုလူ့ထံ သွားပြီး ကျွန်တော် ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လိုပါ ဟုဆိုတော့ ထိုလူက ဘာကိစ္စလဲ ဟုပြန်မေးသည်။ သာဂိက ကိုသန့်ပေးလိုက်သော စာလေး ထုတ်ပေးသောအခါ ထိုလူက ယူဖတ်၏။ ထွန်းနိုင်ဆိုသောလူသည် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နဲ့ ဝသလိုရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုက်မရွဲချေ။ လည်ပင်းတွင် စက်ဘီးချိန်းကြိုးလောက်ရှိသော ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကို ဆွဲထားသည်။ စာကိုဖတ်နေသော သူ့မျက်နှာသည် ခပ်တည်တည်၊ ခပ်တင်းတင်းရှိသည်။ သဘောကောင်းပုံ မရချေ။ သာဂိက ထွန်းနိုင်ကို ကြည့်ရင်း ထွန်းနိုင်နောက်က မြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထွန်းနိုင်၏ ပွဲရုံဘေးတွင် အမျိုးသမီး သီးသန့်ဟု ရေးထားသော အလှပြင်ဆိုင် ရှိနေလေသည်။

ထိုဆိုင်ရှေ့တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် ဒါန်းစီးရင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။ ထိုကောင်မလေးသည် ဖိုဘီကိတ်နဲ့ ဆင်သလိုလို ရှိသည်။ သူမလေးသည် နေကြာစေ့ကိုက်ရင်း မော့အကြည့် သူ့ကိုငေးနေသော သာဂိမျက်ဝန်းကို တွေ့သောအခါ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး မျက်နှာလေးကို စာအုပ်နဲ့ ကွယ်လိုက်သည်။ သာဂိ ရင်ခုန်လာသည်။ သူသည် သူ့နှလုံးသားကို သေသွားပြီဟု ထင်တာ မှားပြီဖြစ်ကြောင်း ခုမှသိသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးသည် အနှစ် မရှိသော ပင်ပေါင်ဘောလုံးကဲ့သို့ အခွံကြီးသာ ဖြစ်သည်ဟုထင်တာ လွဲပြန်ပြီဖြစ်သည်။

သာဂိသည် ကိုထွန်းနိုင်၏ ပွဲရုံမျက်နှာကျက်ပေါ်တွင် နေရာရသည်။ မျက်နှာကျက်ဟုဆိုသော်လည်း ကိုထွန်းနိုင်သည် အတော်လေးတော့ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ထိုအပေါ်တွင် ရေခဲသေတ္တာ၊ အပေါ်စက်၊ အောက်စက်၊ ပန်ကာ၊ ကက်စက် စသည့် လူသုံးကုန် ဖိမ်ခံပစ္စည်းများ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ထိုနေ့ညက သာဂိသည် နေရာစိမ်းကို ရင်ခုန်ရင်း ညနေက မျက်နှာနုနုလေးကို တစ်ချက် တစ်ချက် မြင်ယောင်နေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့မှ စ၍ သာဂိသည် ဆိုင်ကယ်စီးသင်ရသည်။ ဆိုင်ကယ်လေးသည် တရုတ်ဆိုင်ကယ်

လော်ဂျား 110 အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး သာဂိနဲ့ ခဏချင်းပင် ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။ သာဂိသည် အလုပ်လုပ်ဖို့ လာခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဆိုင်ကယ်ချည်း စီးနေရသည်။ သူမြို့ထဲ လမ်းများပေါ်တွင်သာမက မင်းကြီးတောင်လမ်း၊ တစ်ဘက်ကမ်း ပန်းတောင်းဘက်ရှိ လမ်းများ ကိုပါ အစီးကျင့်ရသည်။ နောက်ဆုံး ခေါက်ကဆိုလျှင် ပေါင်းတလည်၊ ပေါက်ခေါင်းမှ တဆင့် ပဲခူးရိုးမလမ်းတွေပေါ်အထိ တက်စီးခဲ့ရသည်။

နောက် မကြာခင်တင် သာဂိသည် ပုသိမ်၊ မုံရွာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စတင် အလုပ်လုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ပုသိမ်ဘက်က အော်ဒါမှာလာသော ဆိုင်ကယ်များကို ကိုထွန်းနိုင်က ဖုန်းလက်ခံပြီးသည့်နောက် အင်ချုပ်တစ်ဦးပါသည့် အဖွဲ့ဖြင့် ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ ရိုက်ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ သာဂိသည် ပြည်မှ ပုသိမ်ထိ ဆိုင်ကယ်စီးပေးခ ငါးထောင်ရသည်။ ပြည်မှ ဆိုင်ကယ်စီးသွားလျှင် လူညီမှုပေါ်မူတည်၍ အချိန် နာရီ ခြောက်နာရီမှ ရှစ်နာရီ အတွင်း ပုသိမ်သို့ ရောက်သည်။ ပုသိမ်သို့ရောက်လျှင် လက်ခံမည့်သူက အထိခိုက်အနာအဆာ စစ်ဆေး၍ ကျေနပ်ပြီ ဆိုသည်နဲ့ ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ပြန်လာကြသည်။ သာဂိတို့က ကားပေါ်တွင် အိပ်ပြီး လိုက်ကြသည်။ ပြည်ရောက်လို့ ကိုထွန်းနိုင်ရှေ့ရောက်လျှင် ပုသိမ်က လက်ခံသူ၏ အထိခိုက် အပွန်းပဲ့ သတင်းစကားများ မရှိပါက စရိတ်ငြိမ်း ငါးထောင်ခိုင်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ရံဖန်ရံခါ လမ်းတွင် ဘီယာ အသောက်လွန်ပြီး ဆိုင်ကယ် လဲ၍ ပွန်းရာ ခြစ်ရာ ထင်လာလျှင်မူ အထိခိုက်ပေါ်မူတည်ပြီး တစ်ထောင်မျိုး နှစ်ထောင်မျိုး အလျှော့ခံကြရသည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ သာဂိသည် ပိုက်ဆံရှာတတ်ပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုသန့်လည်း ရံဖန်ရံခါ ရောက်လာတတ်သည်။ ကိုသန့်က ဆိုင်ကယ် လုပ်ငန်းတွင် ရှယ်ယာသာဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင်မပါချေ။ ကိုယ်တိုင်လုပ်သူက ကိုထွန်းနိုင်ဖြစ်သည်။ ကိုသန့်က ဇီးစေ့ကောက်ခြင်း၊ ဘုမ္မာရာဇ ကောက်ခြင်းနဲ့ ပို့ခြင်းကို အဓိက ထားသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူ့ထံတွင် လိပ်နဲ့ သင်းခွေချပ်တွေပါ တွေ့ရတတ်သည်။ သာဂိသည် ကိုသန့်လူ ဖြစ်သော်လည်း ကိုသန့်လုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားချေ။ သူသည် လမ်းပေါ်က ဆိုင်ကယ် အလုပ်ကိုသာ အာရုံလာနေသည်။ ယခုဆိုလျှင် သာဂိ၏ ခေါက်ရေသည် ဆယ်ကြောင်းကျော်မှာ ရှိပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သာဂိ ပိုက်ဆံမစုနိုင်။ သားမယား မရှိပါပဲ ကုန်စရာ ရှိနေသည်မှာ နွေးနွေးတို့ ညီအမကြောင့်က တစ်ကြောင်း၊ သာဂိ၏ အင်ချုပ် ကိုနိုင်းနိုင်း ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

နွေးနွေးဆိုသော ကောင်မလေးသည် သာဂိ နေထိုင်ရာ ကိုထွန်းနိုင်ပွဲရုံဘေးတွင် ဖွင့်ထားသည့် အမျိုးသမီး အလှပြင်ဆိုင်မှ ဖြစ်သည်။ သူမလေးသည် ပြည်ကောလိပ်တွင် အဝေးသင်တက်ရင်း အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူ၏ အလှပြင်ဆိုင်တွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းနိုင်တို့နဲ့လည်း ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အစ်မဝမ်းကွဲ ပြည့်ပြည့်သည်လည်း သူမနဲ့ အစ်မရင်းတော်သည် ထင်ရလောက်အောင်ရုပ်ဆင်သူဖြစ်သည်။ သာဂိအပေါ်တွင်လည်း ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ သာဂိ တတိယနှစ်နဲ့ ကျောင်းထွက်လာသည်ကို သိသောအခါက သူမသည် သာဂိ အတွက် ကျောင်းစရိတ်ခံပေးမည်။ ကျောင်းဆက်တက်ပါ ဟုဆိုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် (ထိုစဉ်က) ပြည်ကောလိပ်မှာ သာဂိတက်ခဲ့သော စိတ်ပညာ မေဂျာ မရှိသေးချေ။ အမှန်တော့ သာဂိကလည်း ကျောင်းဆက်တက် ချင်တော့သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် အစ်မပြည့်ပြည့် ကျေနပ်စေရန် စိတ်ပါသည့် မေဂျာ မရှိ၍ ဆိုကာ အကြောင်းပြခဲ့ရသည်။

သာဂိ၏ အားလပ်ချိန်များသည် ထိုဆိုင်လေးအတွက်သာ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး နှစ်ဦးတည်းရှိသောဆိုင်လေးသည် သိပ်တော့ နာမည်ကျော်လှသည်တော့မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် အစ်မပြည့်ပြည့်၏ စေတနာပါသော ဝန်ဆောင်မှုများက လာရောက်သူများကို နောက်တစ်ခါ လာဖို့ ဆွဲဆောင်နိုင်လေသည်။ ထို့ပြင် အခြားဆိုင်တော်တော်များများကဲ့သို့ ယောက်ကျားလေး အဝင်အထွက် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မရှိသည်ကလည်း သူတို့ ဆိုင်လေး၏ နာမည်ဂုဏ်သတင်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ ယခုတစ်လော ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဝင်ထွက်နေသူမှာ သွေးမတော် သားမစပ်သည့် သာဂိသာ ဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်းနိုင်းကတော့ သူ့ကို ဘာကြောင့် နိုင်းနိုင်းဟုခေါ်မှန်း သာဂိလုံးဝမစဉ်းစားတတ်ချေ။ ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် မျက်နှာ၊ဟန်ပန်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် စကားပြောပုံ ရုပ်ရှင် မင်းသား နိုင်းနိုင်းနဲ့ တစ်နေမှု မတူချေ။

သို့ရာတွင် ကိုနိုင်းနိုင်းမှာ ထာဝစဉ်ရွှန်းစို တောက်စားနေကာ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော အရည်လဲ့နေသည့် မျက်ဝန်း တစ်စုံရှိသည်။ စတွေ့ခါစကဆိုလျှင် သူ့ကို ဖီးလ်သမားကြီးဟု သာဂိထင်ခဲ့သည်။ မဟုတ်ချေ။ အမှန်ကမူ သူသည် သူကြိုက်သည့် နိုင်းတီးနိုင်း ဝီစကီအား အမြဲ လစ်မစ်ဖြည့်နေ၍ အမြဲကောင်းနေသော လူကောင်းကြီးသာ ဖြစ်သည်။ သာဂိတို့ ကယ်ရီရိုက်စ လမ်းကြောင်း မကျွမ်းသေးခင် ကိုနိုင်းနိုင်းက သင်ပြပေးခဲ့ရသည်။ လမ်းကြောင်း ကျွမ်းသည့် နေရာတွင်တော့ ကိုနိုင်းနိုင်းက ဆရာ တစ်ဆူဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဆရာ ခေါ်ထိုက်သော နောက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေးသည်။ သူသည် ခရီးသည်ရှာရာတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်လှသူ ဖြစ်သည်။

ကိုထွန်းနိုင်၏ ကိုသန့်လူကွ .. ကြည့်ရှုသင်ပေးလိုက်ကွာ ဆိုသော စကားအောက်တွင် ကိုနိုင်းနိုင်းသည် သာဂိအပေါ် အနည်းငယ်တော့ အရေးထားပါသည်။ တစ်နေ့ ဉသျှစ်ပင်စားသောက်ဆိုင်မှ အထွက် ကိုနိုင်းနိုင်းက လူတစ်ယောက် လမ်းကြုံတင်ခေါ်သွားပါ ဆိုကာ သူ့ဆိုင်ကယ်ပေါ် တစ်ယောက်တင်ပေးသည်။ ကြည်တော်ထိဆိုတော့ သိပ်လည်းမဝေး လမ်းကလည်း ကောင်းသည့်ပြင် လူပုံကြည့်ရတာလည်း ပျော့နွဲ့နွဲ့ဆိုတော့ အန္တရာယ်ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆကာ လက်ခံလိုက်သည်။ ဒါက ကိုနိုင်းနိုင်း၏ ဖန်တီးပေးချက်ဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ ဘတ်စ်ကားစောင့်ရန် စိတ်မရှည်ကြသော ခရီးသည်များနဲ့ အလျင်လိုသော ခရီးသည်များကို လမ်းကြုံတင်ခြင်းအားဖြင့် မြိုးမြိုးမျက်မျက်လေး ရတတ်သည်။ အင်္ဂပူထိလောက်ဆိုလျှင် ငါးထောင်ခန့် ရတတ်သည်။ ယခု ကြည်တော် ဆိုတော့ ထောင့်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင်တော့ အေးဆေး၊ ဘီယာဖိုးအတွက် သာဂိ ပူစရာမရှိပြီ။ သို့ရာတွင် ဒီလို တင်ခေါ်ရတာ အန္တရာယ်တော့များသည်။ တစ်လောက သာဂိတို့လို ကယ်ရီတစ်ယောက် ဤကဲ့သို့ ခရီးသည် တင်လာရာ လူပြတ်သောနေရာ အရောက် နောက်ကနေ ဓားနဲ့ထောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်လုသွား၍ ဆိုင်ကယ် ဖိုးလျော်လိုက်ရဖူးသည်။

ယခု လူကိုကြည့်ရတာတော့ လူဆိုးလူမိုက် လူကြမ်းပုံ မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် သာဂိ သတိတော့ ထားရသည်။ လွယ်နေကျ လွယ်အိတ်ကို ခပ်တိုတိုတင်းတင်းလွယ်လိုက်ပြီး စတား စကူ ဒရိုင်ဘာ(ဝက်အူလှည့်) တစ်ချောင်းကို အပြင်အိပ်ဘက်တွင် ဖစ်ဟ၍ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ငါးစာ၏ နောက်တွင် ငါးမျှားချိပ် ရှိ၊ မရှိ ကိုယ်က မြင်ရသည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် သာဂိ အထင်လွဲချေပြီ။ သာဂိ၏

ဆိုင်ကယ်နောက်မှ ထိုလူသည် သာဂိကို လိုသည်ထက် တိုးဖက်ထားသည် ထင်မိသည်။ သူ့လက်တွေက သာဂိခါးကို ဖက်ရမည့်အစား ပေါင်ပေါ်ရောက်နေသည်။ သာဂိနည်းနည်းတော့ အနေရခက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောမိချေ။ တစ်ချို့က ကြောက်တတ်သည်။ သာဂိတို့က စီးနေကျဖြစ်၍ ကီလို ၈၀၊ ၁၀၀ ခန့်ကို ဘယ်လိုမျှ မနေသော်လည်း မစီးဘူးသူ အဖို့တော့ လေတိုးဒဏ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကြောက်စိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း မျက်ရည်တွေကျကာ အတင်းဖက်ထားတတ်သည်ကို သာဂိ ကြုံခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ဒီလူကြောက်ပုံက နည်းနည်းတော့ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုလူ၏ လက်တွေသည် သာဂိ ဝတ်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီပေါ်တွင် တစ်ရွရွ လှုပ်နေသည်။ နောက် ဂွဆုံ အရင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သာဂိ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွား၍ ဆိုင်ကယ်တောင် ယိုင်သွားသည်။ ထိုလူ ရယ်လိုက်သလား.. သာဂိ သိပ်တော့ မသဲကွဲချေ။ သဲကွဲသည်က အောက်ကကောင် ထောင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ ဆိုင်ကယ် ဆက်စီး၍ မရတော့ လမ်းဘေး ထိုးဆင်းလိုက်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ နောက်က လူက မဆင်း၊ သာဂိ ၏ ဂွကြားက ဘောင်းဘီ ဇစ်ကို ဖြရင်း လက်ထိုးနှိုက်နေသည်။

သာဂိ မရတော့။ စိတ်က အရမ်းပါလာပြီ ဖြစ်သည်။ မတ်တပ်ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုလူက သာဂိကို မလှမ်း မကမ်းက ခြုံပုတ်ထဲ ဆွဲခေါ်သွား၏။ သာဂိ ဆိုင်ကယ် သော့ကို ကမန်းကတမ်း ခတ်လိုက်ရရင်း ပါသွားသည်။ ခြုံအကွယ်ရောက်တော့ ထိုလူသည် သာဂိ၏ ဘောင်းဘီကို အောက်လျှောချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီပေါ်ကနေ လက်ချောင်းတွေနဲ့ အမြှောင်းလိုက် ပွတ်ဆွဲရင်း သူ့ခေါင်းကြီးက ပေါင်ကြားအောက် ဝင်ကာ ဂွေးဥတွေကို ခပ်ဖွဖွသွားနဲ့ ခြစ်လိုက် လျှာနဲ့ထိုးလိုက် နှုတ်ခမ်းနဲ့ စုပ်လိုက် လုပ်နေသည်။ သာဂိ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်တက်သွားသည်။ ဂွေးဥကြီးတွေ အထဲကို ကြုံ့ ဝင်ကာဗိုက်ထဲ ပြန်ဝင်တော့မည်တောင် ထင်ရအောင် အောင့်တက်လာသည်။ လိင်တံထိပ်ဖျားသည် သွေးတို့စုစည်းလာပြီး ပေါက်ကွဲထွက်တော့မတတ် တင်းလာသည်။ သာဂိ သည် ဒါမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေး။ ဒီလူ့ကို ရွံသလိုလို ရှိနေပေမယ့် စိတ်ကလည်း ထန်နေချေပြီ။

နောက်တော့ သာဂိသည် အတွင်းခံကို ဆွဲလှန်ကာ ဒစ် ကို ဆွဲထုတ်၍ ထိုလူ့ ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် သာဂိ၏ လိင်တံထိပ်ဖျားကို စုပ်ယူလိုက်သည်။ သာဂိ ကျင့်နေကျ ဆီစွပ်လေ့ကျင့်ခန်းပင် မကယ်နိုင်။ ထိုလူ၏ လျှာနဲ့ အာခံတွင်းသည် ပရက်ရှာကောင်းလှသော စုပ်ခွက်ကြီးကဲ့သို့ သာဂိ၏ ဒစ် ခေါင်းတစ်ခုလုံးအား ငုံ၍ စုပ်ယူလိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ သာဂိ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ဖျင်းကနဲ ပန်းထွက်သွားတော့သည်။ ထိုလူသည် သာဂိ၏ လရေတွေကို မြိုချရင်း လျှာက ထိပ်ဖျားကို လာလာထိုးနေရာ သာဂိမှာ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ ထိုလူ့ ခေါင်းကိုသာ စွတ်ကိုင်ထားရတော့သည်။

ထိုလူသည် သာဂိ အရေထွက်နေချိန်သာ ခဏစောင့်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ရှေ့တိုးနောက်ဆုပ်လုပ်၍ စုပ်ပြန်သည်။ သူ့ လျှာနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေသည် သာဂိ၏ လိင်တံကို လုံးဝ အလွတ်မပေးချေ။ တော်နေကြာ စုပ်ပေးပြီးသော အခါ ထိုလူသည် တစ်ဘက်လှည့် ဖင်ကုန်း၍ သာဂိလိင်တံကို သူ့ထဲ ဆွဲထည့်မည် ပြုသည်။ ဒါတော့ သာဂိ စိတ်မပါချေ. ငြင်းဆန်ရင်း ခေါင်းခါတော့ ထိုလူက တစ်ခါ ပြန်ထိုင်ကာ စုပ်ပြန်သည်။ ထိုနေ့က ထိုလူသည်

သာဂိကို သုံးချီခန့် ဆက်တိုက် ပြီးအောင် စုပ်ရ၍ လရေတွေ သောက်သွားလေသည်။

သာဂိ ထိုနေ့က ဖီးတွေတက်ပြီး အရသာကောင်းသည့်ပြင် ငွေနစ်ထောင်ကျော်လည်း ရခဲ့သည်။ ဆိုးတော့ မဆိုးဟု တွေးမိသော်လည်း ဆိုးသည့်ကိစ္စက နောက် ငါးရက်ခန့် အကြာတွင် ဖြစ်လာသည်။ သာဂိ လိင်တံထဲမှ ပြည်လို ဖြူဝါဝါ အရည်များ ထွက်လာခြင်းပင်။ သာဂိ အနည်းငယ် လန့် မိသော်လည်းနာခြင်း၊ ကျင်ခြင်း မရှိ၍ ဘယ်သူ့မှ မပြော ဘာမှ မလုပ်ပဲ နေမိရာ နောက်သုံးရက်ခန့် အကြာတွင် သာဂိ ဆီးသွားရမှာပင် ကြောက်နေမိအောင် တစ်ဆစ်ဆစ်နဲ့ နာနေတော့သည်။ လိင်တံထဲမှ ထွက်နေသော ပြည်စတွေမှာလည်း တစိမ့်စိမ့်နဲ့ မတိတ်တော့ချေ။
သာဂိ လန့်နေမိသည်။ လူကလည်း နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်းချေ။ ကိုယ်တွေ ပူလာသည်။ မောသည်။ လိင်တံကို အထိမခံနိုင်။ နာနေသည်။ ပုဆိုးနဲ့ ထိတာတောင် နာသည်။ဆီးသွားလျှင် ပိုဆိုးသည်။ ဆီး တစ်စက် ထွက်ဖို့ မျက်ရည်ကျမတတ် ညှစ်ရသည်။ ဆီးဆိုသည်မှာ မသွားပဲ နေလို့ ရသော အရာ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆီးသွားတိုင်း သာဂိ ဒုက္ခချင့် လုလုတွေ့ရင်း ထိုင်သာ ငိုနေချင်မိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။ သာဂိကို အကဲခတ်မိသော ကိုနိုင်းနိုင်းက မင်း ..ထိသွားပြီမလား ၊ မင်းတို့က ရှောင်မှ မရှောင်တာ၊ ကျိုးမှာပေါ့..ဘာညာနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ဆူပူပြီး ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးသွားဝယ်ပေး၏ ပြန်လာတော့ ရဖာဒင်း နှစ်လုံးနဲ့ အန်ပယ်နယ်စီလင် လေးလုံးပါလာသည်။

ပြီးတော့ အဲဒီဆေးတွေကို နှစ်ခါခွဲသောက်၊ ပျောက်ဟုဆိုကာ သာဂိကို ပေး၏။ ဆိုးတော့ မဆိုး သူ့ဆေးသောက်ပြီး သာဂိ အနာပျောက်သွားသည်။သာဂိသည် ခုမှ လန်းဆန်းစွာ ဝမ်းသာ နေမိသည်။ သို့ရာတွင် ဟားပိစ် နတ်ဆိုးသည် ခဏပုန်းနေတာသာ ဖြစ်ပြီး သာဂိကိုယ်တွင်းကို ထိုးနက်ရန် အလစ်ချောင်းနေတာ ဖြစ်ကြောင်း သာဂိ မရိပ်မိခဲ့ချေ။

သာဂိ သည် ထိုအရာမျိုးကို ကြောက်သွားမိသည်။ ကိုနိုင်းနိုင်းက ပြောသည်။ မပျောက်လျှင် ဖြတ်ပစ်ရမည် ဆိုသည်။ သူတစ်ကယ်ပြောတာလား နောက်ပြောတာလား၊ ခြောက်ပြောတာလား သာဂိမသိ။ မသိလဲ နောက်ထပ်တော့ မစမ်းဝံ့။ သူပြောတာ မှန်နေက ဖြတ်ရမည်ဆိုလျှင်.. သာဂိ အသဲတွေ ယားသွားသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားက လာနေသော ကုန်းကုန်းတွေကို မြင်ယောင်သည်။ ဈေးထဲ အလှပြင်ဆိုင်က အလှဖန်တီးရှင်များကို မြင်ယောင်သည်။ သာဂိ ဒီတစ်ချီတော့ မှတ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မှ စ၍ သာဂိသည် "အဖော်" ဆောင်သည်။

ကယ်ရီ မရှိသည့်နေ့များဆိုလျှင် သာဂိသည် နွေးနွေး၏ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သည်။ အစ်မပြည့်၏ အိမ်ဖော်ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် လခ တစ်ပြားမှ မရသည့်ပြင် သာဂိသည် ကိုယ့်အိပ်ထဲက ဝယ်ထားသော ဓာတ်ဆီဖြင့် သွားလိုသမျှ လိုက်ပို့ခဲ့သည်ချည်း၊ ခိုင်းသမျှ သွားဝယ်ပေးသည် ချည်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သာဂိ ပျော်သည်။ နွေးနွေး၏ ဂျစ်ကန်ကန် အကြည့်လေးအောက်တွင် လည်းကောင်း၊ အစ်မပြည့်၏ ကြင်နာသော

အပြုံးအောက်တွင် လည်းကောင်းသာဂိသည် ပျော်ဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကို နိုင်းနိုင်းကတောင် မေးဖူး၏။ မင်းက ညီမ လား.. အစ်မ လား ..ဟူ၍.. သာဂိလည်း မဖြေတတ်။သူ ဘယ်သူ့ကို ချစ်နေမှန်းလဲ မသိချေ။ ဦးကြီးညို စကားအရ ဆိုလျှင်တော့ နှစ်ယောက်လုံးကို ကြိုက်သည် ဟု ဖြေရပေမည်။ မှန်သည်။ သာဂိ နှစ်ယောက်လုံးကို ကြိုက်သည်။ တစ်ယောက် ကို ပြောလိုက်လို့ ကျန်တစ်ယောက်နဲ့ စိမ်းသွားမည်ကို စိုးသည်။ မပြောပြန်လျှင်လည်း အရင်တစ်ခါလို သူများနောက် ပါမှာ ကြောက်သည်။ ပြောရအောင်ကလည်း သူတို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်နေတာဆိုလျှင် အားနာစရာ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိသည် တွေဝေနေမိပြန်သည်။

တစ်နေ့...ထိုနေ့က မီးပျက်သည်။ အဲ..မဟုတ်။ မလာသေးတာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိ ပျင်းပျင်းနဲ့ မျက်နှာကျက် ပြူတင်းပေါက်လေးမှ အပြင်ကို ငေးနေမိသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လကလဲ သာနေသည်။ သာဂိသည် သာချင်တိုင်းသာနေသော ဖိုးရွှေလကို ငေးရင်း မိဖြူကို ဖျပ်ကနဲ သတိရမိပြန်သည်။ မိဖြူ ၏ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို သတိရမိသည်နဲ့ သူ့ရင်သည် ခုချိန်ထိ လှိုက်ကနဲ ခုန်ချင်တုန်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သိန်း ၅၀ကျော်တန် ကားကြီးပေါ်က မိဖြူကို မြင်ယောင်မိသော အခါတွင်မူ သူ့ ရင်ဘတ်က အောင့်လာပြန်သည်။ ထိုဝေဒနာကို သက်သာလို သက်သာငြား ရေခဲသေတ္တာထဲက ကိုထွန်းနိုင်၏ ဘီယာဗူးတွေ ယူပြီး ဖောက်သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဝေဒနာသည် လျော့မသွားသည့်ပြင် မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

သာဂိ ဘာလုပ်ရမည် မသိတော့။ ထို့ကြောင့် ဘီယာ နောက်တစ်ဗူး ထပ်ဖောက်စဉ် ဟိုဘက် တိုက်ခန်းဘက်က ..ဂူး..ဂူး ..ဝါး..ဝါး..အော်သံကြားရသည်။ သာဂိ ခဏသေချာအောင် နားစွင့်နေပြီးနောက်... အစ်မပြည့်..နွေးနွေး..ဘာဖြစ်တာလဲ...ဟုလှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။ နွေးနွေး၏ အသံ ချက်ချင်းထွက်လာသည်။ "ကိုသာဂိ.. လာပါဦး.. အမြန်လာပါ.. "အဲဒီ အသံနဲ့ အတူ အစ်မပြည့်၏ "မောင်သာဂိရေ.. လာပါဦးကွယ်... " ဆိုသော အသံတုန်တုန်လေးကိုလည်း ကြားရသည်။ သာဂိ ရုတ်တရက် စိုးရိမ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်သနည်း။ မှောင်မှောင် မဲမဲ နဲ့ လူ ကပ်သလား..ထင်ကာ နံရံတွင် ထောင်ထားသောလှံတံကို ကိုင်၍ ပြေးသွားမိသည်။

တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သော်လည်း ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံးက တံခါး ဖွင့်မပေးသေးချေ။ ထို့ကြောင့် သာဂိ က တံခါးကို ထုရင်း

"နွေးနွေး.. အစ်မပြည့်... ကျွန်တော် သာဂိပါ.." ဆိုတော့.. အပေါ် မျက်နှာကျက် အခန်းက ပြူတင်းပေါက်လေး ပွင့်လာပြီး နွေးနွေး မျက်နှာလေး ပေါ်လာကာ ....

"ကိုသာဂိ.. ရော့.. သော့.. ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖွင့် ဝင်လိုက်နော်.. အပေါက်ဝမှာလေ.. တောက်တဲ့ကြီး.. အကြီးကြီးပဲ... အဲဒါ နွေးနွေးတို့ ကြောက်လို့ ဖယ်ပေးပါနော် ... " ဟုဆိုသည်။ ထိုအခါမှ သာဂိလည်း ကိုယ့်လက်ထဲက လှံကြီး ဘယ်နေရာထားရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်ရပြန်သည်။ ကြာကြာပြုံးနေလို့တော့ မရချေ။ အထဲက အစ်မပြည့်၏..မောင်သာဂိ ဆိုသည့် အသံတုန်တုန်လေးက သူ့ကို

ခေါ်နေပြန်၍ သော့ဖွင့်ပြီး အထဲ ဝင်လိုက်ရသည်။ မှန်သည်။သူတို့ ကြောက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကြောက်စရာ၊ တောက်တဲ့က တော်တော်ကြီးသည့် အကောင် ဖြစ်သည်။ သာဂိ လက်နဲ့ မှန်းကြည့်တာတောင်တစ်ထွာခွဲခန့် ရှိသည့် ကောင်ကြီးဖြစ်သည်။ အစ်မပြည့်သည် အုန်းတံမြက်စည်း တစ်ချောင်းကို ကိုင်ရင်း တောက်တဲ့နဲ့ ပေ နှစ်ဆယ်လောက် အကွာမှာ သတ္တိပြနေသည်။ သူက အစ်မကြီးမို့ ဦးဆောင်ပြရသည် ထင်သည်။ မဟာသတ္တိရှင် နွေးနွေးကတော့ တောက်တဲ့ ရှိသည့် အလှပြင်ခန်းထဲတောင် မနေ။ အပေါ် မျက်နှာကျက်ပေါ် တက်သော လှေကားပေါ်တွင် ဓာတ်မီးကိုင်ရင်း အသင့်အနေအထားနဲ့ ရှိနေသည်။

သာဂိ ရင်ခုန်သွားမိသည်။ တောက်တဲ့ကြောင့် မဟုတ်။ အစ်မပြည့်သည် ညအိပ်ခါနီးမို့ထင်သည်။ စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်လေးကို ဘောင်းဘီရှည်ခပ်ပွပွနဲ့ တွဲဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ ဖြူဝင်းသော လက်မောင်းသားလေးများသည် ဖယောင်းတိုင် မီးအောက်တွင် ဝင်းဝင်းဝါ လျှက်ရှိသည်။ စွပ်ကျယ်က ဖုံးမပေးနိုင်သော အသားစိုင်မှန်သမျှတို့သည် လည်း အလားတူ ရွှေရောင်ထလျှက် ရှိကြကုန်၏။ ကြောက်စိတ်ကြောင့်လား မဆိုနိုင်သည့် ခံစားချက်ဖြင့် ခုန်နေသော အစ်မပြည့်၏ ရင်နှစ်မွှာသည်လည်း စွပ်ကျယ်ဖြူလေး၏ ခပ်ပါးပါး လွှမ်းခြုံမှုအောက်တွင် ခပ်ရိပ်ရိပ်လေး လှိုင်းထနေကြသည်။

လုံကြီးကိုင်၍ ငေးနေမိသော သာဂိကို အစ်မပြည့်က .. " ဟဲ့.." ဟုတစ်ချက်အော်လိုက်မှ သာဂိ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ရှက်ရှက်နဲ့ နွေးနွေးကို ကြည့်မိတော့ နွေးနွေးက မေးလေး ငေါ့၍ မျက်စောင်းထိုးရင်း တစ်ဘက် လှည့်သွားသည်။ သာဂိထိုနေ့က တောက်တဲ့ကို အပြင်ဘက် ခြောက်ထုတ်ပြီး ပြန်လာသည့်တိုင် အစ်မပြည့်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ခုနလေးက လွှမ်းနေမိသော မိဖြူ.. ဘယ်ချောင်ကို ရောက်သွားပြီနည်း။ သာဂိလည်း မသိတော့ချေ။

နောက်နေ့ ကို နိုင်းနိုင်းက လမ်းကြောင်းရှိသည် ဆိုကာ လာခေါ်၍ သာဂိ လိုက်သွားရာ နောက်တစ်ရက်မှ ပြန်ရောက်သည်။ အပြန်လမ်း လက်ပံတန်းတွင်ဘီယာအသောက်များသွားသော ကိုနိုင်းနိုင်းက သာဂိကို လက်ဆောင် တစ်ခုပေးသည်။ သူပြောတော့ မိန်းမ ချစ်ဆေးဟု ဆိုသည်။ ဒီဆေးကို ကိုယ်ချစ်ချင်သော မိန်းမ စားသောက်မည့် အရာတစ်ခုခုထဲ ထည့်ပေးလိုက်လျှင် နာရီဝက် ခန့်အကြာမှာ ကိုယ်လိုရာ ဆန္ဒသို့ သူလိုက်လျောလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။

သာဂိ နည်းနည်းတော့ သဘောကျသွားသည်။ တစ်နေ့ညက အိမ်မက်ခဲ့ရသော အစ်မပြည့်ကို ဒီဆေးတိုက်လိုက်လျှင် ဘယ်လိုနေမည်နည်း.... သာဂိ သိချင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ခန်းပြန်ရောက်ပြီး ညဘက် ၇ နာရီ ထိုးခန့်ချိန်တွင် တစ်ဘက်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အစ်မပြည့်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကြည်လင် ရွှင်ပျသော မျက်နှာလေးဖြင့် သာဂိကို နှုတ်ဆက်သည်။ သာဂိက

"အစ်မပြည့် ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာတယ်" ဆိုတော့..

"ထူးထူးခြားခြား ကိုယ်တော်က စောစော စီးစီး ထမင်းစားမလို့လား၊ နောက်ဖေးမှာ အစ်မဖို့ ကြော်ထားတဲ့ မုန့်ညင်းတွေရှိတယ်၊ စားလိုက်လေ၊ နွေးနွေးကတော့ ကြက်သားကြော်ထားတယ် ထင်တယ် ငပိရည်က ကြောင်အိမ်ထဲမှာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ထည့်စားတော့ကွယ်၊ အစ်မ မအားဘူး" ဟုဆိုသည်။

သာဂိက "ရတယ်.. အစ်မပြည့်... ရတယ်.. " ဆိုရင်း နောက်ဖေးထဲ ဝင်သွားသည်။ အစ်မပြည့်က သတ်သတ်လွတ်ရယ်လို့ မဟုတ်သော်လည်း အသီးရွက်ကို အစားများသည်။ ဟိုကောင်မလေး နွေးနွေးကတော့ ကြုံတာ အကုန်စားသည်။ သာဂိသည် ပန်းကန်လွတ်တစ်ခုထဲသို့ မုန်ညင်းရွက်ကြော်ကို နည်းနည်းခပ်ထည့်လိုက်ပြီးမှ အိပ်ထဲထည့်လာသော ကိုနိုင်းနိုင်းပေးသည့် ဆေးမှုန့်ကို ဖြူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရောသွားအောင် အနည်းငယ် မွှေပြီး ပြန်ထွက်လာကာ

"အစ်မပြည့်ရေ..ဟင်းယူသွားပြီ..ဟိုမှာပဲ စားတော့မယ်"

"မောင်သာဂိ..ငါ ချက်ထားတာ ဟင်းနော်..အမြည်း မဟုတ်ဘူး"

သာဂိ တစ်ဟဲဟဲနဲ့ သွားဖြဲရယ်ပြကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်တွေကတော့ ခုန်နေသည်မှာ တစ်ဒိန်းဒိန်းနဲ့တောင် နေသည်။ ခါတိုင်း ကိုယ်ဝင်ထွက်နေကျ နေရာသည် ယခုတော့ တရားရုံး စင်မြင့် ဝက်မြံထဲ ရောက်နေသကဲ့သို့။ မကြာမီ အစ်မပြည့်၏ ဆိုင်ပိတ်သံ၊ နွေးနွေး၏ စာကျက်သံ များကို ကြားရသည်။ သာဂိသည် အောက်စက်ထဲ အောကားတစ်ခွေ ထည့်၍ ကြည့်ရင်း ဘီယာသောက်ကာ အချိန်ဖြုန်းနေသည်။ ၁၂ နာရီထိုးပြီ။ သာဂိ အသာလေး အောက် ဆင်း လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် တစ်ဘက်ခန်း အစ်မပြည့်တို့ ဆိုင်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်သည်။ သူ့တွင် တောက်တဲ့ ကပ်သည့်နေ့ကတည်းက နွေးနွေး ပေးထားသောသော့ သည် ရှိနေသည်။သော့လှည့်လိုက်၍ တံခါးပွင့်သွားသော ချက်ကနဲ အသံသည် ညမှောင်မှောင်တွင် ကျယ်လွန်းသည် ထင်ရသည်။

သာဂိ တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပိတ်သည်။ ပြီးနောက် လော့ခ်ချရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ .. အစ်မပြည့်သည် အပေါ်ထပ် မျက်နှာကျက်တွင်မအိပ်ပဲ.. ခေါင်းလျှော်သော စင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသည်။ သူမသည် ဟိုနေ့ကကဲ့သို့ စွပ်ကျယ်ကိုပင် ဝတ်ထားပြီး အောက်တွင် ဝါဝန်လိုလို စကပ်လိုလိုဟာကို ဝတ်ထားသည်။ သာဂိ တစ်ဖြည်းဖြည်းချင်း အနားတိုးသွားရာ အစ်မပြည့်၏ ဘေးသို့တိုင် ရောက်လာသည်။ အစ်မပြည့်သည် ဒူးခေါင်းလေးတစ်ဘက်ကို ထောင်၍ ပေါင်လေးကို နည်းနည်းလေး ကားထားရာ လွတ်နေသော အောက်စကြောင့် မဲမှောင်နေသော အမွှေးများ ဖုံးလွှမ်းရာ ပေါင်ရင်းလေးကို မြင်နေရသည်။ သာဂိအာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ ရေ ငတ် သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ တံတွေးမြိုချချင်သည့်တိုင် သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် တံတွေး မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

အစ်မပြည့်၏ ဗိုက်သားချပ်ချပ်လေးသည် အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ နို့အုံလေးများပေါ်တွင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ ပိုက်ထားသောကြောင့် နို့အုံလေးတွေကိုတော့ ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ ကျော့ရှင်း သော လည်တိုင်ထက်မှ မျက်နှာလေးသည် ပန်းဆီရောင်တို့ဖြင့် ဖူးဖူးထလျက်ရှိသည်။ နှင်းဆီသွေးနှုတ်ခမ်းငုံတို့က တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းဆိုနေသလို ခပ်ဟဟလေး ပွင့်အာနေကြသည်။ ကော့စင်း သေးမျှင်သော မျက်ခုံးမွှေး ကွေးကွေးလေးအောက်က မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ တစ်ချက်လှုပ်သွား သလား... သာဂိသေချာတော့ မမြင်လိုက်။ သို့ရာတွင် အစ်မပြည့် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် မျှင်းပြီးရှူနေကြောင်း သာဂိ ရိပ်မိသည်။ အစ်မပြည့်၏

ဝမ်းဗိုက်ပြားပြားလေးသည် ဖြေးဖြေးချင်း မို့တက်လာပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ဆင်းနေသည်။

သေချာပြီ။ အစ်မပြည့်သည် နိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ မျက်စိမှိတ်၍ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာသာ ဖြစ်မည်။ သာဂိ နည်းနည်းရဲလာသည်။ အစ်မပြည့်၏ ထောင်ထားသော ပေါင်လုံးလေးကို ဖွဖွလေးကိုင်ကြည့်သည်။ နူးညံ့အိစက်သော အထိအတွေ့သည် သာဂိလက်ဖဝါးကို နွေးကနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ သာဂိ လက်ချောင်းထိပ်လေးဖြင့် ပေါင်လုံးလေးတစ်လျှောက် ဖွဖွလေး ပွတ်ဆွဲကြည့်သည်။ အစ်မပြည့်က "အင်း" ကနဲ အသံလေးပြုကာ ပိုက်ထားသော လက်တွေကို ဖြုတ်၍ ကိုယ်လုံးလေးဘေးတွင်ချသည်။ သူမ ဘာများပြောမလဲ ဆိုပြီး လန့်သွားသော သာဂိ နည်းနည်းရင်အေးသွားရုံမက ပိုမို ရဲတင်းလာ ကာ ခြေသလုံးသားလေးကနေ စပြီး ဟိုးပေါင်ရင်းထိ လက်ချောင်းထိပ်များဖြင့် မထိတထိလေး ထိကာ ပွတ်ကြည့်လိုက်သည် ထောင်ထားသော အစ်မပြည့်၏ ပေါင်တံကြီးတင်မက အောက်မှာလှဲထားသော ပေါင်တံပါ ဘေးကိုအနည်းငယ် ကားကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သာဂိ အစ်မပြည့်၏ နှုတ်ခမ်းငုံလေးကို ထိကာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားနှင့် ခပ်ဖွဖွ ခြစ်ရင်း ငုံနမ်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ကတော့ ယတ်ထားသော ပုဆိုးကို ဖြေချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိသည် ခေါင်းလျှော်စင်ပေါ်တက်ကာ အစ်မပြည့်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ ဝင်နေရာယူလိုက်သည်။ အစ်မပြည့်သည် မသိမသာလေး ပေါင်တံလေးတွေကို ကားပေးသည်။ သာဂိ သည် နမ်းနေရာမှခွာကာ အစ်မပြည့်၏ မျက်နှာလေးကို သေချာကြည့်ရင်း သူ့လိင်တံ ထိပ်ဖျားကို အစ်မပြည့်၏ မိန်းမကိုယ် အပေါက်ဝနှင့် တေ့လိုက်သည်။ အစ်မပြည့်၏ မျက်ဆံလေးတွေသည် မှိတ်ထားသော မျက်ခွံပါးပါးလေး၏ အကြောမျှင်များအောက်တွင် လှုပ်နေကြသည်။ သာဂိ လိင်တံကို ဖိချလိုက်သည်။ မဝင်ချေ။

အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော သာဂိသည် မိန်းမကိုယ်ကို ဝင်အောင် ထည့်ရာတွင် အပေါ်ကနေ တည့်တည့်ထဲ့ရမည်ဟုထင်နေသည်။ အပေါက်ဝမှာ အောက်ဖက်ခပ်စောင်းစောင်းတွင် ရှိနေသောကြောင့် အပေါ်ကတည့်တည့် ဖိထိုးလိုက်သော သာဂိလိင်တံသည် အမွှေးများနှင့် မိန်းမကိုယ် နှုတ်ခမ်းကြီးကို ပွတ်ဆွဲသွားရင်း အောက်က ခေါင်းလျှော်စင် သားရေဖုံးကို သွားထိုးမိသည်။ သာဂိ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အမွှေးမဲမဲများဖုံးအုပ်ထားသော အစ်မပြည့်၏ မိန်းမကိုယ်လေးသည် သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေသယောင် ရှိသည်။ သာဂိ ဖင်ကြီးကို နည်းနည်းကြွ၍ ထပ်ဖိချပြန်သည်။ မဝင်ပြန်ချေ။ အောက်ကို ချော်ထွက်သွားပြန်သည်။ အစ်မပြည့်၏ လက်လေးနှစ်ဘက်သည် သာဂိခါးကို လာဖက်သည်။

သာဂိ နည်းနည်းတင်းလာသလို စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဝင်လာသည်။ ဆေးရိုန်ပျယ်သွားပြီး ထအော်ပါက ဒုက္ခရောက်တော့မည်ဖြစ်သလို... အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်နေသော နွေးနွေးသိသွားမှာလည်း ကြောက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ထင်သည်။ သာဂိ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီလေးမှာ ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲရွှဲစိုလာသည်။ သာဂိ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဖိအထည့်တွင် သာဂိခါးကို ကိုင်ထားသော အစ်မပြည့် လက်ကလေးတွေသည် အောက်ဘက်ကို တွန်းချပေးသည်။ သို့ရာတွင် ဖိချသော သာဂိ ခါးအားကို

မလွန်နိုင်သဖြင့် သူတွန်းတာ အရာမရောက်လှပေ။ သာဂိ သတိထားမိသွားသည်။ အောက်နေနေ ပင့်ထည့်ရမှာလား.... သာဂိ အစ်မပြည့်၏ မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ နဖူးက ချွေးစက်သည် တောက်ကနဲအစ်မပြည့် ပါးပြင်လေးပေါ်ကျသည်။ အစ်မပြည့် မျက်လုံးလေး ပွင့်လာသည်။ သာဂိ ရင်တုန်သွား၏။ ဆေးရှိန် ပျယ်ပြီလား....

မဟုတ်ချေ။ အစ်မပြည့်သည် ချွေးစက်တို့ စိုနေသော သာဂိ နဖူးကို သူ့လက်ဝါးလေးဖြင့် သုတ်ပေးသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေသည် အရက်မူးနေသောလူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ရီဝေနေကာ ငိုတော့မည့်ကဲ့သို့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့ ပြုံးနေပေသည်။ သာဂိ နည်းနည်းအားတက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ခါးကို အောက်ဘက် နည်းနည်း လျှောဆင်းပြီး အပေါ်က်ဝဘက်မှန်းကာ ပင့်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ မဝင်ချေ။ နှုတ်ခမ်းသားကြီး နှစ်ခုကြားမှ ချော်ထွက်ကာ အစေ့လေးကို ပွတ်ထိုးပြီး ငွေးညတွေနှင့် မိန်းမကိုယ် ရိုက်မိသွားသည်။ အစ်မပြည့်သည် မျက်မှောင်လေးကျုံ့၍ မျက်စိလေးပြန်မှိတ်သွားသည်။

သာဂိနည်းနည်းတော့ မောချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ စိတ်လည်းတိုလာသည်။ ခုထက်ထိ မဝင်နိုင်သေးချ။ အစ်မပြည့်၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် မှောက်ချလိုက်ရင်း ခဏငြိမ်နေမိသည်။ အစ်မပြည့်သည် လေးလံလှသော သာဂိကိုယ်လုံးကြီးဒဏ်ကို မခံနိုင်ပဲ အသက်ကို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းနှင့် ခက်ခဲစွာရှူနေရသည်။ သို့ရာတွင် ဖယ်ပါဟုတော့ မပြောချေ။ သာဂိ ကိုယ်လုံးကြီးပေါ်မှ ချွေးစက်တို့သည် အစ်မပြည့်၏ ဖြူဝင်းသော အသားဆိုင်ပေါ် ရောက်ရှိ ပေရည်ကာ ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် ဖြစ်လာကြသည်။ ခဏနေပြီးနောက် သာဂိ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခါးကို အောက်နည်းနည်းလျှောဆင်းပြီး ခုနလို ကော့မထိုးဘဲ တည့်ထိုးကြည့်သည်။ " ဝိုး..." သာဂိ စိတ်ထဲတွင် အရမ်းပျော်သွားမိသည်။ ဝင်သွားလေပြီ။ သာဂိ လိင်တံထိပ်ဖျားကွမ်းသီးခေါင်းသည် အစ်မပြည့်၏ မိန်းမကိုယ်ထဲသို့ နစ်ဝင်သွားချေပြီ။

နွေးထွေး နူးညံ့သော အစ်မပြည့်၏ မိန်းမကိုယ်လေးသည် သာဂိ၏ လိင်တံ့ကို အသာတစ်ကြည်ပင် ညှပ်ခံကြိုဆိုကြသည်။ အရည်လေးတွေ မစိုး တစိုသာထွက်သေး၍ သိပ်တော့ ချောင်လည်ခြင်း မရှိပေ။ သာဂိ ခါးအားကို သုံးကာ ထပ်သွင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ သာဂိ၏ လိင်တံသည် တစ်ထစ်ထစ်နှင့် အစ်မပြည့်၏ မိန်းမကိုယ်ထဲသို့ အဆုံးထိဝင်သွားတော့သည်။ သာဂိ၏ လိင်တံကို ရစ်ပတ် လွှမ်းခြုံထားသော နူးညံ့နွေးထွေးခြင်းသည် သာဂိ နှလုံးသား ကိုသာမက တစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ ကျေနပ်နစ်သက်စေသည်။ သာဂိ ဖြေးဖြေးချင်း ဆွဲထုတ်၍ အထုတ်အသွင်း မှန်မှန် လေးပြုကာ ဖြေးဖြေးချင်း ညှောင့်နေမိသည်။ အစ်မပြည့်သည် သူ့ ပေါင်လုံးကြီးတွေကို ထောင်ကာ ကားထားပြီး ခြေဖျားလေး နှစ်ခုက သာဂိ ဒကောက်ခွက်ထဲ ထည့်ထားကြသည်။ လက်ကလေးနှစ်ဘက်သည် သာဂိ ဖင်လုံးကြီးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ချက်ချက် ညှစ်ပစ်သေးသည်။

တော်လေးကြာတော့ သာဂိ ဒူးခေါင်းတွေ ပူလာသည်။ အောက်က သားရေဖုံးသည် ပွတ်တိုက်ဖန်များသော သာဂိ ဒူးခေါင်းကို ကော်ပတ်စားသလို စားနေကြသည်။ အရေခွံတွေ လန်လာသည်။ လန်သွားသော

အရေခွံထဲသို့ သွေးစက်များ စီးဝင်သော အခါ အနည်းငယ် စပ်သည်။ သာဂိ လိင်တံကို ချွတ်ပြီး ခြေဆင်းထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အစ်မပြည့်ကို ဆွဲထူကာ သူ့ပေါင်လုံးကြီးတွေပေါ် တင်လိုက်သည်။ အစ်မပြည့်သည် အလိုက်သင့်လေးပါလာရင်း သာဂိပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ သာဂိက ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးကို သူ့လက်ကြီးတွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ဖက်ရင်း အနည်းငယ် မြှောက်ကာ အောက်က လိင်တံနှင့် တေ့သည်။ ပြီးတော့ ဖြေးဖြေးချင်း ခါးလေးကို ဖိချလိုက်သည်။ "စွိ" ကနဲ အသံထွက်အောင်ကို မြည်ရင်း လိင်တံသည် အစ်မပြည့် ကိုယ်ထဲဝင်သွားပြန်သည်။ အစ်မပြည့်သည် မျက်နှာပေါ် ဝဲကျလာသောသရီးစတပ်ဖ်ပုံ ဆံပင်လေး၏ ဆံနွယ်ဖျားများကို လက်နှင့် သိမ်းဖယ်ရင်း သာဂိ ဘယ်ဘက် ပခုံးပေါ် မျက်နှာလေးတင်ရင်း လည်တိုင်ကြီးကို ဖက်ထားသည်။

သာဂိကတော့ ခါးလေးကို စုံကိုင်ကာ အတင်းချနေမိသည်။ အစ်မပြည့်၏ ရင်နှစ်မွှာသည် သာဂိ ရင်ဘတ်ကြီးနှင့် ထိကာပြားကပ်နေပြီး ပြည့်တင်းသော အသားစိုင်တို့သည် ဘေးကို ကားထွက်လာကြသည်။ အစပိုင်းသာလျှင် သာဂိက သူမ ခါးကိုကိုင်ကာ မြှောက်ချီ၊ ချချီ ပြုရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ အစ်မပြည့်သည် သူ့ဖာသာသူ ခါးလေးကို ကစားရင်း ကြွလိုက် ထိုင်လိုက်လုပ်နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် အစ်မပြည့်သည် သိပ်ကြာကြာတော့ မလုပ်နိုင်ချေ။ ခဏကြာလျှင်ပင် သူမသည် သူမခါးကို အောက်ကနေ အပေါ်သို့ ပွတ်ဆွဲသလို လှုပ်ရှားရင်း တစ်အင်းအင်း အသံထွက်ကာ သာဂိလည်ပင်းကို တစ်အားဖက်ရင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ သာဂိသည် ငြိမ်သွားသော အစ်မပြည့်ကို ခဏစောင့်ကြည့်သည်။ အစ်မပြည့်သည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း ငြိမ်နေသည်။ သာဂိက သူမ ကိုယ်လုံးလေးကို အသာလေး ခွာထုတ်လိုက်တော့ သူမသည် သာဂိကို အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။ သာဂိ သဘောပေါက်သလို ရှိသည်။ သူမ မောသွားပြီဟု။

သာဂိ သူမကိုယ်လေးကို ထွေးဖက်ရင်း စင်ပေါ် လှဲပေးလိုက်သော အခါ သူမသည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ တစ်စောင်းလေး ကွေးကာမှိန်းသွားသည်။ သာဂိ ခေါင်းကုပ်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ သူက မပြီးသေးချေ။ လုပ်ချင်သေးသည်။ အစ်မပြည့်က တစ်ဘက်လှည့်၍ အိပ်တာလားမသိ။ မိန်းမတစ်ယောက် ရှေ့ထားပြီး ဂွင်းတိုက်ရအောင်ကလည်း အလုပ်တော့ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သာဂိသည် ကွေးကွေးလေး ဖြစ်နေသော အစ်မပြည့်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ဝင်ကွေးလိုက်ကာ သူမ ဒူးခေါင်းတွေကို ထပ်ကွေးစေလိုက်သည်။ ထိုအခါ အောက်ဖက်ပိုင်းက မိန်းမကိုယ်လေးသည် ပြူးပြူးကြီး ပေါ်လာတော့သည်။ သာဂိက ထိုအခါကျမှ လိင်တံကို ကိုင်ကာ အထဲထည့်ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အခက်ခဲ သိပ်မရှိလှချေ။ အစ်မပြည့်၏ မိန်းမကိုယ်သည် အရည်တွေနှင့် စိုနေပြီး ဖြစ်သည်။

သာဂိသည် ဘေးတစ်စောင်းလေးလှဲနေသော အစ်မပြည့်၏ ခါးလေးကို စုံကိုင်၍ အားရပါးရ လုပ်နေမိသည်။ အစ်မပြည့်သည် သူ့ခြေထောက်လေးတွေကို သာဂိခြေထောက်တွေကြားထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သာဂိသည် ထိုအခါမှ ကုပ်တွယ်စရာ ရသွားသည့် အလား သူ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ အစ်မပြည့် ခြေထောက်လေးတွေကို ချိတ်ဆွဲရင်း အားကုန်ဆောင့်တော့ရာ အစ်မပြည့်ကိုယ်လုံးလေးသည် အင့်ကနဲ အင့်ကနဲ ဖြစ်ပြီး ခါးလေးကော့ကော့ သွားသည်။ သာဂိသည်လည်း သိပ်ကြာကြာတော့ ဆောင့်နိုင်သည် မဟုတ်။ လေး၊

ငါးမိနစ်ခန့် ဆောင့်ပြီးတာနဲ့ အရည်တွေ ထွက်ကာ ပြီးသွားတော့သည်။ သာဂိသည် သူ့လိင်တံကြီးကို ဆွဲမထုတ်ပဲ အဲဒီအတိုင်းကြီး တပ်ရက် အမောဖြေနေမိသည်။ အစ်မပြည့်ကတော့မှ နေတတ်ဟန်မတူချေ။

သူမသည် ခါးလေးကိုကော့ ဖင်လေးကြွကာ ရှေ့နည်းနည်းတိုးရင်း စိမ်ထားသော လိင်တံကြီးကို ချွတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်နောက်ပြန်စမ်း၍ သာဂိ ဘယ်လက်ကို ရှာဖွေဆွဲယူကာ ခေါင်းလေးအုံးပြီး မှိန်းနေသည်။ သာဂိသည် ရင်ခွင်ထဲက အစ်မပြည့်၏ ခါးလေးကို ညာလက်နဲ့ ဖက်ထားရင်း နွေးထွေးနူးညံ့မှုနှင့် ကျေနပ်ခြင်းကို မောဟိုက်စွာ ခံစားနေမိသည်။

သာဂိသည် သောက်ထားသည့် ဘီယာရှိန်နှင့် မောပန်းမှု ပေါင်းကာ တစ်ချက် မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားရာ သူ့ ဘယ်လက်မောင်းပေါ်က ငြင်သာသော လှုးလွန့်မှုကို ခံစားလိုက်ရမှ ဖျပ်ကနဲ အသိဝင်လာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အစ်မပြည့်သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ နူးညံ့ငြင်သာနေရုံမျှမက အရည်လေးတွေပါ လည်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သူမသည် ဆေးပျယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ မကျေမနပ် ဖြစ်သည့် ပုံမျိုးတော့ မရှိ။ သာဂိ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိစဉ် အစ်မပြည့်က...

"သာဂိ..မင်း တော်တော် ဆိုးတာပဲ..ငါ့ကို ချစ်စကားလဲ မပြောပဲနဲ့... မင်း..ငါ့ကို မတောင်းပန်တော့ဘူးလား"

သာဂိသည် ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည့် စကားလုံးများကို ရွေးရင်း ခဏစဉ်းစားနေမိသည်။ ပြီးမှ...

"ကျွန်တော် အစ်မပြည့်ကို စတွေ့ကထဲက ချစ်နေတာပါ..အဲဒါ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိလို့ ...နောက်ပြီး ခုနကလေ ..ကျွန်တော်က အစ်မကို ဒီလောက်ကြီးထိချစ်ခွင့်ရဖို့ အိမ်မက်တောင် မက်ဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး..ခုဟာက..ခုဟာက ..ကျွန်တော် အစ်မမျက်နှာလေး ကြည့်ရရင် တော်ပြီဆိုပြီး ခိုးဝင်လာတာ..အစ်မနဲ့တွေ့တော့ ..ဟိုဒင်း...စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး..."

"စိတ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့ တက်လုပ်ရော ဆိုပါတော့ ..ဟုတ်လား"

ပြောပြောဆိုဆို အစ်မပြည့်သည် သာဂိခေါင်းကို ဒေါက်ကနဲ နေအောင် ခေါက်လေသည်။ သာဂိသည် ခေါင်းပူသွားလို့လား မသိ။ ပြုံးကျယ် ပြောတုန်းက ပုံစံနှင့် မတူသည်ကို သတိရမိလိုက်သည်။

"အစ်မပြည့်..အစ်မ ရည်းစား ထားဖူးလား ဟင်"

အစ်မပြည့်ပြည့်သည် မျက်နှာတော့ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းငြိမ့်ရင်း...

"ဟုတ်တယ်..ထားဖူးတယ်။ အစ်မဝန်ခံပါတယ်။ အစ်မ အလုပြင်သင်တန်းတက်တော့ ရန်ကုန်မှာလေ.. အပျော်ထားခဲ့တာပါ။ ပြတ်သွားတာလဲ ကြာမှပဲကွယ်၊ သူဆို ခု ကလေးတွေ ဘာတွေတောင် ရလောက်ရောပေ့ါ၊ စိတ်ထဲလဲ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာလို့မေးတာလဲ မောင်သာဂိရဲ့"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မ.. ဒီအရွယ်ဆိုတော့ ရည်းစားထားဖူးမှာပဲ ဆိုပြီး မေးကြည့်လိုက်တာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး"

ပြောပြောဆိုဆို သာဂိသည် အစ်မပြည့်၏ နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံးကို ငုံခဲရင်း နမ်းလိုက်ရာ အစ်မပြည့်သည်

မေးလေးမော့၍ မျက်လုံးလေး စင်းသွားသည်။ သာဂိ လက်တွေသည် ခုနတုန်းက မကိုင်လိုက်ရသော နို့အုံလေးတွေကို လျှောက်ကိုင်နေမိသည်။ သာဂိ စိတ်တွေ ထလာပြန်သည်။ အောက်က လိင်တံသည် တင်းမာ ထောင်တက်လာကာ အစ်မပြည့်၏ ဖိုက်သားလေးကို သွားထောက်သည်။ အစ်မပြည့်က မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း သာဂိ လိင်တံကို ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂွင်းတိုက်ပေးသလို ခပ်ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်းရင်း ....

"အစ်မ..နာနေပြီကွယ်...လက်နဲ့လုပ်ပေးမယ်နော်၊"

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်ကလေးနဲ့ ခပ်ဖွဖွလေး လုပ်ပေးသည်။ သာဂိ ဟတ်မထိချေ။ သူက ကိုင်ထားသည်မှာလည်း ဖွဖွလေးဖြစ်သည့်ပြင် လက်ကလေးကလည်း သေးနေပြန်တော့ သာဂိ အားမရ။ ထို့ကြောင့် သူမ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ဖက်ပါအောင် ဆွဲယူလိုက်ရင်း တက်ခွလိုက်သည်။ အစ်မပြည့်သည် အောက်မှနေ မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း "လူဆိုး" ဟုသာ တစ်ခွန်းထဲ ပြောရှာသည်။

သာဂိ ထိုနေ့ညက နောက်ထပ် နှစ်ချီ ဆွဲခဲ့သေးသည်။ ဒါတောင် အစ်မပြည့်က မိုးလင်းတော့မယ် ပြန်တော့ ပြန်တော့ ဟု ဖွတ်နှင်၍သာ နို့မို့ထပ်ဆွဲချင်သေးသည်။ သာဂိသည် အိပ်ထဲတွင် သိမ်းထားသော ဆေးမှုန့်ထည့်သည့် အိပ်ခွံကို ကိုင်၍ မြို့ အနှံ့ ဆေးဆိုင်မှန်သမျှ မွှေသည်။ ဘယ်ဆေးဆိုင်မှာမှ မရှိ။ တစ်ချို့ဆိုင်တွေကတော့ ပြောသည်။ ဒါက တရုပ်ထုတ်၊ ဈေးပေါသည်။ အာမခံချက် မရှိ။ သန့်ချင်မှလဲ သန့်မည်။ အာနိသင်ပြချင်မှလဲ ပြမည်။ ပိုချင်လဲ ပိုသွားနိုင်သည်။ သူတို့ဆိုင်တွင် ဂျာမနီထုတ် ဆေးတွေရှိသည်။ ဆရာဝန် ထောက်ခံချက်ပါလျှင် ရောင်းပေးနိုင်မည်ဟု ဆိုသည်။ သာဂိက ကပ်ညှိကြည့်သေးသည်။ ဈေးပိုပေးပါ့မယ်။ ရောင်းပေးပါ၊ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါ၊ ဆရာဝန် လက်မှတ်မရှိပါဟု.. ဆေးရောင်းသူက ခေါင်းခါသည်။ သူ့ထမင်းအိုး တုတ်နဲ့ မထိုးပါနင့်ဟု ဆိုသည်။ ဆက်ပြီးပြောလိုက်သေးသည်။

"ကိုယ့် ဆရာ..အဲဒါတွေကို နေ့တိုင်း သွားမတိုက်နဲ့နော်၊ နောက်ဆို အဲဒါမရှိရင် ဆရာ့ ကောင်မလေး အနား ဆရာ ကပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး" ဟုဆိုသည်။

သာဂိ နားမလည်ချေ။ ထိုလူက ရှင်းပြသည်။ လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် လူက အားစိုက်မထုတ်ရပါပဲ သဘာဝအလျှောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော ဇီဝ တုန့်ပြန်မှုတွေရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဥပမာ..ဝမ်းသွားခြင်း၊ လူက ပြုပြင်လို့ မရချေ။ ကျင့်ယူလို့တော့ ရနိုင်သည်။ ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွင် ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ပါပဲ အပူထုတ်သည် ဆိုကာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဝမ်းနုတ်ဆေး စားသူတွေ ရှိသည်။ စားခါစ ဘာမှ မဖြစ်။ နှစ်တွေ ကြာလာသောအခါ ဇာတ်လမ်းစသည်။ ဝမ်းနုတ်ဆေး မစားလျှင် ဝမ်းမသွားတတ်တော့ချေ။ ထိုကဲ့သို့ပင် လိင်ကိစ္စသည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဘာသာသူ စိတ်လာမှ ထကြွရမည့် ကိစ္စကို ဆေးတန်ခိုးနဲ့ အတင်းထခိုင်းသောအခါ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တော့ ဘာမျှ မဖြစ်၊ ကြာလာလျှင်၊ များလာလျှင်ကား ဝမ်းနုတ်ဆေးမှ မစားရလျှင် ဝမ်းမသွားနိုင်တော့သကဲ့သို့ အလားတူဖြစ်ပေတော့မည်ဟု ဆိုသည်။

သာဂိ စိတ်တော့ နည်းနည်း ညစ်သွားသည်။ ဒီလို ဆေးဆိုင်တွေက မရောင်းလျှင် ဘယ်နေရာက ရောင်းနေသနည်း။ သာဂိ စဉ်းစားရင်း အာရုံတွေ နောက်လာကာ မနီးမဝေးက ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ ကွမ်းသွားဝယ်သည်။ ထိုအခါမှ သာဂိ မျက်လုံးပြူးရသည်။ သူရှာနေသော ဆေးတွေသည် ကွမ်းယာဆိုင်ထဲတွင် အထုပ်လိုက်၊ အစည်းလိုက် ရှိနေသည်။ ရှိသမှ အရည်၊ အမှုန့်၊ ဆေးတောင့်၊ ပီကေ၊

စသည်ဖြင့် အမျိုးစားလဲ စုံလှ၏၊ ဈေးကလဲ အမျိုးမျိုး။ သာဂိ ရေဆူဆေးပြား ၅ပြားလောက် အားပေးလိုက်သည်။ ကွမ်းယာယာသည့် ဆေးရောင်းသူက ပြောသည်။

"စိတ်ချ လက်ချသာ သုံး၊ အရောင်၊ အနံ့၊ အရသာ လုံးဝမပါ " တဲ့။

သာဂိသည် သူ့ ရေဆူဆေးပြားများ အသုံးပြုခွင့်ရမည့် အချိန်ကို ချောင်းနေသည်။ အစ်မပြည့် အတွက်မဟုတ်။ အစ်မပြည့်ကို ဆေးတိုက်စရာ မလိုတော့ချေ။ ညစဉ်လိုလို ဆိုရအောင်ပင် သူသည် အစ်မပြည့်နဲ့ အိပ်ဖြစ်နေသည်။ ယခုဆို အစ်မပြည့်သည် သူ့အိပ်ခန်းကို အောက်ထပ်တွင် ဖွဲ့ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဆေးတွေက နွေးနွေး အတွက်ဖြစ်သည်။ နွေးနွေးသည် သူနဲ့ အစ်မပြည့်ကို ရိပ်မိပုံရ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောခြင်းတော့ မရှိ။ သို့ရာတွင် အပြောအဆို အနေအထိုင်ခပ် တန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။ သိပ်ကျေနပ်ပုံတော့ မရချေ။ ကိစ္စမရှိ။ သာဂိတွင် နည်းရှိပြီ ဖြစ်သည်။

သာဂိ ချောင်းနေသော ရက်သည် သိပ်မကြာခင်တင် ရောက်လာသည်။ အစ်မ ပြည့်သည် ခုတစ်လော သိပ်နေမကောင်းဟု ဆိုသည်။ ဘာဖြစ်တယ်တော့ သာဂိ မသိ။ သူတို့ မိန်းမ သဘာဝသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်မိသည်။ သာဂိ ကြောက်သည်မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိသွားမှာ တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်မပြည့်ကို မသိမသာ မေးကြည့်တော့ အစ်မပြည့်က ..

"သာဂိရယ်.. နင်ကလဲ ငါအဲလောက် တုံးပွဲမလား၊ လက်မထပ်ရသေးပဲ ဗိုက်ကြီးရဲလောက်အောင် ငါ သတ္တိမရှိပါဘူးကွယ်" ဆိုသည်။

ဒီလောက်ဆို သာဂိ စိတ်ချပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အစ်မပြည့်ရောဂါက ဘာရောဂါမှန်းတော့ မသိ။ နေပုံထိုင်ပုံ သိပ်မလန်းသည့်ပြင် ညဘက်တွေလည်း သာဂိကို အတွေ့မခံတော့ချေ။ နေမကောင်းဟုသာ ဆိုသည်။

သာဂိကတော့ ကောင်းမှန်းသိ သာအိ တစ်စိုစိ ဆိုသလို အစ်မပြည့်နေမကောင်းတော့ ညီမနွေးနွေး ရှိတာပဲဟု အောင့်မေ့ရင်း သူ့အလစ်သာ ချောင်းနေမိသည်။ ချောင်းသာချောင်းရ ဒီကောင်မလေးက ဆေးခပ်ဖို့ သိပ်လွယ်တဲ့အထဲတော့ ပါတာမဟုတ်ချေ။ သူ့ဟာသူ ကြက်သားတွေ ကြော်ပြီးမှ လက်ဖက်သုတ်နဲ့ စားချင် စားတတ်သည်။ ပဲဟင်းချက်ပြီးမှ ဗူးသီးကြော်နဲ့ ထမင်းစားချင်စားနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဆေးတိုက်ဖို့ ကိစ္စသည် လွယ်မလိုလိုနဲ့ ခက်နေသည်။ သို့ရာတွင် အကြာကြီး ခက်နေသည်တော့ မဟုတ်။ လွယ်မည့်တစ်နေ့သည် သိပ်မကြာခင် ရောက်လာလေသည်။

ထိုနေ့က နွေးနွေးသည် ကျူတိုရီရယ်ဖြေဖို့ ရှိသည်ဆိုကာ စာတွေကျက်နေတာ တွေ့သည်။ည ၁၀ နာရီလောက်ကျတော့ သာဂိကို တစ်ဘက်ခန်း ပြူတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းခေါ်ပြီး လက်ဘက်ရည် သွားဝယ်ခိုင်းသည်။ သာဂိတို့ဘေးနားမှာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ရှိသော်လည်း ဒင်းလေးက တော့ပ်စတားဆိုင်ကမှ သောက်ချင်သည်။ သာဂိလဲ ဆိုင်ကယ်လေးထုတ်ပြီး သွားဝယ်ပေးသည်။ ဝယ်ပြီး ပြန်အလာတွင်တော့ လက်ဘက်ရည်ထုပ်လေးထဲ ရေဆူဆေးပြား နှစ်ပြား ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ ဆေးပြားနှစ်ပြားသည် အမြုပ်တစ်စီစီ ထလျက် ခဏချင်းပင် လက်ဘက်ရည်ထုပ်လေး အတွင်း ပျော်ဝင်သွားသည်။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ သာဂီ အောက်ကနေ အော်ခေါ်ကာ မျက်နှာကျက်မှ တွဲလောင်းချထားသော နိုင်လွန်ကြိုးတွင် တွဲချည်ပေးလိုက်ရာ နွေးနွေးက အပေါ်ကနေ ဆွဲယူသွားပြီး ကျေးဇူးဟု ဆိုကာ ပျောက်သွားသည်။ သာဂီကတော့ နေသေးသပ ညကျမှတွေ့မယ်ဟု တွေးရင်း ကျိတ်ပျော်နေမိသည်။ ည ၁၂ နာရီ ထိုးတော့ သာဂီ လုပ်ငန်းစဖို့ တစ်ဖက်ခန်းကို ကူးသည်။ ဝင်နေကျလို ဖြစ်နေ၍ သိပ်မကြောက်တော့ပေ။ အစ်မပြည့်၏ အခန်းလေးသည် စေ့စေ့ ပိတ်ထားသည်။ ဟိုတစ်လောက ဆိုလျှင် ထိုအခန်းသည် နေ့ဘက်သာပိတ်၍ ညချိန်ဆို ပွင့်နေသော အခန်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ အစ်မပြည့် တစ်ယောက်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သာဂီသည် ချွတ်နင်းရင်း မျက်နှာကျက်ပေါ်တက်သည့် လှေကားငယ်အတိုင်း တက်သည်။ အပေါ်တွင် တံခါး ဘာညာ တပ်မထားချေ။ နွေးနွေးသည် တစ်ဘက် နံရံဘက် ကုတင်လေးပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး အိပ်နေသည်။ ဘေးက စာကြည့် စားပွဲတွင် စာအုပ်တွေလည်း ပြန့်ကြဲလျက်။ မီးလုံးတွေရော၊ မီးချောင်းတွေရော တစ်ခုမှ ပိတ်မထားချေ။ စာကြည့်နေရင်း ဖီးလ်တက်လာကာ ကုတင်ပေါ်တွင် ကယောင်ချောက်ချား နဲ့ လူးလိမ့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပုံရသည်။ သာဂီ၏ အထင်မှန်ကြောင်းကို ခါးပေါ်ထိလိပ်တက်နေသော ညဝတ်ဂါဝန်ကြီးက ထောက်ခံနေသည်။ နွေးနွေးသည် အမွှေးတောင် သိပ်မစုံသေးချေ။ ရေးရေးထက် နည်းနည်းပိုသော ရိပ်ရိပ်မျှရှိရုံ အမွှေးနုလေးတို့နှင့် မိန်းမကိုယ်သည် ဖြူဝင်းနနယ်သော ပေါင်လုံးလေးကြားတွင် တင့်တယ်စွာ ရှိနေသည်။

သာဂီ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ နွေးနွေးကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ရန် အနားသို့ တိုးကပ်အသွား နောက်မှ ..
"မောင်သာဂီ" ဆိုသော အသံကို ကြားလိုက်ရရာ သာဂီ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားအောင် လန့်သွားမိသည်။ နောက် သာဂီ မရဲ တရဲ လှည့်ကြည့်မိတော့ဟုတ်သည်။ အစ်မပြည့် ... အစ်မပြည့်သည် ဖြူလျော်သော နှုတ်ခမ်း၊ အရောင်မဲ့နေသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သာဂီကို ကြည့်နေသည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမျှမပြောချေ။ သို့ရာတွင် ပြောသည်ထက်ပိုသော စကားလုံးပေါင်းများစွာသည် အစ်မပြည့်၏ မျက်ဝန်းမှ လျှံကျနေသည်။ သာဂီ အစ်မပြည့်၏ အင်အား မရှိသော မျက်ဝန်းများကို ရင်မဆိုင်ရဲချေ။ သာဂီ ခေါင်းကို ငုံ့ရင်း အစ်မပြည့်ဘေးမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်သန်းကာ ကိုယ့်အခန်းလေးသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ထိုညက သာဂီ တစ်ရေးမျှ အိပ်လို့ မရလိုက်ချေ။

သာဂီ နိုးလာသော အချိန်သည် အောက်ထပ်ပွဲရုံတွင် အလုပ်သမားများ ကုန်တင်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ သာဂီသည် ကျိန်းစပ်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့်ကိုယ်လက် သုတ်သင်ပြီးနောက် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ အထွက်တွင် အစ်မပြည့်ကို သူ့ဆိုင်ရှေ့ ဒါန်းလေးပေါ် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သာဂီ တစ်ချက်မျှသာ ဝေ့ကနဲ တစ်ချက်ကြည့်ရဲပြီး ခါတိုင်းလို နှုတ်ဆက်တာမျိုး မလုပ်ဝံ့ပဲ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ဆက်သွားရန် ပြင်စဉ် အစ်မပြည့်က ..
"မောင်သာဂီ..လာပါဦး" ဟုဆိုသည်။ သာဂီသည် တောင်းပန်ချော့မော့ရန် စကားလုံးများကို ရွေးချယ်စဉ်းစားရင်း အစ်မပြည့် ရှေ့သို့ အရောက် အစ်မပြည့်သည် မပ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး

သာဂိ ပါးကို "ဖြန်း" ကနဲနေအောင် ရိုက်ချလိုက်သည်။ သာဂိသည် ထိုမျှလောက်ထိ မျှော်လင့်ထားသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ အစ်မပြည့်က ရိုက်ချလိုက်ပြီးနောက် သူ့ဘေးတွင် ချထားသော စာရွက်နှစ်ရွက် သုံးရွက်ခန့်နဲ့ သာဂိ မျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

"မင်းမျက်နှာကို ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရပါစေနဲ့" ဟုဆိုရင်း ချာကနဲ လှည့်ကာ ဆိုင်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့သည်။

သာဂိသည် လမ်းပေါ်တွင် မတ်တပ်ကြီး မှေ့နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ လူတွေကလည်း သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ ပွဲရုံ အလုပ်သမားတွေကဆိုလျှင် တီးတီးတိုးတိုးပြောဆိုရင်း အတင်းတုပ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် မြေကြီးပေါ် ကျနေသော စာရွက်လေးတွေကို ကောက်ယူကာ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ သာဂိ ယူခဲ့သော စာရွက်များအနက် တစ်ရွက်မှာ ဆေးစာရွက် သွေးစစ်ချက် မှတ်တမ်း တစ်ခုဖြစ်ပြီး လူနာနေရာတွင် အစ်မပြည့်၏ နာမည်ရေးထားသည်။ ပြည့်ပြည့်သည် ညက သာဂိကိစ္စကို စဉ်းစားရင်း ဒီလို စည်းမစောင့်သည့် လူသည် ဘာကိုမျှ ထိန်းမည့်လူမဟုတ်ဟု ယူဆမိကာ ကြေးစားများနှင့်လည်း သူသည် ပတ်သက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒါဆို ယခင်က ဘာရောဂါမျှ မရှိသော သူမသည် ယခု သာဂိနဲ့ ဆက်ဆံပြီးမှ အဖြူတွေဆင်းသည်။ မအီ မသာ နဲ့ ထိုင်းမှိုင်းလေးလံနေသည်။ ဒီတော့ ဒီရောဂါသည် သာဂိပေးသော လက်ဆောင် ဖြစ်မည်ဟု ထင်ကာ မနက်စောစောထ၍ သွေးသွားစစ်ရာ ထင်သည့် အတိုင်း ဂနိုရီးယား ခေါ် ဆီးပူညောင်းကျ ရောဂါ ဖြစ်နေကြောင်း စစ်ချက်ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိကို ထိုသို့ ဆက်ဆံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သာဂိသည် ဆေးစာရွက်ကို ဖတ်သော်လည်း ဆေးဖက်ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရများကို နားမလည်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးဆိုင်တစ်ခုသို့ သွားပြတော့မှ အစ်မပြည့် ဘာရောဂါ ဖြစ်ရသည်ကို သိတော့သည်။ သူစိတ်မကောင်းချေ။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးချေပြီ။ ထို့အတူ အစ်မပြည့်နှင့် သူ၏ ဇာတ်လမ်းသည်လည်း တစ်ခန်း ရပ်သွားချေပြီ။ အစ်မပြည့်သည် သူ့ဆိုင်ကို လုံးဝ ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ရွှေတောင်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ သာဂိသည် မိန်းမတွေကို ဘယ်လိုချစ်ရမှာမှန်း ခုထိ နားမလည်နိုင်သေးချေ။ အတွေ့နှင့် ဆက်ဆံကာ ပြေလည်သွားမည်ဟု ထင်သမျှသည် ရေစုန်မျောသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သာဂိ သည် ဆေးတိုက်တစ်ခုတွင် သွေးစစ်ပြီး ဆေးကုတာ တစ်ပတ်ကျော်တော့ကြာသည်။ ဆရာဝန်သည် သာဂိကို အကောင်းဆုံး ရှင်းပြသည်။ မိမိအိမ်ထောင်ဖက် မဟုတ်သူနှင့် လိင်ဆက်ဆံတိုင်း ကွန်ဒုံးသုံးဖို့၊ ရောဂါဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ဆေးခန်းလာပြရန် မရှက်ဖို့၊ ဆေးဆိုင်က ဆေးမြီးတိုများသည် အရှင်းပျောက်နိုင်ချေမရှိပဲ ထိန်းချုပ်ရုံသာ ခေတ္တ ထိန်းချုပ်ထားကာ သွေးထဲတွင် ပိုးရှိနေနိုင်၍ သွေးစစ်ကြည့်မှ အရှင်းပျောက် မပျောက် သိနိုင်သည့် အတွက် သွေးစစ်ကြည့်ဖို့ စသည် စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သာဂိသည် ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်ချရင်း နားထောင်နေမိသည်။ ကိုထွန်းနိုင်သည် သူ့အမျိုးတွေနှင့် သာဂိ ဖြစ်ပျက်ပုံကို သိပုံတော့ရသည်။ လူမှုရေး ကိစ္စမို့လို့ လားတော့ မသိ။ ဘာမျှ မပြောချေ။ သို့သော် ရေခဲသေတ္တာထဲက ဘီယာဗူးတွေတော့ ပြန်ယူသွားသည်။ နောက်ပြီး ကံကောင်းတာ တစ်ခုရှိသေး၏။ သာဂိ

ရေဆူဆေးပြားဝယ်ခဲ့သော ကွမ်းယာဆိုင်ကို ရဲတွေ ဝင်ဖမ်းရာ ဆေးဝယ်နေသူတွေပါ ပါသွားသည်ဟု ကြားသည်။ ထိုလူတွေကို တရားရုံးက စွဲဆိုသော ပုဒ်မသည် တော်တော်ရှက်ဖို့ကောင်းသော ပုဒ်မဖြစ်သည်။ တရားခံတွေဘက်က လိုက်ပေးမည့် ရှေ့နေမရှိဟု ကြားရသည်။ သာဂိ ခုမှ ရင်ဘတ်ဖိကာ တော်ပါသေးရဲ့ ဟု ရေရွတ်မိသည်။ သူသိသည်။ သူသာ ထိုသို့ ဖြစ်ပါက ကိုသန့်ရော၊ ကိုထွန်းနိုင်ကပါ လှည့်ကြည့်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

စိတ်ညစ်နေမိသော သာဂိသည် ဘီယာတွေသာ တိုးသောက်မိသည်။ တစ်နေ့ ကမ်းနားဘက်က ဆိုင်တွေဘက် လှည့်ရင်း ဘန်းဘူးဟောက်စ် ကို ဝင်ထိုင်မိသည်။ ဘန်းဘူးဟောက်သည် ခပ်လတ်လတ်ဆိုင်လေး တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ စင်တင်တွေ၊ ကေတီဗွီတွေ မရှိပါ။ စည်းကမ်းချက်နှင့် အညီ အမျိုးသမီးစားပွဲထိုးလည်းမထားပါ။ သို့သော် အမြည်းတစ်ပွဲ မှာလိုက်လျှင် ဘေးမှာ လာထိုင်ပေးမည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အလိုလို ရောက်လာသည်။ စကားစမြည် ပြောနိုင်သည်။ လက်လေး ဘာလေးကိုင်နိုင်သည်။ ထို့ထက်ပိုချင်လျှင်တော့ နေရာမှာ ညှိ၊ ပြေလည်လျှင် ဂိုးနိုင်၍၊ မပြေလည်လျှင် အေးဆေးပြန်။ စားပွဲထိုးများသည် လူများရုံသာမက လက်သွက်ခြေသွက်လည်း ရှိတတ်သည်။ သာဂိသည် ငြိမ်းငြိမ်းကို ထိုဆိုင်မှာ ထိုနေ့က စတွေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသည် အသားခပ်ညိုညို၊ နှင့် လုံးလုံးကျစ်ကျစ် ကလေးဖြစ်ပြီး ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် ကလေးမလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သာဂိသည် မြန်မာ ဘီယာ နှစ်လုံးနှင့် ငါးကြော်တစ်ကောင် မှာကာ ထိုင်စောင့်နေစဉ် သူဝင်ထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ မြင်သော်လည်း အရေးမလုပ်မိချေ။ ထိုကောင်မလေးသည် လည်ဂုတ်သာသာ ဆံပင်တိုလေးတွေ မျက်နှာဖုံးအောင် ခေါင်းငုံ့ပြီး ဝင်ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ရာ သိပ်ဆွဲဆောင်မှု မရှိလှသလို သာဂိကလဲ ဒါမျိုး စိတ်မဝင်စားချင်တော့ သဖြင့် မမြင်ချင်ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်သည်။ နင်တော့ မထုတ်ဖြစ်။ နင်ထုတ်လိုက်ပါက သူနဲ့ စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်၍ ဟု ယူဆကာ ဆိုင်ရှင်က သူမ ကော်မရှင်ခလေးတွေ ဖြတ်ချပစ်မည် ဖြစ်သည်။

သာဂိ ဘီယာ တစ်လုံးကုန်သည် အထိ သူမသည် စကားမပြောချေ။ ဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ပြီးသာ ထိုင်နေသည်။ တစ်ခြားကောင်မလေးတွေ ဆိုလျှင် ပေါက်ကရ စကားစမြည် ပြောပြီးနောက် အအေး သောက်မယ်နော် တို့၊ ထမင်းမစားရသေးလို့ ခေါက်ဆွဲကြော် ထုပ်သွားမယ်နော်တို့ နှင့် ရသမျှ ကပ်လှီးတတ်သည်။ ဒီကောင်မလေးကတော့ ရောက်ကတည်းက ခေါင်းငုံ့ ထိုင်နေကာ စကားလဲ တစ်ခွန်းမှ မပြောသလို၊ အမြည်း နှိုက်စားတာလဲ မရှိ။ သာဂိ ငါးကြော် ပန်းကန်ကို သူမဘက်တွန်းပေးလိုက်ပြီး .."ဟော့..စားလေ" ဟုပြောမိသည်။ သူမသည် မျက်ဝန်းလေး လှန်၍ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းလေး ယမ်းပြပြီးအောက်ပြန်ငုံ့ သွားပြန်သည်။ သာဂိ နည်းနည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

စိတ်ရှုပ်လို့ မြစ်ကမ်းဘေး သွားအထိုင် သပွတ်အူ မျောလာတာနဲ့ တိုးဆိုသလို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ညစ်နေရတဲ့ အထဲ ဘာလေးမှန်း မသိတာနဲ့ လာဆုံနေသည်။ ကဲ..သူ့ကို ဘာမှ အရေးမလုပ်တော့ပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်

သောက်စရာ ရှိတာသောက်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ် လို့တွေးကာ အေးအေးဆေးဆေး သောက်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ သာဂိ ဘီယာနစ်လုံး ကုန်သွားသည်။ ဒီတော့မှ တေမိမလေးဆီက အသံထွက်သည်။ "ဦး..သောက်ဦးမလား" တဲ့..။ အသံကလဲ တိုးတိုးလေး ဖြစ်သလို၊ဦးလို့ အခေါ်ခံလိုက်ရသည့် သာဂိ စိတ်ထဲမှာလဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ဦးလို့ အခေါ်ခံရခြင်းလဲ ဖြစ်သည်။ နေရ ထိုင်ရတာ ရှက်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူမမျက်နှာလေးနှင့် သူ့အသက်ကို ယှဉ်ကြည့်မိသောအခါ အင်းလေ..ခေါ်လို့ ရတာပါပဲ ဟုတွေးရင်း လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြရင်း ခေါင်းငြိမ့် ပြလိုက်သည်။ သူမသည် ကောင်တာဘက်သို့ ထွက်သွားကာ ဘီယာမှာပြီး ဘောင်ချာ တစ်စောင်ကိုင်လာကာ သူ့ကို ပေးသည်။ သာဂိယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်စဉ်မှာပင် လမ်းမဘက်မှ "အစ်မ..ငြိမ်းငြိမ်း..အစ်မ " ဆိုသော ခေါ်သံကြားရသည်။

သာဂိသည် စပ်စပ်စုစု လိုက်ငေးနေမိသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းက ခေါင်းလေးကုပ်၍ သူ့ကို ခွင့်တောင်းသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထသွားသည်။ အပြင်က လှမ်းခေါ် နေသော ညစ်စုတ်စုတ် ချာတိတ်လေးမှာ မူလတန်း အရွယ်သာသာပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုကောင်လေးက သူ့အစ်မဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်မလေးကို မော့ကြည့်ရင်း စကားပြောနေသည်။ စကားပြောရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် ပခုံးပေါ်က လျှောကျလာသော စွပ်ကျယ် သိုင်းကြိုးကိုလည်း ဆွဲတင်ရသေးသည်။

ဘာတွေပြောတယ်တော့ မကြားရပေ။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးက နားမှာပန်ထားသည့် နားကပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်တာ တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ သူမ ပြန်လာထိုင်သည်။ ဘာတွေ အခက်ခဲ ဖြစ်နေသည်တော့ မသိ။ မျက်နှာလေးတော့ မကောင်းပေ။ သာဂိ လျှာရှည်မိပြန်သည်။ "ဘာအခက်ခဲရှိလို့လဲ၊ ငါ လုပ်ပေးနိုင်တာရှိလား" လို့မေးမိသည်။သူမလေးသည် သာဂိကို မော့ကြည့်သည်။ သူမမျက်ဝန်းလေးသည် နပျိုခြင်းနှင့် ထုံမွှမ်းသော ကြည်စင် ရွှန်းလဲ့ခြင်းရှိသော်ငြားလည်း မိဖြူငယ်ငယ်တုန်းကလို တောက်ပခြင်းတော့ မရှိ။ အင်း..သာဂိသည် ဘယ် သူ့ကို မြင်မြင် မိဖြူနှင့် နှိုင်းယှဉ် နေမိခြင်း အတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

"အမေ..နေမကောင်းလို့ပါ" ကောင်မလေးက ခေါင်းလေး ငုံ့လိုက်ရင်း ဖြေသည်။ သာဂိ ကူညီလိုက်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသည်။ ကူညီလိုက်လျှင် ဒီ ကောင်မလေးက ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ချင် ဆပ်လိမ့် မည်။ အင်း.. ရုပ်လေးကလည်း ဆိုးတော့ မဆိုး။ အသားညို၍ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မလှဟု ထင်ရသော်လည်း သေချာကြည့်ပြန်တော့ ညိုညက်ညက်လေးနှင့် သူ့မျက်နှာလေးသည် တစ်စိမ့်စိမ့် ထိုင်ကြည့်ချင် စရာလေးဖြစ်သည်။ သာဂိ ..ဘီယာရှိန် တက် လာတာလဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မလေး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသလား ဆိုတာတော့ သိအောင် အရင်လုပ်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် မေးကြည့်မိသည်။

"မင်းက ဆေးခန်းလိုက် မပို့ဘူးလား"

"ပိုက်ဆံ မထုတ်ရသေးလို့"

"ဩော်..ပိုက်ဆံက ဘယ်တော့ ထုတ်.."

"ခု ဆိုင်ပိတ်ရင်"

"ဩော်..ဩော်..ဒါနှင့် မင်းတစ်နေ့ ဘယ်လောက်လောက် ရလဲ"

"မသိဘူး၊ သမီးက ဒီနေ့မှ စဝင်တာ၊ အစ်မသော်တာကတော့ ပြောတယ်၊ ၁၀%တဲ့"

"၁၀% ဆိုတာက .."

"ခု..ဦးနောက်ထပ် သောက်တဲ့ ဘီယာ နှစ်လုံးရယ်၊ ငါးကြော် ရယ်က ၂၁၀၀ ကျတယ်။ အဲတော့ သမီး ၂၁၀ ရမှာပေါ့"

"ဩော်..ဒီလိုလား..ဒါနှင့် မင်း ဒီနေ့ ဘယ်နဝိုင်းရပြီလဲ"

"တစ်ဝိုင်း"

"ဟေ..ဒါဆို မင်းက အဲဒီ ၂၁၀နှင့် ဆေးခန်းသွားမှာပေါ့ ..ဟုတ်လား..ဟားဟား"

သာဂိက ရယ်မိတော့ ကောင်မလေးသည် သာဂိကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့

"မဟုတ်ပါဘူး၊ဦးရယ်..ဆေးခန်း မသွားပါဘူး၊ ဆေးဆိုင်မှာ ဆေးဝယ်ရုံပါပဲ"

လေသံလေးနှင့် မျက်နှာ အမူအယာကို ကြည့်၍ သာဂိ အားနာသွားမိသည်။

"ဆောရီးကွာ..ဒါနှင့် မင်းနာမည်က ငြိမ်းငြိမ်းလား"

သူမ ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။

"မင်းကို ငါ ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလကား မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြန်ဆပ်ရမယ်၊ ကဲ..မင်းအကြောင်းတွေ ပြောစမ်းပါဦး"

သူမသည် သာဂိကို မော့ကြည့်သည်။ သာဂိက ပြောင်သလို နောက်သလိုနှင့် အတည်ပြောလိုက်ခြင်းအပေါ် သူ့အတွေ့အကြုံလေးနှင့် စူးစမ်းနေပုံရသည်။ သူက ဘာပြန်ဆပ်ရမှာလဲ ဆိုတာကိုပါ တွေးနေပုံရသည်။ နောက် သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီး ငုံ့ကြည့်နေသော သာဂိ၏ ရီဝေဝေ မျက်လုံးကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ခေါင်းလေး ငုံ့သွားရင်း သူ့အကြောင်းလေးတွေ ပြောပြနေတော့သည်။

သူမ၏ နာမည်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းဖြစ်သည်။ နာမည်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မငြိမ်းချမ်းသော သူမ ဘဝသည် သူမ ၆ တန်းနှစ် အရောက်တွင် စတင်ခဲ့သည်။ ကုန်တင်ကားမောင်းသမား တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဖခင်သည် ရှမ်းပြည်ဘက်တွင် ကားမှောက်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့သည်။ မိခင်က အကြော်ရောင်း၍ သူမနှင့် မောင်လေးကို ရှာဖွေကျွေးခဲ့သည်။ မိခင်၏ ရှာဖွေရသမျှသည် စားရုံလောက်သာရှိပြီး ကျောင်းဆက်တက်ဖို့တော့ မလုံလောက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်းသည် မိခင်ကို တစ်ဖက် တစ်လမ်းက ကူသည့် အနေဖြင့် ဆေးလိပ်ဝင်လိပ်ခဲ့ရသည်။ မောင်လေးကလည်း ကမ်းနားတစ်လျှောက်၊ တောတန်းတစ်ရိုး ဖားရှာ၊ ငှက်ပစ် ဖြင့် သူမတို့ကို ကူညီရှာ သည်။ သူတို့ မချမ်းသာသော်လည်း နေ့စဉ် ထမင်းစားရသည်။ နေ့စဉ် ရပ်ကွက်ထဲက ဗွီဒီယို ရုံမှာ ကြည့် နိုင်သည်။

ပြီးခဲ့တဲ့ လကတော့ အမေ နေမကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ယာထဲလဲသည်။ ချောင်းတွေဆိုးပြီး မောသည် ဟု ဆိုသည်။ လုပ်လုပ်ရှားရှား လုပ်ပြီးတိုင်း အမေသည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရင်း ဟောဟဲ ဆိုက်နေတတ်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းဘာလုပ်ရမှန်း မသိချေ။ ဆေးလိပ်ခုံက ရသော ဝင်ငွေသည် တစ်ထောင်

ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသည်။ စားဖို့ ၊ ရေဖိုး၊ မီးဖိုး နုတ်လိုက်သောအခါ လက်ထဲတွင် ဘာမျှ မကျန်တော့၊ ထို့ကြောင့် အပိုဝင်ငွေ ရစေရန် အလုပ်ထပ်ရှာတော့ မသော်တာ နှင့် တွေ့သည်။ ညစဉ် ညနေ ၆ နာရီမှ ၁၀ နာရီထိ စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်ပေးရုံသာလုပ်ရမည် ဆိုသောကြောင့် ဒီမှာ လာအလုပ်ဝင်သည် ဟုဆိုသည်။

သာဂိ ရင်ထဲတွင် မောသွားသည်။ သူ သော်တာကို သိပါသည်။ သော်တာသည် ဘန်းဘူးဟောက်စ်၏ ညမင်းသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ရွှေဟသ်ာ နောက်ပေါက်နားတွင် နေသည်။ ရွှေဟသ်ာရပ်ကွက် ဆို၍ အထင်တစ်ကြီးဖြစ်ကြဦးမည်။ သော်တာနေသည်မှာ ရွှေဟသ်ာနောက်ပေါက်၏ နောက်ဘက်သချိုင်းကုန်းအကျော် ကျူးကျော်ရပ်ကွက်များ ရှိရာနေရာ ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် ပွဲလန့်တုန်း ဖျာဝင်ခင်းချင်သည့် စိတ်ကို ခဏအောင့်ထားလိုက်သည်။ သော်တာ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးမေးမိသည်။

"မြိမ်းမြိမ်းတို့ အိမ်က နင်တို့ နားမှာလား"

"ဟုတ်တယ်လေ..ဘာလဲ လိုက်ပို့မလို့လား၊ ဒီလိုတော့ မရဘူးနော်..ကျွန်မတို့ မြိမ်မြိမ်းက အသန့်လေး..လိုင်းမဝင်ရသေးဘူး၊"

"ကျွတ်..သော်တာကလဲ..ငါက သူ့ကို ကူညီချင်လို့ပါ"

"အံမယ်လေး..ဆိုင်ကယ်ပွဲစားရယ်..ဒီလိုဆို သော်တာလဲ အကူညီတောင်းမယ်နော်.."

"ဒါက....ဟို.."

"ဟင်း..ဟင်း...ရှင်ကူညီချင်တာ ကျွန်မ သိပါတယ်ကွယ်...ဟားဟား..နောက်တာပါ..ကိုသာဂိရယ်၊ ကဲ..ပြော..ဘာပြောချင်လို့လဲ"

"သြော်..ငါ မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့အမေကို ဆေးခန်းလိုက်ပြပေးမလို့၊ အဲဒါ အိမ်မသိလို့ နင့်ဆီ အရင်ဝင်မယ်လို့ ပြောမလို့"

သော်တာသည် တစ်ချက်တွေသွားရင်း မြိမ်းမြိမ်းမျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း

"ကိုသာဂိ..မြိမ်းမြိမ်းက သော်တာတို့လို မဟုတ်ဘူးနော်၊ နောက်ပြီး သော်တာတို့လိုလဲ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကိုသာဂိ သိမှာပါ။ သော်တာ မလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ကိုသာဂိက လုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျေးဇူးတော့တင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါအတွက်နဲ့တော့ အချုပ်မခံဘူးနော်"

နောက်တစ်နေ့ သာဂိ မြိမ်းမြိမ်းအမေကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့သည်။ မြိမ်းမြိမ်းအမေသည် အသက် ၄၀ခန့်ရှိပြီး အသားခပ်ညိုညိုနှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ အသက် ၅၀၊၆၀ ခန့်ရှိပြီ ထင်ရသည်။ ရိုးသားပုံရသော်လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာသူပီပီ မြိမ်းမြိမ်းနှင့် သူ့အနေအထားကို နားလည်ပုံတော့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှတော့ မပြောချေ။ ထိုနေ့က မြိမ်းမြိမ်းအမေ ဒေါ်အေးနှင့် မြိမ်းမြိမ်းကို ဆိုက်ကားတစ်စီး ငှားပြီး မျိုးသုခ ဆေးရုံသို့ သွားပြစေခဲ့သည်၊ ဒေါ်အေးသည် အဆုတ်တီဘီ ရောဂါ ဖြစ်နေသည်။ ဆေးတော်တော်များများ ဝယ်ရသည်။ ဝယ်ရသည်မှ ၆ လစာတောင် ဖြစ်သည်။ သာဂိလဲ သောင်းဂဏန်းလောက် ထိသွားသည်။(ထိုစဉ်က စရိတ်မျှပေး မရှိသေးသလို၊ တီဘီရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးဌာနလည်း မရောက်သေး)

ငြိမ်းငြိမ်းသည် သာဂိကို အားနာနေပုံရသည်။ သူ့မျက်နှာလေးသည် သာဂိမျက်နှာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရသည်။ ဆေးရုံကလည်း ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဂရုတစိုက်နှင့် ဆေးရုံတင်ဖို့ ပြင်သည်။ သို့သော် တစ်ရက် ၅၀၀ ဆိုသော ဂဏန်းသည် ဒေါ်အေးကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ခြောက်လိုက်ပုံရသည်။ ဒေါ်အေးသည် သူ့ဟာသူ တုန်တုန်ချိချိနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီး ဆိုက်ကားပေါ် သွားထိုင်နေသည်။ သာဂိ ကအတင်းပြန်ခေါ်သော်လည်း မလိုက်တော့ချေ။ ငြိမ်းငြိမ်းကမူ တက်ပါဟု မတိုက်တွန်းသလို၊ မတက်ပါနှင့် ဟုလည်း မပြောချေ။ သူမသည် မအေ ဖြစ်သူကိုသာ မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲပြီး ငေးကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရသော ဒေါ်အေးကို သာဂိ လက်လျှော့လိုက်ရကာ တစ်ပတ်တစ်ခါ လာပြပါမည်ဆိုပြီး ညှိနှိုင်းရသည်။ သို့နှင့် သာဂိသည် ငြိမ်းငြိမ်းတို့အိမ်လေး၏ အခွင့်ထူးခံ ဧည့်သည်ကြီး ဖြစ်လာတော့သည်။ သူတို့ အိမ်လေးမှာ အိမ်ဟုသာ ပြောလိုက်ရသည်။အမှန်တော့ ခြေတံရှည် တဲပုံမျိုးသာဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ဟုခေါ်ရမည့် မြေကြီးထပ်တွင် ကွပ်ပျစ်ကျယ်ကြီး တစ်ခုခင်းထားပြီး အငယ်ကောင် ဒိုးလုံး၏ အိပ်ယာလည်း ဖြစ်သည်။ မီးဖိုခန်းလို့ ဆိုရမည့် ထမင်းဟင်းချက်ရာ သွပ်ပြားဟောင်းများကာထားသည့် နေရာနှင့်လည်း တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သည်။ အကာတော့ မရှိချေ။ အပေါ်ထပ်တွင်တော့ သားအမိ နှစ်ယောက် နေသည်။ ဘုရားစင်လေးနှင့် ဆက်နေသော အခန်းသည် ဧည့်ခန်းဟု ဆိုရမည်။ လိုက်ကာနှင့် ကာထားသော အခန်းကတော့ အိပ်ခန်းသာဖြစ်ပေမည်။ ခေါင်တွေကို သွပ်မိုးထားသော်လည်း မျက်နှာကျက် မရှိ၍ နည်းနည်းတော့ ပူသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသည် သာဂိကို တစ်ကယ့် ကယ်တင်ရှင်ကြီးလို သဘောထားနေ၍ သာဂိမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်တောင် ဖြစ်ရသည်။ ဒေါ်အေးကလည်း သူတော်ကောင်းလေး သာဓုပါကွယ် ဟုဆိုသော အခါ သာဂိ အိမ်လေးပေါ်ကနေ သွားစရာရှိသည် ဆိုကာ ဆင်းပြေးတော့သည်။ တစ်ကယ်တော့ သာဂိ၏ အကူအညီသည် ဖြူစင်ခြင်း မရှိလှတာ သာဂိဘာသာ သာဂိ သိနေမိသည် မဟုတ်ပါလား။

သာဂိသည် ငြိမ်းငြိမ်းထံ မကြာခဏ ဆိုသလို ရောက်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ညနေစောင်း တစ်ပက်၊ နှစ်ပက် သောက်ပြီးချိန် သွေးပူလာလျှင် ဆိုင်ကယ်ဦးကထိုရပ်ကွက်ဘက်သို့ အလိုလို လှည့်သွားတတ်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းကို သာဂိက ဘန်းဘူးဟောက်စ်တွင် အလုပ်မဆင်းခိုင်းတော့။ ထို့ကြောင့် သာဂိသွေးပူချိန်ဆိုလျှင် ငြိမ်းငြိမ်း အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် ငြိမ်းငြိမ်းကို ခုချိန်ထိတော့ ဘာမျှ ကြိုးစားခြင်း မရှိသေးချေ။ မလုပ်ချင်လို့ မဟုတ်။ သူက စိတ်တွေပါပြီး စမည် ကြံကာ ငြိမ်းငြိမ်းထံရောက်လျှင် သူတို့သားအမိက တစ်ကယ့် လူကြီးလူကောင်းလို ဧည့်ဝတ်ပြု ဆက်ဆံနေ၍ အနေခက်ကာ ပြောမထွက်ဝံ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သာဂိသည် ငြိမ်းငြိမ်းနှင့် ဆက်ဆံရေးတွေ တိုးတက်လာသလို စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေလာသည်။ ခုဆို သူသည် ကိုထွန်းနိုင်အရင်းထောင်ပေးသော တရုတ်ဆိုင်ကယ်လေး တစ်စီးကို ရင်းကာ ဝယ်လိုက် ရောင်းလိုက် ပြုရင်း ကိုထွန်းနိုင် အကြွေးကို ဆပ်ပြီးရုံသာမက ယိုးဒယား viva တစ်စီး၊ လော်ဂျား 125

တစ်စီးနှင့် ကမ်ဘို 110 သုံးစီး လက်ဝယ်တွင် အပိုင်ရှိနေသည်။ သာဂိသည် အိမ်ပိုင်ဝယ်မည် ဆိုလျှင်တောင် ရနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သာဂိ မဝယ်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူ့အိမ်မက်ထဲသို့ ရံဖန်ရံခါ ဝင်လာတတ်မြဲ ဖြစ်သော မိဖြူသည် စင်္ကာပူရောက်ကာ ယောက်ျားရနေပြီ ဆိုသော သတင်း ကြားရ၍ ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် အိမ်ဝယ်မည်ဆိုလျှင် ရစ်မိုင်က အိမ်ကိုသာဝယ်လိုသည်။ သူသည် မိဖြူကို ခုထိ သတိရနေမိ၊ နာနေမိသည်မှာ ဘာကြောင့် မှန်း စဉ်းစား၍တော့ မရချေ။

သို့ရာတွင် သတိရမိသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ သတိရခြင်းသည် စိတ်နှင့် ပစ်မှားခြင်း ဆိုပါက သာဂိသည် ကာမေသုမိစ္ဆာကို ထိုသတင်းကြားရချိန်လောက်က နေ့တိုင်း ကျူးလွန်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် အကြာကြီးတော့ မဟုတ်။ ငြိမ်းငြိမ်း သူ့အခန်း မျက်နှာကျက်လေးပေါ်သို့ တက်မလာခင်ထိသာ ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် ငြိမ်းငြိမ်းထံ မရောက်ဖြစ်သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်၊ နှစ်ပတ်ခန့် ရှိပြီ။ မိဖြူ သတင်းကြားရပြီးကတည်းက တည်ငြိမ်နေသော သူ့စိတ်နှလုံးသည် ဟောတီ မြေလွှာလို သွက်သွက်ခါနေခဲ့သည်။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော စိတ်အလျှင်ကို ပြန်လည် စုစည်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်တိုင်း လက်တွေက ဝီစကီ ပုလင်းကိုသာလှမ်းမိသည်။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်းလာသော ထိုနေ့က သာဂိသည် မူးနေသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းရောက်လာချိန်သည် သာဂိ အမြည်းကုန်သွား၍ ဘယာကြော် ဆင်းဝယ်ပြီးစ အချိန်ဖြစ်သည်။ သာဂိ တီဗွီရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း သီချင်းစာသားနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သော ဇာတ်ဆောင်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အဓိပ်ပါယ်မဲ့ကြည့်ရင်း လက်ထဲက ခွက်ကို မော့လိုက် ၊ ဘယာကြော်ဝါးလိုက် လုပ်နေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ယောက် ပစ္စည်း ကျန်ခဲ့၍ လာယူတာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်ကာ ဆင်းဖွင့်ပေးလိုက်တော့မှ တံခါးရှေ့တွင် ငြိမ်းငြိမ်းကိုတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသည် စတီးချိုင့် သုံးဆင့်ချိုင့်လေး တစ်လုံးကို ကိုင်ထားကာ သူ့ကို ပြုံးပြပြီး...

"ဦး ..နေမကောင်းဘူး ထင်လို့ လာကြည့်တာ" ဟုဆိုသည်။ သာဂိက..

"ငါ နေကောင်းတယ်၊ စိတ်က သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဘာလို့ လာတာလဲ၊ အန်တီအေး တစ်ခုခုဖြစ်သလား"

ငြိမ်းငြိမ်းက မျက်နှာလေးကို မဲ့လိုက်ပြီး..

"ဦးကလည်း ... လူကို ဒုက္ခသည်ကျနေတာပဲ၊ ဦးစားဖို့ ငါးရှဉ့်ကြော် လာပို့တာပါ၊"

"အေး..အတော်ပဲ၊ မစားရတာကြာပြီ" ဆိုကာ ချိုင့်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ချိုင့်ယူပြီးသော်လည်း ငြိမ်းငြိမ်းက မပြန်သေးချေ။ သာဂိက "ပြန်တော့လေ" ဆိုတော့ "ဟိုဒင်း..ချိုင့်က ငှားလာတာ၊ ပြန်ပေးရမှာ" ဟုဆိုသည်။ "တော်တော် ရှုပ်တာပဲ" ဟုရေရွတ်ရင်း သာဂိ အခန်းထဲ ဝင်တော့ သူမကပါ လိုက်ဝင်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိ လက်ထဲက ချိုင့်ကို ဆွဲယူရင်း "သမီး လုပ်လိုက်ပါ့မယ်" ဟုဆိုသည်။ သာဂိ ဘာမှ မပြောတော့။ လွှတ်ပေးထားလိုက်ရင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆက်သောက်နေမိသည်။ ခဏနေတော့ သာဂိရှေ့တွင် ငရှဉ့်ကြော် တစ်ပန်းကန် ရောက်လာသည်။ ဆိုင်ကြီးကြော်နှင့် မတူသော်လည်း

စေတနာ ပါ၍လားမသိစား၍ ပိုကောင်းသည်။ သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သာဂိ၏ ထွေးလုံးပစ်တင်ထားသော အဝတ်များကို သိမ်းကြုံးစုနေတာ တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ကုတင်ခြေရင်းတန်းပေါ်တွင် လှန်းထားသော အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေပါ ဆက်ယူနေပြန်၍ "ဟေ့..ဟေ့..အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ" ဆိုတော့ "လျှော်မလို့" ဟု တစ်ခွန်းထဲ ပြောရင်း အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာက အောက်မှာပဲ ရှိလေသည်။

သာဂိ နည်းနည်းတော့ အနေရ အထိုင်ရ ခက်သည်။ ဘာလေးမှန်းလဲ မသိ။ ကိုယ့်ဟာကို အသဲ ကွဲတာတောင် ကောင်းကောင်း မကွဲရ။ ဒင်းလေးက လာနှောင့်ယှက်နေသည် ဟု ထင်ကာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမိသည်။ ဒါကို အသက်ပင် ငယ်သော်လည်း ဘဝက သင်ပေးပြီး ဖြစ်သော ငြိမ်းငြိမ်းက သိပုံရသည်။ သူမျက်စိရှေ့တွင် မနေချေ။ အဝတ်လျှော်ပြီး၍ လှန်းတာတောင် သာဂိရှေ့က မလျှောက်။ သာဂိ မျက်ဝန်းများနှင့် မဆုံနိုင်သော နေရာများတွင်သာ လျှောက်လှန်းနေသည်။ သာဂိ သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကာရာအိုကေ ဆိုမည်ဟု တွေးကာ ဖြူဖြူကျော်သိန်းနှင့် ကော်နီ၏ အတွင်းကြေကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ယောက်ကျားသံကြီးနှင့် လိုက်အော်သည်။ ဘယ်လိုမှ နားထောင်မကောင်း။ ငြိမ်းငြိမ်းထံက "ခိ" ကနဲ ရယ်သံကြားရသည်။ သာဂိ လည်ချောင်းရှင်းဖို့ ဝီတစ်ခွက် ထပ်ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ကနဲ မော့အချ..ရင်ထဲက "အွေ့" ကနဲ ပျို့ တက်သည်။

သာဂိ များနေပြီ ဖြစ်သည်။ များဆို အိပ်ယာနီးကထဲက သောက်နေသည်မှာ ဂရင်းရှိုင်ရယ် တစ်တောင့်ကုန်၍ နောက်တစ်တောင့် တစ်ဝက်ကျလုပြီ ဖြစ်သည်။ သာဂိ မခံနိုင်တော့။ စားထားသမျှ ဘယာကြော်တွေ အကုန် ပြန်ထွက်ကုန်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် အပြေးလေးရောက်လာပြီး သာဂိ၏ ကျောကုန်းတွေကို ထုပေးသည်။ ဇက်ကြောတွေကို နှိပ်သည်။ သာဂိသည် အန်လို့ မပြီးနိုင်သေးချေ။ နှာခေါင်းထဲဝင်လာသော ချဉ်စုပ်စုပ် အန်ဖတ်အချို့သည် သူ့ကို ပို၍ မူးအောင်ပြုနေသည်။ အန်ပြီးသည်နှင့် သာဂိသည် ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ မနေတတ်ရှာသော ငြိမ်းငြိမ်းသည် သာဂိ၏ ပေပွနေသော မျက်နှာကိုသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးသည်။

ထို့နောက် အင်္ကျီကို လဲပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သာဂိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင့်တနိုင် မ၍ တွဲထူပြီး လက်တစ်ချောင်းချင်းစီ ထုတ်ကာ အင်္ကျီကို ရအောင် ချွတ်သည်။ ဒီလို အဝတ်လဲတဲ့ နေရာတွင် သူမသည် မအေကြီးကို လဲပေးနေကျ အကျင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မအေကြီးနဲ့ မတူသည်မှာ အမေက ငြိမ်နေပြီး သာဂိက လှုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ ခေါင်းသည် ထူမပြီး သူမ ပခုံးစွန်းလေးပေါ် မှီတွဲပေးထားသော်လည်း အငြိမ်နေသည် မဟုတ်။ ဟိုဘက်စောင်းလိုက်၊ ဒီဘက် လည်ကျလာလိုက်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ သူမ နို့အုံလေးကိုပင် ထိလု မတတ်ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ အင်္ကျီ အကုန် ချွတ်ပြီး အဝတ်ခြောက်တစ်ထည် ပြန်ဝတ်ပေးသာ အခါတွင်မှ သာဂိ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်၍ ငြိမ်းငြိမ်း တော်သေးရဲ့ ဟု ရေရွတ်မိသည်။

သို့သော် ငြိမ်းငြိမ်း၏ တော်သေးရဲ့ သည် ဘုရားတသံ အဖြစ်ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သာဂိက သူမတစ်ခါမှ မကြားဖူးသောမိဖြူဆိုသော နာမည်ကို သူ့အားကြည့်၍

ခေါ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သာဂိ၏ မျက်ဝန်းတွေသည် အရမ်းကို ရီဝေလွန်းသည် ဟု
ငြိမ်းငြိမ်းထင်နေမိသည်။ထိုမျက်ဝန်းများ၏ ညှို့ငင်မှုနောက်သို့ ငြိမ်းငြိမ်း ခေတ္တ မျောပါသွားစဉ် သူမ၏
ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် လှဲချခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း၏ ဆက်လက် မိန်းမောမလို
ဖြစ်နေသော ခံစားမှုလေးသည် သာဂိ၏ နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်လိုက်သော "မိဖြူ" ဆိုသည့် စကားသံ
အောက်တွင် လုံးဝ ပြိုကွဲပြိုကျသွားလေသည်။ သို့သော် ငြိမ်းငြိမ်းသည် မရုန်းမိပေ။ သာဂိ
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမည့် အပြုအမူ မှန်သမျှကို လုံးဝ မလုပ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိပေးရင်း ငြိမ်းငြိမ်း
ငြိမ်နေမိစဉ် သာဂိ၏ နှုတ်ခမ်းထူကြီးတွေ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေကို ငုံလာကြသည်။

ငြိမ်းငြိမ်း စိတ်တွေ မျောလွင့်သွားပြန်သည်။ ပူနွေးစွတ်စိုသော ထိုနှုတ်ခမ်းကြီးများ၏ အောက်တွင် ညှို့ငင်
စွဲဆောင်နိုင်သော မည်သည့်အရာတွေများ ထည့်ထားလေသနည်း၊ ငြိမ်းငြိမ်း ဆက်လက်တွေးတောရန်
အချိန် မရပါ။ သူ့လက်တွေသည် ငြိမ်းငြိမ်း ရင်အုံလေးတွေကို ထိကိုင်လာပြန်သည်။
တစ်သက်လုံးယုယုယယ နေမထိလေမခ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော အရာလေးတွေကို သာဂိလက်ကြီးတွေက
အုပ်ကိုင်နေပြီ ဖြစ်ရာ ငြိမ်းငြိမ်း တော်တော်ကို မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည်
ကိုယ့်နို့အုံလေးတွေကိုယ် ကိုင်ကြည့်ဖူးပါသည်။ဘယ်လိုမှ မနေခဲ့စဖူး။ယခု သာဂိလက်ဖဝါးကြီးတွေနှင့်
ထိတွေ့မှုသည်ငြိမ်းငြိမ်း တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြက်သီး ဖျင်းဖျင်း ထသွားစေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း
အရမ်းကြောက်လာသလို ပြောမပြတတ်သော ခံစားမှုတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်လာသည်။

ဘာရယ်ဆိုတာတော့ ငြိမ်းငြိမ်း မပြောတတ်။ ပြောတတ်သည်က အောက်ပိုင်းတွင် စိုစိစိလေး
ဖြစ်လာခြင်းပင်တည်း။ သာဂိသည် ထပ်၍ တိုးလာပြန်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း ၏ အပေါ်က
ဘလောက်စ်အင်္ကျီလေးနှင့်အောက်ခံ ရင်မီး အင်္ကျီလေးကိုပါ ဗိုက်သားနေရာလောက်ကနေ အပေါ်ကို
ပင့်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း ရင်တစ်ခုလုံး အေးကနဲ ဖြစ်သွားသလို ထင်ရသည်။ မကြာပါ။ သာဂိ
နှုတ်ခမ်းကြီးတွေ သူမ နို့သီးခေါင်းလေးပေါ် ရောက်လာသော အခါတွင်မူ အသဲတွေပါ ပူနွေးသွားသလား
ထင်ရအောင် နွေးကနဲ ဖြစ်သွားကာ သူ့အာခံတွင်းမှ စီးဆင်းလာသော စွတ်စိုမှုသည် ငြိမ်းငြိမ်း ကိုပါ
ကူးစက်လာစေသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ချေ။ သူမသည် ကြောက်လဲ ကြောက်သည်။ သာဂိ ယခု
လုပ်နေတာတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်စေချင်သည်။ သူမ နှလုံးသားတွေ ခုန်ရလွန်း၍ မောလာပြီ ဖြစ်သည်။
ထို့အတူ ရပ်လဲ မရပ်စေချင်ပေ။ သူမသည် ထိုသို့ ရင်ခုန်နေရတာကိုပင် ကြည်နူးနေမိသည်။ သို့ရာတွင်
နှုတ်ကတော့ ဘာမျှ ထုတ်မပြောမိချေ။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် မောဟိုက်စွာ အသက်ရှူရင်း သာဂိကို မျက်လုံးလေး
ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ အို..သာဂိ မျက်ဝန်းတွေသည် ရီဝေ စူးရှလွန်းလှချေသည် တကား။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် သာဂိ
မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ဝံ့ချေ။ ဆက်ကြည့်မိလျှင် သူမ အသဲနှလုံးတွေ
ပြုတ်ကျသွားတော့မည်ဟုတောင်ထင်မိသည်။

သာဂိ၏ လက်တွေသည် ပိုမို နယ်ချဲ့လာသည်။ ခါးမှာ ဝတ်ထားသော ထမီလေးကို ပေါင်လည်လောက်ကနေ

လိပ်ပြီး ဆွဲတင်နေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း အသဲတွေပါယားလာသည်။ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိချေ။ သူ့လက်ကြီးတွေနှင့် ပေါင်ကို လာထိခြင်းသည် လျှပ်စစ်တစ်ခု စီးဆင်းသလို ဖြစ်နေသည်။ ဟော..ထမီ တစ်ထည်လုံး ခါးပေါ်လိပ်တင်ပြီး ရောက်လာသည်။ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် ရှက်စိတ်တို့ဖြင့် အေးစက်ရမည့် အစား သွေးတိုးနှုန်းသာ မြင့်လာပြီး ကြက်သီးတွေသာ တစ်ဖျင်းဖျင်းထလာမိသည်။ ပြီးတော့ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်းကိုယ်လုံးလေးပေါ် လုံးလုံးလျားလျားကြီး တက်ဖိလိုက်သည် ထင်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း "အင့်"ကနဲ အသံထွက်အောင် အဆုပ်ထဲကလေတွေ ထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးသည် လေးလံ လွန်းသော်လည်း ငြိမ်းငြိမ်း မရုန်းမိချေ။

ငြိမ်းငြိမ်း ခံစားမိနေသည်မှာ သူ့ပေါင်လုံးလေး နှစ်လုံးကြားတွင် ရောက်ရှိနေသော ပူနွေးသော အရာ ကို ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ ထိုအရာကြီးသည် ငြိမ်းငြိမ်း၏ မိန်းမကိုယ် အပေါက်ဝလေးကို လာထိသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း ဆတ်ကနဲ တုန်သွားမိသည်။ အဲဒီဟာကြီး ငြိမ်းငြိမ်း အထဲဝင်လာလျှင် ဘာဖြစ်မည်နည်း၊ နာမှာလား...၊ လောကစည်းစိမ် တွေ့မှာလား ၊ ငြိမ်းငြိမ်းမသိ၊ လောလောဆယ် ငြိမ်းငြိမ်း သိသည်မှာ ငြိမ်းငြိမ်း အရမ်းကြောက်နေမိသည်။ ဦးလို့ ခေါ်သည့် သာဂိကိုလား...မဟုတ်ဘူး ထင်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် ဦးသာဂိကို မကြောက်။ ဒါဖြင့် ငြိမ်းငြိမ်း ဘာကိုကြောက်နေမိ သနည်း။ အမှန်ဆိုရလျှင် ငြိမ်းငြိမ်းသည် ဘယ်ဟာကို ကြောက်နေမိမှန်း မသိအောင်ကို ကြောက်နေမိသည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့် ရုန်းကြည့်သေးသည်။ သာဂိဖိထားသောကြောင့် လှုပ်လို့ပင်မရ။ အောက်ပိုင်းလေးကား ပို၍ ဆိုးသည်။ သာဂိ ခါးကြီးနှင့် အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးသည် ငြိမ်းငြိမ်း ပေါင်ကြားထဲတွင် ရောက်နေသည်။ ထိုခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဝင်သာအောင် ပေါင်လေးတွေ ကားပေးထားရ သဖြင့် ငြိမ်းငြိမ်းအောက်ပိုင်းသည် ဘယ်ညာ လူးလွန့်လို့တောင် မရ။ ထို့ပြင် ကားထားရသော ပေါင် အတွင်းကြောတွေ နည်းနည်း နာသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း ပေါင်ကို အဲလောက်ထိအောင်တစ်ခါမှ မကားဘူးချေ။

ထိုစဉ် သာဂိက သူ့လိင်တံကို ငြိမ်းငြိမ်းကိုယ်လေးထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း အရေပြားတွေ တင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လန့်ပြီး မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ထားသည့်ကြားက ထပ်ကြုံ့လိုက်ရင်း သာဂိ လက်မောင်းရင်းကို တွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။ သာဂိ လိင်တံသည် ငြိမ်းငြိမ်း၏ မိန်းမကိုယ်လေး အပေါက်ဝတွင် တစ်နေသည်။ ထိုဟာကြီးသည် ရှေ့တော့ ဆက်မတိုးသေး။ သို့သော် တိုးလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းတော့ ငြိမ်းငြိမ်းသိသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် အရမ်းမောလာသည်။ အောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရင်းကို မောနေသည်။ အသက်ရှူရတာလဲ မဝသလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်လေးဟ၍ အသက်ရှူမိရာ သာဂိက ဘယ်လိုထင်သည် မသိ။ ဟနေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို သူ့နှုတ်ခမ်းကြီးတွေနှင့် လာငုံပြီး နမ်းသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသည် အသက်ကို ဘယ်လို ရှူရမှန်း မသိတော့ချေ။ နောက်ပြီး သူ့လက်ကြီးတွေက ရင်အုံလေးကို

ဖျစ်ညှစ်နေပြန်သည်။ အောက်မှာလည်း သူ့ဟာကြီးသည် အဝတွင် စိုက်လျက်ရှိနေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း ရင်တွေ ဘယ်လို ခုန်ရမှန်း မသိတော့။ ရင်ခုန်ခြင်းသည် လူက ထိန်းချုပ်တာမဟုတ်သော်ငြား သိတော့ သိနေသည့် ခံစားမှု ဖြစ်သည်။ ယခု ငြိမ်းငြိမ်းဖြစ်နေသည်မှာ ရင်ခုန်ခြင်းကို မသိရတော့လောက်အောင် ခုန်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် အဖိ ခံထားရ၍ အသက်ရှူမဝ၊ မောနေမိ၍ ပါးစပ်လေးဟ အသက်ရှူပါသည်။ သူက အသက်ရှူသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ပိတ်ပစ်သော အခါ ငြိမ်းငြိမ်းအသက်ရှူတွေ မှားသွားသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဒုက္ခ ခံနေရသည်ဟု ထင်လာသည်။

ထိုစဉ် အောက်က တစ်ချက် တင်းကနဲ ဖြစ်သွားပြန်ကာ သူ့ဥစ္စာကြီး တိုးဝင်လာတာကို ခံစားမိသည်။ "ကျွတ်..ကျွတ်.." ငြိမ်းငြိမ်း စုတ်သပ်မိသည်။ နာသည်။ ထိုအရာကြီးသည် ဘယ်လောက် ပမာဏရှိသည် ဆိုတာ ငြိမ်းငြိမ်းမသိ။ သို့ရာတွင် လက်ညှိုးနှင့်တောင် နိူက်မဆေးဘူးသော ငြိမ်းငြိမ်းကိုယ်လေးနှင့် မတန်တာတော့ သေချာသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း ရုန်းကန်ရင်း ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူက ငြိမ်းငြိမ်း ခေါင်းလေးကို ငယ်ထိပ်ကနေ အုပ်ကိုင်ပြီး ထိန်းလိုက်ရာ ငြိမ်းငြိမ်း မထနိုင်တော့။ သို့သော် ရလိုရငြား လက်ကလေးတွေနှင့် ကြမ်းပြင်ကို ထောက်ပြီး ထကြည့်သည်။ ထိုစဉ် သူ့ဟာကြီးက ထပ်ပြီး တိုးဝင်လာပြန်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း မျက်လုံးတွေ ပြာကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မီးပွင့်လေးတွေ ဖြာထွက်သွားသည်ကို ပါ မျက်လုံးထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည်။ အောက်ပိုင်းရှိ တစ်ခုသော နေရာတွင် သူ့ဟာကြီးက လာထောက်နေကာ အတင်းတိုးနေသည်။ တိုးလေ နာလေ ဖြစ်လာသောအခါ ငြိမ်းငြိမ်းမခံစားနိုင်တော့။ မျက်ရည်လေးတွေကျလာသည်။ ထိုစဉ် သူ့ဟာကြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း သက်သာရာရသွားသည်။ စိတ်နည်းနည်းလျော့ သွားသလိုဖြစ်ကာ အသက်ရှူလိုက်စဉ်မှာပင် .. "ဖလောက်" ကနဲ အသံထွက်အောင် သူ့ဟာကြီးသည် ထိုအရာလေးကို ကျော်ဖြတ်၍ တိုးဝင်သွားသည်။

ငြိမ်းငြိမ်း အသက်ရှူနေရင်း တန်းလန်း ဆက်မရှူနိုင်တော့အောင် ဖြစ်သွားရင်း ခေါင်းလေးကို စောင်းကာ ရုန်းဖယ်ကြည့်မိသည်။မရချေ။ အောက်ပိုင်းတစ်ခု လုံးသည် စပ်ဖျင်းဖျင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဝမ်းခေါင်းတစ်ခုလုံးတွင် တစ်စုံတစ်ရာသည် တံစို့ထိုးထား သလိုကြီး ဝင်နေသည်။ နာသည်။ ကျိန်းသည်။ ပြီးတော့ ပူသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း လုပ်မိလုပ်ရာ သူ့ပါးစပ်နားရှိ သာဂိ ပခုံးစွန်းကို ဖက်ပြီး ကိုက်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကြီး တွန့် ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အောက်မှာတပ်ထားကိုတော့ မချွတ်။ မချွတ်သည့် ပြင် လှုပ်စိလှုပ်စိဖြင့် ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက် လုပ်နေပါတော့သည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသည် လှိုင်းစီးနေရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူမကိုယ်လုံးလေးသည် သာဂိ၏ ရင်ခွင်အောက်တွင် တစ်ငြိမ့်ငြိမ့် လှုပ်ယမ်းနေသည်။ သူ့ဟာကြီးသည် ငြိမ်းငြိမ်း၏ ကိုယ်လေးအတွင်း ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ အထဲတွင် ပူနွေးမှုနှင့် ကျိန်းစပ်မှုသည် ငြိမ်းငြိမ်းကို တစ်လှည့်စီ ဝေဒနာပေးနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ဟာကြီးအောက်က တွဲပါနေသော ဥတွေက စအိုဝလေးနားကို ထိခတ်မိလျှင် ငြိမ်းငြိမ်း အူတွေ လိပ်တက်လာမိသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့ဗိုက်သားက အစေ့လေးကို ပွတ်မိလျှင် အာရုံကြောတွေ ဖျင်းကနဲ နေအောင် ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ ထူးဆန်းလှသော ခံစားချက်ပေါင်းစုံကို ခံစားရင်း ငြိမ်းငြိမ်းမေ့မျောနေသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် သူသည် လှုပ်ရှားမှုတွေ မြန်လာသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းကိုယ်ထဲကလည်း အရည်တွေ အထွက်များလာသဖြင့် "ပလွတ်၊ ပြွတ်" ဆိုသော အသံတွေပါ ထွက်လာသည်။ ခဏကြာ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်းကို အတင်းဖက်ရင်း အပေါ်တွင် တစ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသည်။

တစ်ပြိုင်တည်း မှာပင် ပူနွေးသော အရာတွေ ငြိမ်းငြိမ်းကိုယ်ထဲ ဝင်လာကြသည်။ ထိုအရာတွေ၏ ပူနွေးမှုသည် ဟိုး ရင်ခေါင်းထဲတိုင်အောင် ရောက်ရှိသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်းကို အတင်းဖက်ထား၍ ငြိမ်းငြိမ်း အရိုးတွေ ကျိုးကုန်တော့မည်ဟုတောင် ထင်လာသည်။ အသက်ရှူ လို့လဲ မရပြန်တော့ဂျ တစ်အင့် အင့် ဖြစ်နေရပြန်သည်။ သို့သော် သူသည် ခဏမျှသာ ငြိမ်းငြိမ်းကိုယ်လေးကို ဖျစ်ညှစ်ထားပြီးနောက် မကြာခင်တင် ပျော့ဖတ်ခွေကျသွားသည်။ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်းကိုယ်ပေါ်တွင် လူသေကောင်ကြီးလို မလှုပ်မယှက်ကြီး ငြိမ်နေသည်။ ခုနက မုန်တိုင်းတိုက်သလို လှုပ်ရှားခဲ့သူမှာသူမဟုတ်တော့သည့် အလား ငြိမ်ကျသွားသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို အားစိုက်ပြီး တွန်းဖယ်ကြည့်သည်။ ရသည်။ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်း ညာဘက်ကို လိမ့်ဆင်းပြီး ပက်လက်ကြီး အိပ်နေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် ခုမှ အသက်ကိုဝဝ ရှူရင်း ငုတ်တုပ်လေး ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ ကိုယ်ထဲက အရည်တွေသည် တစ်စိမ့်စိမ့်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် စီးကျသွားသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းမျက်ရည်တွေ ကျလာမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိ ။ငြိမ်းငြိမ်း ငိုချင်နေမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းမှုကသာ ကြီးစိုးနေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း အဝတ်စားတွေကို ပြုပြင်သည်။ ရှုပ်ပွသွားသော ဆံပင်တွေကို ပြန်လုပ်ရသည်။ ပေပွနေသော မိန်းမကိုယ်လေးကို ဆေးကြောသည်။ ရေဆေးနေရင်း ထပ်ငိုမိပြန်သည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးနာနေသည်။ ခုနက မသိသာခဲ့သော နာကျဉ်မှုများသည် အခုမှ ပေါ်လာကြသည်။ ခါးတွေ အောင့်နေပြီး နို့အုံလေးတွေ အထိမခံနိုင်အောင် နာနေသည်။ ပေါင်အတွင်းကြောတွေကလည်း ဆွဲဆန့်ခံထားရသလို ဖြစ်ကာ လမ်းလျှောက်လျှင် ခပ်ကွကွ လျှောက်နေရသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ မိန်းမကိုယ်ထဲက ဖြစ်သည်။ ကျိန်းနေတာလား၊ နာနေတာလား၊ ဟာနေတာလား ငြိမ်းငြိမ်း မဝေခွဲနိုင်၊ တစ်မျိုးကြီးတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်မှာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်အောင်ပင်။သို့ရာတွင် သူမ ခံစားနေရသမျှသည် အပြစ်ကင်းစွာ အိပ်မောကျနေသော သာဂိ မျက်နှာကို ကြည့်မိသောအခါ နေလာနှင်းပျောက်သကဲ့သို့ လွင့်စင်သွားကြပြန်သည်။ သာဂိသည် အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ၍ တိုးညှင်းစွာ ဟောက်ရင်း အိပ်ပျော်နေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည်ကားယားကြီး အိပ်ပျော်နေသော သူ့ကို ခေါင်းအုံးလေး ခုပေးကာ စောင်ပါးလေး ခြုံပေးလိုက်သည်။ သူသည် ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း သူ့ရင်အုံကြီးပေါ် ခေါင်းလေး မှီအုံးကြည့်သည်။ သူ့ရင်သည် နွေးထွေးလွန်းသည်။ထိုစဉ်သူ့ လက်ကြီး တစ်ဘက်က ငြိမ်းငြိမ်းကိုသိုင်းဖက်လာသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းစိတ်ထဲတွင် စောင်အကြီးကြီး တစ်ထည် အခြုံခံလိုက်ရသလို နွေးထွေးလုံခြုံသွားမိသည်။

(၅)

မိဖြူသည် သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ သူ့အပြုံးသည် နနယ် လတ်ဆတ်လွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မော့မော့လေးကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေသည် ရွှန်းလဲ့စိုဝင်း နူးညံ့လွန်းသည်။ သာဂိ သူမကို ဖြေးဖြေးချင်း ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ ရုတ်ချည်း သူမ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွင် အစွယ်ပြူးပြူးတွေ ထွက်လာကြသည်။ သာဂိ တအံ့တသြ ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် မိဖြူသည် သာဂိ ၏ ပခုံးကို ကိုက်ပြီး သွေးစုတ်လိုက်သည်။ လက်သဲရှည်ကြီးတွေ ထွက်နေသော လက်ကလေးတစ်ဘက်က သာဂိ ရင်ဝထဲကို ထိုးနိုက်သည်။ သာဂိ လန့်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သော်လည်း အချိန် မမီတော့။ သူ့လက်ချောင်းများသည် သာဂိ ရင်ထဲသို့ ထိုးနှိုက်ကာ နှလုံးသားကို ဆွဲနှုတ်သွားသည်။ သာဂိ ရင်တွေအောင့်ပြီး ပူထွက်သွားသည်။ အလန့်တကြား ထထိုင်ရင်း အော်ဟစ်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ သာဂိ ဘေးဘယ်ညာကို ထိတ်လန့်တကြားကြည့်သည်။ သူသည် သူ့မျက်နှာကျက်ခန်းလေး ပေါ်တွင်သာ ရှိနေသည်။ သူအိမ်မက် မက်နေခြင်းသာ။ရင်တွေကကတော့ တစ်ကယ့်ကို ပူနေသည်။ ပခုံးစွန်းက လည်း တစ်ဆစ်ဆစ်နှင့် နာနေသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်းကို ထုတ်ယူမော့ရင်း နာရီကို ကြည့်တော့ ၁၂ နာရီ ကျော်နေချေပြီ။ သူဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားသနည်း။ သာဂိ စဉ်းစားရင်း ညနေကို ပြန်တူးဖော်တော့.. အား..ညနေက ငြိမ်းငြိမ်းလာသည်။ သူ သိပြီ။ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်းနှင့် မိဖြူကို မှားပြီး ချစ်လိုက်မိပြီ ထင်သည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ မိဖြူကို ချစ်သည်ဟုသာ ထင်နေခဲ့သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း ဘယ်လို ပြန်သွားသလဲ.. သူ အဲဒါတော့ မသိတော့။ နောက်ပြီး ပခုံးစွန်း လက်မောင်းရင်းတွင် သွားရာ အကွင်းလိုက်လေးလဲ ရှိနေသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဟိုကောင်မလေး ကိုက်သွားတာ ဖြစ်မည်။ မနက်ကျလျှင် သူ့ကို ဘယ်လို စကားပြောရမလဲ.. သာဂိ ဆက်မစဉ်းစားချင်တော့။ ခုန ရေသောက်လိုက်သည်မှာ အရှိန်ပြန်တက်လာသည် ထင်သည်။ မူးလာပြန်သည်။ သာဂိ ကြမ်းပြင်က ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ကို ယူကာ ကုတင်ပေါ် တက်လှဲလိုက်သည်။ သူ့ ခေါင်းအုံးတွင် တစ်ထွာ သာသာ ဆံပင်လေးတွေ ကပ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားသည်။

မည်မျှ ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ သူ့ကို အတင်း လှုပ်နိုးရင်း"ဟေ့ကောင် ထတော့ကွ၊ နေဖင်ထိုးနေပြီ၊ ထတော့၊ ထ ..ထ .. " ဆိုသည့် အသံနှင့်အတင်း လှုပ်နှိုးကာ ခံလိုက်ရတော့မှ သူနိုးလာသည်။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်တော့ ပြူးကျယ်။

"ဟာ.. ပြူးကျယ် ၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ "

"ကြာပြီကွ၊ ဟိုက မနက် ၆ နာရီကားနှင့် လိုက်လာတာ၊ မင်းကွာ ၁၂ နာရီ ထိုးနေပြီ၊ ခုထိ အိပ်တုန်းလားဟ"

"အေးကွာ.. ညက နည်းနည်း များသွားလို့၊ ခဏစောင့်ဦး၊ သူငယ်ချင်း၊ ငါရေချိုး လိုက်ဦးမယ်"

သာဂိ ရေချိုးပြီး လက်ဘက်ရည်ဆိုင် သို့ အတူသွားကြသည်။ မတွေ့ကြသည့် ဒီ နှစ်ပိုင်းအတွင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ သာဂိသည် သူ့လုပ်ငန်း အခြေနေကို ပြောသလို ပြူးကျယ်က သူ့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေနေကို ပြောပြသည်။ ပြူးကျယ်နှင့် ဥမ္မာသည် သိပ်

အစေးမကပ်ကြတော့။ ချစ်လို့ ယူထားသည်မှာ မှန်သော်လည်း ခုချိန်တွင် ပြုံးကျယ်သည် ဥမ္မာ့ကို မချစ်ချင်တော့ပေ။ သာဂိက..

"ဟော့ကောင် .. မင်းနောက်တစ်ယောက် တွေ့နေတယ် မဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြော"

"မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း.. ငါ သူ့တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချစ်တာပါ။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို စဖြစ်တယ် ဆိုတာ ငါလဲ မသိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနှင့် ငါနှင့်ဆက်ဆံရေးက အရမ်းကို အေးစက်သွားတယ်။ ငါ လည်း မဖောက်ပြန်ဘူး၊ သူလည်း မဖောက်ပြန်ဘူး။ ဘာမှားနေတယ်ဆိုတာလဲ ငါ မသိဘူး"

သာဂိက တစ်ခု စဉ်းစားမိပြီး..

"မင်း ဟိုကိစ္စရော မှန်မှန်လုပ်သလား"

"မှန်ပါတယ်ကွာ၊ မှန်သမှ စကားများ ရန်ဖြစ်တဲ့ နေ့လည်း မှန်တယ်၊ စကားမများတဲ့ နေ့လည်း မှန်တယ်၊ နေ့တိုင်းမှန်တယ်၊ တစ်နေ့ တစ်ခါတော့ ပျက်ကို မပျက်ဘူး"

"ဒါဆို မင်းဟာက ဘာလဲ၊ ငါလည်း မသိတော့ဘူး"

ထိုစဉ် ကိုထွန်းနိုင်နှင့် လူတစ်ယောက် ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သာဂိက ပြုံးကျယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးသလို ကိုထွန်းနိုင်ကလဲ သူ့မိတ်ဆွေ နေဇာ ဆိုသူနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုနေဇာ ဆိုသောလူတွင် အရပ် ခပ်ပျတ်ပျတ်နှင့် မလိုက်ဖက်လှသော စူးရှသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ ရှိသည်။ ထိုမျက်ဝန်းများသည် သူလုပ်ချင်သည့် ကိစ္စကို မဖြစ်မနေ လုပ်မည်ဟု ပြောနေကြသည် အလား ခိုင်မြဲ တည်ငြိမ်လှသည်။ သာဂိက စကားဆက်၍ ပြုံးကျယ် ကိစ္စကို ပြောသော အခါကိုနေဇာ ဆိုသော လူက ...

"ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ ခင်ဗျား .. ယောက်ခမတွေနှင့်တော့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တစ်ခြား အလုပ် ပြောင်းလုပ်စေချင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ကလဲ
ဝါသနာ မပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ဥပဒေ ဘွဲ့ယူထားတာ ရှေ့နေ လုပ်ချင်လို့ဗျ၊ လောလောဆယ် မအောင်မြင်သေးခင်တော့ ကျပ်တည်းတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကို မကျေ မလည် ဖြစ်နေကြတာ"

"နေပါဦး၊ သူတို့က ဘာလုပ်ခိုင်းတာလဲ"

" ဆီဆိုင်မှာ ပန့် မန်းတဲ့ဗျာ၊ စဉ်းစားကြည့်၊ ကျွန်တော် ပညာသင်ထားတာတွေ အလကား ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့"

ပြုံးကျယ်၏ စကားသည် ရယ်စရာ မဟုတ်သော်လည်း သာဂိတို့ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မိကြသည်။ ကိုထွန်းနိုင် ဆိုလျှင် တစ်ခိခိနှင့် အူတွေတောင် တက်နေသည်။ ကိုနေဇာက ဆက်မေးသည်။

"အဲဒါနှင့် စကားများကြရော ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ မိန်းမကလဲ အဲဒါကို လုပ်ခိုင်းနေတယ်လေ၊ ကျွန်တော်ကလဲ လုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူး"

"စကားများပြီးတော့ ဆက်ဆံ ဖြစ်သေးလား"

"အင်း၊ ဟုတ်ကဲ့"

"အမြဲတမ်း ဆိုပါတော့"

"ဆိုပါတော့ ဗျာ"

"ကျွန်တော် သိပြီဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားထဲက ပြဿနာကို ၊ အမှန်က ခင်ဗျား အချိန်မှားတာရယ်၊ စိတ်ကို တစ်လွဲ ထွက်ပေါက် ပေးတာရယ်က စတာဗျ"

"ဟာ.. လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဖြေရှင်းနည်းလေးများ ရမလား"

"ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောမယ်နော်၊ ကျွန်တော်က ပညာရှင် မဟုတ်ဘူး၊ အတွေ့အကြုံနဲ့ မှန်းကြည့်တာပဲ ရှိတယ်၊ သေချာပေါက်ကြီး ဒီလိုပါလို့တော့ မပြောဝံ့ဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဗဟုသုတ ရရုံဆိုရင်တောင် ကျေနပ်ပါပြီ"

"ဒီလိုဗျ၊ ခင်ဗျားက မိန်းမနင့် စကားများပြီး ပြဿနာရဲ့ အဖြေ မထွက်ခင်မှာ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာရှိတဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို လိင်ဆက်ဆံတဲ့နည်းနင့် ခင်ဗျားက ရှင်းထုတ်ပစ်တာ မှားတာဗျ"

"ဗျာ..."

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲက ထုတ်မပြောဖြစ်လိုက်တဲ့ အပြစ်တင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ ရန်လိုတဲ့ စိတ်တွေကို သူ့အပေါ်မှာ လိင်ဆက်ဆံပြီး အာသာ ဖြေပစ်လိုက်တာ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား ပါးစပ်ကတော့ မပြောဘူး၊ မျက်နှာမှာ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာရှိနေတယ်၊ အဲဒီလိုနည်းနင့် သူ့အပေါ် အနိုင်ယူလိုက်တာကို ခင်ဗျား မိန်းမက သွေးထဲက အလိုလို သိတယ်ဗျ"

"......."

"ဟုတ်တယ်၊ ပြောရရင် အနိုင်ယူတဲ့ ဆက်ဆံမှုမျိုးပဲ၊ တစ်ကယ်တော့ လိင် ဆက်ဆံတယ် ဆိုတာ ချစ်ခြင်းကို အခြေခံတဲ့ စိတ်မျိုးနင့်မှ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပိုပြီး စီးပိုင်လာစေတာဗျ၊ အဲဒီ ခဏတာ သာယာ ခြင်းနင့် မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖုံးပစ်မယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ခါ နှစ်ခါသာ ခင်ဗျား အဆင်ပြေမှာပဲ၊ ကြာလာရင် ခင်ဗျားတို့ ဆက်ဆံရေးက အဓိပ်ပါယ် မရှိတဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေ၊ မကျေနပ်ချက်တွေ၊ အပြစ်သေးသေးလေးတွေနင့် အက်ကြောင်း ထင်လာတော့တာပဲ၊ အဲဒီ အခါ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ သာမန်အချိန်မှာတောင် သာယာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

ပြုးကျယ်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ ..

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုနေဇာ .. ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ"

ကိုနေဇာက လက်ဝါး ကာပြလျက်..

"ကျွန်တော့်ကို အထင်မကြီးပါနင့်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒါ ဒေါက်တာ မောင်မောင်ညို ပြောတာ"

"ဒေါက်တာ မောင်မောင်ညို..."

"ဟုတ်တယ်၊ သူရေးတဲ့သိပ္ပံ နည်းကျ ဖိုမ ဆက်ဆံရေးမှာ အကျယ်တဝင့်ရေးထားတယ်၊ ခင်ဗျား ရှာဖတ်ကြည့်လိုက်လေ၊ ခု ကျွန်တော်ပြောတာထက် ပိုပြည့်စုံတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ ပိုပြီး အသေးစိတ်တယ်၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဗျာ။ ခုခင်ဗျား ကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးက လူတော်တော်များများ ကြုံတတ်တာပဲ၊ အိမ်ထောင်တွေတော်တော် များများ ပြိုကွဲကြတာလဲ ဒါ့ကြောင့်ပဲဗျ"

သာဂိသည် ကိုနေဇာကို ခင်မင်မိသွားလေသည်။ ထိုလူ၏ ခေါင်းသေးသေးလေးထဲတွင် နောက်ထပ် စာအုပ် ဘယ်နှစ်အုပ်များ ရှိနေလေဦး မည်နည်း။ ထိုနေ့က သူတို့ သည် စကားတွေ အများကြီး ဆက်ပြော

ဖြစ်ကြရင်း သာဂိက သူသိချင်သော အချစ်အကြောင်းကို မေးရာ ကိုနေဇာက ..

"ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ကို ဒီလို မြင်တယ်ဗျ။ သူက စိတ္တဇ နာမ် .. ဖန်တီးလို့ မရဘူး၊ ဖျက်ဆီးလို့ မရဘူး၊ ပြောရရင် လွတ်လပ်တယ် ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်က ချုပ်တီးတာ၊ ထိန်းချုပ်တာ၊ စောင့်ထိန်းတာ၊ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ ဆိုတော့ ဝတ္တုတွေထဲမှာပါတဲ့ သစ္စာ၊ နားလည်မှု၊ သံယောဇဉ်တွေပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ သစ္စာတွေ၊ နားလည်မှုတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေက လုပ်ယူလို့ ရတယ်ဗျ၊ အဲဒီနှစ်ခုကို ရောထွေးပြီး အချစ်လို့ ခေါ်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ အဲဒီ နှစ်မျိုးပေါင်းဟာ အချစ်မဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ လွတ်လပ်တယ်၊ သူ့ကို ထိန်းချုပ်လို့ရတယ် ဆိုရင် အဲဒါ အချစ်ကို မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်မှာက ချစ်နေဖို့ပဲ လိုတယ်လေ၊ ဒါဖြင့် သစ္စာတွေ၊ နားလည်မှုတွေ မလိုတော့ဘူးလား ခင်ဗျားက မေးမယ်။ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ချစ်ပြီ ဆိုတာနှင့် ချစ်နေသေး သရွေ့သစ္စာရှိနေမှာပဲ ၊ ချစ်နေသေးသရွေ့ နားလည်မှု ရှိနေမှာပဲ။ အချစ်ကုန်သွားရင် အဲဒါတွေလဲ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောနေတာ အိမ်ထောင်ရေး မဟုတ်ဘူးနော်၊ အချစ်ကို ပြောနေတာ။ တစ်ချို့ အချစ်တွေက ၂၄ နာရီ လောက်ခံတယ်၊ တစ်ချို့ အချစ်တွေက ၄၂ နှစ်လောက် ခံတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောနိုင်တယ် ဆိုရင် အဲဒါ အချစ် မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ချုပ်ထိန်းမှုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

သာဂိသည် ထို အယူအဆကြီးကို လန့်သွားမိသည်။

နှစ်ရက်ခန့် နေပြီးနောက် ပြူးကျယ် ပြန်သွားသည်။ သူက ဉမ္မာကို ညှိနှိုင်းကြည့်ဦးမည် ပြောသည်။ ဘယ်လို အဖြေထွက်လာမည်တော့ မသိချေ။ သာဂိ စိတ်ထဲမှာ လောလောဆယ် ရှိနေသည်က ပြူးကျယ် မဟုတ်၊ ငြိမ်းငြိမ်း ဖြစ်သည်။ ပြူးကျယ်ရောက်နေ၍ ငြိမ်းငြိမ်းတို့ အိမ်ဘက်မရောက်ဖြစ်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ဘာမှဝေးတာတော့ မဟုတ်။ ဆိုင်ကယ် လီဗာ နှစ်ချက်သုံးချက် ဖြဲလိုက်ရုံနှင့် ရောက်သော ခရီးဖြစ်သည်။ သာဂိကိုယ်တိုင်က သူမကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမှန်း မသိ ၍ မသွားဖြစ်ခြင်း ပင်။ ဒီနေ့တော့ မြို့ သစ်ဘက်မှာ ဆိုင်ကယ် သွားပြရင်း လှည့်ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သာဂိ ငြိမ်းငြိမ်း အလုပ်ပြန်လာချိန် ညနေစောင်းလောက်ကို မှန်း၍ သူမတို့အိမ်ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ သာဂိ အိမ်လေးပေါ်တက်တော့ ဒေါ်အေးသည် သူ့ကို ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းကလဲ သူ့ကို ခါတိုင်းလိုသာ ဆက်ဆံသည်။ သူနည်းနည်းတောင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ သူအဲဒီနေ့က အမူးလွန်ပြီး ထင်ယောင် ထင်မှားတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလား ။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းအုံးပေါ်က ဆံပင်တိုလေးတွေနှင့် သူ့လိင်တံပေါ်က ခြောက်ကပ်နေသော ဖြူဖြူ အဖတ်လေးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ဒင်းလေး ဟန်ဆောင်နေတာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ဒေါ်အေးက အလ္လာပသလ္လာပ အနည်းငယ် ပြောပြီးနောက် အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လှဲနေသည်။ သာဂိရှေ့တွင် ငြိမ်းငြိမ်း တစ်ယောက်ထဲ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ သူမသည် အခုမှ ရက်လာဟန်တူသည်။ ခေါင်းကြီးကို စွတ်ငုံထားကာ ဖျာစတွေကို လက်သည်းနှင့် လျှောက်ခြစ်နေသည်။ သာဂိက ...

"ငြိမ်းငြိမ်း .."

မော့ မကြည့်၊ခေါင်းကြီးငုံ့ထားလျက်က ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။ သာဂိက ထပ်ခေါ်သည်။

"ငြိမ်းငြိမ်း"

မထူး။ ဖျာပေါ်ကို လျှောက်ခြစ်ကုပ်နေသော လက်ကလေးတွေကို ဘယ်နားထားရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသလို၊ ပေါင်ကို ကုပ်မည် ပြုသည်။ နောက် သူရှိနေတာ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ခြေထောက်လေးတွေကို ပြင်သလို ပြုသည်။

"ငြိမ်းငြိမ်း ၊ အလုပ် အဆင်ပြေလား"

ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။

"အား .. ကိုယ့်ပခုံးက နာနေတယ်ကွာ၊ ဘယ်ခွေးမလေး ကိုက်သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ဘာဆေး လိမ်းရမလဲ ဟင်၊ သိလား"

အမှန်ကတော့ သိပ်နာလှတယ်တော့ မဟုတ်လှပေ။ ကိုက်သည်မှန်သော်လည်း တစ်ချက်မျှသာ ခဲပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်၍ အနက်ကြီးတော့ မဟုတ်။ သွေးစို့ ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ သွားစွယ်နေရာလေးတွေ လောက်ကသာ အညို အမည်းစွဲကျန်နေကာ ကျန်နေရာတွေက အနာဖေးတောင် တက်လုပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ ငြိမ်းငြိမ်း မော့ကြည့်သည်။ သူမ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေထဲတွင် စိုးရိမ်ခြင်းကို တွေ့ရသည်။ နောက် နောက်ဖေးထဲသို့ သုတ်ကနဲ ဝင်သွားပြီး ဆန်လက်တစ်ဆုပ်ခန့် ယူကာ ပြန်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်အကျႌ ကြယ်သီးတွေကို ဖြုတ်ကာ ပခုံးစွန်း လက်မောင်းရင်း ပေါ်အောင် ဖော်သည်။ ဒဏ်ရာကို မြင်သော အခါ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဝိုင်းကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်လေးကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ ဆန်တွေဝါးပြီး ဒဏ်ရာပေါ် အုံပေးရင်း ...

"ဦးကလည်း ..သိပ်ခက်တာပဲ၊ ဆေးခန်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံ မရှိတာလဲ မဟုတ်၊ ရင်းပြီး ပြည်တွေ တည်လာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

စသည် စသည်ဖြင့် လူကြီးလေး တစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ် ဆူပူနေသည်။ သာဂိက ပြုံးလိုက်ပြီး လေသံ တိုးတိုးလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဆရာဝန် က ဘယ်သူက ဘာဖြစ်လို့ ကိုက်တာလဲလို့ မေးရင် ဘယ်လို ဖြေရမလဲ ဟင်"

"အိုး .. မမေးပါဘူး"

ပြောရင်း သူ့ဘယ်လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် သာဂိ ရင်အုံကို တစ်ချက် လှမ်းထုသည်။ သာဂိက ထိုလက်ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်၍ ဆွဲယူလိုက်တော့ သူမက တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

"အမေ ရှိတယ်"

သာဂိသည် လောကကြီးကို မေ့နေပြန်သည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် ငြိမ်းငြိမ်း တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ရှစ်မိုင်က အိမ်ကိုမှ ဝယ်ချင်သည့် စိတ်လည်း မရှိတော့ ။ တစ်ကယ်တော့ ရှစ်မိုင်လို နေရာမျိုးက အိမ်ဝယ်ရန် ဆိုသည်မှာ သာဂိအတွက် အိမ်မက်တစ်ခု သာဖြစ်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မဆိုနိုင်ပေမယ့် ဖြစ်ဖို့ လွယ်သည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်။ ထိုမလွယ်သည့် ကိစ္စကို သာဂိသည် ယခုအခါ စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိမ်မက် အသစ်တစ်ခုက ပေါ်လာပြန်သည်။ မြို့သစ်ဘက်တွင် အိမ်နှင့် ခြံဝယ်ချင်သည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိသည့် ငွေနှင့် မလောက်။ ပစ္စည်းတွေပါ ဖျောလိုက်လျှင်တော့ မှီသည်။ သို့သော် ဒါတွေ အကုန်ဖျောလိုက်လျှင် ဘာနှင့် သွားရင်းမည်နည်း။ သူ ဒေါ်အေးကို တိုင်ပင်တော့ ဒေါ်အေးက သား

သဘောပါ ဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်အေးသည် သာဂိကို သားဟု ခေါ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းငြိမ်းသည် အရမ်းပျော်နေပုံ ရသည်။ သူမ မျက်နှာလေးသည် ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရွှင်လန်းနေသည်။ သူနှင့် တွေ့တိုင်းလည်း မြူးကြွ နေတတ်သည်။ သာဂိ အဖို့လည်း အဲလိုလေး မြင်နေရတာကို စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။ အဲ..ညနေဖက် အလုပ်သိမ်းလျှင်တော့ သာဂိက ငြိမ်းငြိမ်းကို သူ့မျက်နှာကျက် အပေါ်ခန်းလေးသို့ ခေါ်ခေါ်သွားတတ်သည်။ သာဂိ အလုပ်ပိုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားသော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိချေ။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ သူ့ဆိုင်ကယ်တွေကို လမ်းဘေးမှာ တစ်စီး ငါးသိန်း ၊ တစ်စီး ငါးသိန်းဟု အော်ရောင်းရ ကောင်းမည်လား ဟုတောင် စဉ်းစားမိသည်။ အရောင်းဝယ် ပါးရသည့် ကြားထဲ အသစ်ဝင်လာသည့် စားကျက်လုဖက်တွေက များလာနေသည်။ သာဂိ ခါတိုင်းလို ဝင်ငွေမကောင်းချေ။ ကိုထွန်းနိုင်ကတောင် ပြောသေးသည်။ ကိုနေဇာနှင့် အလုပ်ပြောင်းလုပ်ပါလားဟု ဆိုသည်။ သာဂိ စဉ်းစားနေမိသည်။ ကိုနေဇာက မိုရေးဖက်တွင် ကုန်ကူးသည်။

ဒီကြားထဲ သာဂိ ဆိုင်ကယ်တွေ ပုသိမ်အဝင်မှာ ဆပ်ပလိုင်းချက် (surprise check) နှင့် မိ၍ ပါသွားသည်။ သာဂိ နည်းနည်းတော့ ညစ်သွားသည်။ သိပ်အထိနာခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သာဂိလို ခေါက်ပြန်ရင်းသမားမျိုးအဖို့တော့ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းနိုင်လို လက်ကြီးသမားကတော့ ဘာဖြစ်မည်နည်း။ ဆင်ပိန် ကျွဲလောက်တော့ ကျန်မည်သာ။ ငြိမ်းငြိမ်းကလဲ သာဂိ အခြေအနေကို သိပုံရသည်။ သာဂိ မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေတတ်သည်။ သာဂိ လိုအပ်ချက် မှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ သူမသည် အမြဲလိုလို အသင့်ရှိနေတတ်သည်။ သာဂိ အတွက်တော့ တော်သေးသည် ဆိုရမည်။ ငြိမ်းငြိမ်း၏ ရင်ခွင်သေးသေးလေးသည် သာဂိအတွက် အိုအေစစ် တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ လက်ဖဝါးသေးသေးလေးသည် သာဂိကို ရှေ့ဆက်လှမ်းဖို့ ခွန်အားတွေ ပေးတတ်သည်။ သူမ၏ ပေါင်လုံးလေးတွေပေါ် ခေါင်းအုံးအိပ်ရလျှင် သာဂိ စိတ်ချမ်းမြေ့သည်။ သာဂိ အတွက် ငြိမ်းငြိမ်းသည် မရှိလျှင် မဖြစ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

သို့ရာတွင် သိပ်မကြာခင်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းသည် သာဂိကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် သတင်းကို ပေးလာသည်။ သူမတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီ ထင်သည်တဲ့။ ရာသီမလာတာ နှစ်လခန့် ရှိပြီဟု ဆိုသည်။ သာဂိ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သာဂိသည် ဒီလို အခြေအနေတွင် မင်္ဂလာမဆောင်ချင်သေး။ သူ့တွင် ရှိသည်များက နောက်တစ်ကြိမ်အောဖို့ ဖြစ်သည်။ လေး၊ ငါးကြောင်းလောက် ဆွဲပြီးလျှင် ဆုံးထားသည်များ ပြန်ရနိုင်မည်။ ထိုအချိန်ကျမှ အိမ်နှင့်ယာနှင့် အတည်တကျ နေမည် စိတ်ကူးသည်။ သူ့အိမ်မက်တွေကိုလည်း ငြိမ်းငြိမ်းက သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထင်သည်။ သူမက ပြောသည်။

"စိတ်မရှုပ်ပါနဲ့ .. ဦးရယ် .. သမီးဘာသာ သမီး ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် မလာဖြစ်လောက် ဘူးထင်တယ်နော်၊ အများကြီးမသောက်နှင့်နော် ၊ ဦး ..."

ထိုစကားလေးသည် ငြိမ်းငြိမ်း ပြောသွားသော နောက်ဆုံး စကားဖြစ်မည် ထင်သည်။နှစ်ရက်ခန့် အကြာတွင် နေ့လည်ပိုင်းကြီး ငြိမ်းငြိမ်းမောင်လေး ဒိုးလုံးအပြေးအလွှားရောက်လာပြီး သာဂိကို လာခေါ်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်း အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်တဲ့။ ထိုအချိန်တွင် သာဂိသည် ကေတီဗွီ ခန်းထဲတွင် ဘီယာမော့ရင်း

သီချင်းဆိုနေချိန် ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းနိုင်၏ ဆိုင်ကယ်နောက်မှ ပါလာသော ဒိုးလုံးသည် သာဂိကို ကြောက်မက်ဖွယ်ကြည့်ရင်း သတင်းဆိုးကိုပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ ကမန်းကတမ်း ထပြေးပြီး ရောက်သွားတော့ ငြိမ်းငြိမ်းသည် အိပ်ယာထဲတွင် ပက်လက်ကလေး မှိန်းနေသည်။ အောက်ပိုင်းက ထွက်နေသော သွေး တို့မှာ ကြည့်လို့ ရှုလို့ပင် မရဲ စရာ ဖြစ်သည်။ ခြုံထားသော စောင်အစွန်းစနေရာလေးတွေမှာ ဆိုလျှင် သွေးစတွေသည် အဖတ်လိုက်၊ အခဲလိုက်ကြီး ကပ်နေသည်။ သာဂိ သဘောပေါက်ပြီ။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် အရပ် လက်သည်နှင့် ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခဲ့လေပြီ။

မိန်းမကိုယ်မှ ထွက်နေသော သွေးတို့မှာ ရပ်သည်ဟူ၍ မရှိတော့ဟု ထင်ရအောင် တရစပ် ထွက်နေသည်။ ငြိမ်းငြိမ်း မျက်နှာလေးသည် လုံးဝသွေးစုတ်နေ ချေပြီ။ စကားလဲ မပြောနိုင်တော့။ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ ကျရင်း ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစားနေရသည်။ သာဂိ ရင်တွေအောင့်သွားသည်။ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်းကို ပွေ့ဖက်ရင်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည် မသိ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ငြိမ်းငြိမ်းသွေးတွေ ပေကုန်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းသည် သူ့ကို မျက်ဝန်းလေးလှန်၍ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကို ပြောသည်။ ဘာပြောမှန်း သာဂိ မကြားရ။ ထပ်မေးမလို ပြုစဉ် ဒေါ်အေး အသံ ထွက်လာသည်။

"သား.. သာဂိ ၊ သမီးလေးကို ကယ်ပါဦးကွယ်"

ဟုတ်သည်။ ကယ်ရမည်။ သာဂိ ယခုမှ သတိဝင်လာသည်။ ကားတစ်စီး ငှားဖို့ လမ်းမပေါ် ဆိုင်ကယ်နှင့် ကမူးရှူးထိုးမောင်းထွက်သည်။ ကျွမ်းကျင်လှသော ဆိုင်ကယ်ကို ဂီယာ 1 နှင့် ဆောင့်ထွက်မိပြီး သစ်ပင်နှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။ ရှေ့မီးလုံး ကွဲသွားသလို သာဂိ ထိပ်ပေါက်သွားသည်။ သာဂိ ဂရု မစိုက်။ လဲနေသော ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ထ၍ အပြင်းမောင်းထွက်သည်။ လမ်းမပေါ် မောင်းနေကြသော တွေ့ သမျှကား အကုန်တားသည်။ တစ်စီးမျှ မရပ်။ အင်္ကျီ နဲ့ ပုဆိုးပေါ်တွင် သွေးတွေ ပေနေသော သာဂိကို ဘယ်လို ထင်ကြသည် မသိ။ သာဂိနား ရောက်လျှင် ကွေ့၍ ပတ်၍ အရှိန်တင်၍ မောင်းထွက် သွားကြသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် သာဂိသည် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။

မျက်ရည်တွေပါ ကျချင်လာသည်။ သူသည် ဒီတစ်ခါ လာသော ကားရှေ့ပိုင်းကို ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြေးအောင်းရင်း ရပ်အောင် လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်ကို တက်အခွတွင်မှ ဖုန်းဆိုင်ကို တွေ့သည်။ ဖုန်းကို မြင်တော့ သူ ကိုထွန်းနိုင်ကို သတိရသွားသည်။ ကိုထွန်းနိုင်တွင် ရှမ်းစတားဂျစ်တစ်စီး ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းနိုင်၏ စကားကို ပြန်ကြားရသော အခါ သာဂိ ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်မိပြန်သည်။ သူ့ကား အင်ဂျင် ချထားတယ် ဆိုသည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူဖို့ ဆက်ပြောသည်.။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ကားတစ်စီး ဖြင့် ခုလာမည်ဟု ဆက်ပြောသည်။ သာဂိသည် လမ်းဘေးတွင် ငုပ်တုက်ကြီး ထိုင်ရင်း ကိုထွန်းနိုင်ကို စောင့်ရသည်။

ကိုထွန်းနိုင်ရောက်လာပြီး ငြိမ်းငြိမ်းကို ဆေးရုံပို့ဖို့ ကားပေါ်တင်သော အခါတွင်မူ ငြိမ်းငြိမ်းသည် အသက်မရှူတော့ပေ။ လှုပ်ရှားခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း၊ မျက်ရည်ကျခြင်း အလျင်းမရှိတော့ပဲ လုံးဝ ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သာဂိသည် သွေးရူးသွေးတမ်းဖြင့် ငြိမ်းငြိမ်းကို ဆေးရုံပို့သည်။ ဆရာဝန်များက ဆုံးသွားပါပြီ ဟု ဆိုသည့်တိုင် သာဂိသည် မယုံချေ။ ကိုထွန်းနိုင်က ဖြောင်းဖျချော့မော့၍ ဒေါ်အေးကို

အကြောင်းကြားရန် ပြောသည်။ သူက ဆေးရုံမှာ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ စီစဉ်ပေးမည် ဟုဆိုသည်။ သာဂိသည် အသိမရှိတော့သူ တစ်ယောက်လို ထုံထုံထိုင်းထိုင်းကြီး ဒေါ်အေးအိမ်လေးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေါ်အေးက မျက်ရည်တွေ ကျနေရင်းမှ တစ်ခွန်းထဲ ပြောသည်။

"သမီးက မှာသွားတယ်၊ ဦးကို သိပ်မသောက်ခိုင်းပါနှင့်တဲ့"

သာဂိ ဘယ်လိုမှ ခံစား၍ မရတော့ ငိုချင်လာသော စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ရင်း ခြံလေးထဲမှ အထွက် သူ့မေးရိုးကို ဖြောင်းကနဲ လာထိသော တစ်စုံတစ်ရာနှင့် အတူ ဘေးကို ယိုင်ထွက်သွားသည်။ ထိုးလာသူက ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်လေး တစ်ယောက်၊ သူ့နောက်တွင် ဒိုးလုံးအပါအဝင် တစ်ခြား ကောင်လေး တစ်ချို့။ သာဂိ ရှင်းပြရန် လက်ဝါးကာရင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည် အကြံ ခုန ကောင်လေးက ...

"သောက်ကျင့် မကောင်းတဲ့ လူယုတ်မာ" ဟုဆိုကာ ညာလက်သီးဖြင့် သာဂိ မျက်နှာကို ထပ်ထိုးပြန်သည်။ ထိုလက်သီး၏ လက်ကောက်ဝတ် အဆစ်နားကို ဘယ်လက်နှင့် ပုတ်ထုတ်ပြီး သာဂိကာလိုက်ရင်း ..

"မဟုတ်ဘူး၊ ညီလေးတို့ မင်းတို့ မှားမယ်"

ထိုကောင်လေးသည် သူ့လက်သီး အရာမရောက် ဖြစ်သွားသည်ကို ဒေါသဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ ဘယ်ညာ တွဲလုံးတွေ ဆက်တိုက် ဝင်လာသည်။ သာဂိ ဘေးကို ခြေ တစ်လှမ်းခွဲထုတ်၍ ရှောင်ကာ လက်သီးတွေကို ပုတ်ထုတ်ရင်း

"တော်လောက်ပြီ .. ညီလေး"

ဟုတားသည်။ မရချေ။သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် အခြား တစ်ယောက်က ဘေးက ဝင်လာသည်။ သာဂိ ရိပ်ကနဲ မြင်၍ စွေအကြည့် ဝင်လာသူက ဒိုးလုံးဖြစ်သည်။ သူ့အရှယ်နဲ့ မလိုက်ဖက်သည့် ဝါးရင်းတုတ် တစ်ချောင်းကို ကိုင်သာ သာဂိ ခေါင်းကို လွှဲရိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ မြင်သော်လည်း မရှောင်ချင်တော့။ ထိုဒုတ်၏ လားရာ အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေပေးလိုက်ရာ ဒုတ်သည် သာဂိ ချိုစောင်းကို "ဂေါင်" ကနဲ ထိသည်။ သာဂိ မူးဝေသွားကာ မျက်လုံးတွေ ပြာထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် ဟိုကောင်လေးက ဝင်ထိုးသည် ထင်သည်။ သာဂိ ပုံကျသွားသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ သာဂိကို ဝိုင်းကန်ကြသည်။ သာဂိသည် မြေပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ အလဲလဲ အကွဲကွဲ .....

ငြိမ်းငြိမ်းသည် သူ့ကို ထာဝရ ခွဲခွာသွားလေပြီ။ သူ့အိမ်မက်တွေကို နားလည်ပေးတတ်သော၊ သူ့အလို မှန်သမျှကို မဆန့်ကျင်တတ်သော၊ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့် ချစ်စဖွယ် ပြုံးနေတတ်သော ငြိမ်းငြိမ်းသည် သူ့ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောရင်း ပျောက်ကွယ်လွင့်ပါး သွားချေပြီ။ သာဂိသည် ငြိမ်းငြိမ်း၏ ရုပ်အလောင်းကိုသော်မှ လိုက်ပို့ခွင့် မရခဲ့ချေ။ သူတို့ အကြောင်းကို သိသော ဒေါ်အေး ကိုယ်တိုင်က လာပါစေဟု ခွင့်ပေးသည့်တိုင် သားဖြစ်သူ ဒိုးလုံးက ခွင့်မပြုခဲ့။ သာဂိ သည် ငြိမ်းငြိမ်း ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ချင်မိခဲ့သည်။ နောက်ဆိုလျှင် သူသည် ငြိမ်းငြိမ်း၏ ပကတိ အသားရေ မျက်နှာမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ထိတွေ့ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုခွင့် ရမည်မဟုတ်တော့။ သို့သော် ဆန္ဒကို ထိန်းချုပ်ထားမှသာ ငြိမ်းငြိမ်းချစ်သော သူ့မောင်လေး စိတ်အေးချမ်းရာမည်။

သာဂိသည် လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်သလို လူဆိုးတစ်ယောက်လဲ မဖြစ်လိုပေ။ သူသည်

အတွေးထဲတွင် မျောလွင့်ရင်း အရက်ခွက်ကြီး ရှေ့ချကာ ငိုင်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကိုနေဇာ ရောက်လာသည်။ ကိုထွန်းနိုင် ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်မည်။ ကိုနေဇာသည် စိတ်မကောင်းစွာ သူ့ကို ကြည့်ရင်း နှစ်သိမ့်သည်။ ပြီးတော့ ကာကွယ်ဆေးတွေ ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ ပထမဆုံး 72 နာရီအတွင်း သုံးနိုင်သော morning after pill သို့မဟုတ် plan B ခေါ် emergency post-coital contraception ကိုအသုံးပြုနိုင်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး တစ်ရက် တစ်ပြား စားရတဲ့ ဆေးကဒ် မျိုးစုံလည်း ဆေးရောင်းသည့် ဆိုင်တိုင်းတွင် မက ကွမ်းယာဆိုင်တွေမှာပါ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ ရရှိနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် သုံးလ ခံ ၊ ခြောက်လခံ ထိုးဆေးတွေလဲ ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ သာဂိ ထိုဆေးတွေကို ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် ငြိမ်းငြိမ်းသည် ဆေးလိပ်ခုံ တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်သော ရိုးအသည့် ကောင်မလေးသာ ဖြစ်သည် ဆိုတာ သာဂိ မေ့သွားခဲ့သည်။ သူသည် ငြိမ်းငြိမ်းကို အစ်မပြည့်လို အသိမျိုး ရှိမည် ထင်ခဲ့မိသည်။ မှားသွားခဲ့ချေပြီ။ အစ်မပြည့်လို အသိမျိုး ရှိဖို့ အစ်မပြည့် လို အတွေ့ကြုံ ရှိမှ ဖြစ်မည်ဆိုတာ သာဂိ လုံးလုံး မေ့သွားခဲ့သည်။

ကိုနေဇာသည် သာဂိကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။ သာဂိ မငြင်း။ ချက်ချင်း ကျောပိုး အိပ် လွယ်ကာ အဝတ်စားတွေ ထိုးထည့်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကိုနေဇာသည် အရင်ဆုံး မန္တလေးသို့ တက်သည်။ ပြီးတော့ ပခုက္ကူကို ဆင်းသည်။ သူ့လုပ်ငန်း အချိတ်ဆက်တွေနှင့် သူလိုက်ချိတ်နေခြင်းဖြစ်မည်။ သာဂိသည် ယခင်အခါ များဆိုလျှင် ကြီးပွားချင်စိတ်ဖြင့် စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားကောင်း ဝင်စားမိမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုချိန်တွင် သူသည် အရက်သောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးဖို့သာ စိတ်ပါနေသည်။ ကိုနေဇာကလဲ ဘာမျှ မပြော။ ပခုက္ကူတွင် ရှိစဉ် ကိုနေဇာက တမူးမြို့သို့ သွားမည် ပြောသည်။ သာဂိသည် လည်း တစ်ခါမှ မရောက်စဖူး။ သွားကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနေဇာက မုံရွာတွင် လိုင်စင် ကိစ္စ၊ ပါမစ် ကိစ္စ လုပ်ရန် ရှိနေ၍ မုံရွာသို့ အရင်သွားရမည် ဆိုသည်။ သာဂိ မုံရွာထိ မလိုက်ချင်တော့။ မြို့ခံတွေထံ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ရထားနှင့် သွားလို့ရသည် ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိသည် ကိုနေဇာကို ကလေးမြို့တွင် ဆုံမည်ဆိုကာ နှုတ်ဆက် လမ်းခွဲ၍ ဂန့်ဂေါ ရထားပေါ် တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် နာမည်ကျော် ယောမြို့ ဆောမြို့ တို့ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ သာဂိ တွေ့သမျှတော့ ဖြူဖြူချောချောလေးတွေ ဖြစ်သည်။ ပခုက္ကူ လိုလည်း မပူသည့်ပြင် အအေးဓာတ်တောင် နည်းနည်း ပိုသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဂန့်ဂေါကျတော့ နည်းနည်း အညာဆန်သွားပြန်သည်။ အပူ နှင့် ဖုန်လုံးကြီးတွေသည် နေရောင်အောက်တွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။

ရထားက ဂန့်ဂေါ ဘူတာတွင် ချိန်းသည်။ ပခုက္ကူကလာသော ရထားသည် ဂန့်ဂေါတွင် ဂိတ်ဆုံးပြီး ကလေးက လာသော ရထားက ဂန့်ဂေါတွင် ဂိတ်ဆုံးသည်။ ဘာ့ကြောင့်မှန်းတော့ သာဂိမသိ။ မသိသော်လည်း ပြောင်းစီးရမည်မို့ ဆင်းရသည်။ ဆင်းပြီး နောက်ရထားပေါ် ချက်ချင်းတက်ရသည်တော့ မဟုတ်။ ကလေးက လာသော ရထားသည် နက်ဖြန်မှ ရောက်မည် ဟုဆိုသည်။ ကိစ္စမရှိ။ အိပ်ပြီး စောင့်လိုက်ရုံသာ။ စားစရာ သောက်စရာ ပူစရာမလို။ ဘူတာရုံရှေ့တွင် စားသောက်ဆိုင်တန်းကြီး နှစ်တန်းတောင် ရှိသည်။ သာဂိသည် ခရီး ထွက်ခြင်း၏ လန်းဆန်းမှုဖြင့် ငြိမ်းငြိမ်းကို ခေတ္တမေ့နေသည်။ သူမအရွယ် ကောင်မလေးမျိုးကို မြင်ပါမှ ဖျပ်ကနဲ သတိရလာတတ်သည်။ ဘူတာရုံထဲက ကွမ်းယာဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်တွင် သူမ အရွယ်ကောင်မလေး

နှစ်ယောက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းယာဝယ်တိုင်း ငြိမ်းငြိမ်းကို သတိရမိသည်။

သူမတို့ နှစ်ယောက်နှင့် သာဂိသည် တစ်ညနေစောင်း အတွင်းမှာပင် ခင်မင်သွားကြသည်။ သူတို့က ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ယခု ပထမနှစ် တက်ကြမည်ဟု ဆိုသည်။ သာဂိက တက္ကသိုလ် အတွေ့အကြုံတွေ ရယ်စရာ ပြောသောအခါ သူတို့လေးနှစ်ယောက်သည် အားကျစွာ ငေးမောရင်း နားထောင် နေတတ်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ သာဂိ ကလေး ရထားပေါ် တက်ခါနီး သူတို့က လိပ်စာ တစ်ခုပေးသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း ချင်း အမျိုးသမီးလေး အက်စ်တာ ထံသို့ ခရစ်စမတ် လက်ဆောင် ယူသွားပေးပါဟု တောင်းဆိုသည်။ သာဂိ လက်ခံလိုက်သည်။ လက်ဆောင်ကလဲ ကလေးကြိုက် ဝက်ဝံရုပ်တစ်ရုပ်သာ ဖြစ်၍ သိပ်မလေးတာလဲ ပါသည်။ နောက်ပြီး မနေ့က ခြင်ထောင်နှင့် စောင် ငှားပေးတာကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ ပါသည်။ သို့ဖြင့် သာဂိသည် ကျောပိုးအိပ် တစ်လုံးလွယ်၍ ဝက်ဝံရုပ်တစ်ကောင်ကို ပိုက်ရင်း ကလေးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တောင်တန်းတွေဝိုင်းနေသော လွင်ပြင်စိမ်းစိမ်းလေးသည် သာဂိကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆီးကြိုသည်။ သာဂိသည် ကိုနေဇာနှင့် ချိန်းထားသည့် ကားကြီးဝင်းနားမှ ချင်းတောင်တန်း တည်းခိုခန်းသို့ သွားသည်။ မြို့လေးသည် သူလာခဲ့သည့် ပြည်မြို့နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တောင် တူသည်။ ဘာမှ မဆိုင်ပါပဲ သူ ငြိမ်းငြိမ်းကို သတိရသည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် နာမည်ကျော် တာဟန်းရပ်ကွက်တွင် ဘီယာ သောက်သည်။ ချင်းမလေးတွေ ချောတာကို ခုမှ သူလက်ခံမိသည်။ သက်မွန်မြင့်ထက် ကြည့်ကောင်းတာတွေ ပေါသည်ပင်။ သူသည်ကိုနေဇာကို တစ်ရက်ပဲ စောင့်လိုက်ရသည်။ ကိုနေဇာက ချက်ချင်း တမူးဆက်သွားမည် ပြောသည်။ ဘာငြင်းစရာ ရှိမည်နည်း။ သာဂိသည် ကိုနေဇာနှင့် လိုက်သွားသည်။ ကလေးနှင့် တမူးလမ်းသည် တော်တော်ကို ကောင်းသည့် လမ်းဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ ဘက်က အင်ဂျင်နီယာတွေ လာခင်းပေးထားသည် ပြောသည်။ ကောင်းတာကတော့ တော်တော့်ကို ကောင်းသည်။ သို့သော်အနည်းငယ် ကျဉ်းသည်။ တစ်ခု အံ့သြရသည်မှာ ကလေးမြို့လယ်ခေါင်တွင် ရှိသည်က ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရုပ် မဟုတ်။ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ ၏ မြင်းစီးကျောက်ရုပ် ခန့်ခန့်ညားညားကြီး ဖြစ်သည်။ မဟာဗန္ဓုလကြီး အာသံ၊ မဏိပူရကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့သည့် အမှတ်တရ များလား မဆိုနိုင်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မြင်ရသည်ကတော့ ဇာတိမာန် တက်ချင်စရာ ဖြစ်သည်။

တမူးမြို့သည် ကလေးနှင့် မိုင် ၈၀ ခန့်တော့ ဝေးသည်။ နယ်စပ်နားနီးလာလို့လားတော့ မဆိုနိုင်ပေ။ အစောင့်ကြပ်နှင့် အစစ်ဆေးတွေလဲ တွေ့ရသည်။ ကိုနေဇာကပြောပြတာကတော့ တစ်ဘက်နယ်စပ်တွင် မဏိပူရ ခွဲထုတ်သူပုန်တွေ ရှိ၍ဟု ဆိုသည်။ ခန်းပတ်မြို့တွင် ခဏရပ်ကာ ကားတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကွန်ဗွိုင် ဆန်ဆန် သွားကြရသည်။ ခရစ်စယန် ကိုးကွယ်သူ များ၍ထင်သည်။ လမ်းမများပေါ်တွင် နေ့ခင်းပိုင်းလည်း ခရစ်စမတ် ကာရိုးသီချင်း လှည့်လည်ဆိုနေကြတာတွေရရသည်။ တမူးရောက်တော့ မြို့အဝင်ကားဝင်းကြီးတွင် မှတ်ပုံတင်နှင့် ကျောပိုးအိပ်ကို စစ်ဆေးခံကြရသည်။ ထို့နောက် ကိုနေဇာ၏ မိတ်ဆွေအိမ်တွင် တည်းသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သာဂိသည် နယ်စပ်ကိုရောက်သည်။ လက်ဖဝါးမှာ နိုင်ငံခြားသွားရမည့် အရေးအကြောင်းများ ပါ၊ မပါ ဆိုတာတော့ သာဂိ မသိ။ သာဂိ နိုင်ငံခြားတော့

ရောက်ဖူးပြီ ဖြစ်သည်။ တမူးမြို့နှင့် မနီးမဝေး ဆယ်မိနစ်ခန့် ခရီးတွင် နန့်ဖာလုံဈေးဆိုတာ ရှိသည်။ နန့်ဖာလုံရွာတွင် ဆောက်ထားသော ဈေးဖြစ်၍ နန့်ဖာလုံဈေးဟု ခေါ်ကြသည်ဟုတော့ ပြောသည်။ ဟုတ် မဟုတ်တော့ သာဂိ မသိချေ။

သာဂိကတော့ တစ်ဘက်နိုင်ငံလို့ဆိုရမည့် ဂိတ်ပေါက် ဟိုဘက်ကို ငေးမော့ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေမိသည်။ ဈေးက ဒီမှာရှိသော်လည်း ရောင်းမယ့်လူ အများစုသည် ဟိုဘက်ကို သွားရောင်းနေကြသည်။ သာဂိလဲ မရှင်း၍ ကိုနေဇာကို မေးကြည့်တော့မှ ယခုကဲ့သို့ ရှင်းပြသည်။ ဈေးထဲတွင် လူသုံးကုန် ပစ္စည်း မျိုးစုံကို ရောင်းသည့် ဆိုင်ကြီးများရှိသည်။ ထိုဆိုင်များတွင် အိန္ဒိယလုပ် ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ တရုတ်လုပ် ပစ္စည်းမျိုးစုံတွေသည် ဝယ်ချင်စရာတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကိုနေဇာက မန္တလေးက တရုပ်ကုန်တွေကို ဒီနေရာမှာ အိန္ဒိယကုန်နှင့် လာဖလှယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့လို မတတ်နိုင်သည့် ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုး မြန်မာနိုင်ငံသား အများစုက မိုးရေးဘက်တွင် ခြံထွက်သီးနှံများ သွားရောင်းသည်။ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ဂိတ်တွင် ကာစတန်ခ တစ်ရာကျပ်ပေး၍ ဖြတ်ပြီး သွားရောင်း ကြခြင်းဖြစ်သည်။ (ထိုခေတ်ဈေး) အံ့ဩရသည်မှာ ထိုဈေးထဲတွင် အစိုးရ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့များရှိသလို ဆန့်ကျင်သူတွေလည်း ရှိသည်။ မြန်မာဈေးသည် တစ်ဦးကို စစ်သားတစ်ယောက်က ငါးပိမှာပြီး သူပုန်က ငါးခြောက်မှာသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ကတော့ အဆင်ပြေနေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ဈေးသည်တွေကတော့ ပြောပါသည်။ "ကျွန်တော်တို့ကတော့ အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းရတာပဲ၊ ဈေးရောင်းရမှ ငွေပေါ်တာဆိုတော့ တန်ရာတန်ကြေး ပေးရင် ဘယ်သူလာဝယ်ဝယ် ရောင်းရတာပေါ့ဗျာ" အင်း .. မနက်ခင်း ဈေးသည်၊ ညခင်းကွေ့သည် ဘဝတွေဆိုတော့ သာဂိ ကိုယ်ချင်း စာမိပါသည်။ ရံဖန်ရံခါတော့လဲ သူတို့အချင်း ပစ်ကြခတ်ကြသည်။ ထိုအခါ ပြေးရလွှားရ ပုန်းကြ အောင်းကြနှင့် သွေးပျက်ကြသော်လည်း ပြီးသွားပြန်တော့ရယ်ရယ်မောမော စမြုံပြန်ကြပြန်သည်။ သာဂိသည် ကိုနေဇာ အလုပ်လုပ်နေတာကို စောင့်ရင်း ဟိုဘက်ကူးလိုက် ဒီဘက်ပြန်ဝင်လာလိုက်နှင့် နိုင်ငံခြားကို ထွက်ချင်တိုင်းထွက်နေသည်။ သည်တင် နောက်ထက်အံ့ဩစရာ တစ်ခုတွေ့ပြန်သည်။ ဟိုဘက်က အရက်ကြိုက်သူ ယမကာလုလင်များက ဒီဘက်တွင် လာသောက်ကြကာ၊ ဒီဘက်က ဆေးသမားများက ဟိုဘက်တွင် သွားရှူကြ၊ သုံးကြသည်။ ဩော် ..သူ့ဥပဒေနှင့်သူကတော့ အဆင်တွေပြေကြပြန်သည်။ အဲ ..ဘယ်လိုကဲကဲ ညနေမမှောင်ခင်တော့ ဒီဘက်ပြန်ဝင်ကြရသည်။ မှောင်သွားလျှင် တမူးမြို့ထဲဘက်အဝင်တံခါး ပိတ်သည် ဟုဆိုသည်။

တမူးမြို့လေးသည် ညဘက်တွင် မီးတစ်ခါပဲ လာပြီး ခဏ ခဏ မလာတာကိုလဲ သာဂိ အံ့ဩရသည်။ ကြာကြာတော့ မအံ့ဩနိုင်။ သူနှင့် ကိုနေဇာ စကားကောင်းနေတုန်း ခရစ်စမတ် ကာရိုး သီချင်းလှည့်ဆိုသူတွေ ရောက်လာ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့ထဲက ဦးဆောင်လာသူ ဘုန်းတော်ကြီး ဆရာ ဦးထန်ခိုထန်း သည် ကိုနေဇာနှင့် ရင်းနီးသူဖြစ်၍ အလှူလာခံကြသည်။ တစ်ပျော်တစ်ပါး ချီးမွမ်းဖွယ် သီချင်းများကို သီဆိုကြသည်မှာ ကြည်နူးစရာ ဖြစ်၏။ သာဂိလဲ နားမလည်ပါပဲ လိုက်ဆိုမိသည်။

တစ်ချို့သီချင်းများသည် ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းများနှင့် အပျော်လိုက်ဆိုခဲ့ဖူးရာ မှတ်မိနေ၍လဲဖြစ်သည်။ ဦးထန်သည် သာဂိကို ခင်မင်သွားပုံရသည်။ သီချင်းဆိုချင်လိုက်ခဲ့ဟု ဆိုသည်။ သာဂိက ကိုနေဇာကို လှမ်းကြည့်မိတော့ သူက အနွေးထည်တောင် ဝတ်ပြီးချေပြီ။

သို့ဖြင့် သာဂိသည် ဒီဇင်ဘာည၏ နှင်းမှုန်များအောက်တွင် ကာရိုး အဖွဲ့လေးနှင့် အတူ သီချင်းများလိုက်ဆိုမိသည်။ သူတို့ အဖွဲ့လေးတွင် ဂစ်တာသမားလေးယောက် နှင့် အော်ဂင်သမား တစ်ယောက်ပါသည်။ အမှန်တော့ သာဂိသည် ဘယ်သီချင်းကိုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ရသူမဟုတ်။ မစ္စတာဘီးန်ကဲ့သို့ ဟာလေလုယာ ပိုဒ်ရောက်မှ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဝင်အော်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဒါကို မိန်းကလေးအဖွဲ့က တခိခိနှင့် ရယ်နေတတ်သည်။ သာဂိက မရှက်ပါ။ ညနေကတည်းက အချမ်းဒဏ် ကာကွယ်ရေး အစီစဉ်အဖြစ် သောက်ထားသော ဝီစကီတန်ခိုးက သူ့မျက်နှာကြီးကို တစ်ဟီးဟီး ဖြစ်နေစေသည်။ ထိုစဉ် သူသည် နာမည် တစ်ခုကို အမှတ်မဲ့ကြားမိသည်။ “အက်စ်တာ”ဟု ခေါ်သံဖြစ်သည်။

သာဂိ “အက်စ်တာ” ဆိုမှ ဂန့်ဂေါကကောင်မလေးတွေ ပေးလိုက်သော ဝက်ဝံရုပ်လေးကို သတိရသည်။ သူသည် အလည်လွှန်နေရင်း အဲဒါကို မေ့နေမိသည်။ ဒီကောင်မလေးက သူတို့ လက်ဆောင် ပေးခိုင်းလိုက်သော အက်စ်တာ ဆိုတာများလား။ သေချာအောင်မေးကြည့်ဖို့ ငေးကြည့်မိတော့ ထိုကောင်မလေးသည် သီချင်းစာအုပ်ကြည့်ကာ ဆိုနေရင်းမှ ဖျပ်ကနဲ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လှစ်ကနဲ ပြုံးပြရင်း ဆိုလက်စ သီချင်းကို ဆက်ဆိုသည်။ ခေါင်းစွပ် အနီရောင်လေးနှင့် မာဖလာ ပန်းရောင်လေးကြားထဲက မျက်နှာလေးသည် ဝင်းကနဲ လက်သွားသည်။ သီချင်းဆိုသောအခါ ခံတွင်းထဲမှ ထွက်လာသော အာငွေ့လေးတွေသည် တိမ်မျှင်တစနယ်ပင် ဖြစ်၏။ တိုင်းရင်းသူပီသစွာ ကျယ်သောပခုံးနှင့် ကားသော တင် လဲရှိသည်။ အရပ်ကလဲ သာဂိ မေးစေ့လောက်တောင် ရှိမည် ထင်သည်။ သူမ၏ အဖော်တွေမှာလည်း သူမအရပ်လောက် ရှိနေကြသည်။ လေကောင်း လေသန့်နှင့် လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များကြောင့် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ကျန်းမာ သန်စွမ်း တောင့်တင်းကြသည်။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် .. သွားတော့မယ် ... သူမသည် နှုတ်ဆက် သီချင်းကို သီဆိုပြီးသည်နှင့် မော့အကြည့် သူ့ကို ငေးမောနေသော သာဂိ မျက်ဝန်းတွေကိုတွေ့သွားသည်။ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်မသွားပါ။ ကြည်လင် ရှင်းသန့်သော အပြုံးလေးဖြင့် သာဂိကို ပြုံးပြသည်။ ကြည့်နေမိသော သာဂိသာ ရှက်သွားရသည်။ မျက်နှာကို ဟိုဘက် လှည့်ရမလို၊ ဒီဘက်ထားရမလို နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်အိမ် အကူးတွင် “Merry Christmas to you all ” ဟုအော်သူများထဲတွင် သာဂိ အသံသည် အကျယ်ဆုံးဖြစ်မည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်း အချိန်လင့်လာသလို အအေးဒဏ်သည် ပိုလို့ တိုးလာသည်။ သို့ရာတွင် သာဂိသည် ချမ်းဖို့မေ့နေသည်။ အချမ်းဒဏ်ကိုသာမက မိဖြူကို လည်းကောင်း၊ ငြိမ်းငြိမ်းကို လည်းကောင်း သာဂိသည် မေ့နေချေပြီ။

သူတို့ အဖွဲ့လေးကို ဆရာမ မိုင်ရင်ထွေးက သူမအိမ်တွင် ဆန်ပြုတ်ကျွေးမည်ဆိုကာ ခေါ်ဖိတ်သည်။ အဖွဲ့သားအားလုံး တစ်ပျော်တစ်ပါး လိုက်သွားကြသည်။ ဆန်ပြုတ်သည် သာဂိတို့ စားဖူးသည့် ဆန်ပြုတ်နှင့်

မတူချေ။ သူတို့က "ဘူကျင်" ဟုခေါ်သည်။ နွားနောက်သား အတုံးကြီးတွေနှင့် ဆန်ကို ရောကြိုချက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပူပူနွေးနွေးနှင့် စားလို့တော်တော်ကောင်းသည်။ အဲ ..မစားခင် ဦးထန်က သာဂိကို ခေါင်းရည် တစ်ဖူး လာပေးသေးသည်။ သာဂိ ငြင်းလိုက်သည်။ မသောက်ချင်လို့ မဟုတ်။ သူများဘာသာရေးပွဲတော်တွင် သောက်စားနေဖို့ မသင့်ဖူးထင်၍ ဖြစ်သည်။ စားအပြီးတွင် ဆရာမက သူတို့အဖွဲ့လေးကို
တောင်းဆိုသည်။ Silent Night, Holy Night သီချင်းနှင့် ချီးမြှင့်ဆုတောင်းပေးဖို့ ဖြစ်သည်။
မိန်းကလေးလေးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပိုဒ်စီ ဆိုကြသည်။
သာဂိသည် သိပ်နားမလည်သော်လည်း ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် သံစဉ်အောက်တွင် လုံးဝမျောပါ သွားသည်။ (အင်္ဂလိပ်ဖားရှင်း သီချင်း) ထိုအထဲတွင် အက်စ်တာ၏ အသံသည် အသာယာဆုံးဟု ထင်သည်။

နောက်တစ်နေ့ သာဂိသည် ကိုနေဇာနှင့် မလိုက်တော့။ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့လဲ စိတ်မဝင်စားတော့။ သူသည် ဝက်ဝံရုပ်လေး ပိုက်ရင်း ဦးထန်နေထိုင်ရာ ဘုရားကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ဦးထန်က လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုသည်။ သူက ဂန့်ဂေါက ကောင်မလေးတွေ ပေးလိုက်သော လိပ်စာကို ပြကာ အက်စ်တာ ထံသွားချင်သည်ဟု ဆိုတော့ ဦးထန်က ခဏကြာလျှင် လာလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ သာဂိ သိပ်ကြာကြာတော့ မစောင့်လိုက်ရပါ။ နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် သူမ ရောက်လာသည်။ မနေ့ညက အနွေးထည်ကြီးဝတ်ထား၍ ဖုံးကွယ်နေသာ အလှတရားများသည် ယခုလို ကိုယ်ကြပ်အကျီလေးနှင့် ထမီ စကပ် လေးဝတ်ထားသောအခါ ဘွားကနဲ ထွက်ပေါ်လာကြသည့် အလား သူမသည် ခပ်ယဉ်ယဉ်လေး လှနေသည်။ သာဂိက သူမ သူငယ်ချင်းတွေ ပေးလိုက်သော ဝက်ဝံရုပ်လေးကို ပေးလိုက်သောအခါ သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ပျော်နေသည်။ သူမကို ကြည့်ရင်း သာဂိလဲ ပျော်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် သာဂိကို ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် သူမတို့မြို့လေး၏ နာမည်ကျော် ချစ်တီး ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းလိုက်ကျွေးသည်။ သူမတွင် အိန္ဒိယလုပ် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးပါလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဆိုင်ကယ်ကို သာဂိက မောင်းပြီး သူမက နောက်မှာထိုင်သည်။ လမ်းကြောင်း သိပ်မသိသော သာဂိက ခဏခဏ လမ်းမှားမလို ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဘရိတ် ခဏခဏ နင်းရသည်။ နင်းလိုက်တိုင်း အိကနဲ ယိုင်ဆင်းလာသော သူမကိုယ်လုံးအိအိလေးသည် သာဂိရင်ကို နွေးကနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိသည် လမ်းမမှားပဲလဲ ဘရိတ်ကို နင်းချင်နေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ခရစ္စမတ်ရက်တိုင်သည် အထိ သာဂိသည် အက်စ်စတာတို့နှင့် သီချင်းလိုက်ဆိုဖြစ်သည်။ ဆိုနေကျလာသောအခါ သီချင်းတွေကို အလိုက်ရလာသလို အက်စ်စတာနှင့်လဲ ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုလာသည်။ ခုဆိုလျှင် သူသည် အက်စ်စတာနှင့် သီချင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ထဲကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ကြည့်ပြီး သီချင်းဆိုနေပြီ ဖြစ်သည်။ " ဤအိမ်ပေါ်မှာ ကောင်းချီး မင်္ဂလာ(ရောက်စေသော်ဝ်)၂ " ဒီလိုသီချင်းမျိုး ဆိုလျှင်ကား သာဂိ စာအုပ်ကြည့်စရာ မလိုတော့ အက်စ်စတာ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး အလွတ်ဆိုနိုင် နေချေပြီ။ ထိုအခါ အက်စတာက သီချင်းဆိုနေရင်း တန်းလန်း သာဂိကို ပြုံး၍ ကြည့်နေတတ်သည်။ ထိုအပြုံးလေး၏ အောက်တွင် သာဂိသည် အိမ်ပြန်ဖို့ကို မေ့နေတတ်သည်။

ခရစ္စမတ်ပြီးသည် အထိ သာဂိသည် အက်စ်စတာနှင့် တစ်တွဲတွဲ ရှိနေသည်။ ခရစ္စမတ်ပြီးသည့် ၂၆ ရက်နေ့တွင် သာဂိသည် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ကို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အက်စတာထံသို့ ဘယ်လိုအကြောင်းရှာပြီး သွားရမည်နည်း။ နောက်ဆုံး ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် အလည်လာတယ်ဆိုကာ သွားတွေ့သည်။ အက်စ်တာ မိဘများက နန့်ဖာလုံဈေးထဲတွင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများရောင်းသည်။ မနက်ကတည်းက ဈေးရောင်းထွက်သည်မှာ ညနေမိုးချုပ်သည် အထိဖြစ်သည်။ အက်စတာက တစ်ခါတလေ ဈေးထဲ လိုက်သွားတတ်သလို တစ်ခါတစ်လေ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်လျှောက်လည်တတ်သည်။ သာဂိ သွားလည်သော နေ့ကသူမသည် အိမ်မှာရှိနေသည်။

ပေါက်ကရတွေ ထိုင်ပြောကြရင်း သူမက ဆိုသည်။ ၃၁ ရက်နေ့ကျလျှင် နယူးယီးယားပါတီလုပ်ကြမည်။ မြို့ပြင်ကို ထွက်သည့် ကားလမ်းဘေးတွင် သူမတို့ အမျိုးတွေပိုင်သော ယာခင်းတွေရှိသည်။ ထိုယာခင်းတွေထဲတွင် မီးဖို ဖိုပြီး ပျော်ကြမည် လာခေါ်မည် ဟုပြောသည်။ သာဂိသည် ၃၁ ရက်နေ့ကို မြန်မြန် ရောက်ချင်နေမိသည်။ ၃၁ ရက်နေ့ ညနေခင်းကတည်းက သာဂိကို အက်စ်စတာက လာခေါ်သည်။ ကိုနေဇာက “ ဟေ့ ...ငါ့ရော မခေါ်ဘူးလား” ဟုနောက်သည်ကို သူမက နည်းနည်းမှ အားနာခြင်းမရှိပဲ “လူကြီးတွေ မခေါ်ဘူး”ဟု အတည်ပေါက် ပြန်ပြော၍ ကိုနေဇာ ပါးစပ်ကြီး ပြဲ ကျန်ခဲ့သည်။ သာဂိကတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ အားနာနာဖြင့် ကြည့်မိသော်လည်း ပြန်ဆင်းဖို့တော့ စိတ်မကူးချေ။ အက်စ်တာတို့ စတည်းချမည့် နေရာလေးသည် ကားလမ်းဘေးမှ အနည်းငယ် အထဲဝင်ရသည်။ ကျယ်ပြန့် ပြန့်ပြူးသော ယာခင်းများကြားတွင် သစ်ပင် အုပ်တွေက ဟိုတစ်နေရာ၊ ဒီတစ်နေရာ ရှိနေသည်။ ထိုသစ်ပင်တွေကြားထဲတွင် ယာစောင့်တဲလေးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုအထဲက တစ်ခုသော တဲလေးသည် သာဂိတို့ စခန်းချမည့် နေရာဖြစ်သည်။ သူမသည် စောင်ထုပ်ကြီးကို ပိုက်ရင်း ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ထိုင်ကာ ဟိုဟာက ဘာအခင်း၊ ဒီဟာက ဘာအခင်းနှင့် သာဂိကို ရှင်းပြနေသည်။ တဲအိမ်လေးဘေးသို့ ဆိုင်ကယ် ထိုးရပ်လိုက်သော အခါ ရောက်နှင့်နေသူများက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ မျက်နှာစိမ်းများတော့ မဟုတ်။ ကာရိုးသီချင်းဆိုစဉ်က ဆုံဖူးကြသူများချည်းသာ။ တစ်ချို့က မီးဖို ဖိုရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ တစ်ချို့က တဲအိမ်လေးနောက်တွင် စားစရာများ ပြင်ဆင်နေသည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်း မှောင်လာသောအခါ မီးဖိုကြီးကို စတင်ဖိုလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ထိုမီးဖိုကြီးကို ဝိုင်းပတ်ကာ ထိုင်ကြသည်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ခြားစီတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်စီ ထိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သာဂိက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘယ်မှာ ထိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၍ အက်စ်စတာက လက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ ထိုင်ခိုင်းတော့မှ ကမန်းကတမ်း ထိုင်ချရသည်။ အချမ်းဒဏ်ကာကွယ်ရန် အတွက် ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်လာမိ၍ထိုင်ရတာ နည်းနည်းတော့ ခက်သည်။ အကြာကြီးတော့ မဟုတ်။ တစ်ယောက် တစ်လှည့်နှင့် လက်ဆင့်ကမ်းလာသော ခေါင်ရည်ကို နစ်ကြိုက်မျှ စုပ်ပြီးချိန်တွင် သာဂိ နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေလာသည်။

ထို့အတူ အက်စ်တာ ၏ မျက်နှာလေးသည်လည်း ပန်းရောင်သန်းလာသည်။ မီးဖိုက မီးရောင်ကြောင့်လား၊ ခေါင်ရည်တန်ခိုးလား၊ ပခုံးစွန်းချင်း ထိနေလို့လားအက်စ်တာ ...။ သာဂိသည် ဂစ်တာသံကို လက်ခုပ်တီး၍ စည်းလိုက်ရင်း ယိမ်းနွဲ့ ပျော်ရွှင်နေသော သူမကို ကြည့်ကာ သွေးတွေ နွေးလာသည်။ သီချင်းတွေ အမျိုးမျိုး

ပြောင်းသွားသလို ခေါင်အိုးတွေလည်း အလွတ်တွေ များလာသည်။ အက်စ်တာသည် သူ့လက်မောင်းကို မှီနွဲ့ရင်း သီချင်းကို တိုးတိုးလေး လိုက်ဆိုနေသည်။ ထိုစဉ် မြောက်ပြန်လေက သုတ်ကနဲ တစ်ချက် တိုးဝှေ့သွားရာ သူမပခုံးလေးကြုံ၍ သူ့လက်မောင်းကို တိုးဖက်သည်။ သာဂိ သူမလက်လေးတွေကို ဖြေထုတ်လိုက်တော့ သူမက မော့ကြည့်သည်။ သာဂိက ဂျာကင်ဇစ်ကို ဖြုတ်၍ဆွဲဟလိုက်ကာ သူမကို ဂျာကင် တစ်ခြမ်းနှင့် ထွေးပွေ့ရင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမက ကျေနပ်သလို ပြုံးရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် မှီနွဲ့ကာနေသည်။ သာဂိ ဂျာကင်ဇစ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ အေးစက်သော လေသည် သာဂိရင်ကို ကျီစားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူမကိုယ်လေးက နံပါးကို မှီတွယ်လာသောအခါ သာဂိ ရင်သည် နွေးထွေးလာပြန်သည်။ သာဂိ သူမနှင့်သာ ဆိုလျှင် အာတိတ်စက်ဝိုင်းတောင် ဂျာကင်မပါပဲ သွားရဲဝံ့သည်။

သာဂိသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ ..အလို .. ဂစ်တာတီးနေသူ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့် လူလေးငါးယောက်မှ လွဲ၍ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိတော့။ ဂစ်တာတီးသူသည် ယမကာနှင့် အနုပညာကလွဲပြီးကျန်တာကို အာရုံလာပုံမပေါ်။ သူတို့ ချင်းတိုင်းရင်းသား သီချင်းများကို တိုးတိုးလေး ညည်းရင်းတီးခတ်နေသည်။ ဘေးကလူတွေက ခေါင်အိုးတွေနှင့် စည်းလိုက်နေကြသည်။ သာဂိ သူမဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမက သူ့ကို မော့မော့လေး ကြည့်နေသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက မဟ တဟ။ ဆေးဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေသည် မီးရောင်အောက်တွင် စိုဝင်း နေသည်။ သာဂိ ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ သူမက ချက်ချင်း တုန့်ပြန်၏။ သာဂိက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ငုံနမ်းခြင်းအား သူမက သာဂိ အထက်နှုတ်ခမ်းကို စုပ်နမ်းခြင်းဖြင့် တုန့်ပြန်သည်။ သာဂိ အံ့သြသွားသလို ရင်ခုန်နှုန်းတွေလည်း မြင့်လာသည်။ သူမကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး အတင်းနမ်းတော့မည် ဟန်ပြင်စဉ် သူမကပြောသည်။

"ကို ... ဟိုဘက်ကို သွားရအောင်"

သာဂိသည် သူမလက်ကလေးကို ဆွဲ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သစ်ပင်တွေ အောက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နှင်းမှုန်လေးတွေပါဝင်နေသော လေသရမ်းသည် အခွင့်ရေးရသည်နှင့် သူတို့ကို ကလူကျီဆယ်တော့သည်။ အက်စ်စတာက သာဂိဘယ်လက်မောင်းကို ယီးလေးခိုမတတ် ဖက်ထားရာ သာဂိလက်မောင်း တစ်ခုလုံးသည် သူ့ရင်ခွင်ကြားတွင် နစ်မြုပ်နေသည်။ သာဂိတို့ အပင်ကြီးနားရောက်တော့ သူတို့ထက် ဦးနေသူတွေ ရှိနေချေပြီ။ အပင်ကြီးခြေရင်းနားတွင် ပူးကပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်တွေကို ယိုးတိုးရိပ်တိပ်တွေ့ရသည်။ သာဂိခေါင်းကုပ်သည်။ ဘယ်နေရာ သွားရမည် မသိတော့။

ထိုစဉ် အက်စတာက သာဂိလက်ကို ဆွဲ၍ တစ်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ဪ.. သိပြီ။ အဲဒီဘက်တွင် ချောင်းကောလေး ရှိကြောင်း သာဂိ ညနေက တွေ့ထားသည်။ အက်စ်စတာသည် သာဂိလက်ကို ဆွဲခေါ်လာရင်း ချောင်းကောလေး၏ သဲနုန်းတွေပေါ် အရောက်၌ သာဂိလက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိဘက်ကို တစ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်ရင်း မော့ကြည့်သည်။ သာဂိ သူမကို ထွေးဖက်လိုက်ပြီး ပါးချင်းအပ်လိုက်သည်။ သူမ ပါးလေးတွေသည် အအေးဒဏ်ကြောင့် ထင်သည် အေးစက်စက်လေး

ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ရင်ခွင်ကတော့မူ နွေးထွေးလွန်းလှသည်။ ချောင်းကောလေး၏ လက်ကျန်ရေ အိုင်လေးတွေထဲမှ ထွက်လာသော ဖြူလွှလွှ အငွေ့တစ်ချို့နှင့် လေထဲတွင် ဝေ့ဝဲ လှုပ်ရှားနေသော မြူနှင်းမှုန်တစ်ချို့တို့သည် သာဂိကို နတ်ဘုံနတ်နန်း တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားစေသည့် အလား အထင်မြင် ရောက်နေစေသည်။ သာဂိသည် ဒီအတိုင်းလေးငြိမ်နေမိရင်း အနောက်မြောက်ပိုင်းဒေသ၏ ဆောင်းတွင်းကို နွေးထွေးစွာ ခံစားနေမိသည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။တစ်ချက်ချက် ပေါ်လာသော လေတိုးသံ သဲ့သဲ့မှ တစ်ပါး အရာအားလုံးသည် ငြိမ်းချမ်းစွာ တည်ရှိနေကြသည်။ ကောင်းကင်ပြင်က လမင်းသော်တာနှင့် ကြယ်ညီနောင်တစ်စုတို့သည် သာဂိတို့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ကာ ချောင်းကြည့်နေသည်။

ခေါင်းစွပ်စွပ်ဖို့ မေ့လာမိသော သူ့နားရွက်တွေကတော့ ထုံကျင် အေးစက်နေပြီ ဖြစ်၏။ သာဂိက သူမကို ပြန်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် သာဂိ ပခုံးပေါ်တွင် မှေးနေရာမှ မျက်တောင်လေး တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်ခတ်၍ သာဂိကို ပြန်ကြည့်သည်။ သာဂိ သူမကို နမ်းမည့်ဟန် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်စဉ် သူမကအရင် ခြေဖျားလေး ထောက်၍ သာဂိ နှုတ်ခမ်းတွေကို လာနမ်းသည်။ သူမ နမ်းပုံက တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သာဂိနှုတ်ခမ်းသားတွေကို ငုံရင်း လျှာလေးနှင့် လာလာ ထိကစားခြင်း ဖြစ်သည်။ အေးစက်စက် ဖြစ်နေသော သာဂိနှုတ်ခမ်းတွေ နွေးထွေးလာသလို တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေပါ ဆူတက်လာသည်။ သာဂိ သူမကို ဖက်ပွေ့ကာ သဲပြင်ပေါ် လှဲချမည့် ဟန်ပြင်စဉ် သူမက သာဂိကို တားသည်။ ပြီးတော့ လည်ပင်းက မာဖလာလေးကို ချွတ်ကာ သဲပြင်ပေါ်ခင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မာဖလာပေါ် ခေါင်းတင်ကာ လှဲလိုက်သည်။ သြော်.. ဆံပင်တွေထဲ သဲဝင်မည် စိုးရိမ်၍ ထင်သည်။ သာဂိ ဂျာကင်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ ခေါင်းလေးအောက်တွင် ခင်းပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူမ ကိုယ်လေးပေါ်တက်ခွရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို နမ်းလိုက်သည်။ လက်က သူမ ဆွယ်တာ အောက်မှ လျှို၍ နို့အုံလေးတွေကို လိုက်ရှာရင်း စမ်းတော့ သူမဆီက "အရှီ..... ...စီးးးး" ဆိုသော အသံလေး ထွက်လာသည်။ သူတို့ ချင်းမလေးတွေသည် ယောင်လျှင် "အရှီ၊ အရှီ" ဟုယောင်တတ်သည်။ ယခု သာဂိလက်တွေက အေးစက်နေ၍ သူမ ရင်တွင်းသားလေးတွေနှင့်ထိသော အခါ အအေးဓာတ်ကြောင့် ယောင်အော်ခြင်း ဖြစ်မည်။ သာဂိလက်ကတော့ လုံးဝကြီးကို နွေးထွေးသွားသည်။ ခဏကြာမှ ထိကိုင်မိသည်နှင့်ပင် သူမနို့အုံလေးတွေ တင်းလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သာဂိ သတိပြုမိသည်။ သာဂိ ဘောင်းဘီကို ခက်ခက်ခဲခဲ လက်တစ်ဘက်ထဲနှင့် ရအောင် လျှောချသည်။ ပြီးတော့ သူမ ထမီကို အောက်ကနေလှန်ရင်း ပေါင်သားလေးတွေကို ပွတ်တော့ အောက်တွင် ဘောင်းဘီ တစ်ထပ် ရှိနေသေးတာ တွေ့ရသည်။ ထရပ်စု အမျိုးအစား ဘောင်းဘီ ဖြစ်၍ ဒူးခေါင်းလောက်သာရှိသည်မို့ သာဂိသတိမထား မိခြင်းဖြစ်သည်။

သာဂိက ထိုဘောင်းဘီလေးကို ဆွဲချွတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူမက "မချွတ်နှင့်၊ အေးတယ်"ဟု ပြောရင်း ရုန်းသည်။ သာဂိ ဒုက္ခရောက်ချေပြီ။ ဘောင်းဘီကို ဘယ်လိုမှ ချွတ်လို့မရ။ ယောက်ကျားအားနှင့် အတင်းချွတ်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်သော်လည်း အဲလိုကြီးလဲ မလုပ်ချင်။ မချွတ်ပြန်လျှင် လည်း ခရီးဆုံးရောက်ဖို့

ဘယ်ပုံနှင့် သွားမည်နည်း။ သာဂိ ခေါင်းတွေ ကုပ်မိသည်။ သူမကတော့ အောက်မှာ ပြုံးစိစိနှင့် သာဂိကို ကြည့်နေသည်။ သာဂိ စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။ "နေနှင့်ဦး၊ ကလိပြီး ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ဦးမယ်" ဟုတွေးကာ ဆွယ်တာလေးကို လှန်ပြီး ဗိုက်သားလေးတွေကို နမ်းစုပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ ခါးလေးကော့ပြီး ထွန့်ထွန့်လူးရင်း တစ်ခစ်ခစ်နှင့် ရယ်သည်။ လက်တွေကက သူမ ပေါင်အတွင်းသားလေး တွေတစ်လျှောက် ပွတ်သပ်ရင်း ခွဆုံသို့ ရောက်လာသည်။ အဲတော့မှ သာဂိ အံ့သြရသည်။ သူက ဒ့ါကြောင့် မချွတ်နှင့် ပြောတာကိုးဟု ခုမှ သဘောပေါက်ရသည်။

သူမသည် ဘောင်းဘီကို ခွဆုံနေရာတွင် အပေါက်ဖောက်ထားသည်။ သာဂိအချိန်ဆိုင်းမနေတော့။ ဘောင်းဘီကို အောက်လျှောထားတာ နည်းနည်းကြာလာ၍ တင်ပါးတွေတောင် အေးစက်စက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ သာဂိ လိင်တံကို ကိုင်ကာ သူမ ဖောက်ထားသော အပေါက်ထဲ ရှာဖွေထိုးထည့်လိုက်သည်။ ရသည်။ ဖောက်ထားသော အပေါက်က ဟိုအပေါက်နှင့် ကွက်တိဖောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပထမတစ်ပေါက် ဝင်သည်နှင့် နောက်တစ်ပေါက်က အော်တို အလိုလို လျှောကနဲ . ...အဲ ..လျှောကနဲ မဖြစ်။ ထိပ်ဝမှာကွမ်းသီးခေါင်း ပင်မမြုပ်သေး။ အထဲက တစ်စုံတစ်ရာသည် သာဂိ အောက်ငယ်ထိပ်ကို လာဖိထားသည်။ ရှေ့ဆက်တိုးရမှာတောင် ခပ်ခက်ခက်ဖြစ်၏။ အထဲက တစ်စုံတစ်ရာသည် ငြိမ်းငြိမ်းတုန်းက ဟာမျိုးနှင့် မတူချေ။ သူက အထဲကနေ ကာနေတာမျိုး မဟုတ်။ ဆို့နေတာမျိုး မဟုတ်။ အပေါ်က လာဖိထားတာ ဖြစ်သည်။ သာဂိ အဲဒါကို ကျော်ဖို့ အတန်ငယ် အားစိုက်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခုနှင့် ထပ်ဆုံပြန်၏။ ပထမဂိတ်ကို ကျော်လာ၍ ကျိန်းကနဲ ဖြစ်သွားတာပင် မပျောက်သေး။ နောက်တစ်ဂိတ် နှင့် ဆုံပြန်၏။ သာဂိသည် ခြောက်လက်မခန့် ခရီးကို အံကြိတ် လက်သီးဆုပ်ပြီး မနည်းကျော်ဖြတ်ရသည်။ အဆုံး ပန်းတိုင်ရောက်၍ ဆီးခုံ ချင်းထိသွားတော့မှ "ဟား" ကနဲ ရေရွတ်ရင်း သူမ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် မှောက်ရင်း ခဏ အနားယူနေမိသည်။

သူမသည် သာဂိ မျက်နှာကို လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကိုင်ကာ သာဂိ နှုတ်ခမ်းသား တစ်ခုလုံးကို ငုံခဲလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အောက်ပိုင်းက .. အောက်ပိုင်းက သူမ၏ အတွင်းသားတွေသည် စည်းချက်ကျကျ လှိုင်းထသလို တစ်ရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားလာနေသည်။ သာဂိ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ သူမ လက်နှင့် ကိုင်လိုက်တာလား။ မဟုတ်။ သူမ လက်များသည် သာဂိမျက်နှာပေါ်မှာ ရှိသည်။ သာဂိ ပဲ လှုပ်မိသလား .. မဟုတ်။ ခုနက နည်းနည်း ကျိန်းသွား၍ ခဏ မှိန်းနေမိစဉ် လုံးဝမလှုပ်။ ဒါဖြင့် .. သူမ အတွင်းသားတွေက လှုပ်တာပေ့ါ။ မှန်သည်။ သာဂိ ဝင်္ကလည်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ လိင်တံကို အက်စ်တာ့ အတွင်းသားတွေက ဖျစ်ညှစ်တစ်လှည့်၊ ညှစ်တာ တစ်ခါ၊ လျှော့တာ တစ်မျိုးနှင့် ဆော့ချင်တိုင်း ဆော့နေရာ သာဂိ တစ်ရှိုးရှိုး ... တစ်အားအား နှင့် အော်လိုက်ချင်သည်။ အော်လို့မရ ။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေသည် ဖွင့်လိုပင် မရအောင် အက်စ်တာ ခံတွင်းထဲမှာ ရောက်နေကြသည်။ သာဂိ လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတော့သည်။ အက်စ်တာ့ ပေါင်လုံးကြီးတွေကို ဆွဲမလိုက်ကာ အတင်း နင်းဆောင့်မိခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဒါတောင် သိပ်ကြာကြာတော့မဟုတ်။ လေး၊ ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် သာဂိပြီးသွားသည်။ ပြီးနေစဉ်မှာ မချိမဆန့် တစ်ချက် ခံလိုက်ရသေးသည်။ သာဂိ လိင်တံက အရည်တွေ ထွက်နေစဉ် သူမက ပွစိပွစိ လုပ်ကာ

အတင်းရှုံ့ပြီး ဆွဲစုပ်ထား၍ သာဂိ ကိုယ်ထဲက သွေးတွေပါ ထွက်ကရော ထင်ရအောင် သုတ်ရည်တွေ တစ်စက် မကျန် ထွက်ကုန်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိသည် မောဟိုက်စွာ သူမဘေးတွင် လှဲလိုက်ရင်း သူမကိုယ်လေးကို ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ သူမက သာဂိ ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ကလေးတစ်ဦးကို ထွေးဖက်သလို ထွေးဖက်ထားသည်။ ထို့နောက် သာဂိသည် မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည် ထင်သည်။ ၁၂ နာရီ ထိုးတော့မယ်ဟေ့ .. လာကြ ... လာကြ ..ဆိုသော အသံကိုကြားရတော့မှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

သာဂိ နှင့် အက်စ်စတာသည် ကမန်းကတမ်း ထပြီးကိုယ့်အဝတ်ကိုယ် ပြုပြင်ကြရသည်။ ဘောင်းဘီကြီး ကျွတ်ရင်း မေ့ကနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသော သာဂိ တင်ပါးတွေကား ထုံနေချေပြီ။ ကိစ္စမရှိ၊ နလုံးသားက နွေးထွေးဆဲ ဖြစ်သည်။ သာဂိတို့ Happy New Year ကို အားပါးတရ အော်ဟစ်ရင်း ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ ဘေးနားက တဲအိမ်လေးထဲတွင် စုပေါင်းပြီး ကွေးသည်။ သာဂိကို အက်စ်စတာက သိုးမွှေးစောင်ကြီး တစ်ထည်ပေးသည်။ သာဂိက စောင်လာပေးသော လက်ကလေးတွေကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်တော့ သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း "ခဏနေမှ လာခဲ့မယ်" ဟုတိုးတိုးလေး ပြောသည်။ သာဂိဘေးတွင် ကောင်လေးတစ်ချို့ လှဲနေကြပြီ။ သူတို့ စောင်တွေကလဲ နှစ်ယောက်ခြုံ စောင်များချည်းသာ ဖြစ်သည်။ မီးဖိုကြီးက အလင်းရောင်များသည် တစ်ဖြေးဖြေး လျော့ပါးလာနေသည်။ တစ်ချို့ကတော့ အိမ်ပြန်ကြပုံ ပေါ်သည်။ ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးရင်း အားလုံးကိုအော်ဟစ် နူတ်ဆက်နေသံ ကြားရသည်။ ထိုအသံတွေ တစ်ဖြည်းဖြည်းဝေး၍ တိုးတိတ်သွားချိန်တွင် သာဂိ စောင်ထဲကို တစ်စုံတစ်ယောက် တိုးဝင်လာတော့သည်။

နွေးထွေးနူးညံ့လှသော ရင်ခွင်တစ်ခုသည် သာဂိ၏ ဘယ်လက်မောင်းနှင့် ဘယ်ရင်အုံပေါ်လာပိသည်။ သာဂိ သူမကို ပြန်လည်ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမက ဝိုးတစ်ဝါးလေးတောင် မမြင်ရအောင် ပိန်းပိတ်နေသော အမှောင်ထုထဲတွင် သာဂိ မျက်နှာကို လက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် စမ်းပြီး ရှာဖွေသည်။ သို့ရာတွင် သာဂိက သူမထက် ဦးစွာ သူမနူတ်ခမ်းလေးတွေကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားသည်။ အပြန်အလှန် နမ်းကြရင်း သာဂိစိတ်တွေပါလာသည်။ မရတော့။ သူမပေါ်တက်ဖိလိုက်သည်။ သူမက လေသံလေးနှင့် ပြောသည်။

"လူတွေရှိတယ်..."
"ရှိ .. ရှိ ..."

သာဂိသည် နွားသိုးကြိုးပြတ်သည့်နှယ် ဖြစ်နေချေပြီ။ သူမက အစပိုင်း ငြင်းဆန်သေးသော်လည်း ခဏအကြာတွင်မူ လိုက်လျောလိုက်တာလား၊ စိတ်ပါလာတာလားတော့ မသိ။

"ဖွတ်ကြီးပဲ.. အဲဒါဆို ထ.. အိမ်သွားရအောင်" ဟုဆိုသည်။

သာဂိ ချက်ချင်းပင် လူးလဲထသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်လေး ချွတ်နင်းပြီး ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့ သွားသည်။ အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းပြီးကာမှ စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာကြသည်။ သူမသည် သာဂိ ဂျာကင် အောက်ထဲကနေ သာဂိခါးကို အားရပါးရ

ဖက်ထားသည်။

ထိုနေ့ညက သာဂိ အက်စ်စတာတို့ အိမ်မှာ အိပ်သည်။ အပေါ်ထပ်က သူမအခန်းထဲတွင် နွေးထွေးစွာ မွေးစက်ရင်း သုံးခါလောက် လုပ်ဖြစ်သေးသည်။ သူမ၏ ပစ္စည်းကား သာဂိအတွက် အံ့သြဖွယ်ရာ အတိဖြစ်ချေသည်။ သာဂိ အရမ်းကို ကြိုက်နေမိသည်။ သူမ နည်းနည်းလေး လူးလွန့်မိ၍ သာဂိ နိုးလာသည်နှင့် တစ်ခါ လုပ်ဖြစ်နေသောအခါ နောက်ဆို သူမသည် ရင်ခွင်ထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ ခွေနေတော့သည်။ မနက် လေးနာရီခန့်တွင်မူ သူမက သာဂိကို အတင်းနှိုး၍ ပြန်တော့ဟု ပြောသည်။ ဆိုင်ကယ်ယူသွား မနက်ကျမှ လာပေးဟုဆိုသည်။ သာဂိ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တစ်ချီ ဆွဲဖို့ ကြံသေးရာ သူမက အတင်းတွန်းလွှတ်ပြီး " နင်တို့ ..ဗမာတွေ ဆိုးကို ဆိုးတယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လာနော် ၊ အမေတို့ သိသွားမယ်၊ ပြန်တော့" ဟုဆိုသည်။ ထိုအခါမှ သာဂိလဲ "မန်းထန်မော" ဆိုကာ ပြန်ခဲ့ရသည်။
(မန်းထန်မော=အိမ်မက်လှလှ မက်ပါစေ၊ ခွဲခွာခါနီး နှုတ်ဆက်စကား)

သာဂိ နိုးလာတော့ ကိုနေဇာကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ ကိုနေဇာက ပြုံးပြပြီး ညက အခြေအနေကို မေးသည်။ သာဂိသည် ကိုနေဇာ မမေးလဲ ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။ ညက သူ့လိင်တံကို ကစားချင်သလို ကစားထားခဲ့သော အက်စ်စတာ၏ ပစ္စည်း အကြောင်းလဲ သိချင်သည်။ သာဂိ ပြောပြ အပြီး ကိုနေဇာက ရှင်းပြသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

" ဒါက သူတို့ တိုင်းရင်းသူတွေရဲ့ အားသာချက်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဟိုးအရင်တုန်းက ဒီတောင်တန်း ဒေသတွေမှာ ဆေးဆရာတွေ၊ သမားတော်တွေ မရှိခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား။ သူတို့ မိန်းမတွေမှာလည်း ယောက်ျားတွေလို အူကျတတ်တဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်ဗျ။ တစ်ကယ်ပြောတာ။ တစ်ချို့ဆို အထဲကနေ လိပ်ခေါင်း ထွက်သလိုကို ပြူထွက်နေတာ။ အဲဒါကို သွားရင်း လာရင်း ပေါင်နှင့် တိုက်မိတဲ့ အခါ ပွန်းပြီး အနာဖြစ်၊ ပြည်တွေတည် တော့မှ ဆေးခန်းရောက်ကြရတာ။ တစ်ကယ်တော့ အဲဒါ အူကျတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားအိမ်ကျတာ၊ ဆီးအိမ်ကျတာ၊ အစာဟောင်း အိမ်ကျတာ အဲဒါမျိုးတွေ ဖြစ်တာလေ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျသလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီ တင်ပဆုံရိုးကွင်းထဲမှာ အင်္ဂါတွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ ပုံမှန် ရှိနေအောင် အထဲမှာရှိတဲ့ အရွတ်တွေ၊ အကြောတွေက ထိန်းပေးထားတာ။ အဲဒီ ထိန်းပေးထားတဲ့ ကောင်တွေ အားနည်းလာရင် ခုန ပြောသလို ဖြစ်တော့ တာပဲ။ အားနည်းရခြင်း ကလဲ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်တဲ့။ များသော အားဖြင့်တော့ လိင်ဆက်ဆံမှု များတာ၊ ကလေးတွေ တဖွတ်ဖွတ် မွေးတာ၊ နောက်ဆုံး အလေးပင် မတာ၊ ချောင်းဆိုးတာ၊ ရယ်တာကိုတောင် သတိမထားတတ်ရင် အဲဒီကောင်တွေကို အားနည်းစေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက တစ်ဘက်လှည့်နှင့် ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ မိန်းကလေးတွေ အားရပါးရ ရယ်တာကို တားမြစ်တာလေ။ တစ်ကယ်တော့ သူတို့က စေတနာနဲ့ပါဗျာ။ အဲ ..စကားက ဘယ်ရောက်သွား.. ဟုတ်ပြီ။ ဒီမှာက ဆေးဆရာတွေ မရှိတော့ သူတို့မှာက ကုဖို့ခက်တယ်လေ။ အဲတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကာကွယ်ကုသကြရတာပေ့ါ။

ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ စစချင်း ဆီးသွားနေရင်း ဆီးမကုန်ခင် ဆီးသွားတာကို ခဏ ရပ်အောင်

လုပ်ကြည့်တာပဲ။ ပြီးရင် ပြန်သွား။ ရပ်လိုက်၊ သွားလိုက်နှင့် ကြာလာတော့ ဘယ်နေရာကို ဘယ်လို ညှစ်ကျုံ့လိုက်ရင် ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိလာပါတယ်။ တစ်ခုပဲ သတိထားရမယ်တဲ့။ ပေါင်တွေ ခြေထောက်တွေ တောင့်ပြီး ညှစ်တာမျိုး မဖြစ်ရဘူး။ အသက်တွေ ဘာတွေ အောင့်ပြီး အတင်းကြီး ရှုံ့တာမျိုး မဖြစ်ရဘူး။ သက်သက်သာသာလေးပဲ ။ အဲ ခုန ဆီးသွားတာကို ရပ်တတ်ပြီဆိုရင်တော့ ပက်လက်အိပ်ရင်း စမ်းကြည့်၊ ထိုင်ပြီးတော့ စမ်းကြည့်၊ ဆီးသွားဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆီးသွားရင် ရပ်အောင် ညှစ်တဲ့ ဟာတွေကို ညှစ်ခိုင်းကြည့်တာ။ နောက်ဆိုရင် အချိန်မရွေးလုပ်နိုင်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်၊ တီဗွီ ကြည့်ရင်း ကလေးထိန်းရင်း ကျင့်နေလို့ရတယ်။ ညှစ်တဲ့ အချိန်ကိုတော့ တစ်ဖြေးဖြေး တိုးယူပေါ့။ စစချင်း နှစ်စက္ကန့်လောက်ကနေ ကြာနိုင်သလောက် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျား အက်စ်စတာဆို နာရီဝက်လောက်တောင် ညှစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား..ဟားဟား ။ ဒီလိုကျင့်တာ ဘာကောင်းသလဲ ဆိုတော့ ခုနပြောတဲ့ ရောဂါတွေ ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း အရမ်းကို နည်းသွားမယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ့် လင်သားက အပျိုတွေနှင့်တောင် ကိုယ့်ကို လဲနိုင်မှာ မဟုတ်တော့တဲ့ အကျိုးရမယ်။ အပြင်ထွက်ထွက်ပြီး အသစ်မြည်းချင်တဲ့ ဒင်းတို့ကို ကောင်းကောင်း နှိပ်ကွပ်လို့ရတာပေါ့ဗျာ။ ခု ခင်ဗျားတောင် အဲလို ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဟဲဟဲဟဲ..”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ.. ကျွန်တော် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဒီလောက်ကောင်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးဘူး။ ငြိမ်းငြိမ်း အကြောင်း အစ်ကို သိပါတယ်။ သူနှင့်တောင် ဒီလောက် မကောင်းဘူးဗျ။ ခုဟာက တော်တော် မိုက်တာ”

“ဟားဟားဟား ..အဲဒီတော့လဲ ရိုတ်စပီးယားကြီး ပြောသလို သူမရဲ့ ပေါင်ကြားမှာပဲ သေသွားပါစေ၊ ငါဟာ သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ သတို့သားလို သတ္တိရှိရှိနှင့် သေသွားမယ် လို့သာ ကြုံးဝါးလိုက်ပေါ့ဗျာ။ အဲ.. ဒါနှင့် ခင်ဗျား တစ်ခုတော့ သတိထားနော်။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာ မတူကြဘူး။”

သာဂိသည် ကိုနေဇာ့စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့။ အက်စ်တာထံသို့ သွားချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူက အယူသည်းလှသူ မဟုတ်၍လည်း ထိုကိစ္စကို သိပ်မစိုးရိမ်။ အက်စ်တာတို့ အိမ်ရောက်သောအခါ အက်စ်တာကို မနည်းခေါ်ယူရသည်။ သူမက အိပ်နေ၍ဖြစ်သည်။ သူမ မိဘတွေကတော့ နန့်ဖာလုံဈေးသို့ ဈေးရောင်းထွက်သွားကြပြီ။ သာဂိ သိပ်တွေးနေစရာ မလို။ သူမအိပ်ယာထဲတွင် ဝင်ကွေးလိုက်သည်။ တစ်ကယ်တော့ သူလဲ အိပ်ရေးဝသေးတာ မဟုတ်ချေ။ အိပ်မပျော်ခင် ခဏတာ ခွဲခွာရမှု အလွမ်းပြေ အဖြစ် တစ်ခါလောက် ချစ်လိုက် ကြသေးသည်။

သာဂိသည် ကိုနေဇာ အလုပ်လုပ်နေသည့်နှစ်ပတ်အတွင်း အက်စ်စတာ့အိမ်တွင်သာ အချိန်ကုန်နေသည်။ သူနှင့် အက်စ်စတာသည် ညဘက် အတူမနေရသည်မှ လွဲ၍နေ့ဘက် တစ်ချိန်လုံး လင်မယားလိုသာ နေကြသည်။ အတူစားသည်၊ အတူရေချိုးသည်၊ အတူတူ ချက်ပြုတ်ကြသည်၊ ပြီးတော့ အတူတူ ချစ်ကြသည်။ သာဂိ ပျော်နေပြန်ချေပြီ။ သို့ရာတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း မပျော်နိုင်ချေ။ သူ့ အပျော်တွေသည် ဘယ်တော့မှ တာရှည် မခံတတ်မှန်း သာဂိ ခံစားနေကြဖြစ်လာ၍ စိုးရိမ်နေမိသည်။

အက်စ်တာ့ကို ကြည့်ရတာတော့ ဘာမှုအပူအပင် မရှိသလို ပုံမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ်တွင်တော့ တစ်ကယ့်ကို ယုယုယယရှိသည်။ ခပ်ဝဲဝဲလေး ပြောသော မပီတပီ စကားသံလေးများအောက်တွင် သာဂိသည် ပျော်ဝင်နေပြန်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရွာသား ဖြစ်သည့် သူသည် အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ပြန်ရမည့်ရက်သည် သိပ်မကြာခင်တင် ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကိုနေဇာက အသိပေးလာသည်။ အလုပ်တွေပြီးပြီ။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာလျှင် ပြန်မည်ဟု ဆိုသည်။ သာဂိ အက်စ်စတာကို ခေါ်သွားချင်သည်။ သူ ငွေလဲရှာတတ်နေပြီ ၊ နောက်ပြီး မတွေ့တာကြာပြီ ဖြစ်သော အဖေနှင့် အမေတို့ဆီလည်း အလည်သွားရင်း သူမကို ခေါ်သွားချင်သည်။ အန်တီက မြို့နယ် ပညာရေးမှူးဖြစ်နေပြီဟု ကြားရသည်။ သူနှင့် အက်စ်တာကို အန်တီက မည်သို့ သဘောထားမည်နည်း။ သာဂိသည် အက်စ်တာကို လက်ထပ်ပြီး ခေါ်ယူသွားနိုင်ဖို့ သူ့မိဘတွေနှင့် ဆွေးနွေးရသည်။ သာဂိ ဘက်က လူကြီးကတော့ ကိုနေဇာပင်ဖြစ်သည်။ အက်စ်တာတို့ ဘက်တွင် သူ့မိဘများသာမက ဦးထန်ပါ ပါဝင်ဆွေးနွေးသည်။ အက်စ်စတာတို့ဘက်က တောင်းဆိုသည်မှာ မများလှပါ။ ခေတ်ဆန်သော အမြင်ကျယ်သည့် လူကြီးများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တင့်တင့်တယ်တယ် ဘုရားကျောင်း တွင် လက်ထပ်ပေးလျှင် ရပြီဟု ဆိုကြသည်။ စကားတတ်သလောက်၊ စပ်စုတတ်သော ကိုနေဇာကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲ၏ အစသည် စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းသည်။

ကိုနေဇာက အက်စ်တာတို့ အိမ်ဧည့်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားထဲမှ ပါးရဲထိုး အမျိုးသမီးပုံကို ညွှန်ပြ၍သူတို့က ဘာလို့ အဲလို ထိုးရတာလဲ ဟု စပ်စုသည်။ သာဂိ အားနာသွားမိသည်။ ကြားဖူးတာက မြန်မာ ဘုရင်တွေ ချင်းမလေးတွေကို တော်ကောက်မှာစိုး၍ ပါးရဲထိုးရသည်ဟု ကြားဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင် ဦးထန်က ရယ်၍ ပြောသည်။

"ဘယ် ဗမာ ဘုရင်မှ ဒီလို တောတောင်ထဲလာပြီး တော်ကောက်မနေပါဘူး၊ တစ်ကယ်လို့ တော်ကောက်လို့ ထိုးရတယ် ဆိုရင်တောင် အဆက်သွယ် ခက်ခဲတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ ဒီသတင်းပြန့်ဖို့ တစ်ကယ်ကို မလွယ်လှပါဘူး။ အဲဒါက ကိုလိုနီခေတ် နယ်ချဲ့တွေ သွေးခွဲ ရန်တိုက် ပေးတဲ့ စကားပါ။ တစ်ကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသမီးတွေ ပါးရဲထိုးတာက ဟိုး နတ်ကိုးကွယ်စဉ်တုန်းက နတ်ဆရာတွေရဲ့ အစီအရင် တစ်ခုပါ။ ပါးရဲကွက် မပြည့်ပဲ အိမ်ထောင်ပြုရင် နတ်က စိတ်ဆိုးတတ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ခုတော့ နတ်ကိုးကွယ်တာ နည်းသွားသလို ပါးရဲထိုးကြတာလည်း ပျောက်သလောက် ဖြစ်သွားပါပြီ "
ဟုဆိုသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပွဲ အကြောင်းရောက်သွားပြန်သည်။ ထုံးစံ အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မိန်းကလေး တန်ဖိုးအဖြစ် နွားနောက် ငါးကောင်နှင့် ရွှေနားကွင်း ဆယ်ကွင်း ချက်ချင်းပေးရမည် ဆိုသည်။ သာဂိ နည်းနည်း နင်သွားတာကို မြင်၍လား မသိ။ ခုခေတ်မှာတော့ ဒါတွေ အဓိကမထားတော့ပါ ဟု ဆက်ပြောသည်။ နောက် .. ပြောရင်း ဆိုရင်း သာဂိကို နှစ်ခြင်းဘယ်တော့ခံမလဲ ဟုမေးသည်။ သာဂိ

မဖြေတတ်တော့။ ကိုနေဇာကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုနေဇာက စကားကို လှည့်ပတ်ပြောသည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ချစ်ခြင်းသာ အဓိက ဖြစ်ပြီး ကိုးကွယ်မှုကို နားလည်မှုနှင့် ညှိနိုင်းကြမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဘာသာကို ကိုယ်အားပေးသလို၊ ကိုယ့်ယုံကြည်မှုကိုလည်း အားပေးစေချင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝေ့လည်လည် ဖြေပေးတော့ လူရှိုးကြီး ဦးထန်က သဘောကျပုံမရ။ မျက်မှောင်သာ ကုပ်သွားပြီး ဘာမှ မပြောတော့။

ဆွေးနွေးပွဲ၏ အရိပ်ယောင်သည် မုန်တိုင်း အစလို ချက်ခြင်းငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝုန်းကနဲ တိုက်ခတ်လိုက်သော လေပြင်းလို အက်စ်တာ့ ဖခင်၏ စကားတစ်ခွန်းက သာဂိရင်ကို ဝင်မွှေသွားသည်။

" ထမ်းပိုး မညီတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ကျုပ် သဘောမတူနိုင်ဘူး "

အက်စ်တာကို သူ့မိခင်က အိမ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ အက်စ်တာသည် ထိုင်ရာမှ အထ သာဂိ မျက်ဝန်းတွေကို တစ်မျိုးလေး စိုက်ကြည့်သွားသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေက သာဂိကို တစ်ခုခု ရွေးချယ်ဖို့ တောင်းပန်နေသည် ထင်သည်။ ကိုနေဇာက သာဂိကို ရွှေဘုံသာ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သာဂိ စိတ်သည် ဆည်းလည်း သံလေးများအောက်တွင် အနည်းငယ်တော့ တည်ငြိမ်မှုရလာသည်။ ကိုနေဇာက သာဂိကို စကားလုံးအေးအေးလေးများနှင့် တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

" ခင်ဗျား .. စဉ်းစားပါ၊ ကိုသာဂိ။ လတ်တလော ချက်ချင်းကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနှင့်ဦး။ ဘယ်ဘာသာတရားကိုမှ ကျွန်တော် မကောင်းမပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာကိုမှ ကောင်းပါတယ်လို့လဲ အမွှန်း မတင်ချင်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား မိဘတွေက မွေးထုတ်လိုက်ပေးတဲ့လူ၊ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ အတိုင်း ခင်ဗျား လိုက်ကိုးကွယ်ရတာပဲ။ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ။ အကျိုးကျေးဇူးတွေ၊ နောင်ဘဝတွေ အသာထားဦးဗျာ။ အကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ ဘာသာ ပြောင်းလိုက်မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား မိဘတွေ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရမယ် ထင်သလဲ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကို တစ်သက်လုံး ပြုစု ထိန်းကျောင်းလာတဲ့ ခင်ဗျား အဒေါ် .. သူ ရော ဘယ်လို ခံစားရမလဲ။ တွေးကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဘယ်နှစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲကြမလဲ။ တစ်နံ့နံ့နှင့် သူတို့ရင်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေမယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျား .. ကိုရင်စည်းဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ တုန်းက သူတို့တွေ ဘယ်လောက် ပျော်တယ် ဆိုတာကို ပြန်မြင်ယောင် ကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားလဲသင့်သလား၊ သေချာ စဉ်းစားပါ .. ကိုသာဂိ "

သာဂိ ပြူတင်းပေါက်ကနေ အောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တိမ်မျှင်စတွေကြားက ကလေးမြို့လေးသည် မှုန်ပျပျသာ မြင်ရတော့သည်။ အက်စ်စတာ ရှိသည့် တမူးကိုကား မြင်ပင်မမြင်ရတော့။ သာဂိ ရင်ထဲက လေပူကြီးကို "ဖူး" ကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ပေါ့မသွားချေ။ လေယာဉ်ထဲက အဲကွန်းသည် သာဂိ ရင်ကို အေးအောင် မတတ်နိုင်။ သာဂိ လေယာဉ်စီး၍ ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြည်မှာ နေချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ဒေါ်လေး ကို ဝင်တွေ့ပြီးသည်နှင့် ရွာကို ပြန်မယ် စိတ်ကူးသည်။ ပြည်က လက်ကျန် ပစ္စည်းတွေကို ကိုထွန်းနိုင်နှင့် လွှဲလိုက်သည်။ သူက ဈေးဖြတ်ပြီး ရှီးမဘဏ်ကို

လွှဲပေးလိုက်မည်ဆိုသည်။

သာဂိ နည်းနည်းတော့ အတွေ့ကြုံရှိလာပြီ ဆိုရမည်။ အက်စ်စတာကို သတိရသည်မှ လွဲ၍ မိဖြူနှင့် တုန်းကလောက်၊ ငြိမ်းငြိမ်းနှင့် တုန်းကလောက် ခံစားရခြင်း မရှိတော့။ ဒါပေမယ့် သက်ပြင်းချရင်း ကိုယ့်လက်ဖဝါးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ (ဦး)စိုင်းထီးဆိုင် သီချင်းထဲကလို နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းများ ပါနေသလားဟု ရှာနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းတော့ မတွေ့ သူ့နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် အနားစတွေ ဖွာနေသော အုန်းဆံကြိုးကဲ့သို့ ဖွာလန်ကျဲ နေသည်မှာ ကပ်ကျေးနှင့်သာ ညှပ်ပစ်ချင်စရာ ဖြစ်၏။ သာဂိ ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ ဒေါ်လေးရှိရာသို့ လိုက်သွားသည်။ ဒေါ်လေးသည် အရင်အတိုင်းပင် သာဂိကို ဆီးကြိုသည်။ ဒေါ်လေးသည် ဝဝဖိုင့်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ ဆီဦးထောပတ်တွေ အစားများသွားသည် ထင်သည်။ သူ့ ဗိုက်ကြီးနှင့် လက်မောင်းလုံးလုံးကြီးတွေသည် ဦးလေးတစ်ကိုယ်စာလောက် ရှိသည် ထင်ရသည်။ ဦးလေးကတော့ သက်ပြည့်ပင်စင်နှင့် အငြိမ်းစားယူပြီး ဒေါ်လေးအခန်းမှာ ကပ်နေနေသည်။

သူ့ ဘာသာသူဆိုလျှင် သူ့ ပင်စင်လစာလေးကို လက်ဘက်ရည်ဆိုင် ထိုင်မှ သုံးစွဲတတ်သော်လည်း သာဂိရောက်လာသည့် ညနေက ဦးလေးသည် ဝီစကီ တစ်လုံးထောင်ပေး၏။ သာဂိ ဦးလေးကို အရမ်း ချစ်သွားမိသည်။ သူ နှစ်သက်သည့် လက်ဘက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ခြင်း ကိစ္စအား တူဖြစ်သူကို ဧည့်ဝတ်ပြုခြင်းနှင့် လဲလှယ်လိုက်ပေပြီ။ အဲဒီနေ့ ညက တူဝရီး နှစ်ယောက်သား သာဂိအဒေါ်၊ ဦးလေးမိန်းမ ဆရာမကြီးအကြောင်း နှစ်ယောက်သား အတင်းတုပ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့ မိကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ သာဂိ ဗိုက်ထဲက နည်းနည်းနာသည်။ ဘယ်နေရာရယ်လို့တော့ မပြောတတ်။ နာတာတော့ နာသည်။

ဒါပေမယ့်လည်း သိပ်အဆိုးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်။ နေလို့ထိုင်လို့တော့ရသည်။သွားသွားလာလာ စားလိုက်သောက်လိုက်ဖြင့် ပျောက်သွားမည် ထင်မိသည်။ ထိုအထင်မှားသည်။ မပျောက်။ ခဏခဏနှင့် နာနေသည်။ ညနေစောင်းလောက်တွင် ထိုးပြီး နာသည်မှာ အထဲကနေ ဆွဲဆုပ်ထားသလို ဖြစ်၏။ သာဂိ ဗိုက်ကိုနှိပ် ဒူးထောက်ပြီး ခွေကျသွားကာ ညည်းငြူနေရသည်။ သို့ရာတွင် ခဏ အကြာ ပျောက်သွားပြန်သည်။ ဦးလေးက အူလိပ်တာများလား ဟု ဆိုသည်။ သာဂိလဲ မသိ။ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မည်။ အားကစား လေ့ကျင့်ခန်းတွေ မလုပ်ဖြစ်တာ နှစ်တွေ တော်တော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ခန္ဓာကိုယ်က နနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟုသာ ထင်မိသည်။ ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်လောက် နာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေကာ ဗိုက်ထဲက ဝေဒနာသည် သာဂိကို မျက်လှည့်ပြနေသည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့ ၊ ထိုနေ့က ဒေါ်လေးက အစည်းဝေးသွားသည်။ ဦးလေးက သာဂိဖို့ ကြက်သားဆန်ပြုတ် ပြုတ်ပေးသည်။ အစားသရမ်းသော သာဂိ ဇလုံကြီးနှင့် နှစ်ပွဲ တီးသည်။ ညနေစောင်း ရောက်တော့ ဗိုက်ထဲက နာလိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိဟု ထင်ရသည်၊ သာဂိ ဆီးတွေပါ ထွက်ကျသည်။ ကြမ်းပြင်တွင် အလူးလူး အလဲလဲ။ ဦးလေး ခမျာ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် တက္ကစီ တစ်စင်းငှားပြီး ဆေးရုံသို့ ထမ်းပို့သည်။ ဦးလေးသည် သာဂိ အတွက် အရမ်း စိုးရိမ်နေသည်။ သာဂိ မြင်နေရသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မပြောနိုင်။ သူသည် ဗိုက်ကိုနှိပ်၍ ခါးကို ကုန်းထားရသည်။ သက်သာလို သက်သာငြား လုပ်မိ လုပ်ရာ

လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ဘာမှ မထူး။ နာတာက နာတာပဲ ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံ ရောက်၍ စစ်ကြဆေးကြ မေးကြရင်း သာဂီကို ပုလင်းကြီး တစ်လုံး ချိတ်ပေးသည်။ အကြောဆေး တစ်လုံး ထိုးသည်။ ထိုအခါမှ ဝေဒနာက လျော့ပါး သွားသည်။ ဆေးတွေထဲတွင် ဘာတွေပါသည် မသိ။ သာဂီအရက်မူးနေသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ အဲ .. ခုနကလည်း နပ်စ်မလေးတွေက မေးသေးသည်။ အရက် သောက်တတ်လား.. မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသလားဟု.. ..ခုနမှ ရောက်လာသော အန်တီ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း မူးယစ်ဆေး မသုံးစွဲပါ။ အရက်တော့ ရံဖန်ရံခါ သောက်ဖြစ်ပါသည် ဟု ဖြေလိုက်သည်။ နေ့တိုင်းသောက်သည်ဟု ဖြေမိလျှင် အန်တီစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမည် စိုးသည်လေ။ နောက်တော့ သာဂီ ဆီးခုံက အမွှေးတွေကို နပ်စ်တစ်ယောက်က ရိတ်ပစ်သည်။ တော်သေးသည်။ ထိုလူက ယောက်ျားလေး ဖြစ်၍ သာဂီ ရင်ခုန်ခွင့် မကြုံလိုက်။

နောက် ည ၁၂ နာရီခန့်လောက်တွင် ဆရာဝန်ကြီး ဆိုသူ ရောက်လာကာ နာနေပါသည် ဆိုသော ဗိုက်ကို လက်နှင့် ဖိလိုက် ပြန်လွှတ်လိုက် လုပ်သည်။ ပြီးတော့ နာလား ဟုမေးသည်။ သာဂီ ဝေဒနာသာ ခံစားနေရတာ မဟုတ်လျှင် ထထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။ ခုတော့ အားမရှိ၍ နာတယ် ဟုသာ ခပ်ပျော့ပျော့လေး ပြန်ဖြေရသည်။ မကြာခင် သာဂီကို ခွဲခန်းထဲ ပို့သည်။ ဝတ်ထားသော အဝတ်တွေကို ချွတ်သူက ချွတ်သည်။ နောက် ဘာကြီးမှန်း မသိသည့် ဝတ်ရုံကြီး ခြုံပေးသည်။ ပြီးတော့ တွန်းလှည်းလေးနှင့် မီးမောင်းတွေ အောက်က ခုတင်တစ်လုံးပေါ် တင်လိုက်ကြသည်။ ဘေးတစ်ဘက်ကို ကွေးကွေးလေး စောင်းခိုင်းကာ မြီးညှောင့်ရိုးကို ဆေးထိုးကြပြန်သည်။ ဘေးတွင် နပ်စ်မလေးတွေ၊ ဆရာဝန်မလေးတွေ၊ နပ်စ်မကြီးတွေ၊ အများကြီး ရှိနေသည်။ သာဂီသည် အားလုံးကို သိနေ၍ တော်တော် ရှက်နေမိသည်။

ထိုစဉ် သူ့မျက်လုံးတွေ ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် အုပ်လိုက်ကြသည်။ သာဂီ ဘာမှ မမြင်ရတော့။ သို့သော် အောက်ပိုင်းက သူ့လိင်တံကို တစ်ယောက်ယောက်က လာထိနေသည်ကို သူသိသည်။ ဒီလောက်လူတွေ အများကြီးထဲက ဘယ်ကောင်မလေးက ရွတတနှင့် လာကိုင်ရသနည်းဟု ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် မဟုတ်။ ခါတိုင်း လာမထိနှင့် ထိသည်နှင့် ထန်ကနဲ ဖြစ်နေသော သာဂီ လိင်တံသည် ဒီတစ်ခါတော့ ပျော့ခွေခွေ ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘာအာရုံ ခံစားမှုမျှ မရှိ။ ထုံထုံ ထိုင်းထိုင်းကြီး။ ထိုစဉ် လက်ဖျောက်တီးသံ တစ်ချက်နှင့် လူတွေ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် လှုပ်ရှားသံများကိုပါ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဗိုက်ကို တစ်ထုတ်ထုတ်နှင့် လာထိသည်။ ဩော်.. သိပြီ။ သူ့ ဗိုက်ကို ခွဲနေကြပြီ။ ခုမှ သာဂီ လန့်လာသည်။ ကြည့်စမ်း... သူများ ဗိုက်ကို ခွဲနေကြတာ ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးများ အောင့်မေ့နေကြသလား မသိ၊ စကားတစ်ပြောပြောနှင့်၊ အံမယ် ..တစ်ချက်တစ်ချက် စာသင်ပေးနေသော ဆရာကြီး စကားသံ နှင့် မရှင်း၍ ပြန်မေးသော ဆရာဝန်ပေါက်စမလေးတွေ အသံကိုပါ ကြားရသည်။

အင်း.. ဒီလိုဆိုတော့လဲ ငါ့ဗိုက်ကြီး အရင်းတည်ပြီး သူတို့လေးတွေ ပညာရတာပေါ့ဟု တွေးကာ သာဂီ ပျော်ချင်လာသည်။ မနက်ဖြန် မနက်ရောက် လျှင် ဒင်းတို့လေးတွေ မျက်နှာ ဘယ်သို့ ကြည့်ရမည်နည်း။ သူတို့ လေးတွေက ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပြင်လုံးသာမက အထဲပါ မြင်ပြီးကြလေပြီ။ တွေးရင်း တွေးရင်း သာဂီ

ရှက်လာသည်။ ကြည်နူးသလိုလိုလဲ ဖြစ်လာ၏။ ထိုစဉ် နာကျင်မှု ဝေဒနာသည် ရင်ခေါင်းလောက်မှ စတင်လာသည်။ ဘယ်လို နာသည် ဆိုတာ ပြောပြဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သာဂိ ဘဝတွင် သည်းမခံနိုင်ဆုံးသော နာကျင်မှု ၊ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဒီလို နာကျင်မှုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ စဖူး။ သာဂိ မေးငေါ့၍ ညည်း ငြူလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် သူ့နှာခေါင်း ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ရာသည် အုပ်ကျလာသည်။ သာဂိ ဘာမှ မသိတော့။

သာဂိ နိုးလာသောအခါ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဗိုက်ထဲက နာကျင်မှုသည် စတင်လာပြန်သည်။ တော်တော် အခံရ ခက်သော ဝေဒနာဖြစ်သည်။ အထဲတွင် အပ်အစင်းပေါင်း များစွာနှင့် ထိုးနေသကဲ့သို့ တစ်ဆစ်ဆစ်နှင့် နာနေသည်။ နာ၍ လူးလွန့်မိလျှင်ကား ဓားနှင့် အခွဲခံရသလို ပိုနာသည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိသည် ပါးစပ်က ငြော်ညော်နေခြင်းသာ တတ်နိုင်သည်။ ကြာကြာအော်တော့ မောလာကာ ရေဆာလာပြန်သည်။ ဘေးက အန်တီကို ရေတောင်းတော့ ချစ်လှစွာသော တူလေးကို ရေလုံးဝ မတိုက်။ သာဂိ ဒေါသနှင့် နာတာ ပေါင်းပြီး မစင်တွေပါ ထွက်ကုန်သည်။ အန်တီက မရွံမရှာ သန့်စင်ပေးသည်။ သာဂိသည် တစ်ညလုံး ထိုဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းခံစားလိုက်ရသည်။

မနက် မိုးလင်းတော့ ဗုံးထားသော နပ်စ်ရောက်လာပြီး ပြောသည်။
" အစ်ကို .. အရက်သောက်တတ်တယ် ဆို ဟုတ်လား"
"ဟုတ်ပါတယ်"
"နေ့တိုင်းသောက်သလား"
သာဂိ ဘေးက အန်တီ့မျက်နှာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း ..
"မသောက်ပါဘူး"
"အစ်ကို.. မလိမ်နှင့်နော်.. ဆေးစစ်တာ အကုန်ပေါ်တယ်၊ သိလား။ တစ်ကယ်လို့ အစ်ကိုက လိမ်တဲ့ အခါ ကျွန်မတို့က ဆေး ပေးရတာလဲ ခက်တယ်။ တော်ကြာ ဆေးမှားပေးရင် ညကလို.. နာနေအုံးမယ်"
"အင်း.. ဟုတ်ကဲ့၊ သောက်ဖြစ်ပါတယ်"
"ဘယ်လောက်လောက် သောက်လဲ"
သာဂိ နည်းနည်း လျှော့ပြောလိုက်သည်။
"တစ်ရက် တစ်ပြားလောက်ပါ"
"ပုံမှန်လား၊ ဘယ်လောက်လောက် ကြာပြီလဲ"
"အင်း..သုံးနှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ။ နေ့တိုင်းလိုလိုပါပဲ"

ထိုအခါကျမှ သာဂိ ဇာတ်ရည်လည်သည်။ သာဂိသည် အူအတက်ရောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်နေသော အူအတက်ကို ဗိုက်ခွဲပြီး ဖြတ်ထုတ်ရာ ထုံဆေး ပြယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြယ်ရခြင်း အကြောင်းက သာဂိ ကြိုက်နှစ်သက်သော အရက်က အစွမ်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထုံဆေးနှင့် မေ့ဆေးတို့သည် အရက်လို အာနိသင်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။ နည်းတာနှင့် များတာပဲကွာမည်။ သဘောကတော့ အတူတူပင်။ သာမန်လူကို ပေးနေကျ ထုံဆေးရည် ပမာဏသည် သာဂိလို အရက်သမားကို မတိုးချေ။

ထိုအခါ ဗိုက်ခွဲနေရင်း တန်းလန်း ဆေးပြယ်ပြီး သေလုအောင် ခံလိုက်ရသည်။ သာဂိသည် ဆရာမလေး ဆက်လက်ပြောကြားသော အသည်းရောင်ခြင်း၊ အသည်းခြောက်ခြင်း၊ အသည်းကြီးခြင်းတွေကိုပါ နားထောင်နေရသည်။ အံမယ် ..သူမက ဥပမာ တစ်ခုပင် ပေးသွားသေးသည်။ ဝေးဝေးမကြည့်နှင့် နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင် အဆိုတော် စာရေးဆရာ ဦးသုမောင်ကို နမူနာ ယူပါ ဟုဆိုသည်။ သာဂိ နည်းနည်း နောင်တရသည်။ အင်း.. လျှော့မှ ရမည်။

သာဂိသည် ဆေးရုံပေါ်တွင် တစ်လကျော်လောက် နေခဲ့လိုက်ရသည်။ ကံကောင်းသည်ဟုတော့ ဆိုရမည်။ ယခင်အားကစား လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အကျိုးများကြောင့် ထင်သည်။ ဗိုက်က ဒဏ်ရာသည် အသားတက်မြန်သည်။ သို့သော် လုံးလုံးကြီး အသားပြည့်သေးသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ ယူဇော ဟုခေါ်သည့် ပတ်တီးစနှင့် ဆေးထည့်တိုင်း သာဂိအော်ရမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆေးရုံက ဆင်းပြီးသည့် နောက်ပိုင်း သိပ်တော့ မအော်တော့ချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အိမ်မှာ ဆေးလာလာ ထည့်ပေးသော နပ်စ်မလေး မိစိုးက ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမသည် အမေတို့ရွာက ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သူလေး ဖြစ်ကာ လမ်းမတော်က သူနာပြု တက္ကသိုလ်တွင် တက်နေသူလေး ဖြစ်သည်။ နာမည် အပြည့်အစုံကိုတော့ သာဂိ မမှတ်မိတော့ ။ သာဂိရွာက ထွက်လာစဉ် ခြောက်တန်းလောက်က သူမက နပ်ချေးတွဲလောင်းနှင့်သာရှိသေးသည်။

သာဂိသည် မိစိုးကို ညနေစောင်းတိုင်း မျှော်တတ်လာသည်။ သူမျှော်နေသည်မှာ ဆေးထည့်ခံဖို့ မဟုတ်သလို အမျိုးတော်သော မိစိုးကိုလည်း မဟုတ်ပါ။ မိစိုး နှင့် အဖော်လိုက်လိုက်လာတတ်သော မိစိုး သူငယ်ချင်း လှသွေးကို ဖြစ်သည်။ လှသွေးသည် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် အလှသွေးတွေ စုနေသော ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။ လှိုင်သာယာ ဘက်တွင် နေသည်ဟု ဆိုသည်။ဘယ်မှာနေသည် ဘာတွေ လုပ်သည် ဆိုတာ သာဂိ အတွက် အရေးမကြီး။ သာဂိ ရောဂါဟောင်း ပြန်ထလာပြီ ဖြစ်သည်။ သူမသည် မိဖြူနှင့် အလွန်တူသည်။ သူမ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရသည်မှာ မိဖြူ ကို ကြည့်ရသလို ဖြစ်သည်။ မတူတာ နစ်ခုပဲ ရှိသည်။ မိဖြူက အသားဝင်းပြီး သူမက ဖြူခြင်းဖြစ်ကာ နောက်တစ်ခုက မိဖြူသူ့ကို ကြည့်နေတတ်သော ရွှန်းလဲ့ရီဝေ နေတတ်သော မျက်ဝန်းများ သူမမှာ မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။သို့ရာတွင် သူမ၌ သူနာပြုက လူနာအပေါ်ကြည့်တတ်သော ကြင်နာသည့် အကြည့်လေးတော့ ရှိတတ်သည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ ရွှန်းလဲ့ သွားအောင် လုပ်ဖို့ ကိစ္စသည် သာဂိ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သာဂိသည် ဇာတ်လမ်းကို ချက်ချင်းကြီး မစဝံ့သေး။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူမတို့က နာမည်ကျော် ပိတောက်ဆောင်သူများ ဖြစ်နေ၍ ဖြစ်သည်။ သူမတို့ အဆောင်ရာဇဝင်ကလဲ ခပ်သေးသေးတော့ မဟုတ်။ မိစိုး ပြောပြသည့် အတိုင်း သာဂိ ကြားရသည်က ဤသို့ ဖြစ်သည်။ မနှစ်က သူမတို့ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုချိန် နီးကပ်လာချိန်တွင် အားလုံးလိုလို ဝရံတာထွက် စာကျက်ကြသည် ဆိုသည်။ အခန်းထဲတွင် စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် ပြန်ရန် အထုပ်အပိုး များ ထုပ်ပိုး ချည်နှောင်ထားသည်က တစ်ကြောင်း၊ အိမ်အပြန် လက်ဆောင်များနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝရံတာပေါ်ထွက် စာကျက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လှသွေးကတော့ ထုပ်သိမ်းစရာ များများ

မရှိသလို၊ လက်ဆောင်လဲ ဝယ်စရာ မလို၍ အခန်းထဲတွင်ပင် စာကြည့် နေသည် ဆိုသည်။ စာကြည့်ရင်း တန်းလန်း အိပ်ပျော်သွားရာမှ သူမ ဘေးက ခြင်ထောင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ပြူတင်းပေါက်ကနေ ဆွဲနေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ သူမလဲ ရုတ်တရက် သရဲ၊ တစ္ဆေများလားဟု အထင်မှားမိသော်လည်း သေချာကြည့်သောအခါ အပြင်ကလူသည် ခြင်ထောင်အစွန်းတွင် ချိတ်ထားသော လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသော အခါ "သူခိုး ၊ သူခိုး" ဟု အော်ဟစ် အကူညီ တောင်းတော့သည်။

သူခိုးသည် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ အိမ်သာ ပိုက်လုံးမှ တစ်ဆင့် တွယ်တက်လာကာ လှသွေးအခန်း ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေသည်ကို တွေ့၍ အပြင်မှ လှမ်းဆွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူတစ်ဦး ရှိနေတာ တွေ့သော်လည်း မိန်းမငယ်လေးမို့ မှုလောက်စရာ မရှိဟု သဘောထားပုံလည်း ရသည်။ သို့သော် လှသွေးက ကြောက်ကြောက်နှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်သောအခါ စာကျက်နေကြသော ကျောင်းသူ အပေါင်းသည် ရရာ တံမြက်စည်း၊ အဝတ်လျှော်တုတ်၊ ပေါက်တူးနှင့် ခက်ရင်းတို့ကိုကိုင်ကာ ပြူတင်းပေါက် အပြင်မှ သူခိုးကို လှမ်း ထိုးခုတ်ကြ၏။ သူခိုးဆင်းမည့် ပိုက်လုံးအောက်ခြေတွင် လည်း ကျောင်းသူ ငါးဆယ်ခန့်သည် အုတ်ခဲကျိုး၊ တုတ်ချောင်းတို့နှင့် အဆင်သင့် ရှိနေသော အခါ သူခိုးသည် အထက်လည်း ဆက်မတက်နိုင်၊ အောက်လည်း ပြန်မဆင်းရဲ၊ အခန်းထဲလည်း ဝင်မရနှင့် ပိုက်လုံးတစ်လျှောက် ဗျာများနေသည် ဟူသတည်း။

သို့ရာတွင် သူခိုးကား မိန်းမပျိုတို့၏ အားနည်းချက်ကို လျှပ်တစ်ပျက်အတွင်း စဉ်းစားမိပုံရသည်။ သူ့အတွက် အချိန်က အရေးကြီးလေပြီ။ သိပ်မကြာခင် ယောက်ျားသားများ ရောက်လာပါက သူ့အဖို့ လွယ်မည် မဟုတ်တော့။ ရဲစခန်း မရောက်ခင် သူရဲကောင်းများ လက်ချက်နှင့် သူ အသက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ သူနာပြု သင်တန်းကျောင်း ဆိုသည်ကား အိမ်ထောင်မရှိသူ အပျိုများချည်း ရှိသည့်နေရာ မဟုတ်ပါလော.. ဒီလို နေရာမျိုးတွင် လူစွမ်းပြချင်သူ အမြောက်အများ ရှိနိုင်လေသည်။ သူခိုးသည် ပိုက်လုံးအလယ်တွင် ကြံရာမရ ဖြစ်နေရင်းမှ ပုဆိုးကို ဖြေချလိုက်သည်။ အောက်က ပိုက်လုံး အောက်ခြေကို ဝိုင်းထားသော ကျောင်းသူ အုပ်ကြီးသည် "ဟင်" ကနဲ၊ "ဟာ"ကနဲ ဖြစ်ကာ "###.. သူခိုး၊ ရှင်းစိုင်းသူကောင်" ဟုသာ အော်ဟစ်ကာ ဘေးကိုရှဲသွားကြသည်။ သူခိုးသည် ပုဆိုးအောက်တွင် ဘာမျှ ဝတ်မထားချေ။ ထိုအခါ အောက်ခြေရှင်းသွားပြီ ဖြစ်သော လမ်းကြောင်း အတိုင်း သူခိုးသည် ဘုရင် မင်းတရားကြီး ကြွချီတော်မူသည့် အလား တွဲလောင်း တွဲလောင်း၊ တန်းလန်း တန်းလန်း ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားသည် ဟူသတည်း။ ကျောင်းသူများကား ရိုက်ဖို့နှက်ဖို့ မဆိုထားနှင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားမိ၍ ဘယ်သူမှန်းပင် မမှတ်မိလိုက်ကြတော့။

ထိုကိစ္စကို အခဲမကျေသော ကျောင်းသူကြီးများက အဆောင် နံရံပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း သတိပေးစာ ကပ်ထားသည် ဟူသတည်း..

"ကျေးဇူးပြု၍ မည်သည့် သူခိုးမဆို လေးစားလိုက်နာရမည်(သတ္တိရှိခဲ့ပါလျှင်)
အတွင်းခံဘောင်းဘီ ပါမှသာ အဆောင်ပေါ် တက်ခိုးခွင့် ရှိသည်"

ပုံ
ပိတောက်ဆောင်
ရန်ကုန်သူနာပြု တက္ကသိုလ်

သာဂိအိပ်ယာထဲ လှဲနေစဉ်အတွင်း ပြူးကျယ်လည်း ရောက်လာတတ်သည်။ သူလည်း ဥမ္မာနှင့် ပြန်အဆင်ပြေနေသည်ဟု ပြောသည်။ သာဂိက သူသိချင်သော အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို မေးသောအခါ ပြူးကျယ်က မြန်မာစာရေးဆရာကျော်ကြီး နှစ်ဦး၏ စကားဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားသည်မှာ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

"ဆရာသော်တာဆွေက ပြောတယ်ကွ.. စင်စစ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သုခဆိုတာ လုံးဝမရှိ၊ အမှန်အားဖြင့် မိမိစိတ်ကို လှည့်စားနေခြင်းဖြင့် ဒုက္ခကို ဖုံးကွယ် ထားတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရံဖန်ရံခါ ရရှိတတ်သော စိတ်ကြည်နူးမှု သုခလေးဖြင့် ကျေနပ်ကြရသည်သာ ဖြစ်သည် တဲ့။ နောက်ပြီး ဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာကလဲ ဒီလိုပြောသေးတယ်ကွ ... ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ရေးကို မကြုံဖူးသော်လည်း အောင်မြင်နေသော သူများ အိမ်ထောင်ရေးများကို ကြည့်ပြီး သုံးသပ်ရမည်ဆိုလျှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း ဟာ အိမ်ထောင်ရေး အောင်မြင်မှုရဲ့ အဓိက အချက်ပဲလို့ မြင်မိတယ်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်လေ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အောင်မြင်လေ လို့ဆိုလိုချင်တာပဲ၊ မှန်၊ မမှန်တော့ မပြောတတ်လို့ ဆရာကြီးက ဆက်ပြောသေးတယ်။ ငါတော့ မှန်တယ် ထင်တာပဲ။ ငါ့ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြောတဲ့ ရံဖန်ရံခါ သုခလေးကြုံရဖို့ အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်ထားတယ်ကွာ"

"ဟေ..."

သာဂိ ခမျာ ဟေ ကနဲ တစ်ခွန်းသာရွတ်နိုင်ပြီး ပြူးကျယ်၏ အယူဆသစ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်ပေမည်။ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော ခွင့် လွှတ်ထားမှတော့ ဘာပြဿနာနှင့် ကြုံတော့မည်နည်း။

သာဂိသည် ပြူးကျယ်နှင့် မိစိုးတို့ မလာသည့် ရက်များဆိုလျှင် စာအုပ်တွေသာ လိုမ့်ဖတ်နေမိသည်။ သူ မြန်မာပြည် တစ်လွှား ဒိုးကလေးလို လိမ့်နေစဉ် အတွင်း ဦးလေးနှင့် အဒေါ် ဝယ်ထားသော စာအုပ်တွေသည် ဘီရိုကြီး တစ်လုံးစာလောက် ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိ စာအုပ်များများ ဖတ်ဖြစ်သည်။ အဲ.. မိစိုးတို့ လာသော နေ့များဆိုလျှင်တော့ သာဂိ စာမဖတ်ဖြစ်။ သူ့အကြည့်တွေကို မိစိုးရော၊ လှသွေးပါ ရိပ်မိနေကြပြီ ထင်သည်။ မိစိုးသည် စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် သူ့ကို စနောက်ချင်သည်။ သူက လှသွေး ရှက်ပြီး နောက်မလာတော့မှာ စိုးသဖြင့်သာ နည်းနည်း ဟန့်တားသလို မျက်နှာ တင်းပြထားရသည်။ အမှန်တော့ စစေချင်ပါသည်။ လှသွေးကတော့ ဘာမှုမဖြစ်သလို မျက်နှာအမူအယာလေးနှင့် ရှိနေတတ်သည်။ သာဂိ ခန့်မှန်း တတ်ပါပြီ။ သူတို့ မိန်းကလေးတွေသည် ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွင် ဟန်ဆောင် ကောင်းကြသည်။

သိပ်မကြာခင်တွင် သာဂိ ဗိုက်က ချုပ်ရိုးဖြေသည်။ ခွဲထားသောနေရာက အသားတက်ဖို့တော့ နည်းနည်း ကျန်သေးသည်။ သို့သော် စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိတော့ ဟုဆိုသည်။ သာဂိ ဆေးရုံတက်ကတည်းက

အစားကောင်းကောင်းမစားရ၊ အစောပိုင်းကဆို ဂလူးကို့စ်ပိုက်နှင့်သာ နေရသည်။ နောက် အရည်လေးနည်းနည်း၊ နောက် အစာပျော့၊ ခုတော့ ထမင်းအနည်းငယ်တောင် စားနိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လူကတော့ တော်တော် ပိန်ကျသွားသည်။ ပေါင် ၁၆၀ ကျော်ရှိသော သာဂိ ခန္ဓာကိုယ်သည် ၁၂၀ လောက်သာ ကျန်သည်။ သာဂိသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မနည်း ပြန်လည်ထူထောင်ရသည်။ ဖြေးဖြေးချင်း လမ်းလျှောက်ခြင်းနှင့် စရသည်။ စလျှောက်စက ခြေလှမ်း ၁၀ လှမ်းလောက်ဆို သာဂိ မလှမ်းနိုင်တော့။ လူက နုံးချိသွားသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် ၁မိုင်၊ လောက်ထိ လျှောက်နိုင်လာသလို၊ အနာကလဲ လုံးဝ ပျောက်သလောက် ဖြစ်သွားသည်။

အနာဖေးသည် ကြောင်တစ်ကောင် ကုတ်ရာလောက်သာ ဗိုက်ပေါ်တွင် ကျန်သည်။ သို့သော် အောက်က အမာရွတ်ကတော့ ကင်းခြေများကြီး တစ်ကောင် တင်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ထို့အတူ လှသွေးတို့လည်း အလာကျဲသွားသည်။ သို့သော် သာဂိက ခဏခဏ သွားတွေ့နေသည်။ အကြောင်းပြချက်ကလဲ ကောင်းပါသည်။ မိစိုးဖို့ ဟင်းစားပို့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူပို့သမျှသည် မိစိုးကြိုက်တတ်သော ဟင်းတွေ မဟုတ်ပါ။ လှသွေး ကြိုက်သော ဟင်းတွေသာ ဖြစ်သည်။ လှသွေးသည် အိမ်မှာတွေ့စဉ်တုန်းကနှင့် အဆောင်မှာ တွေ့ရတာ သိပ်တော့ မတူချေ။ အိမ်မှာတုန်းက ရှက်နေတာလား မသိ။ စကား သိပ်မပြော၊ အဆောင်မှာတွေ့သော အခါတွင် ဆိုလျှင်မူ သူ့အားကိုးတွေ ရှိ၍ ရဲတင်းသလား မဆိုနိုင်။ တော်တော် သွက်သွက်လက်လက် ရှိသည်။

သာဂိ ရွာပြန်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့။ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခုခု လုပ်မည် စိတ်ကူးထားသည်။ သူ့မှာရှိသမျှနှင့် နိုင်သလောက် ခွင်လေးတွေအတွင်း စနည်းနာကြည့်သောအခါ အသက်သာဆုံးသည် ဘောပွဲ လုပ်ဖို့ ဖြစ်လာတော့သည်။ သိပ်များများလဲ ရင်းစရာမလို၊ ဒိုင်ကြီးထံတွင် စပေါ်တင်ထားပြီး သူက ချပေးသည့် ကြေးအတိုင်းဖွင့်ကာ လာထိုးသမျှကို ဖုန်းနှင့် လှမ်းတင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ လူလဲ သက်သာသလို နစ်ဖက်ခွလဲ ရသည်။ ထိုးသားတစ်ယောက်က ငွေတစ်ရာ ထိုး၍ သူက ဒိုင်ကိုလှမ်းတင်တိုင်း ထိုတစ်ရာ အတွက် ကော်မရှင် တစ်ဆယ်ရသည်။ ထိုးသားကနိုင်၍ ဒိုင်က ပြန်လျော်ပြန်လျှင်လဲ အကောက်ဟု ဆိုကာ ထိုးသားထံမှ တစ်ရာကို တစ်ဆယ် ကောက်သည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိသည် အဝင်တစ်ဆယ်၊ အထွက် တစ်ဆယ်နှင့် အလုပ်ဖြစ်နေပြန်သည်။ သာဂိ က ဆရာမကြီး တူဖြစ်၍ ယုံကြည်ကြသောကြောင့်လား မပြောတတ်။ သာဂိသည် ဘောပွဲရှိသည့် နေ့များဆိုလျှင် တစ်ရက် သောင်းဂဏန်းလောက်တော့ အောက်ထစ်ရသည်။ ဒါတောင် သာဂိ ရံဖန်ရံခါ လုပ်တတ်သည့် ကြေးဟတာ မပါသေးချေ။

ဘာပဲ ပြောပြောသာဂိသည် အဆင်ပြေနေပြန်သည်။ ဖုန်းတစ်လုံး ငှားကိုင်ပြီး ခါးချိတ်ထားကာ ပိုက်ဆံအိပ်ခါးပတ်ကြီးကြီးပတ်၍ အင်းစိန်လမ်းမပေါ်တွင် ဘောင်ချာ ဖွင့်နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သာဂိတွင် အခက်ခဲ တစ်ခုရှိသည်။ လှသွေးက သူ့ချစ်ခြင်းတွေကို မသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးနှင့် ကျောင်းပြီးမှ စဉ်းစားမယ် လုပ်နေခြင်းပင်။ မိစိုးကလည်း အားကိုးရပါသည်။ အချိန်ရတိုင်း ဝင်ဝင်လျော်ပေးတတ်သည်။ ထိုအတွက်တော့ ဒင်းအဆောင်ကို တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် ရှေ့ဘဲက ဘဲကင် တစ်ခြမ်း ဆက်သနေရသည်။ သာဂိ အရင်းနီးမြုပ်နှံသည့် သဘော မဟုတ်သော်လည်း ထိုကောင်မလေးကို ဝယ်ကျွေးရ ကျိုးတော့

နပ်ပါသည်။ ဝါဆို လပြည့်နေ့ သူမတို့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သာဂိသည် ဘုရားလိုက်ပို့ခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သာဂိသည် တက္ကဆီ တစ်စီးငှားကာ သူမတို့ကို အဆောင်ရှေ့သို့ သွားခေါ်သည်။ လှသွေးသည် ပန်းနုရောင် အင်္ကျီ လက်ရှည်လေးနှင့် ချောကလက်ရောင် ထဘီလေးကို ဆင်မြန်းကာ လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ သာဂိသည် သူမကို ငေးနေမိသည်။ မိစိုးက ကားထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း "မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ပြီး သွားမှန်နေဦးမယ်" ဆိုမှ သာဂိ ရှေ့ပြန်လှည့်ရသည်။ ဘေးက တက္ကစီ သမား အစ်ကိုကြီးတောင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေရာ သာဂိ နည်းနည်း ရှက်သွားသည်။

ဒီနေ့က လပြည့်နေ့မို့ထင်သည်။ လိုင်းကားတွေ အားလုံးပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဘုရားသွားသည့် သုံးကားဆိုလျှင် တော်ရုံ မိန်းကလေး မတိုးနိုင်လောက်အောင် ပြည့်နေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤအထင်သည် သာဂိ အထင်သာ ဖြစ်၍ ရန်ကုန်သူတို့ကမူ ငါးရှဉ့်တစ်ကောင် ရွံ့ထဲ ဝင်သွားသလို လျှောကနဲ၊ လျှောကနဲ တိုးဝင် တက်သွားတတ်ကြသည်။ သာဂိ မျက်စိရှုပ်စရာတွေကို ဆက်မကြည့်တော့ပဲ အာရုံတွေကို နောက်ကြည့်မှန်ဆီ ပို့လိုက်သည်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် လှသွေးသည် ဘယ်အချိန်ကတည်းက သူ့ကို ကြည့်နေသည် မသိ။ နောက်ကြည့်မှန် သေးသေးလေးထဲတွင် သူမ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ဖျပ်ကနဲ ဆုံမိကြသည်။ သူမ ချက်ချင်း တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သူမ ပြုံးလိုက်သလား.. သိပ်တော့ မရေရာ။ သာဂိ ချက်ချင်းပင် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူး သွားမိသလို လွမ်းသလိုလိုလည်း ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအပြုမူလေးမျိုးကို တစ်ချိန်တုန်းက မိဖြူလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ သာဂိ စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လှသွေးကို မိဖြူလိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အဖြစ်မခံတော့။

ဘုရားပေါ်က အပြန်တွင် လှည်းတန်းလမ်းဆုံက အပေါ်ထပ်က ဘာဂါဆိုင်လေးထဲတွင် သူတို့ အအေးသောက်ကြသည်။ ဆိုင်အပြင်ဘက် ဝရံတာဘက်က ထောင့်စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ လှည်းတန်းလမ်းဆုံကို ငေးမောရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။ သာဂိက မိစိုးရှေ့တွင် လှသွေးကို ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲ ဟု စဉ်းစားနေခိုက် မိစိုးက အလိုက်တသိ အိမ်သာ သွားဦးမည် ဆိုသည်။ လှသွေးသည် ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း အအေးခွက်က ပလတ်စတစ်ပိုက်တံလေးကို ဖြေးဖြေးချင်း စုပ်နေရာမှ အလန့်တကြားကြည့်ကာ သူမပါ လိုက်မည် ဆိုကာ အတင်း ထလိုက်သွားသည်။ သာဂိ စိတ်နည်းနည်း ညစ်သွားသလို ရယ်လဲ ရယ်ချင်သွားသည်။ သူမ ကြောက်နေတာ ဖြစ်မည်။ ခဏကြာတော့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ရောက်လာသည်။ မိစိုးက ဘာတွေ သွန်သင် ပြုပြင်ပေးလိုက်သည် မသိ။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပိုပြီး စိုလာကာ၊ ပါးမို့လေးတွေ ရဲလာသည်။

ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ကြရုံမျှ မကြာသေး မိစိုးက "ဟယ်တော့ ၊ အိမ်သာထဲမှာ လက်ကိုင် ပဝါ ကျန်ခဲ့ပြီ" ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်သွားရာ လှသွေးက လှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း မမိလိုက်တော့။ သူမသည် အသားစားတတ်သည့် ကျားရဲတစ်ကောင်ရှေ့ ရောက်နေသာ သမင်ငယ်လေးနှင့် တူနေသည်။ ခေါင်းကို မဖော်တမ်း ငုံ့ထားရင်း လက်နှစ်ဘက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ သာဂိ ငြိမ်းငြိမ်းကို သတိရမိပြန်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းလဲ ရှက်လာလျှင် ဤသို့ ပြုမူတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သာဂိ ဆုံးဖြတ်မိပြန်သည်။ လှသွေးကို

ငြိမ်းငြိမ်းလို လုံးဝ မဖြစ်စေရ ဟု။

သူမသည် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ လက်လေးနစ်ဘက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်နယ်ရင်း အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရှိုးရှူနေသည်။ သာဂိ သူမ ဘယ်လက်လေး၏ လက်သန်းဖျားလေးကို ဖြေးဖြေးချင်း ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူမ မရုန်းပါ၊ တောင့်လဲ မထားပါ၊ သို့ရာတွင် သူမ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေသည် ဆိုတာကို လှိုင်းထ မတတ်လှုပ်ရှားနေသော ရင်အုံလေးကို ကြည့်၍ ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ သာဂိက ထိုလက်သန်းလေးကို လက်ဝါးပေါ်တင်ကာ ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်ရင်း...

"လှသွေး.." ဟုခေါ်လိုက်သည်။ပခုံးလေးကျုံ့သွားသည်မှ လွဲ၍ သူမက ပြန်မထူးပါ။

" မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေ နော်"

သူမ က မျက်ဝန်းလေးတွေ လှန်ကြည့်သည်။ အို.. သူမ ငိုတော့မှာလား.. မျက်ဝန်းအိမ်လေးထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည် ထင်ရသည်။ သာဂိ အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေမိစဉ် သူမက သူမ လက်သန်းလေးကို ဖြေးဖြေးချင်း ပြန်ဆွဲယူသွားသည်။

သာဂိသည် သူမကို တအံ့တသြ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ ဘာဖြစ်သွားသည်လဲ.. ရှက်သွားတာတော့ ဟုတ်ပုံမရချေ။
စိတ်ဆိုးသွားတာလား.. ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်။ သာဂိ ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် သူမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥလေးတွေ တစ်လိမ့် လိမ့် စီးကျလာတာ တွေ့ရသည်။ သူမ ထိုင်ရာက ထရပ်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိကို မကြည့်ပဲ ..
"အစ်ကို ..ကျွန်မ အကြောင်းတွေ အရင်သိအောင် လုပ်ပါဦး"
ဟုဆိုသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း သူမ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ကျောပြင်လေး သိမ့်ကနဲ လှုပ်ခါသွားတာ မြင်ရသည်။ သူမ ရှိုက်လိုက်တာလား.. သာဂိသည် ဝေခွဲမရစွာ ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သာဂိ မိစိုးကိုတောင် အဆောင် လိုက်မပို့ဖြစ်။ မိစိုးကတော့ သူမ စုံစမ်းပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ သာဂိသည် မိစိုးချစ်သူ မားဆိုးနှင့်
ဘီယာသောက်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ သူသည် မိန်းမတွေ အကြောင်း အတော်အတန်တော့ သိထားပြီဟု ထင်မှတ်ခဲ့တာ မှားသွားခဲ့
ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခုမှ သိသည်။ လှသွေး ဘာဖြစ်သွားသည်ကို စဉ်းစားမရချေ။

မားဆိုးကတော့ အားပေးပါသည်။ သူ့မိသားစု ပြဿနာ တစ်ခုခုရှိလို့ နေမှာပါဟု ဆိုသည်။ မားဆိုးက မလေးရှားထွက် အလုပ်လုပ်တော့မည့်သူ ဖြစ်သည်။ ယခု ပတ်စ်ပို့စောင့်ရင်း ရန်ကုန်မှာ လာနပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရွာတည်းသားချင်း နဂိုလ်ကတည်းက ခင်မင်ရင်းစွဲလဲဖြစ်၊ ယောက်ဖလောင်းလဲ

ဖြစ်၍ သာဂိက ညနေတိုင်း ခေါ်ခေါ်ပြီး ဘီယာတိုက်သည်။ ယခု အားလပ်
နေသော မားဆိုးက မနက်ဖြန် လှိုင်သာယာ သွားပေးမည်ဟု ပြောသည်။ လိပ်စာက မိစိုးထံက ရပြီးဖြစ်၍
ရှာရတော့ မခက်နိုင်ချေ။
သာဂိ အင်းမလုပ်၊ အဲ မလုပ်နှင့် ဘီယာချည်း ဖိသောက်နေမိသည်။ လှသွေးတွင် ဘာပြဿနာတွေ
ရှိနေရသနည်း...

အဖြေသည် နောက်တစ်ရက် ညနေစောင်းတွင် မားဆိုး၏ ပြုံးဖြီဖြီ မျက်နှာကြီးနှင့် အတူပါလာခဲ့သည်။
မားဆိုးက မချို မချဉ် မျက်နှာပေးဖြင့် လှသွေး၏ ဘဝလေးအကြောင်းကို ဤသို့ ဇာတ်စုံခင်းပြ၏။

လှသွေး၏ ဖခင်ဖြစ်သူသည် လှသွေး ရှစ်တန်းကျောင်းသူ အရွယ်တွင်ရုတ်တရက် အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။
ရွှေတောင်ကြီး ပြိုခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေတော့သိပ်မပျက်ခဲ့ချေ။ ဖခင်ကြီးထားခဲ့သော
ကုန်စုံဆိုင်လေး တစ်ခုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကျန်ခဲ့သည်။ ပြဿနာ၏ အစသည်လည်း ထို
ကုန်ပစ္စည်းများပင်ဖြစ်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူသည် ခင်ပွန်းသည် အိမ်ဦးနတ်ကြီးကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းနှင့် လှသွေးကို
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း ဒီနှစ်မျိုးသာ လုပ်တတ်သည့် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဖခင်၏
ကုန်ပစ္စည်း စာရင်းဇယား၊ အဝင်အထွက် တို့ကို ဘာတစ်ခုမျှ မလေ့လာ မသိရှိခဲ့။ ယခု ဖခင်ဖြစ်သူ
ရုတ်တရက်ကြီး ဦးကျောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ဆုံးပါးသွားသည့် အခါ ရရန်ရှိသူများက လာတောင်းကြ၍
ပေးရန်ရှိသူများက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြသည်။

ထိုအခါ အဝင်အထွက် ချိန်ခွင်လျှာသည် ရုတ်တရက် ဇောက်ထိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီး အကြွေးရှင်များကို
ဆိုင်ပါမက၊ အိမ်ပါ ထိုးဆပ်ရမည့် အခြေအနေ ဖြစ်လာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည် လှသွေးကို ဖက်ငိုရုံသာ
လုပ်တတ်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ကယ်တင်ရှင် တစ်ဦးလည်း ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုသူက ဈေးထဲက
လက်ကားဆိုင်ရှင်ကြီး ဦးပိုင်စိုးသူဖြစ်သည်။ ငယ်ကပေါင်းသည့် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း လှသွေး ဖခင်
မျက်နှာကြောင့်လော.. လှပနနယ် အရွယ် ကျန်သေးသည့် လှသွေး မိခင်ကြောင့်လော.. ဆိုတာတော့
ကာယကံရှင့် ဦးပိုင်(ဦးပိုင်စိုးသူ) မှ သိပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၊ လှသွေးတို့ကို ကူညီ ခဲ့တာတော့
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဦး ပိုင်၏ ကူညီမှုနှင့် ရရန်ရှိသူတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သလို၊ ပေးရန်ရှိသူတို့ကို အလှည့်ကျစနစ်ဖြင့်
ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆပ်ဖို့ ညှိနှိုင်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုထိုသော ကိစ္စတို့ဖြင့် ဦး ပိုင် သည် လှသွေးတို့အိမ်ကို
အဝင်အထွက် များလာသလို ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ့သံတို့ကလည်း ညံသည်ထက် ညံလာခဲ့သည်။
နောက်ဆုံးတွင်တော့ လှသွေး၏ မိခင် မုဆိုးမလေးသည် ဖခင်ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် တစ်ခုလပ် ဦး
ပိုင်ကို တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ မေးငေါ့မှုကို တုန့်ပြန်လိုက်တော့လေ၏။
လှသွေးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သည် ဈေးရှေ့က ဦးပိုင်၏ တိုက်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရ
တော့၏။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်၏ မျက်လုံးများသည် လှသွေး၏ မိခင်အပေါ်ကနေ လှသွေး ဘက်သို့
ရောက်လာပြန်ချေတော့သည်။

ဦး ပိုင် ကလည်း ဟိုးယခင် ခပ်ငယ်ငယ် ဘဝက မိန်းမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လျှင် နာမည်ရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။
သူက ဈေးကောက်၊ ဈေးခေါင်း ဘဝမှ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်လာသူ၊ ဈေးထဲက ဈေးသည် ပျိုပျို၊ အိုအို မရွေးကို

နှုတ်သရမ်းတတ်သူ၊ လက်သရမ်းတတ်သူ၊ ရလျှင် ရသလို ဝွင်ကြံနိုက်၍ စားတတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ဆိုင်ရှင် ဘဝရောက်ကာ မိန်းမရတော့မှ ငြိမ်သွားတာ တစ်မြို့နယ်လုံး အသိပင်။ ထိုမိန်းမကလည်း ဦးပိုင်ကို ငါးနှစ်ခန့်သာ ပေါင်းပြီးနောက် မရ၊ အရ ခွဲခွာကာ သီလရှင် ဝတ်သွားခဲ့သည်။

မရ၊ အရ ဟု ဆိုရခြင်းမှာ ပထမတစ်ကြိမ် သီလရှင် ဝတ်မည်ဆိုတော့ ဦး ပိုင် က ခွင့်မပြု၍ ဆံချပြီးမှ ဝတ်ခွင့်မရခဲ့။ ထိုအခါ ယောဂီ ဝတ်နှင့်ပင် ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွင် နေနေသည်။ အိမ်ကို ပြန်မလာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးပိုင် ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့၏။ ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်းကိုကား မေး၍မရခဲ့။ သူမက မေးလာသမျှ လူတိုင်းကို လောကီကို စိတ်ကုန်၍ ဟုသာ ဖြေခဲ့သည်။ ယခု ထို ဦးပိုင်စိုးသူနှင့် လှသွေး အမေတို့ ယူခဲ့ကြကာ လှသွေး၏ ပထွေး ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။

ထိုစဉ်က လှသွေးသည် အပျိုပေါက်စလေး အရွယ်တော့ ရောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ လောကကြီး အကြောင်းကို သေချာ မသိသေးသော်လည်း ပထွေးကို ကြောက်ရမယ်မှန်းတော့ သိသည်။ ညနေစောင်းချိန်ရောက်၍ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဦးပိုင် အရက်သောက်နေပြီ ဆိုပါက လှသွေးသည် အခန်း ထဲက မထွက်ဝံ့ရှာတော့ချေ။ အပေါ့ အပါးသွားဖို့တောင် မရဲ၍ ဆီးအိုး တစ်လုံး ဆောင်ထားရသည်။ ဦးပိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိလျှင် သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝေ့ကနဲ ကြည့်တတ်သော ဦးပိုင်၏ ရီဝေဝေ စူးရှရှ မျက်လုံးကြီးများကို ကြောက်သည်။ ရွံသည်။လှသွေး၏ မိခင်ကတော့ တဆိတ်ကလေး နေနိုင်လွန်းသည် ဆိုရမည်။ လှသွေးက အခန်းတံခါးဂျက် နောက်တစ်ခု ထပ်တပ်ပေးဖို့ ပြောတော့ လှသွေးမိခင်က ရယ်သွမ်းသွေးရင်း "မလိုပါဘူး သမီးရယ် " ဟုသာဆိုခဲ့သည်။ လှသွေးသည် အိမ်မှာနေရတာ မပျော်ချေ။

ဦးပိုင်ကတော့ ဂရုတစိုက်ရှိလှသည်။ ကျောင်းသွားခါနီးတိုင်း မုန့်ဖိုး လာပေးတတ်သည်။ လှသွေးက မယူချေ။ အမေ ပေးပြီးပြီ ဟုဆိုကာ အမြဲ ငြင်းတတ်သည်။ ဦးပိုင်က မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း အချိန်မီ ပြန်လည် ပြုံးပြနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါတွင်တော့ အဝတ်အစားလေးတွေ ယူလာတတ်သည်။ အထည်ဆန်းဆန်းလေးတွေ၊ ဂါဝန်လှလှလေးတွေ မို့ လှသွေး ကိုင်ကြည့်ချင်မိသော်လည်း မထိဝံ့ချေ။ လှသွေးကငြင်းတော့ အမေက "ယူလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ဦးက စေတနာနှင့် ပေးတာပါ" ဆိုကာ လှသွေးလက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးသည်။ လှသွေးသည် ဂါဝန်လှလှလေးကို ကိုယ်လုံးလေးပေါ် ကပ်၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အမှတ်မဲ့ ပြတင်းပေါက် ဘက်သို့ အကြည့်ရောက်တော့ တစ်ဖက်ခြံက အသားတိုး ဝက်မကြီးသည်လှသွေးကို ပြုံးပြပြီး ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

ဒီလိုနှင့် လှသွေး ဆယ်တန်း ရောက်လာသည်။ ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်လာသော လှသွေးသည် သိသိသာသာကြီးကို ဖွံ့ထွား လာသည်။ မနှစ်က ကိုးတန်းတက်စ ကတည်းက ဖွံ့ထွားလာသော လှသွေးသည် ဆယ်တန်း ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်လာသော အခါ ပိုမို ပြည့်စုံလာသည်။ ငယ်ငယ် ကတည်းက သူများထက် အရပ်ရှည်၍ ဘော်လီဘောပုတ်ဖို့ တာဝန်ပေးခံရသော လှသွေးသည် ယခုအခါ မြင့်မားသွယ်ပြောင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်သော အဖု၊ အထစ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ လမ်းမှာ ကျောင်းမှာ ကောင်လေးအများစု၏ မျက်ဝန်းများသည် လှသွေးထံတွင် ဆုံမှတ်အဖြစ် ရှိနေကြသည်။ လှသွေးသည် အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်တော့မည့် ပန်းငုံဖူးလေးနှင့် တူသည်။ ထိုအတွက် လှသွေး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျေနပ် ကြည်နူးနေမိတတ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုကြည်နူးမှုကလေးကို ပျက်ဆီးစေမည့် အကြောင်းရာသည် မကြာခင်တင် လှသွေးထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က နေ့လည်ခင်း ထမင်းစားချိန်ပြီး၍ ကျောင်းပြန် မတက်ခင်လေးမှာ ဖြစ်သည်။ လှသွေးသည် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် အတူ ဇီးထုပ်ဝယ်ဖို့ မုန့်ဈေးတန်းဘက်သို့ သွားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကောင်လေးပေါင်း မြောက်များစွာ၏ အကြည့်နှင့် မကြားတကြား မထိတထိ စကားသံလေးများကို ရှောင်ရှားရင်း လှသွေး စိတ်ညစ်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကျေနပ်နေမိသည်။ ဇီးထုပ်ဝယ်ပြီး အပြန် ကော်ရစ်တာ ထောင့်ချိုး အရောက်....

"အလကားပါကွာ.. မင်းတို့မို့ ကြည့်နေတာ၊ အဲဒါ လက်ယောင်လိုက်နေတာကွ..."

"ဟေ.... ဟုတ်လား.. ဘယ်သူ့လက်လဲ"

"ပထွေးလက်"

"ဟားဟားဟားဟား....."

ကျောင်းသားတစ်အုပ်၏ ရယ်သံသည် နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လှသွေးသည် ဒါ သူ့ကို ပြောတယ်ဆိုတာ သိသည်။ နားတော့ မလည်ချေ။ ရုက်စရာ ကိစ္စ တစ်ခုခုကို ယောက်ကျားလေး စကားနှင့် ပြောရင်း သူနှင့် ဦးပိုင်ကို သမုတ်လိုက်သည် ဆိုတာလောက်တော့ သိသည်။ တိတိကျကျတော့ မသိ။ အထူးသဖြင့် လက်ယောင်လိုက်သည် ဆိုသော စကားကို နားမလည်ချေ။ လှသွေးနှင့် အတူထိုင် သူငယ်ချင်းများကလဲ မသိကြ။

မိခင်ဖြစ်သူကို မေးတော့လည်း မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်မှ လွဲ၍ "ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ၊ သမီးရယ် " ဟုသာ
ဆိုသည်။ လှသွေးသည် ထိုစကားလုံး၏ အဓိပ်ပါယ်ကို အရမ်း သိချင်နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူမ ပတ်ဝန်းကျင်လေး၌ သူမကို ဖြေဆို
ပေးနိုင်မည့်ကိုလည်း ရှာ၍ မတွေ့ချေ။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းပြန်တက်သည့် အခါတွင်မှ သူမ အကူအညီ တောင်းနိုင်မည့်လူကို တွေ့သည်။ ထိုသူက ကိုညို ဖြစ်သည်။ တစ်
ကယ့်သူ့အမည်ရင်းက မညို ဖြစ်သော်လည်း သူက ကိုညိုဟု ခေါ်မှ ကြိုက်သည်။
ယောက်ကျားစိတ်ပေါက်နေသော ဆယ်တန်း နှစ်ကျ မမ
ဖြစ်လေသည်။ လှသွေးကို အရမ်း ဂရုစိုက်သလို ရည်းစားစကားလည်း နှစ်ခါ သုံးခါ ပြောဖူးသည်။

လှသွေးသည် ကိုညိုကို မေးကြည့်သောအခါ ကိုညိုက " လက်ယောင်လိုက်တယ် ဆိုတာကကွာ...
ရင်သားနှင့် တင်ပါးတွေကို တစ်
ယောက်ယောက်က အမြဲကိုင်နေရင် ထွားလာတတ်တာကို ပြောတာ။ ဒါပေမယ့်.. လှသွေးနှင့် မတူပါဘူး။
လှသွေးက တင်းတင်းရင်းရင်း

တစ်တစ်ရစ်ရစ် နှင့် ထွားလာတာ။ ဟို လက်ယောင် လိုက်တာမျိုးက ပျော့တွဲတွဲနှင့် ကြီးလာတာ။ အဲဒီကောင်တွေက ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ် အရသာ ခံဖို့ပဲ တတ်တာ။ ကိုယ်ကတော့ ဒီလို မလုပ်ဖူးနော်။ လှသွေးလေးကို ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ချစ်နေမှာ.. ယုံပါ"

အရေးထဲ မိန်းကလေးချင်း ရည်းစားစကား အပြောခံနေရသေးသည်။ လှသွေး ခါတိုင်းလို ခိုးခိုး ခစ်ခစ် လေးရယ်၍ ရယ်စရာ လုပ်ပစ်ရန် လည်း စိတ်ကူး မပေါ်မိ။ လှသွေးအာရုံထဲတွင် " ပထွေးလက် " ဆိုသော စကားသံတွေကိုသာ ပဲ့တင်သံလို ပြန်ပြန် ကြားနေ ရသည်။ ကိုညိုသည် သူမ အနားတွင် ထိုင်၍ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေခဲ့သည်။ လှသွေးသည် သူပြောသမျှ စကားလုံးတွေကို ကြားသည်လည်းရှိ၊ မကြားသည်လည်း ရှိ၍ ထိုင်နားထောင်နေမိသည်။ သူက.. နော်.. ဟုတ်လား.. တစ်ကယ်.. စသည်ဖြင့် မေးလာ သမျှကိုလည်း ခေါင်းတွေချည်း စွတ်ညိတ် နေမိသည် ထင်သည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းဆင်းသွားသော်လည်း လှသွေး အိမ်မပြန်ဖြစ်။ ကိုညို ခေါ်ဆောင်ရာ သာဓုကန်ဘေးက လှော်ကားရွာလေး သို့ လိုက်လာမိခဲ့ လေသည်။

လှော်ကားရွာလေးသည် ငြိမ်သက်၊ အေးချမ်းသော ရွာလေး ဖြစ်သည်။ အမှတ်(၄) လမ်းမကြီးပေါ်မှ ကားသံများကလွဲလျှင် ဆူညံသံကို ကြားရလေ့ မရှိသော နေရာလေး ဖြစ်သည်။ ညနေစောင်း ချိန်မျိုး ဆိုလျှင် အိမ်ပြန်နွားတို့၏ အသံနှင့် ပျော်တတ်သော ထရေ သမား အချို့တို့၏ မြူးတူးသံ၊ ရွာလယ် ဗီဒီယိုရုံက လူခေါ်သံတို့က လွဲလျှင် ဘာသံမျှ ကြားရလေ့ မရှိသော ရွာလေး ဖြစ်သည်။
လှသွေး ရောက်နေသော အိမ်လေးသည်လည်း ငြိမ်းချမ်းသော နေရာလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ အိမ်ရှင် ဦးလေး ဦးသားသားဆိုသော လူကြီးကလည်း သဘောကောင်းပုံရသည်။ အမြဲပြုံးနေပုံရသော သူ့မျက်လုံးများသည် ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းဟု သဘောထားပုံရသည်။ သို့ရာတွင် လူကြီးသူမ ပီသစွာ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ပုံလဲ ရသည်။

ကိုညိုသည် သူ့ တူမတော်သည်။ ယခု တူမလေးက မိန်းမ ခိုးလာသည် ဆိုတော့ ဦးသားသားလဲ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိတော့ဖြစ်သွားသေးသည်။ နောက်တော့ လှသွေးကို မေးရင်းမြန်းရင်း လှသွေး အကြောင်းစုံကို သိသွားသည်။ လှသွေးကို ပျော်သလို နေရန်မှာကာ ရွာလူကြီးထံ ဒေ့စာရင်း တိုင်ပေးမည်ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ ကိုညိုကတော့ တစ်ခါတည်း အသိအမှတ်ပြု လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ချည်း ပူဆာနေသည်။ လှသွေးကတော့ အဲဒီ ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စား။ အိမ်က ထွက်လာရသဖြင့် ပျော်သလိုလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။
အမေ စိတ်ပူနေမလားဟု လည်း တွေးမိသည်။ နောက်ပြီး နေရာသစ်မို့ နည်းနည်းလည်း ကြောက်နေမိသည်။

ကြောက်ရသည့် အကြောင်းက ဦးသားသား၏ သား ကိုလူသန်က လှသွေးကို ကြည့်နေပုံမှာ စားတော့မလို ဝါးတော့ မလို ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် ထရေလည်း မူးနေပုံရသည်။ သူ့မိန်းမ အစ်မ ဝေဝေသင်းကတော့ သဘောကောင်းသည်။ လှသွေး လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဘာမှ အားမငယ်ဖို့

အထပ်ထပ် ပြောနေသည်။ ကိုညိုကလည်း ကိုလူသန်ကိုတော့ ကြောက်ပုံပေါ်သည်။ ကိုလူသန်စကားကိုလွန်ဆန်သည် ဟူ၍ မရှိပေ။ ကိုလူသန် ကြက်သားဟင်း ချက်နေတုန်း ကိုလူသန် ခိုင်းသမျှ တစ်ခုမျှ ငြင်းဆန်ဝံ့သည် မရှိ။ တစ်ချက် တစ်ချက် မျက်လုံးက လှသွေးထံ ရောက်သွား၍ ကိုလူသန်က ဟောက်လျှင်လည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောရဲရှာ။

နောက်မှ သိရသည်မှာ ကိုလူသန်က ဓားထိုးမှုနှင့် ထောင် ကျဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုညိုက သူ့ထက် မိုက်သူကို ကြောက်နေရခြင်း ဖြစ်မည်။ ခဏနေတော့ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ကြသည်။ ဦးလေး ဦးသားသားက ပြန်မရောက်သေး။ ကိုလူသန်က လှသွေးနှင့် ကိုညိုကို စားနှင့်ဖို့ ပြောသည်။ လှသွေး အားနာနာနှင့် ဦးသားသားကို စောင့်ချင်သေးသော်လည်း ကိုညိုက စစားသော အခါ ဟန်မဆောင် နိုင်ပဲ ဝင်စားရတော့သည်။ တောထမင်းနှင့် ကာလသားချက် ဖြစ်၍လော မပြောတတ်၊ အခါတိုင်း ထမင်း တစ်ပန်းကန် ကုန်ဖို့ မနည်း စားရသော လှသွေးသည် တစ်ပန်းကန် ကုန်ပြီးသည့်တိုင် အနည်းငယ် ထပ်ယူရသေးသည်။ ဘာမှတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပါတာ မဟုတ်။ ကြက်သားကာလသားချက်နှင့် ငရုပ်သီးထောင်း ဒီနှစ်မျိုးတည်းကိုပင် စားကောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

စားပြီးတော့ ကိုလူသန်က လှသွေးတို့ကို သူတို့ အခန်းထဲ ဝင်အိပ်ဖို့ ပြောသည်။ ကိုညိုက အရင်ဝင်သည်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲရှိ ပိတ်သား ခပ်ထူထူ ခြင်ထောင် ထဲတွင် လှသွေး လှဲနေရင်း စဉ်းစားမိသည်။ အမေ စိတ်ပူနေလောက်ပြီ။ ထိုစဉ် ကိုညိုက လှသွေးကို သိုင်းဖက်လာ၍ ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသော်လည်း မိန်းမချင်းပဲဟု အတွေးဝင်ကာ လွှတ်ထားလိုက်သည်။ သူလဲ ခဏတဖြုတ်သာ စကား ပြောနိုင်ပြီး နောက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ အင်း.. စားကောင်းကောင်းနှင့် စားကာ အိပ်ပျော်သွားလေပြီ ထင်သည်။ ယနေ့ကိုညို ထမင်းစားတာ တော်တော် များသည်။ တွေးရင်း၊ ငေးရင်း လှသွေးလဲ မျက်လုံးတွေ စင်းလာသည်။ သို့သော် အိပ်ပျော် တာမျိုး မဟုတ်။ တွေးလို့ ကောင်းလာတာမျိုး ဖြစ်သည်။ လှသွေး အတွေး တစ်ခုကို တွေးလိုက်လျှင် အဆုံးမရှိတော့ ဟု ထင်ရသည်။ မျက်လုံးကို မှေးမှေးလေး ဖွင့်ပြီး ခြင်ထောင် အမိုးက အပ်ချည်လေးတွေကို ဘာနှင့် ရက်သလဲဟု ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးနေမိတာတောင် တွေးလို့ ကောင်းနေသည်။ ထိုစဉ် ဘေးက ကိုညိုက လှသွေး ကို ဖက်ထား ရင်းမှ ဘာတွေလဲ မသိ စကားတွေ ပြောသည်။ ပြောသံက တိုးတိုးလေးပေမယ့် လှသွေး အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်ယှက် ဖြစ်သွားသည်။ ခုန ကအတွေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိတော့။

လှသွေး ကိုညို့လက်ကို ဖယ်ထုတ်ဖို့ ပြင်သည်။ သူမ လက်တွေသည် တိမ်မျှင် တစ်စနယ် ဖြစ်နေပြီ ဟု ထင်သည်။ ပေါ့ပါးလွန်းနေသည်။ ထို့အတူ နေးကွေးလွန်းနေသည်။ ကိုညို့ လက်ကို ထိမိတော့ အာရုံက အထိသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြန့်သွားသည်။ အင်း.. ကိုညို့ လက်မှာ အကြော ဘယ်နှစ်ချောင်း ရှိသလဲ.. တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိစဉ် ခြင်ထောင်ကို လှပ်၍ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ဟု ခံစားမိသည်။ အာရုံပျက်သွား၍ လှသွေး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ခပ်မှေးမှေးသာ ဖွင့်၍ ရသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စူးစမ်းကြည့်တော့ ဝင်လာသူက ကိုလူသန်။

လှသွေး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသော်လည်း သူက အိမ်ရှင် ဖြစ်နေ၍ ဘာမျှ မပြော
တော့ပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်တွေးဖို့ ပြင်သည်။ ကိုလူသန်ကတော့ ဒီလို ဟုတ်ပုံမရ။
အကျႌ ကိုယ်ချွတ်ကြီးဖြင့် လှသွေးနှင့် ကိုညိုကြားထဲသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

ပြီးတော့ လှသွေးကို ဖက်ထားသော ကိုညိုကို ခြင်ထောင် တစ်ဖက်စွန်းသို့ ရောက်သွားအောင်
ဖြေးဖြေးချင်း မပြီး ရွှေ့သည်။ကိုညိုသည် ဘလုံးဘထွေး ရေရွတ်ရင်း ပါသွားသည်။ နောက်
သူလှသွေးဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ လက်ကြီး တစ်ဖက်
က လှသွေး ပေါင်တံလေးပေါ် လာထိသည်။ လှသွေး လန့်မသွားပါ။ ထိတွေ့လာသော လက်ဖဝါးကြီး၏
ကြမ်းရှမှုကိုသာ စူးစမ်းနေမိသည်။
လှသွေးဝတ်ထားသည်က ကျောင်းစိမ်း ချည်သား ထမီလေးဖြစ်၍ သူ့ လက်ဝါးကြီး၏ ထိတွေ့ပွတ်သပ်မှုကို
အသားချင်း ထိသလို ခံစား
နေရသည်။ နောက် သူသည် လှသွေး ထမီလေးကို ဖြေချလိုက်သည်။

" ရှင်.. ဒါဘာလုပ်တာလဲ "

ခြင်ထောင်ကို လှပ်၍ ဝင်လာသူက ကိုလူသန်မိန်းမ ဝေဝေသင်း ဖြစ်သည်။

"ဟ.. မင်း.. မအိပ်သေးဘူးလား"

" ရှင်.. ကြက်သားဟင်းထဲ ဟို အရွက်တွေ ထည့်နေကတည်းက ကျွန်မ သိတယ်။ ကျွန်မတုန်းကလည်း ရှင်ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ ရှင့် အကြောင်းကို သိလို့ ရှင်ချက်တဲ့ ဟင်းကို မစားတာ၊ ကိုလူသန်ရယ်.. ကျွန်မ ရှိရဲ့ သားနှင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်
ရတာလဲ၊ နောက်ပြီးသူက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ ရှင့် ညီမနှင့် ရွယ်တူပါ၊ ရှင့်ညီမ မညိုကို တစ်ခြားတစ်ယောက်ယောက်က ဒီလိုလုပ်
ရင် ရှင် ဘယ်လိုနေမလဲ.."

" တိတ်စမ်း.. ဖာသည်မ၊ ထွက်သွားစမ်း "

" ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မက ဖာသည်မ၊ ဒါ့ကြောင့် ရှင့်လို ထောင်ထွက်ကို ယူထားတာ၊ရှင်သာ အခုထွက်၊ အကျင့်ပျက်ရဲ့ .."

" ငါ.. လုပ်လိုက်ရရင် .. နင်သေတော့မယ်နော်.."

" အံမယ်လေးလေ.. လာပါ.. လုပ်ကြည့်စမ်းပါ၊ နင့်ကို မကြောက်လို့ ယူထားတာဟဲ့၊ ထောင်လေး တစ်ခါ ကျဖူးတာများ.. ကြောက်
ရမယ်လို့.. ဟက်ဟက်.. ငါက ထောင်လေးခါ ကျဖူးတာ နင်မသိဘူးလား၊ လာစမ်းပါ"

" နင်.. နင်.. သိမယ်.. ကဲဟာ.."

" ဖြန်း "

ကိုလူသန်က ပြောပြောဆိုဆို ဝေဝေသင်း၏ ပါးကို ရှိုက်ထည့်လိုက်သည်။ ယောက်ကျားအားမို့ ဝေဝေသင်း ချာကနဲ လည်ထွက် သွား
သည်။ သို့သော် သူမကလည်း ခေသူ မဟုတ်၍ ချက်ချင်း ပြန်လှူးလဲ ထကာ ကိုလူသန်၏ ဂွေးဥ နှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံ ညှစ်ရင်း

" ဟောဒီမှာ.. သူခိုး.. သူခိုး.. လာကြပါဦးတော်.. သူခိုး တက်လို့ပါ "

ပါးစပ်ကလည်း အသံကုန်အော်ကာ လက်ကလည်း ကိုလူသန်၏ ဂွေးဥတွေကို အားကုန်ညှစ်သည်။ ကိုလူသန် နာလွန်း၍ တအားအား
အော်ပြီး ရုန်းသည်။ ဝေဝေသင်း ဆံပင်တွေကို ဆောင့်ဆွဲသည်။ ဝေဝေသင်းကလည်း မလွှတ်၊ ဘေးအိမ်က လူတွေ ထရံတခါးကို ချိုးဖျက်ပြီး ဝင်လာတော့ ကိုလူသန် မျက်ဖြူ လန်လု နီးပါး ဖြစ်နေချေပြီ။
ထိုစဉ်ချိန်မှာပင် ဦးသားသား လည်း ရောက်လာသည်။ သူ့နောက် တွင် လှသွေး မေမေနှင့် ဦးပိုင်..

တစ်ကယ်တော့ ဧည့်စာရင်း တိုင်မည်ဆိုကာ ထွက်သွားသော ဦးသားသားသည် လိုင်သာယာက လှသွေးအမေကို သွားအကြောင်း
ကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီရောက်တော့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်သိရသော အခါ ဦးသားသားသည် သူ့သားကို အိမ်ပေါ်မှ မောင်းချလိုက်
တော့သည်။ အားလုံးပြီး၍ လှသွေး အမေက လှသွေး ဆံပင်လေးကို သပ်တင်ပေးနေသည့်ချိန်ထိတိုင် လှသွေးနှင့် ကိုညိုသည် ကောင်း
ကောင်း သတိမရကြသေးပေ။

ကိုလူသန်သည် ကြက်သားဟင်းထဲတွင် ဆေးခြောက်ရွက်တွေ ခတ်ထည့်ကာ လှသွေးကို ကြံစည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို အတွင်းသိ
သူ့ မိန်းမ ဝေဝေသင်းက ရိပ်မိ၍ လှသွေးကို အချိန်မှီ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။ လှသွေးမေမေသည် ဝေဝေသင်းကို ကျေးဇူးတင်လွန်း၍
ထိုင်ရှိုခိုး မတတ်ဖြစ်နေသည်။ ဝေဝေသင်းသည် အညိုအမည်း စွဲနေသော မျက်နာဖြင့်
" မလိုပါဘူး၊ အန်တီရယ်၊ ကျွန်မက မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်တော့ မရှိဘူး၊ အခြေအနေ အရ မိန်းမပျက် ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် တစ်ခြား မိန်းကလေးတွေ ကျွန်မလို ဖြစ်မှာ ကျွန်မ အရမ်း စိုးရိမ်တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မ
စေတနာပါ "
(ဝေဝေသင်း၏ အကြောင်းကို ပန်းငုံဖူးကာမှ..ဇာတ်လမ်းတွင် အကျယ် တင်ပြပါမည်။

"အဲဒီနောက်တော့ သူတို့ ဝေဝေသင်းကိုပါ အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်တဲ့။ အဓိကကတော့ လှသွေး နာမည်ပျက်နေတာက အဲဒီ ဝေဝေသင်းကြောင့် ပဲ။ နဂိုကတည်းက ပထွေး နှင့် ဘာလိုလို
အထင်ခံထားရတဲ့အပြင် ခိုးရာလည်းလိုက်ဖူးပြီး မိန်းမပျက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ခန်းထဲ အတူနေခဲ့တာ

ဆိုတာ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို လည်း အကောင်း မမြင်ကြဘူးလေ။ ခုတော့ ဝေဝေသင်းလည်း အဲဒီမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ၃၈ လမ်း အလယ် ဘလောက်မှာ အလှပြင်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပြီး နေနေတယ်။သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေဆို လှသွေးကို ကြိုက်ကုန်းလိုလိုတောင် ပြောကြတယ်။ အဲ..ဆောရီး၊ ကိုသာဂိ ကျွန်တော်က ကြားရတဲ့ အတိုင်း ပြောတာ”

မားဆိုးသည် ပြောရတာ မောသွားဟန်ဖြင့် ဘီယာကို ဂွတ်ကနဲ မော့ချလိုက်သည်။ သာဂိ တစ်ယောက်သာ သက်မမောကြီးကို ဟင်း ကနဲ ချရင်း တွေးနေမိသည်။

“ဒါနင့်.. နေပါဦး မားဆိုးရဲ့၊ မင်း.. သူခိုးရာလိုက်တုန်းက အကြောင်းတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောနိုင်ရတာတုန်း၊ ဝေဝေသင်းဆီ သွားခဲ့လို့လား”

မားဆိုး အကြောင်းလဲ သိထား၍ မေးရသေးသည်။ ဒီကောင်က တော်တော် ရိုးသည်။ မိဘက အိမ်မှာ မထားချင်၍ ပိုက်ဆံ အကုန်ခံပြီး နိုင်ငံခြား လွှတ်၊ မမြင်ကွယ်ရာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဟု သဘောထားတာသာကြည့်..။ ဒီတော့ မားဆိုးက

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုသာဂိရဲ့ ..ကျွန်တော့်ကို ဦးပိုင်စိုးသူ ကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုက်တာ”
“ဘယ်လို..ဘယ်လို...ဘယ်သူ...”
“ဦးပိုင်စိုးသူလေ၊ လှသွေး ပထွေး”
“ဟမ်”
“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဖြန် ကျရင် ကိုသာဂိကို လာတွေ့ဦးမယ် ပြောတယ်၊အဲဒါနင့် ကျွန်တော်က နက်ဖြန် ဘောပွဲ မရှိတော့ ဆင်ရေတွင်းမှတ်တိုင်နားက ဘီယာဆိုင်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

သာဂိ တွေးနေမိသည်။ ဦးပိုင်က ဘယ်အတွက်ကြောင့် တွေ့ချင်ရသနည်း။ ပိုက်ဘော အတွက် ဇာတ်လမ်းများဆင်လေမည်လား.. ။ သာဂိသည် လှသွေး အပျိုစစ် ဖြစ်ခြင်း၊ မဖြစ်ခြင်းကို အဓိက မထားပါ။ ယုတ်စွအဆုံး ကလေးပါ ရှိနေပါစေဦး။ လှသွေးကို ချစ်မြဲ ချစ်စဲ။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်လူက မျက်နာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ရိတာမျိုးတော့ သာဂိ ခံစားနိုင်မည် မထင်ပေ။
အင်း၊ မနက်ဖြန်တွေ့တော့မှ မီးစင်ကြည့်ကမည်ဟုသာ သဘောထားလိုက်သည်။ စိတ်ကမတွေးဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း အိပ်မက်ထဲတွင် လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟားတိုက်နေသည်ကို မက်မိသည်။ လှသွေးက သူ့ဘေးတွင် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မတ်မတ်လေး ရပ်လျှက်၊ သူမ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စလေးတွေ ခိုသီးလျှက်...

သာဂိ ဆတ်ကနဲ လန့်နိုးသွားပြီး ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့။ နာရီကို ကြည့်တော့ ၁ဝနာရီ သာသာပဲ ရှိသေးသည်။ ညက ပရီးမီးယားလိဂ် တစ်ပွဲ ညဥ့်နက်မှ လာသဖြင့် သာဂိ အိပ်ယာဝင် နောက်ကျသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ၁၂ နာရီလောက်မှ ထနေကြ။ ခုတော့ အိပ်မရတော့၍ ရေမိုးချိုး

အဝတ်စားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။ အိပ်ရေးမဝသေး၍ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းနေသော်လည်း ဆက်အိပ်ချင်စိတ်က မရှိတော့။ အင်း..ညနေ ရောက်ဖို့ ဘယ်နေရာမှာ သွားအချိန်ဖြုန်းရင် ကောင်းမလဲ ဟုသာ တွေးမိသည်။

ဂျာနယ် ၄စောင်ဖတ်ပြီး၍ ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံက PS2 ဂိမ်းဆိုင်တွင် ဂိမ်းစဘွန်း တစ်ခွေကစား ပြီးသည့်နောက်တွင် တော့ သာဂိမျှော်နေသော ညနေသည် ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ကိုယ်က လူငယ်ဆိုတော့ စောရောက်နေမှ ကောင်းမည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဆင်ခြေပေးကာ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ ရောက်နှင့်နေချေပြီ။ ဦးပိုင်တော့ မဟုတ်။ ကိုယ့်ထက် ဖွဲကောင်းသူ မားဆိုး ဖြစ်သည်။

"လာ..လာ..ကိုသာဂိ ..ကျွန်တော် ဝိုင်းဦးထားတယ်။ စကားပြောမှာဆိုတော့ နေရာကောင်းမှ ဖြစ်မှာ မလား အဲဒါကြောင့် စောစောလာပြီး နေရာဦးထားတာ"
သာဂိဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူက တော်တော်များများတောင် မှာပြီးနေချေပြီ။

"ဟ..မင်း..များလှချည်လား၊ မားဆိုးရ။ စောစောစီးစီး တစ်ဂျားတောင် ကုန်နေပြီ"
"မများပါဘူး၊ ကိုကြီးရာ၊ ဟဲဟဲ"
"ဟော့ကောင်၊ ဟော့ကောင် မင်းနှင့်ငါ အသက်ကွာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးလို့ မခေါ်နှင့်၊ အင်း..ငါ့ညီမကလဲ မင်းလိုကောင်မျိုးကို ဘာကြည့်ကြိုက်သလဲ မသိပါဘူး"
"ကိုသာဂိကလဲ.. ကျွန်တော်လဲ ကောင်းတာတွေ ရှိပါတယ်ဗျ"
"တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ လုပ်..လုပ်..ချီးယားးး"
"မဟုတ်ဘူး၊ ကိုသာဂိရ ကျွန်တော် အကောင်းပြောမလို့၊ ကောလင်းကျပြီဗျ၊ စက္ကူစက်ရုံတဲ့၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို သွားတော့မယ်"
"အင်း၊ ဟိုရောက်ရင်လည်း ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ဦးကွ"
"စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က အသဲနှလုံးနှင့် အသွေးအသားကို တစ်ကဏ္ဍစီ ခွဲတတ်ပါတယ်၊ ဟော..ဟိုမှာ ဦးပိုင် လာနေပြီဗျ၊ ရုပ်အကျီ အဖြူကွက်နှင့်"

သာဂိလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှုတည်တည် မျက်နှာထားနှင့် ခပ်တောင့်တောင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဘေးက မားဆိုးက လက်ပြလိုက်သော အခါ ထိုသူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ပြန်ပြကာ သာဂိတို့ ဝိုင်းဆီ လှမ်းလာနေသည်။ သာဂိ စိတ်တွေ လေးသွားမိသည်။ ခုန ထိုလူကြီး ပြုံးလိုက်စဉ်က လက်ကနဲ ထွက်လာသော သွားစွယ်များနှင့် တွန့်ချိုးသွားသော မျက်ခုံးတန်း၊ လေးထောင့်မျက်မှန် အကြည်ရောင် အောက်က ကျားတစ်ကောင်၏ ဖံဒါသီးပုံ မျက်ဝန်း၊ ဖြူစပ်စပ် အသားရောင်နှင့် မလိုက်ဖက်သော ကြွက်သားစိုင်များပေါ်က အကြောစိမ်းများ။ သာဂိ သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။ ထိုလူသည် ရုပ်ရှင်တွေထဲတွင်ပါသည့် ဂျပန် ယာကူဇာနှင့် တရုပ် မှောင်ခိုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်ပေါင်းထားသည့် မျက်နှာပေါက်မျိုး ကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုလူကို မားဆိုးက လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်ကာ နေရာပေးသည်။ သာဂိကတော့ မတ်တပ်ရပ်ပေးဖို့တောင် စိတ်မပါချေ။ မကောင်းတတ်၍သာ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဘယ်လိုမျှ ကြည့်မရ။ နောက်မားဆိုးက မိတ်ဆက်ပေး၍ အပြန်အလှန် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြစဉ်ကြီးမားကျယ်ပြန့်ကာ သန်မာတောင့်တင်းသော လက်ဖဝါး ကြမ်းရှရှ ကြီးကို ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ သာဂိ ပို၍ စိတ်ထင့်သွားမိသည်။ ဒီအသက်ရွယ်ရောက်နေ တာတောင် ဒီလောက်သန်မာနေပါက ထိုသူသည် ကျန်းမာရေး အတော်ကောင်းမည့်လူ ဖြစ်သည်။ ဒီလို အရွယ်မျိုး အားတွေပိုနေပါက ဘာတွေလုပ်မည် ထင်ပါသနည်း။ ဝေးဝေးတွေးစရာမလို။ ဒီလို ဘူးတားကြီးတွေ သည် ဘောကန်၊ ခြင်းခတ် လုပ်ကြမည် မဟုတ်။ ရှင်းပါသည်။ သူတို့၏ အားအင်များကို သူတို့ရှာထားသော စည်းစိမ် တန်ခိုးဖြင့် မိန်းမငယ်လေးများထံတွင် ဖြုန်းတီးကြမည်သာ..

စကားဝိုင်း၏ အစသည် .သာဂိစိတ်ထင်နေ၍ လားမသိ။ အနည်းငယ် အေးစက်တင်းမာနေသည် ထင်ရသည်။ တစ်ခွက်၊နှစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးကြသည့်တိုင် မည်သူကမျှ စကားမစကြသေး။ မားဆိုးကတော့ ရီဝေဝေ မျက်လုံးတို့ဖြင့် လမ်းမဘက်သို့သာ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဒီကောင် အချိန်မတော်ကြီးကျမှ မိစိုးကို ချိန်း ထားသေးလား မသိ။ သာဂိ မားဆိုးကို စကားစဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဦးပိုင်စိုးသူဆီက အသံထွက်လာသည်။

"ကိုယ်..သာဂိနှင့် စကားပြောချင်လို့ ညီလေး မားဆိုး"
"ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်ကလဲ သွားတော့မှာပါ။ ချိန်းထားတဲ့လူ မလာသေးလို့၊ ဟော..ဟော..ပြောရင်း ဆိုရင်း၊ ရောက်လာပြီ၊ သွားပြီနော်၊ ချစ်ကို   သွားမယ်"

မားဆိုးသည် ပြောပြောဆိုဆို သာဂိကို မျက်လုံးတစ်ဘက် မှိတ်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။လမ်းမဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင်တော့ မိစိုးတစ်ယောက် နွဲ့နွဲ့လေး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒီကောင်မလေး အဆောင်ကနေ ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်လာသည် မသိ။ အဲ..အဆောင်တောင် ပြန်အိပ်ပါ့မလား၊ သာဂိ စိတ်နည်းနည်း ပူသွားသည်။ အမျိုးတွေ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ မိစိုးကို အဆောင်တံခါး မပိတ်ခင် အချိန် မှီပြန်ပို့ပေးရန် မားဆိုးကို မှာဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ဦးပိုင်က စကားစလာသည်။

"ကိုယ်..မင်းကို ဘယ်လို စပြောရမလဲ စဉ်းစားနေတာ မောင်သာဂိ"
"စချင်တဲ့ နေရာက စပါ ဦးပိုင်၊ နားထောင် ဖို့က ကျွန်တော့် အလုပ်ပဲ"
စိတ်မကြည်၍ ခပ်တင်းတင်းပင် သာဂိ တုံ့ပြန်မိသည်။ ဦးပိုင်က သာဂိ ကြည့်မရသော အပြုံးမျိုးဖြင့် ထပ်ပြုံးလျှက်...

"အင်း.. မောင်သာဂိက ဦးကို အများထင်သလိုပဲ ထင်နေမိပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဦးကလဲ အဲဒါ ကိုရှင်းပြချင်လို့ မောင်သာဂိဆီ လာခဲ့တာပါ၊ ထင်ချင်လဲ ထင်စရာပါပဲ၊ ဦး ငယ်ငယ်တုန်းက တော်တော်ပွေခဲ့တာ မဟုတ်လား"

သာဂိ နှုတ်ခမ်း တစ်ချက်မဲ့ရင်း ရှေ့က ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ ဒီနေ့ကျမှ ဘီယာက တော်တော်ခါးနေသည်။ဦးပိုင်က မသိကျိုးကျွံပြုရင်း..

"ဦး.. ငယ်ငယ်တုန်းက တော်တော် ဆိုးခဲ့ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ရင်ပေါ့၊ အဲဒီမိုက်ပြစ်တွေကိုပဲ ဦး ခံစားနေခဲ့ရတာ နှစ်တွေ မနည်းတော့ပါဘူး၊ ဒီလို မောင်သာဂိရယ်.. အဲဒီတုန်းက ဦး..ဦး ..ဦး လိင်အင်္ဂါကို ကြီးလာအောင် ဆိုပြီး ဆေးထိုးခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ ၁၀ စီစီ နှစ်ခါတောင် တင်ခဲ့မိတာ၊ ထိုးခါစတုန်းကတော့ ဦး ဘာသာ ဦး အရမ်းကျေနပ်နေမိတာပေါ့၊ တစ်ချို့ မိန်းကလေးတွေဆို ဦး ဒဏ်ကို မခံနိုင် ကြလို့ ထွက်တောင်ပြေးကြတယ်၊ အပေါင်းသင်းတွေက ဦးကို "ဓာတ်မီးပိုင်" လို့တောင် ကင်ပွန်းတပ်ကြတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဦး ပစ္စည်းကလဲ နှစ်တောင့်ထိုး ဓာတ်မီးလောက်ရှိတယ်လေ၊ နောက် အရွယ်လေးလဲ
နည်းနည်းရလာ မိန်းမကလဲ ရတော့ ဦးနည်းနည်း ခြေငြိမ်သွားတယ်၊ စိတ်ထဲမှာလဲ မမိုက်တော့ဘူး၊ မဆိုးတော့ဘူး၊ ဒီ မိန်းမကိုလဲ သစ္စာမဖောက်ဘူး ဆိုပြီး ဦး မိန်းမ ယူခဲ့တာပါ၊ ရယ်စရာ ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဦးမှာ အုန်းဆီပုလင်းလေး အမြဲ ဆောင်ထားရတယ်၊ မိန်းမနှင့် ဆက်ဆံတဲ့ အခါတိုင်း ဒီအတိုင်းဆို မဝင်လို့လေ၊ အုန်းဆီလေး ဆွတ်ဆွတ်ပြီး လုပ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ ဦး အုန်းဆီ သုံးစရာမလို တော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဦး ပစ္စည်းက ထုံနေပြီး ဘာခံစားမှုမှ မရှိတော့လို့လေ၊ မိန်းမနှင့် ဆက်ဆံ ဖြစ်ရင်လည်း ဆက်ဆံတာပဲ ရှိတယ်၊ ဦးမှာ ပြီးတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာတော့ဘူး၊ ပစ္စည်းကြီးက ထုံတုံတုံကြီးနှင့် ကိုင်ကြည့်ရင် ဂျပ်ခဲကြီးလိုပဲ၊ မောင်သာဂိပဲ စဉ်းစားကြည့် ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အဲကိစ္စလုပ်ရင်း မပြီးတဲ့ အခါ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ဆိုတာ၊ ဦးလည်း နှစ်လ၊ ၃လ လောက်ကြာတော့ ဆရာဝန်နှင့် ပြကြည့်တာပေါ့၊ ဆရာဝန်က ဦးဟာကို ခွဲထုတ် ခြစ်ပစ်လိုက်တယ်၊ မခွဲရင် အဲဒါ ကင်ဆာဖြစ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်ကွာ၊ ခွဲလဲ ခွဲပြီးရော ဦး ပစ္စည်းက တစ်လက်မလောက်လေးပဲ ကျန်တယ်၊ စိတ်လာလည်း ဒီအရွယ်ပဲ၊ မလာလည်း ဒီအရွယ်ပဲ၊ ဦးရဲ့ လိင်အင်္ဂါဟာ ဆီးသွားဖို့ တစ်ခုပဲ အသုံးဝင်တော့တယ်လေ၊ မိန်းမကလဲ အရင် ဦး ကလိခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် စိတ်ပါလာချိန်မျိုးဆို သူလဲ ခံစားရတာပဲ၊ ဦးမှာလည်း မျက်ရည် ကျတဲ့ထိ ခံစားခဲ့ရပါတယ်၊ နောက်တော့ သူ သီလရှင် ဝတ်သွားတယ်လေ၊ မောင်သာဂိလဲ သိမှာပါ၊ တစ်ကယ်တော့ အဲဒါ ဦး ရဲ့ အမှားတွေ ကြောင့်ပါ၊ ကဲ.. မောင်သာဂိ ..မင်း ဦးကို လှသွေးနှင့် အထင်မှားသေးလား"

သာဂိ ဦးပိုင်စိုးသူကို ငေးကြည့်နေမိရင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ သူ ထင်ထားသည်နှင့် တစ်ခြားစီ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဦးပိုင်စိုးသူကတော့ မျက်ရည် အဝဲသားနှင့် ရှေ့က ခွက်ကိုသာ တလကြမ်းမော့နေတော့သည်။

နောက်နေ့တွင်တော့ လှသွေးရှိရာသို့ သာဂိ အရောက်သွားတော့သည်။ သူမသည် သာဂိကို နည်းနည်း ရှောင်ဖယ်ချင်သလို လုပ်နေသည်။ အတန်းတက်စရာရှိတယ် ပြန်တော့ချည်းသာ နှင်နေသည်။ ညနေ လာခေါ်မည် ဆိုတော့ အင်း မလုပ် အဲမလုပ်နှင့် ငြိမ်နေသည်။သာဂိ အသဲတွေယားလာသည်။ သူတို့ အဆောင် ဧည့်ခန်းထဲမှာသာ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် အတင်းဖက်နမ်းမိမည်လား မသိ။ ခုတော့ အခန်းထောင့်က

ခုံပေါ်တွင် မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်ကာ မျက်မှန်ကြီး တပ်၍ စာအုပ်ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော အဆောင်မှူးမမကို ကြောက်နေရ၍ ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားရသည်။

အဆောင်က ပြန်လာမှ သတိရသည်။ သာဂိ သူ့ညီမ မိစိုးကို မတွေ့ခဲ့။ မေးလည်း မမေးလိုက်မိ။ ဟိုကောင် မားဆိုး အကြံအဖန် တစ်ခုခု လုပ်ပြီး မိစိုးကို မသွားတာ ဖြစ်မည်။ အင်းလေ..ဒီကောင်လဲ အကြာကြီးခွဲနေရမှာ ဆိုတော့ အလွမ်းသယ်ချင်ရှာမှာပေါ့ ဟုသာ တွေးလိုက်သည်။ သာဂိ ဒီနေ့ သဘောတွေကောင်းနေသည်။ လမ်းမှာ ခလုပ်တိုက်မိသည့် ကျောက်ခဲလေးကို တစ်ယုတစ်ယ ကောက်လာကာ လမ်းပြင်ရန် ပုံထားသည့် ကျောက်စရစ်ပုံထဲ ထည့်ခဲ့သည်။

ညနေရောက်၍ လှသွေးကို သွားခေါ်တော့ သူမက ဘာမှ ပြင်ဆင်မထားချေ။ သူ့ရှေ့က ဆက်တီခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း

"အစ်ကို ..ဒီနေ့ မသွားနင့်ဦး၊ မိစိုး နေမကောင်းလို့၊ အဲဒါ လှသွေး အဖော်လုပ်ပေးနေရတယ်"
"ဟုတ်လား.. မိစိုး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဖျားတာလား"
"အင်း၊ ဟုတ်မှာပေ့ါ၊ လွမ်းဖျား"

ပြောရင်း၊ဆိုရင်း သူမက ပါးစပ်လေး လက်ဝါးအုပ်၍ တခိခိဖြင့် ရယ်သည်။ သာဂိမှာ လိုက်ပဲ ရယ်ရမလိုလို၊ ခပ်တည်တည်ပဲ နေရမလိုလို ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်က အစ်ကို ဖြစ်နေသည်လေ။ စိတ်ထဲကတော့ မားဆိုးကို ကျိန်ဆဲမိသည်။ ဒီသူတောင်းစား မကောင်းလို့ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါလား။ပြီးတော့ သူမက ခပ်တိုးတိုးလေး ဆက်ပြောသည်။

"မိစိုးလို ခံစားရမှာတော့ ကြောက်တယ် အစ်ကိုရယ်"
"ဟာ..အဲလို မဖြစ်စေရဘူး။ ကိုယ်ကတိပေးတယ်၊ ကိုယ်က ဘယ်မှ သွားမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီမှာပဲ နေမှာ။ ဒီမှာပဲ လှသွေးကို လက်ထပ်ပြီး နေမှာ၊ ဒီမှာပဲ ကလေးတွေယူမယ်၊ သေတဲ့ အထိနေမှာပါ၊ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ လှသွေးကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူး၊ စိတ်ချနော်"

သူမက မျက်နှာလေး ရဲလျှက်..
"သူ့ကို ဘယ်သူက ချစ်တယ် ပြောသေးလို့လဲ"
"ဟင်..မပြောရသေးဘူးလား၊ ဒါဆိုလဲ ပြောလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ စိတ်ကူးတွေနှင့် ရူးနေရတာ အရမ်းကြာနေပါပြီ၊ ပြောလိုက်နော်၊ ချစ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်"
"မပြောပါဘူး၊ သူများကို မယုံလို့ လိုက်စုံစမ်းသေးတယ် မလား"
"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို.. မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လှသွေးက လှသွေးအကြောင်း ဘာသိလဲ ဆိုလို့ သိအောင် လုပ်တဲ့ သဘောပါ၊ မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ကယ်ပါကွာ၊ လှသွေး အပျိုဖြစ်ဖြစ်၊ အအို ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က ချစ်နေမှာပါ၊ ကလေးတွေလဲ ရှိပါစေဦး၊ ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ရှိ အိမ်ထောင် မရှိရင် ပြီးရော၊ ချစ်နေမှာပါကွာ"

"တော်ပါ၊ ယောက်ကျားရှိရင် ဒီသင်တန်းကို ဘယ်သူက အတက်ခံမှာလဲလို့"
"အဲဒါတွေ ထားပါတော့ လှသွေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဖြေဦးလေ၊ ချစ်တယ်လို့၊ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်ကွာ၊ နော်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သာဂိ လှသွေး၏ လက်ကလေး တစ်ဘက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အခန်းထောင့်က မျက်မှန်မကြီးထံက ချောင်းဟန့်သံကြီး ထွက်လာလေ၏။ လှသွေးက သာဂိလက်ထဲက သူမ လက်ကလေးကို ဆတ်ကနဲ ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း မတ်မတ်လေးရပ်ကာ ချာကနဲ လှည့်ထွက်ပြေးသွားသည်။ အဲ.. မပြေးခင် " အင်း" လို့များ ပြောလိုက်သေးသလား၊ မသေချာ။ ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးနှင့် သာဂိ ငေးကြည့်နေမိစဉ် သူမသည် အခန်းပေါက်ဝနားသို့ အရောက် သာဂိကို တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ ရဲရဲလေးနှင့် လှစ်ကနဲ ပြုံးပြရင်း သူမ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သာဂိ ပျော်နေမိပြန်သည်။ လှသွေးလက်ကလေး တစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဘဝကို ရင်ဆိုင် ရှေ့ဆက်ဖို့ ခွန်အားတွေ ပြည့်လာသည်။ ထို့အတူ ဘာကို ကြောက်မှန်းမသိ ကြောက်နေမိပြန်သည်။ သူ့ဘဝ၌ အချစ်ဆိုသော အရာသည် တစ်ခါမျှ သူ့ထံတွင် ကြာကြာမနေခဲ့စဖူး။ သို့ရာတွင် တစ်ခုတော့ ဖြေသာပါသည်။ လှသွေးနှင့် သူသည် ဘာသာချင်းတူသကဲ့သို့ လှသွေးကိုယ်တိုင်က ရိုးသားအေးချမ်းစွာ နေလိုခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ ခက်သည်။ သူမက နည်းနည်း ကလေးဆန်နေခြင်းသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ သာဂိကို အခက်တွေ့စေသည်။တက္ကစီစီးနေရင်း တန်းလန်းမှ ဘတ်စ်ကားနှင့်ပဲ သွားချင်သည်ဟု ဆိုတတ်သည်။ သာဂိက ဘတ်စ်ကား မစီးချင်။တစ်ကယ့် စိတ်ထဲက အတိုင်းဆိုလျှင် ဘတ်စ်ကားနှင့်က အကုန်အကျ သက်သာသကဲ့သို့ သူမနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရ၍ သာဂိက ပိုပျော်ပါသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ ကြောက်နေမိသည်ကတော့ ဘာလို့မှန်း မသိချေ။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့က သူမ တစ်ယောက်ထဲ သာဂိထံ ရောက်လာပြီး ပန်းဆိုးတန်းမှာ စာအုပ်သွားဝယ်ချင်သည် ဟုဆိုသည်။ ချစ်သူတို့ တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း သာဂိက လိုက်ပို့ရမည်ပေါ့။ ပိုက်ဆံအိပ်လေး ခါးကြားထိုး၍ သာဂိ တက္ကစီငှားသည်။ ကားဆရာနှင့် စကားပြောသည်၊ ပန်းဆိုးတန်းအထိ ၊ ကားဆရာက ၈၀၀ တောင်းသည်။ သာဂိက ၆၀၀ ဆစ်သည်။ အိုကေ။သဘောတူ၍ ကားပေါ်တက်ပြီး လှည်းတန်းရောက်မှ သူမက ဂျီကျသည်။ ဘတ်စ်ကားစီးမယ်တဲ့။ သာဂိ ခေါင်းကုတ်၍ ကားဆရာကို တောင်းပန်တော့ ကားဆရာက ၂၀၀ နှင့် သဘောတူသည်။ ကြည့်၊ နှစ်မှတ်တိုင် ခရီးကို သက်သက် ၂၀၀ ကုန်ရပြီ။ ကားပေါ်ရောက်တော့ရော၊ ရန်ကုန် ဘတ်စ်ကားများကလဲ သိတဲ့ အတိုင်း ချောင်ချောင်ချိချိ ဆိုလျှင်တောင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရတတ်သည်။ ခုလို တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးကတော့ ရင်ချင်းဆက်၊ ကျောချင်းကပ် အမွှာတွေလို တစ်သားတည်းတောင် ကျလို့။

အဲဒီနေ့က ၅၁ ကားပေါ်တက်တော့ သူမက ရှေ့က သာဂိက နောက်က ကားပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။ စပယ်ယာ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကြောင့် ဆူးလေဆင်းမည့် သာဂိတို့ ထောင့်တစ်ထောင့် ဘက်ရောက်သွားသည်။

ဘတ်စ်ကား နံရံကို မှီ၍ သူမက သာဂိကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်သည်။ ခုနက ၂၀၀ အလကားကုန်သွား၍ နည်းနည်း မှုန်ချင်နေသော သာဂိ မျက်နှာကြီး ပျော့သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူမလဲ ကြာကြာတော့ မပြုံးနိုင်ချေ။

သာဂိသည် ဘတ်စ်ကားစီးတိုင်း သူမနှင့် ခပ်ခွာခွာသာ နေလေ့ရှိတတ်သည်။ သူများရည်းစားအတွဲတွေလို ကိုယ့်ချစ်သူကို လူတိုးမှာစိုးလို့ ကာတာကွယ်တာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ လုပ်လေ့မရှိ။ သာဂိ အမြင်တွင် ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ထိုသို့ ကာကွယ်ခြင်းသည် ချစ်သူကို ကာကွယ်သည် ဆိုတာထက် ကိုယ့်ချစ်သူ သိက္ခာကို တစ်စစီ ရိုက်ချိုးနေသည်ဟု ထင်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ကလဲ သာဂိနှင့် သူမသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်သာ ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်တွင် သကောင့်သား ချာတိတ် တစ်ကောင်က လှသွေးကို ဘေးတိုက် လာတိုးနေသည်။ အစတော့ အမှတ်တမဲ့။ နောက်တော့ သိသိသာသာ။ လှသွေး မျက်နှာလေး မဲ့လာသည်။

နောက်မကြာခင်တင် ချာတိတ်၏ တံတောင်တစ်ဘက်သည် လှသွေးရင်အုံနှင့် ထိမိမလို ဖြစ်လာသည်။ သိပ်မကြာခင်တင် ကားဘရိတ် တစ်ချက်အအုပ် သေသေချာချာကြီး ထိမိသွားသည်။ လှသွေး ကိုယ်လေးရှိ့၍ ဟိုတစ်ဘက် ကပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုအခါမှ ပိုဆိုးသည်။ သူမ၏ တင်လုံးလုံးလေးက ချာတိတ်ဘက် လှည့်မိရက်သား။ ချာတိတ်က ပွတ်သီး ပွတ်သပ် လုပ်၍ ထောက်ဖို့ ကြိုးစားသည် ထင်သည်။ သူမက ငိုမလိုလို ဖြစ်လာပြီး "ကိုကို့" ဟု အကျယ်ကြီးအော်ကာ သာဂိ ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲတော့သည်။။ ထိုအခါကျမှ ဘေးက လူတွေ ဝိုင်းကြည့်လာသလို ချာတိတ်လည်း လန့်သွားပုံရသည်။သာဂိက ရယ်ချင်နေသော ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာဖြင့်

"ညီလေး။ ဒါငါ့ကောင်မလေးကွ၊ ဒါနှင့် မင်းက ဘယ်မှာဆင်းမှာတုန်း"

ချာတိတ် မျက်နှာ သွေးစုတ်သွားပြီး တစ်ဖြေးဖြေး၊ တစ်ရွေ့ရွေ့ တိုးသွားလိုက်သည်မှာ ဒရိုင်ဘာနား ရောက်သည် အထိပင်။လှသွေးကတော့ ခုထက်ထိ သာဂိ ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲနေတုန်း။ အားကစားလုပ်တုန်းက ဘယ်ရီ ရိုက်ခဲ့သည့် အကျိုးကြောင့် အသားထူနေသည့် သာဂိဗိုက်သည် သူမ အားလေးနှင့် ဘယ်လောက်လိမ်လိမ် ဘယ်လိုမျှကို မနေပေ။ သို့ရာတွင် သူမကျေနပ်စေရန် နည်းနည်းတော့ နာဟန်ဆောင်ပြရသည်။

"တော်ပြီ၊ ခွေးမလေး နာတယ်၊ ကိုယ်ပြောသားပဲ၊ တက္ကစီနှင့် သွားရအောင်ပါဆို"

သူမက ဘာမျှမပြော ချာကနဲ တစ်ဘက်လှည့်သွားသည်။ သွားပြီ ၊ စိတ်ကောက်သွားပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် စိတ်နုသော သူမဖြစ်သည်။ကားပြတင်းမှ လေအတိုးတွင် ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဖြစ်ပုံရသော သူမ၏ ဆံနွယ်ရှည်လေး အချို့သည် သာဂိမျက်နှာကို လာရောက် ကျီစယ်သည်။ သာဂိ တစ်ချက် နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး "အား..မွှေးလိုက်တာ"လို့ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိတော့

သူမက မလိုတမာစွာ သူ့ဆံနွယ်လေးတွေကို မျက်နှာရှေ့ဘက်သို့ ပြန်သိမ်းယူသွားသည်။ ဘယ်မျှပင် စိမ်းချင်ယောင် ဆောင်နေနေ ကားပေါ်တွင် ဘယ်လောက် ဝေးနိုင်မည်နည်း။

မှတ်တိုင်က ဆောင့်အထွက် အမှီမရှိသော သူမ ယိုင်ထွက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သာဂိ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာသည်။သာဂိက သူမ လက်မောင်းလေးကို ထိန်းပေးရင်း

"ကိုယ့် လက်မောင်းကို ကိုင်ထားလေ" ဆိုတော့ သူမက မျက်စောင်းထိုးရင်း..
"ကိုင်ဘူး" ဟုဆိုကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ထော်ထားသည်။သာဂိ အသဲတွေယားလာသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ သိမ်းကြုံးဖက်ကာ နှုတ်ခမ်းထော်ထော်လေးတွေကို နမ်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ မကြာပါချေ။ နောက်တစ်ချက် ဘရိတ် အအုပ်တွင် သူမ သာဂိ လက်မောင်းကို ဖမ်း ဆွဲ ထားလိုက်ရသည်။ ဒါတောင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဟုတ်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေး၏ ထောင့်စွန်းတစ်ဖက်ကို သွားနှင့် ကိုက်ထားသေးသည်။
ဘယ်လိုဟာလေးမှန်း မသိချေ။ခေါင်းမာတတ်တဲ့ နေရာတွင် နစ်ယောက်မရှိဟု ဆိုရလောက်သည်။
အင်း..ကိုယ်ကလဲ ဒါလေးကိုမှ ချစ်မိတော့ ခက်နေသည်။သာဂိ ချစ်စိတ်တွေနှင့် သူမကို ငေးနေမိစဉ်မှာပင် ကားပေါ်ကို လူတွေ ထပ်တက်လာသည်။ နဂိုရ်ကမှ ကျပ်နေရတဲ့
အထဲ ခုလို ငပိသိပ်၊ ငချဉ်သိပ် ဖြစ်လာသော အခါ သူမသည် သာဂိ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ဝင်လာတော့သည်။

ခုနကလို ဖြစ်မှာ ကြောက်သည်ထင့်။ ခက်ပြီ လုသွေး။ သာဂိလဲ ယောက်ကျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကိုများ မေ့နေရော့သလား၊
ဒါမှမဟုတ် ဒီပြင်လူထိမယ့် အစား ကိုယ့်ချစ်သူထိတာပဲ ခံမယ်လို့ သဘောထားရော့သလား။ သာဂိ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ဖြစ်လောက် အောင်ကို ရင်တွေ ခုန်လာမိသည်။ ကြည့်၊ ရင်မခုန်ပဲ နေနိုင်ရိုးလား၊ သူမ တင်လုံးလုံးလေးတွေသည် သာဂိ၏ ဆီးခုံနှင့် ထိကပ်လျှက်၊ ကျောပြင်လေး တစ်ခုလုံးသည် သာဂိ ရင်ခွင်ထဲတွင် နစ်မြုပ်လု မတတ်၊ သူမ ကိုင်ထားတာက လက်ကိုင်ကွင်း တစ်ဖက်၊သာဂိ လက်မောင်းတစ်ဖက်၊ သူမ ခေါင်းလေးက သာဂိ မေးစေ့အောက်မှာ၊ သာဂိ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။ နလုံးကလဲ တစ်ဒုန်းဒုန်းနှင့် ခုန်လိုက်တာမှ ထိနေသော သူမ ကျောပြင်လေးတောင် လှုပ်လှုပ်သွားမလား မှတ်ရသည်။ အောက်က ပစ္စည်းကလဲ လူကြားထဲ အလိုက်မသိ ထောင်ထလာနေသည်။ ထောင်မလာအောင် သာဂိ ကြိုးစားပမ်းစား စိတ်ထိန်းသော်ငြား အထိန်းချုပ်မခံသော ဖွားဘက်တော်သည် တစ်စတစ်စနှင့် ထွားလာနေပေပြီ။ သူမကရော..

သူမလဲ ရင်ခုန်နေသည် ထင်သည်။ မြင်နေရသလောက် ပါးပြင်မို့မို့လေး တစ်ခြမ်းသည် နှင်းဆီသွေးရောင် ပြောင်းစ ပြုနေသည်။
သူမ ဝတ်လာသော ဘလောက်စ် အကျႌလေး၏ ရှေ့ပိုင်းသည် မို့တက်လာလိုက်၊ ပြန်ကျသွားလိုက်ဖြင့် အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေရကြောင်း ပြောပြနေသည်။ အင်း.. သူမက သူ့နာပြုပေပဲ။သာဂိ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူမ ရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။ သာဂိ သူမကို အဲဒီ စိတ်တွေ မဝင်စေချင်သေးပေ။ မိဖြူလို ဖြစ်မှာစိုးသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းလို ဖြစ်မှာစိုးသည်။ ထို့ကြောင့် သူမကိုင်ထားသော ကော်လက်ကိုင် ကွင်းလေးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူ၍ အမှတ်တမဲ့လိုလိုနှင့် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ "ဂေါက်" ကနဲ နေသည်။ နဲနဲ နာသွားသည်။ ဟိုစိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။

သူမ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ အနည်းငယ် ရဲနေသော နဖူးကို မြင်တော့ သူမ မျက်လုံးတွေထဲတွင် အရိပ် တစ်ချို့ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ သာဂိကတော့ သူမကို ပြုံးပြလိုက်နိုင်ပါသည်။

မိစိုးကတော့ တစ်ဆိတ်ကလေး မှိုင်လွန်းသည် ဆိုရမည်။ မားဆိုး ထွက်သွားပြီးကတည်းက သူမသည် လန်းလန်းဆန်းဆန်းကို မရှိတော့ချေ။ သာဂိနှင့် လှသွေးတို့ ဘယ်လောက်ပင် သူမကို ပျော်အောင် ထားသော်လည်း သူမသည် ပြုံးရုံကလေးလောက် တစ်ချက်သာ ပြုံးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းထွက်တော့မည်ဟုလည်း ပြောတတ်သေးသည်။ အင်း.. မိစိုး လွမ်းပုံကလဲ တစ်မျိုးပါလားဟုသာ အောင့်မေ့ရတော့သည်။

မားဆိုးထွက်သွားပြီး တစ်လခွဲလောက် အကြာ တစ်ခုသော မနက်ခင်းတွင် သာဂိဖုန်းက မြည်လာခဲ့သည်။ ညက ဘောပွဲအရှိန်နှင့် အိပ်မောကျနေသော သာဂိ စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းကိုင်ရသည်။ ဒီအချိန်မျိုး သူအိပ်နေမှန်း သိ၍ ဘယ်သူမှ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လေ့မရှိ။ ယုတ်စွအဆုံး လှသွေးတောင် ဒီအချိန်မျိုး မဆက်။ ကိုင်လိုက်တော့ မားဆိုးဖြစ်နေသည်။

"ကိုသာဂိလား"
"အေး၊ ပြော"
"ကျွန်တော် မားဆိုးပါ"
"ဟာ..အေး၊ မားဆိုး၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ"
"မကောင်းဘူး၊ ကိုသာဂိရေ၊ ကျွန်တော် ဆေးကျလို့ ပြန်ရမယ် ပြောနေတယ်"
"ဟေ.. မင်း၊ ဒီမှာ ဆေးစစ်သွားတယ် မဟုတ်လား"
"ဟုတ်တယ်၊ စစ်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ ဒီရောက်မှ ဆေးစစ်တော့ အဆုတ်မှာ စပေါ့ ရှိနေတယ် ပြောတယ်ဗျာ"
"အဲတော့.."
"ရောက်လက်စနှင့်တော့ မထူးဘူး၊ ကျွန်တော် "အို"လိုက်တော့မယ်ဗျာ"
"မားဆိုး၊ မင်း.. ရပ့်မလား၊ အိုဗာစတေးတွေက အဲဒီမှာ အခြေအနေ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်နော်"
"ရပါတယ်ဗျာ၊ မိစိုးကိုသာ ပြောပြ.. တူ....တူ.."
"ဟ.. ဟ..မားဆိုး၊ မားဆိုး...."

ဖုန်းက ကျသွားချေပြီ။ သာဂိ ပြန်ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း လိုင်းက မဝင်တော့။ သာဂိ မိစိုးကို ပြောပြသောအခါ မိစိုးသည် ဘာ့ကြောင့်မှန်း မသိ၊ ရှိုက်ကြီးတငင် ထငိုပါတော့သည်။ သာဂိနှင့် လှသွေး

မိစိုးကို အမျိုးမျိုး ချော့မော့သော်လည်း သူမက အငိုမတိပ်သည့်ပြင် သာဂိ ဖုန်းကို ယူ၍ မနက်က မားဆိုး ခေါ်ခဲ့သည့် ဖုန်းနံပတ်ကိုသာ တွင်တွင်ကြီး နှိပ်နေသည်။ တစ်ဖက်က ဖုန်းမကိုင်၊ အချိန်တော်တော်ကြာ နှိပ်ပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ သူမသည် ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်ကာ ထပ်ငိုပြန်တော့သည်။ လှသွေးက မိစိုးကို ထွေး ဖက်နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။ သာဂိ စိတ်ထဲတွင်တော့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလောက်ကြီး ငိုစရာ အကြောင်း မရှိဘူးဟု ထင်မိသည် မဟုတ်ပါလား။

သာဂိ အထင်မှန်သည်။ နောက် နှစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် မိစိုး တစ်ယောက် သာဂိ ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ ရောက်လာသော အချိန်သည် အန်တီ ရုံးတက်ထွက်သွားပြီး ဦးလေး အလည်ပတ်ထွက်တတ်သော မနက်ခင်း ၁၀ နာရီလောက်မှာ ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သာဂိက အိပ်မောကျနေ၍ သူမ မနည်းနိုးယူတော့မှ ကမန်းကတမ်း တံခါး ထဖွင့်ပေးရသည်။ ပြီးတော့ သူမက ပြောစရာရှိလို့ပါ ဟုဆိုသည်။ သာဂိ မျက်နှာ မသစ်ပဲ နားထောင်ပေးတော့ သူမက မျက်နှာအိုအိုလေးနှင့် စပြောသည်။

"အစ်ကို မှတ်မိမလား မသိဘူး၊ အစ်ကိုနှင့် လှသွေး ဖေဖေ တို့တွေ့တဲ့နေ့ကလေ၊ အဲဒီနေ့က အဆောင်မှာ ရွာက မေမေတို့ လာလို့ဆိုပြီး အဆောင်မှူးကို လိမ်ထွက်လာခဲ့တာ၊ အဲဒါ ကိုမားဆိုးက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့၊ သမီး ထင်တာက အစ်ကို့အိမ်မှာပဲ တွေ့မယ်ထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် သူက သမီးကို ဂျဝဲလ် ဟိုတယ် ခေါ်သွားခဲ့တာ"

"ဘယ်ကို.. ဘယ်ကို"

"ဂျဝဲလ် ဟိုတယ်၊ ကုက္ကိုင်းမီးပွိုင့်နားက .."

"အင်းးးးး"

ထိုနေ့က မားဆိုးသည် မိစိုးကို တက္ကစီးတစ်စီးငှား၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မိစိုးသည် ခွဲရခါနီး ချစ်သူမျက်နှာကိုသာ အရိပ်တစ်ကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပါလာခဲ့သည်။ ကားလေး ဘယ်သွားနေမှန်း သတိမထားမိ။ ရပ် လိုက်တော့မှ ဟိုတယ် ဝင်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေမှန်းသိသည်။ မားဆိုးက ကားခ ရှင်းပေးပြီးသည့်တိုင် မိစိုးသည် ကားပေါ်က မဆင်းချင်။ မဆင်းလျှင် ရမည် မဟုတ်မှန်းလဲ သိသည်။ ဆင်းလျှင် ဘာတွေ ဖြစ်မည်ဆိုတာကိုလဲ ခန့်မှန်းမိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကားပေါ်မှာပဲ ဆက်ထိုင်နေချင်သည်။

မားဆိုးက သူမ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်တော့မှ မဆင်းချင် ဆင်းချင်နှင့် ဆင်းလိုက်ရသည်။ သူမ ခြေထောက်တွေက မြေကြီးနှင့် ထိသည် မထင်မိ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူနေသည်။ နားထဲက လေတွေ ထွက်နေသည်။ ဟိုတယ်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် စားသောက်ဆိုင်က တေးသံတွေ ပျံ့လွင့်လာတာကိုတောင် ကြားရတစ်ချက်၊ မကြားရ တစ်ချက်။

မားဆိုး အခန်းငှားနေတာ မြင်ရသည်။ ပိုက်ဆံ ရှင်းနေတာ တွေ့သည်။ ပြီးတော့ သူမ လက်ကလေးကို ဆွဲ၍ အပေါ်ထပ်တက်သည့် ကြောင်လိမ်လှေကားလေး အတိုင်း ဆွဲခေါ်သွားသည်။ မိစိုးသည် အသက်မဲ့နေသော အရုပ်လေး တစ်ရုပ်လို မားဆိုး ဆွဲခေါ်သွားသည့်အတိုင်း ပါသွားသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ အမျိုးမျိုး လွန်ဆွဲနေသည်။ လိုက်မသွားနှင့်၊ ငါတို့ လက်မထပ်ရသေးဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူက နိုင်ငံခြား သွားတော့မှာ၊ ပြဿနာတက်ရင် ကျောင်းထွက်ရမှာနော်၊ သူ သနားပါတယ်၊ အကြာကြီး ခွဲနေရမှာ...

မိစိုး အမျိုးမျိုး စဉ်းစားနေမိစဉ် အတွင်းမှာပင် အခန်းတစ်ခု၏ တံခါးဝ ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

မားဆိုးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးသည့်တိုင် မိစိုးသည် အခန်းထဲ မဝင်ဝံ့ချေ။ အပေါက်ဝနားတွင်သာ ရပ်လျှက် ချီတုံ၊ ချတုံ ဖြစ်နေသည်။ မားဆိုးက အပြုံးမျက်နှာဖြင့် သူမ လက်ကလေးတစ် ဖက်ကို ဖွဖွလေး ကိုင်ကာ သာသာလေး ဆွဲယူလိုက်သည်။ မိစိုး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ ၊ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ မြင်ချင်သည်။ မိစိုး အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သစ်သားတံခါးကြီးသည် ကလစ်ကနဲ မြည်သံလေးနှင့် အတူ ပိတ်သွားသည်။

မားဆိုးက သူမ လက်ကလေးကို ဆွဲယူရင်း ကုတင်နားထိ ရောက်အောင်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ နစ်ယောက်အိပ် ကုတင်ကြီးသည် မိစိုးကို ပြောင်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ မိစိုး ရှက်စိတ်တွေ မွန်ထူလာသည်။ ရင် တွေလဲ တအားခုန်လာသည်။ ဒူးတွေပါ တဆတ်ဆတ် တုန်ချင်လာကာ မတ်တပ်ရပ်ရတာ အားမရှိသလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ် မားဆိုးက သူမ မေးစေ့လေးကို ဆွဲမကာ မျက်နှာကို မော့ခိုင်းသည်။ မိစိုး မျက်နှာလေးကို မော့ပေးလိုက်သော်လည်း မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဖွင့် မကြည့်ဝံ့။ ချစ်သူကို ကြည့်ရမှာ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ။ မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်နေသည်။

ထင်လိုက်သည့် အတိုင်းပင် မားဆိုးသည် သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဖြေးဖြေးချင်း စုပ်ယူနမ်းနေသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်း၏ ပူနွေးစွတ်စိုမှုသည် သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြက်သီးဖျင်းဖျင်း ထသွားစေသည်။ ကြက်သီးထလို့မှ မပြီးသေး သူ့လက်ကြီး တစ်ဘက်က ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ် ရောက်လာသည်။ မိစိုး တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မားဆိုးကတော့ သတိထားမိပုံ မပေါ်။ ဖြေးဖြေးချင်းသာ နို့အုံလေးကို ပွတ်သပ်နေသည်။ မိစိုး ဘယ်လို ဖြစ်သည် မသိ။ နို့သီး ထိပ်ခေါင်းလေး မာလာကာ အနေရ၊ အထိုင်ရ ခက်လာသည်။

ထိုစဉ် မားဆိုးက သူမ တီရှပ် အင်္ကျီလေးကို အောက်မှနေ ပင့်တင်လိုက်သည်။ ဗိုက်သားတစ်ခုလုံး အေးကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ နောက် ဘော်လီကို အပေါ်ပင့်တင်သည်။ မရ။ မိစိုး ဝတ်ထားသည်က ဘရာစီယာ မဟုတ်။ တောမှာကြီးလာသူပီပီ ဘရာစီယာ မဝတ်တတ်၍ ယခုထက်ထိ ဘော်လီ ဝတ်လာ ခဲ့တာ ချစ်သူ ချွတ်ရခက်နေချေပြီ။ အတန်ကြာသည်အထိ မားဆိုးသည် ဘော်လီကို အပေါ်ပင့်တင်၍ မရသေးချေ။ သူမ ကျောပြင်လေးတွေသာ နာလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ရသည်။

"ကို.. ချိပ်က နောက်မှာ.."

ကီးသိသွားသော မားဆိုးက နောက်က ဘော်လီ ချိပ်ကလေးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ နို့အုံလေးကို ကလေး တစ်ယောက်လို ကုန်းစို့သည် ထင်သည်။ သူမ ခါးလေးကုန်းသွားမိသည်။ ယားသည်၊ နောက်ပြီး တစ်မျိုးကြီး၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိ၊ အောက်က ဟာလေးထဲက အရည်လေးတွေ စိုစိ စိုစိ ဖြစ်လာတာ သတိထားမိသည်။ ရာသီလာတာလား၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ လာထားတာမှ မကြာသေးဘူး၊ တွေးနေမိစဉ်မှာပင် မားဆိုးက ကျန်တစ်ဖက်ကို ပြောင်းစို့ရင်း လက်တစ်ဘက် နို့အုံ ထိပ်ဖျားလေးကို ဖွဖွလေး ပွတ်လိုက်သော အခါ မိစိုး မည်သို့မျှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်နေသော မားစိုးကိုယ်ပေါ် မှောက်ချလိုက်မိသည်။သူမ ကိုယ်ထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်နိုင်သည့် အင်အားဟူ၍ တစ်စက်မျှ မရှိတော့။

အဲတော့မှ မားဆိုးက သူမ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီ၍ ကုတင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ မိစိုး အရမ်းမောနေမိသည်။ အဲ ရင်ဖိုသည်ဟု ပြောရမည် ထင်သည်။ ရင်ထဲတွင် တစ်လှပ်လှပ်ဖြင့် ရှေ့ဘာဖြစ်မည်ကို စောင့်နေရသည်မှာ သရဲကား ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သရဲခြောက်မည်မှန်း သိလျှက်နှင့် ဆက်ကြည့်ချင်နေသကဲ့သို့ ဘာဖြစ်မည်မှန်း သိလျှက်နှင့် စောင့်ရသည်မှာ မောလွန်းလှသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မားဆိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် သူမကိုယ်လုံးလေးပေါ် ပိကျလာသည်။ လေးလွန်း၍ အင့် ကနဲ အသံ ထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ခွင့် မရလိုက်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းကြီးတွေက သူမ နှုတ်ခမ်းတွေပေါ် အုပ်မိုးလာ၍ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်တွေကလဲ အငြိမ်နေသည် မဟုတ်။ နို့အုံလေးတွေကို ထင်သလို ဆော့ကစားနေသည်။ အောက်က ဟာလေးထဲက အရည်တစ်ချို့ ထွက်လာတာ သတိထားမိသည်။ မားဆိုး မသိအောင် ထမီနှင့် သုတ်လိုက်မည် စိတ်ကူးကာ လက်ကလေးကို အရွေ့ တစ်ကယ်တမ်းဦးသူက မားဆိုးသာ ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ကြီး တစ်ဘက်က သူမ ဦးတည်သည့် နေရာကို ရောက်နှင့် ချေပြီ။ နောက် ထက်အောက် ဆိုသလို ပွတ်နေသည်။ မိစိုး ဗိုက်ကြောတွေပါ လှုပ်ကုန်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့လက်ကြီးက အစေ့လေးကို ထိမိသော အခါ တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အထဲက အရည်တွေကလည်း တားမနိုင် စီးမရ တစ်စိမ့်စိမ့်နှင့်သာ ထွက်လာနေသည်။ မိစိုး အလိုလိုနေရင်း ဒူးခေါင်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်လှုပ်သွားမိသည်။

ဒီတော့မှ မားဆိုးက သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေဆီက ခွာသည်။ မျက်လုံးကို အသာလေး မေးကာဖွင့်ကြည့်မိ တော့ သူသည် မိစိုးကို စူးစူးဝါးဝါးကြီးကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်သည် ပြင်းထန်စူးရှခြင်းနှင့် ရီဝေခြင်းကို ပေါင်းစပ်ထားကာ မိစိုးကို မိန်းမောသွားစေသည်။ သူသည် မိစိုးကို ကြည့်နေရင်းမှနေ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပုဆိုးကို ဖြေနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မိစိုး မျက်လုံးပြန်မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သူ ချစ်တော့မည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ မိစိုး ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ ရောက်လာသည်။ နောက် သူ့ဟာသည် မိစိုး အပေါက်ဝလေးနှင့် လာထိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက် အထဲကို တိုးဝင်လာသည်။ မိစိုး နည်းနည်းတော့ လန့်သည်။ ဒါက အနည်းငယ် နာတတ်တယ်ဆိုတာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ကုတင်

ခေါင်းရင်းလက်ရန်းကို မှန်း၍ ဖမ်းဆုပ်ထားမိသည်။ ထပ်တိုးဝင်လာပြန်သည်။ သူ့ဟာကြီး၏ ပူနွေးမှုသည် မိစိုး ကို ပို၍ အနေရ ခက်စေသည်။ ဒါပေမယ့် သူသည် ရှေ့ကို ဆက်မတိုးချေ။ အဲဒီ နားတွင်သာ အဝင် အထွက်လုပ် နေသည်။ အထဲက ထွက်လာသော အရည်တွေကြောင့် "ပြိ.. ပလွတ်. ပြိ" ဆိုသော အသံများကို ကြားနေရသည်။

အဲဒါကလဲ ဘယ်လို ခံစားမှုမှန်း မိစိုး ပြောမပြတတ်ချေ။ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို သူ့ဟာကြီးက ပွတ်တိုက်သွားတိုင်း နှလုံးသားကို တုတ်နှင့် ထိုးနေသလို ထင်မှတ်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နာကျင်တာမျိုး မရှိ၍ တော်သေးသည်။ မိစိုး စိတ်ကို လျှော့၍ ကိုင်ထားမိသော ကုတင်လက်ရန်းကို လွှတ်လိုက်သော အခါကျမှ သူ့ဟာ ကြီးက "ဖွိ" ကနဲ ဝင်လာတော့သည်။ မိစိုး ခါးလေး ကော့တက်ပြီး ရုန်းလိုက်မိရာ အလယ်တွင် ဝင်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကြောင့် ဘေးဘယ်ညာ မရွေ့ပဲ အပေါ်သာ တက်သွားရာ ကုတင်ခေါင်းရင်း အပိတ်နှင့် ငယ်ထိပ် ဆောင့်မိသွားသည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းက နာသည် မထင်။ ခန္ဓာကိုယ် အလယ်ပိုင်းကို တံစို့ထိုးထားသလို ဝင်နေသော ပူပူနွေးနွေးနွေး အချောင်းကြီးနှင့် စပ်ဖျင်းဖျင်း ဖြစ်သွားသော မိန်းမကိုယ်လေးကိုသာ အာရုံက ရောက်နေမိတော့သည်။

မိစိုးသည် ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးနေပုံရသည်။ စကားပြောရင်း ငြိမ်သွားသည်။ သာဂိက အလိုက်တသိ ချောင်း ဟန့်သံ ပေးလိုက်တော့မှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

" အဟင်း၊ ဆောရီး.. အစ်ကို၊ သမီး အတွေးလွန်သွားတယ်"

သူမသည် ငယ်ရွယ်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း ချစ်သူအကြောင်းတွေးမိသည်နှင့် လက်ရှိ ဒုက္ခကို မေ့လျော့ သွားပုံပေါ်သည်။ ပို့မျစ်သော မျက်နှာလေးသည် ပန်းသွေးရောင် ရိပ်ရိပ်ပြေးလျှက်၊ သာဂိမှာသာ မသက်မသာ သက်ပြင်းကြီးကို ချလျှက်...

"အဲတော့ ညည်းပြောချင်တာက ညည်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပြောချင်တာလား"

အဲတော့မှ သူ့ဒုက္ခသူ ပြန်အမှတ်ရပုံ ပေါ်သည်။ မျက်နှာလေးငယ်လျှက်..

"ဟုတ်၊ အစ်ကို သမီးမှာ နစ်လ ရှိနေပြီ"

သာဂိသည် ဒုတိယမိ သက်ပြင်းကိုသာ ထပ်ချလိုက်ရရင်း..

"ကဲ၊ ဖြစ်ပြီးသွားပြီ ဆိုတော့လည်း ညည်းကို အပြစ်မတင်တော့ဘူး၊ နင်၊ ဘာလုပ်မယ် တွေးထားသလဲ"

သူမက ခေါင်းလေး ငုံ့သွားရင်း...

"အစ်ကို့ကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ကိုမားဆိုးကို သွားပြန်ခေါ်ပေးပါလို့၊ နော်.. အစ်ကိုနော်၊ ဒီကိစ္စက သူပြန်လာမှ ဖြစ်မှာ၊ သမီး ဖျက်တော့ မချချင်ဘူး၊ သူ့သွေးကို ဖျက်မချ ချင်ဘူး၊ "
"နင့်ဟာ... အဲဒါ လွယ်တယ် ထင်လို့လား၊ ပတ်စ်ပို့စောင့်မှာနင့် ဘာနင့် တော်တော်ကြာမှာဟ၊ နင့်မှာ အချိန် ရှိလို့လား၊ တစ်ကယ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ပတ်စ်ပို့ ကျတယ် ထားဦး၊ ငါက မားဆိုးကို မလေးရှားတစ်နိုင်ငံလုံး အနှံ့ ရှာရမှာလားဟ၊ နင်ဟာ.. ဒီ့ပြင် တစ်နည်း ပြောပါဦး"
"မသိ.. မသိဘူး၊ သမီး.. မပြောတတ်တော့ဘူး"

ဟူး.. ဒင်းကလေးကား ပြောရင်းဆိုရင်း ချုံးပွဲချ ငိုပြန်ချေသည်။ သာဂိမှာသာ ခေါင်းကုပ်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသည်။ တားဆေးလေး ဘာလေး ဘာကြောင့် မသောက်ရတာလဲလို့ အတွေးက ဝင်မိပြန်သည်။ ငြိမ်းငြိမ်းတုန်းက မသိလို့ မသောက်ခဲ့တာ။ သူမကတော့ သေချာပေါက် သိရပေမည်။

"နင်.. တားဆေးတွေ၊ ဘာတွေ ဘာလို့ မသောက်တာလဲ၊ အဲဒီဆေးတွေ အကြောင်း နင်မသိဘူးလား"
"သိ.. သိပါတယ် အစ်ကို၊ ဝယ်ရမှာ ရှက်လို့ပါ"

သေစမ်း၊ သာဂိ၊ မေးမိတာကိုက သာဂိ အမှား၊ ဟို အရှက် သေးသေးလေးကျတော့ ရှက်တယ်တဲ့။ ဒီအရှက်ကျတော့ မရှက်တော့ဘူးပေ့ါလေ။ ဒေါသက ထွက်လာ၍ ဆူလိုက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ အေးလေ၊ ပြီးပါစေတော့ ဟု သဘောထားလိုက်ရသည်။

"ကဲ၊ ကဲ.. အဲဒါဆို နင်.. အဆောင်ပြန်ဦး၊ ငါ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ခေါင်းအေးအေးထား၊ ပြေလည်သွားမှာပါဟာ.."

ချော့မော့ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ဒီလောက် ချော့တာတောင် တစ်ရှုံ့ရှုံ့နှင့် ငိုသွားသေးသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရကောင်းမလဲဟု ..သာဂိ အင်္ကျီ ကိုယ်ကျွတ်ကြီးနှင့် ဆက်တီပေါ်ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုစဉ် ဦးလေး ပြန်ဝင်လာ၏။

"သာဂိ၊ ဟိုကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မှတ်တိုင်မှာတောင် တစ်ရှုံ့ရှုံ့နှင့် ငိုနေတာ တွေ့တယ်"

ပြောရင်း ဆိုရင်း ဦးလေးက အင်္ကျီ ကိုယ်ကျွတ်ကြီးနှင့် သာဂိကို မယုံ သင်္ကာသလို ကြည့်သည်။ သာဂိ မသိကျိုးကျွံပြုရင်း..

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဦးလေးရာ.. ရွာကို သတိရလို့တဲ့၊ ကျွန်တော် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို သာဂိ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့တော့ ဦးလေးသည် သာဂိကို ငေးကြည့်ရင်းကျန်ခဲ့သည်။

ဒီနောက်ပိုင်းတွင် သာဂိ တော်တော် အလုပ်များနေသည်။ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ရာ အပေါင်းသင်းများ၏ အမျိုးအဆွေ သူငယ်ချင်းများ မလေးရှားရောက်နေသည် ဆိုပါက မရ၊ ရအောင် သာဂိ ဆက်သွယ်သည်။ မားဆိုး သတင်းကို စုံစမ်းသည်။ အားလုံးလိုလိုက မသိဘူး ဟုသာ ဆိုကြသည်။ သူတို့ ရပ်ကွက်၊မြို့နယ်တွင် မရှိ ပါ၊ သူတို့ဆိုင်သို့ မလာပါ၊ သူတို့ စက်ရုံတွင် မရှိပါ ဟုသာ ပြောကြသည်။ မင်း.. ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ မားဆိုး၊ သာဂိ စိတ်လျှော့ချင်သလိုလို တောင်ဖြစ်လာသည်။ လိပ်စာမသိ၊ ဖုန်းမရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ရှာရတာ ပင်လယ်ထဲကျသွားသော အပ်ကို ရှာရသကဲ့သို့ပင်။

အမှတ်မထင် သတင်းရချင်တော့ ဘာမဟုတ်သည့် အရက်ဆိုင်လေးအတွင်းမှ ဖြစ်နေသည်။ထိုနေ့က သာဂိ မားဆိုးအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း တွေးရင်း၊ငေးရင်း ခေါင်းတွေရှုပ်လာသည်။ နည်းနည်းလောက်သောက်လိုက်ရ လျှင် ခေါင်းကြည်သွားနိုင်သည်ဟု တွေးကာ ဝါယာလက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝါယာလက်ဈေးအနောက်နားတွင် ဘီအီးကောင်းကောင်း ရှိသည်။ ရုံဖန်ရံခါ စိတ်လိုလက်ရရှိချိန်မျိုးဆို သာဂိ သွားသွားသောက်တတ်သည်။ သာဂိ ဆိုင်လေးထဲရောက်တော့ ညနေခင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း လူကပြည့်လုနီးပါးပင်၊ သာဂိ လူချောင်သည့် စားပွဲတစ်ခုတွင် ခွင့်တောင်း၍ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ဘီအီး တစ်ပိုင်းနှင့် မြင်းခွာရွက်သုပ် တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကလဲ ယမကာလုင်စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိကြသည်။ သူတို့၏ ဆေးဘဲဥသုပ်ကို သာဂိ မြည်းနိုင်ရန် တိုးပေးသည်။ လူပုံတွေကတော့ နယ်က ဖြစ်မည်။ ဝတ်စားထားပုံကတော့ မဆိုး၊ ဆံပင်တွေကျတော့ အရိုင်းဆန်သည်။ သိပ်ပြုပြင်ထားတာမျိုး မရှိ။ သာဂိ ပြုံး၍ ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သည်။ နောက်တော့ မှာထားသည်များရောက်လာ၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သောက်လိုက် မြည်းလိုက်၊ တွေးလိုက်နှင့် သူတို့ကို ခေတ္တမေ့သွားသည်။ဒီတင် အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသည်က သူတို့ပြောနေတာက မွန်စကား၊ အကြောင်းရာက ပင ဆိုတဲ့ ရွာအကြောင်း၊ သာဂိ က မွန်ကပြား ဖြစ်၍ မွန်စကားကို တော်တော်တန်တန် နားလည်သည်။ သို့သော် ပြန်တော့မပြောတတ်။နောက်ပြီး သူတို့ပြောနေတာက အမေတို့ရွာ အကြောင်း..

ဒီတော့ မြန်မာလိုပင်ပြောပြီး အမျိုးစပ်ရတော့သည်။မှန်သည်။ သူတို့သည် သာဂိနေခဲ့သောရွာမှ လူများဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေး။ လူက အောက်လမ်းက ပြန်လာပြီး အထုပ်ကို ပါဆယ်နှင့် ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ယခု အထုပ်လာရွေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ အမေတို့အကြောင်း သာကြောင်း၊ မာကြောင်း သာမန်လောက်သာမေး၍ မားဆိုးသတင်း မေးကြည့်တော့မှ မျက်လုံးပြူးရတော့သည်။

"ကျွန်တော် မားဆိုးကို တွေ့ခဲ့တာ ပီနန်က အထွက်မှာ...၊ သူလှေလိုက်နေတယ်ဗျ။ သူလိုက်တဲ့ လှေကြီးက ခမြလှေကြီး၊ သူဌေးက ရှမ်း(ယိုးဒယား) သူဌေးဗျ။ ကျွန်တော် သတိပေးဦးမလို့၊ အဲ့ဒီလှေတွေက အတက်ပဲရှိ တာ အဆင်းမရှိဘူး၊ ကမ်းကပ်တုန်းပြေးနိုင်မှ.."

" ဘာဖြစ်လို့ အဆင်းမရှိတာလဲ"

"ဘယ်ရှိမလဲ၊ သူတို့က ငါးဖမ်းချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခြေတိုက်ကြတာ၊ ပါလာတဲ့ လှေအလုပ်သမားတွေက မျက်မြင်တွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။ တစ်ကယ်လို့ ကမ်းကပ်တုန်းလျှောက်ပြောလိုက်ရင် ရဲတွေ သတိထားမိမှာစိုးလို့ တစ်ခါထဲ အစဖျောက်ကြတာပဲ"

" ဟာဗျာ.. ခင်ဗျား.. ဘာလို့ မားဆိုးကို မပြောလိုက်ရတာလဲ"

"ခင်ဗျား လူက ကောင်းနေပြီဗျ။ ဘယ်နှစ်ဖုံတောင် ကစ်ထားတယ်မသိဘူး။ မျက်လုံးက တောင်တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံး ဖြစ်နေတာ။ ကျွန်တော်ပြောလဲ သူဘာမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့လှေပေါ်ကလူတွေ သိသွားရင်သာ ကျွန်တော် အသတ်ခံရမှာ.."
(စိတ်ကြွဆေး အတွဲ တစ်တွဲကို၊ သို့မဟုတ် ဘိန်းဖြူ တစ်ခါရှူစာကို တစ်ဖုံဟု သုံးနှုန်းကြသည်)

"ဒါဖြင့်ရင် ခုချိန်လောက်ဆို မားဆိုး.."

"အဲ့လောက်ကြီးလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ ခြေတိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ကယ် သေချာ အကွက်ချပြီးမှ တိုက်ကြတာဗျ၊ ပင်လယ်ထွက်တိုင်း မတိုက်ဖြစ်ပါဘူး၊ သူဌေးတွေက သူတို့ ခံရမယ့် အလုပ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျား.. ယိုးဒယား သူဌေးဆီမှာ သူ့ကို ပြန်ရွေးရင်တော့ အချိန်မှီလောက်သေးတယ်၊ ခုလောက်ဆို မားဆိုးက သူဌေးဆီမှာ ပစ္စည်းဖိုး အကြွေးတင်နေလောက်ပြီ။ သူဘယ်တော့မှ အကြေဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲသလိုပဲ ဘယ်တော့မှ အလုပ်ထွက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ရွေး မပေးမချင်းပေါ့"

"ဟား..."

သာဂိ ခေါင်းတွေ ပိုမူးသွားသည်။ ဒီနေ့သောက်ရသည့် ဘီအီးသည် အရသာ မဲ့လွန်းလှပေစွ။

စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစွာနှင့် အိမ်သာပြန်လာခဲ့ရသည်။ ရှုပ်နေတဲ့ ခေါင်းက မကြည်သည့်ပြင် သပွတ်အူပါ ရွက်ထားရသလို ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရောက်တော့ တိုက်ခန်းလေး၏ ဖိနပ်ချွတ်နေရာ အပေါက်ဝတင် ရောက်သေးသည်။ တစ်ရှုံ့ရှုံ့ငိုသံကို စကြားရသည်။ ဒီအိမ်မှာ ဒီလို ငိုမယ့်သူ ဘယ်သူ ရှိမည်နည်း၊ ဟိုကောင်မလေး မိစိုး၊ ဒင်းရောက်နေတာ ဖြစ်မည်။ ဖိနပ်ကို စင်ပေါ်တင်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်မည်အလုပ် ကြားလိုက်ရသည့် စကားသံကြောင့် သာဂိ တွန့်သွားမိသည်။

" မှန်မှန်ပြောစမ်းပါအေ.. ဒါ သာဂိနှင့်ရတာ မလား"

"မဟုတ်.. မဟုတ်ဘူး.. အန်တီ"

"ကဲ.. ဒါဆို သာဂိမဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ၊ ငြင်းမနေပါနင့်အေ၊ ဟို တစ်နေ့ကတည်းက နင့်ဦးလေး တွေ့ခဲ့ပြီးပြီတဲ့"

"မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး"

"မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်လာတာလား၊ ညည်းနယ်အေ.. မဖြစ်နိုင်တာ၊ သာဂိနင့် ညည်းနင့် အမျိုးတော်တယ် ဆိုပေမယ့် တစ်ကယ်က အဝေးကြီးပဲ၊ ငါကလဲ သာဂိကို သားအရင်းလို သဘောထားတာပါ။ နင်တို့ကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်အောင် ငါ စီစဉ်ပေးမှာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီ.. မဟုတ်ပါဘူးဆို"
ပြောရင်းဆိုရင်း သူမ ငိုသံက ပိုသည်းလာသည်။အန်တီ့အသံကလည်း ဒေါသတွေပါလာသည်။

"ဟဲ့.. ညည်းက မဟုတ်ဘူးသာပြောနေ၊ ငါက နင့်အမေကို ဘယ်လို ပြန်ပြောပြရမှာလဲ၊ ခုပဲ ကြည့် ကျောင်းက လက်မခံတော့လို့ ထွက်လိုက်ရပြီ မဟုတ်လား"

သူမ ဘာမှပြန်မပြော၊ ငိုသံသာ ထွက်လာသည်။သာဂိ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမသည် လည်းစဉ်းစား ထားပြီးသား ဖြစ်ပုံရသည်။ မားဆိုးနင့် သူမ ဒီမှာ တွဲတာကို ရွာကလူတွေ သိကြမည် မဟုတ်။ အနားမှာ မရှိသောလူကို ခေါင်းတပ်ခြင်းက မားဆိုး ဆွေမျိုးတွေကို သံသယ ဖြစ်စေရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး မားဆိုး ကို ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်လာနိုင်သည် ထားဦး။ သူ့ကို အတော် ဆေးကုယူရဦးမယ့် သဘောမှာ ရှိသည်။ ကဲ.. နောက်ပြဿနာ နောက်ရှင်း၊ ဒီပြဿနာ အရင်ရှင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

" ဟုတ်တယ်၊ အန်တီ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့် ကိစ္စပါ၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါ့မယ်"

အန်တီ့ခမျာ ခုမှ သက်သာရာ ရသွားသလို သက်ပြင်းကို ချရင်း ဆက်တီကို ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်လိုက်သည်။ မိစိုးကတော့ မျက်ရည်တွေ စိုနေသော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေဖြင့် သူ့ကို မော်ကြည့်နေသည်။ သာဂိ သူမဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ပခုံးလေး တစ်ဘက်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်တော့ သူမသည် သာဂိ ပခုံးကို ခေါင်းထိုး အပ်ရင်း ရှိုက်ကြီး တငင် ငိုတော့သည်။
အဲဒီညက ကျောင်းထုတ်ခံလိုက်ရသော မိစိုးကို အန်တီက သူနင့် အတူ အိပ်စေသည်။ ဦးလေးက သာဂိနင့် လာအိပ်သည်။ အပူပင်ကင်းတတ်သည့် ဦးလေးကတော့ ခဏချင်းပင် ရှူး၊ ရှူး ရှဲ ရှဲနင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သာဂိတစ်ယောက်သာ လုသွေးကို ဘယ်လိုပြောရပါ့ဟု တွေးရင်း မိုးစင်စင် လင်းရတော့သည်။

သိပ်မကြာခင် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အတွင်း၌ သာဂိနင့် မိစိုးတို့

အကျဉ်းချုံးလက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ အဲဒီနေ့က မဖိတ်ခေါ်ပဲ ရောက်လာသော ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသူက လှသွေး ဖြစ်သည်။ သာဂိ လှသွေးကို ရှင်းပြဖို့ မကြိုးစားခဲ့ချေ။ သစ်စိမ်းချိုးချိုးသူ အနေနှင့်သာ သိထားစေချင်သည်။ဒါမှ သူမ ခံစားရတာ သက်သာနိုင်မည်။ထို့ကြောင့် ထင်သည်။ လှသွေးသည် ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် ဝတ်စုံလေးဖြင့် တော်တော်လေးလှနေသည်။

သူမ ရောက်လာချိန်သည် တရားသူကြီးရှေ့တွင် လက်မှတ်ထိုးပြီးကာစ၊ အနည်းငယ် သာဖိတ်ထားသော သာဂိအပေါင်းသင်းတစ်ချို့နှင့် အန်တီ့မိတ်ဆွေများ၊ မိစိုး မိဘများ လက်ဘက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြချိန်ဖြစ်သည်။ သူမကို စတွေ့သူက မိစိုးဖြစ်၍ သူမက ကြည့်နေသည်မှာ သာဂိကို ဖြစ်သည်။ သာဂိ မတွေ့ရတာ အနည်းငယ် ကြာသွားပြီဖြစ်သော ချစ်သူကို သတိလက်လွတ် ငေးနေမိသည်။

အရင်ဆုံး သတိဝင်လာသူက မိစိုးဖြစ်သည်။ လှသွေးကို ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ပြေးဖက်ရင်း စကားတွေ ပြောချင်ယောင် ဆောင်ကာ အိပ်ခန်းဖက်ခေါ်သွားသည်။ လူကြီးတွေကတော့ သတိတောင် ထားမိပုံ မပေါ်လိုက်၊ မိစိုး သူငယ်ချင်းဟုသာ ယူဆလိုက်ကြပုံရသည်။ မိစိုးသည် သာဂိကို မျက်စိတစ်ချက် မှိတ်ပြရင်း လှသွေးကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သာဂိ လိုက်သွားသင့်သလား၊ ရပ်နေရမှာလား၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည်။

သာဂိ ယောင်နေစဉ်မှာပင် မိစိုးက သာဂိလက်ကို လာ၍ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ယခင်က သာဂိ အိပ်သော ကုတင်လေးနေရာတွင် နှစ်ယောက်အိပ် ကုတင်ကြီးတစ်လုံးက အစားထိုး နေရာယူထားသည်။ အခန်းထောင့်တွင် အသစ်စက်စက် မှန်တစ်ခုံ တစ်ခုနှင့် အဝတ်ဘီရိုကြီး တစ်ခု၊ အားလုံးကို လိုက်လံ ငေးမောနေသော သူမ။ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ နည်းနည်း ချောင်ကျသွားသည်။ နားထင်လေးတွေရော.. သာဂိ စိတ်မကောင်းစွာ သူမ ပါးပြင်လေးကို ပွတ်သပ်ပေးမိတော့ သူမက ...

"ကျွန်မ ကိုကို့ကို လေးစားပါတယ်၊ အဲ့ဒီလိုပဲ ကျွန်မကို လေးစားစေချင်တယ်"
သာဂိ လက်ပြန်ရုတ်လိုက်ရသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို၊ ကျွန်မ ကိုကို့ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်လို့ လာတာပါ၊ တစ်ကယ်လို့ ကိုမားဆီး ပြန်ရောက်လာရင် ကိုကို ကျွန်မဆီ ပြန်လာနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါ ကိုကို မသိမှာစိုးလို့ ကျွန်မ လာပြောတာပါ"

ပြောပြောဆိုဆို သူမ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အပေါက်ဝ ရောက်ခါနီးမှ..လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး စကား ဆက်ပြော၏။

"ကုတင်ကြီးကတော့ ရင်ခုန်စရာပဲနော်"
ပြောပြီးပြီးချင်း သူမ ဆက်လက် လှမ်းထွက်သွားသည်။ သာဂိမှာသာ မထွေးနိုင်၊ မအန်နိုင်နှင့်

မျိုချရခက်သော ဝေဒနာကြီးကို ရင်ဝယ်.ပိုက်လျှက် ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

သာဂိ၏ မင်္ဂလာဦးညသည် နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်ပါသည်။ သူများတွေလို ရင်ခုန်ဖို့ဝေးစွ။
ကိုယ်တိုင်က ရင်ခုန်မှာ ကြောက်နေရသူဖြစ်သည်။ မိစိုးကတော့ သူ့ကို လက်အုပ်လေးချီ ကန်တော့၍ အိပ်သွားလေပြီ။ သာဂိ
ကရော.. သာဂိအိပ်ပျော်မှာ ကြောက်နေသည်။ အိပ်နေရင်း မတော်တဆ သူမကို ထိမိလျှင် တစ်မျိုးထင်မှာစိုးသည်။ ထို့ကြောင့်
ခေါင်းအုံးလေး အသာမ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်းသည်။ အောက်မှာ ဖယောင်းပုဆိုးလေး ရှိ၍ ထပ်ခင်းစရာတော့ မလိုချေ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်တော့လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ခုတင်ပေါ်က သူမလဲ
အိပ်ပျော်ဟန်မတူ။ ငိုနေတာလား မသိ။ ရှိုက်သံ
တိုးတိုးလေး ကြားရသည်။ သွားချော့လို့ မဖြစ်ဘူး ထင်သည်။ နှစ်ယောက်ထဲဆိုသည့် အသိက
သာဂိစိတ်တွေကို ဖောက်ပြန်စေနိုင်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းလဲ ကိုယ်သိထား၍ မသိဟန်ဆောင်နေတာ
အကောင်းဆုံးထင်ကာ ကျိတ်မှိတ် အိပ်တော့မှ သူမက ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာသည်။

"ဟင်.. အစ်ကို အောက်မှာ အိပ်နေတာလား..."
သာဂိဘာမှ ပြန်မပြောတော့ သူမ ငြိမ်သွားသည်။ ခဏနေတော့ တစ်လှုပ်လှုပ် တစ်ရွရွ အသံကြားသည်။ တော်ကြာနေတော့
ပြန်ငြိမ်သွားပြန်သည်။ သာဂိ မျက်လုံးလေး မှေးပြီးကြည့်သည်။ ကုတင်ပေါ်ကို မမြင်ရ။ ထထိုင်ကြည့်သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် မရှိ
တော့။ ဟင်.. ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ထပြီး ဟိုဟို ဒီဒီ ရှာတော့မှ သူမက ဟိုတစ်ဘက်
ကုတင်အောက်တွင် သာဂိ အိပ်သလို
စောင်ခြုံကွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။
"ဟာ.. ဘယ့်နှယ်ဟာလေးပါလိမ့်၊ ထစမ်း.. ထစမ်း၊ ကုတင်ပေါ်ပြန်တက်"
"အစ်ကိုက အောက်မှာ အိပ်နေတာ၊ သမီးက အပေါ်မှာ အိပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"
"သေတော့မှာပဲ.. ငါက ယောက်ကျားလေး ဘာမှမဖြစ်ဘူး"
"အင်းလေ.. ယောက်ကျားလေးမို့ ဘုန်းနိမ့်မှာစိုးလို့"
"ဟာ.. အဲဒါ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဒင်း.. နင့် ဗိုက်ကို အအေးပတ်မှာစိုးလို့ ပြောတာ"
" ရပါတယ်.."
"မရဘူး.. တက်ဆို.. "
" အစ်ကိုရော.. "
"ငါ့ဟာငါ ဘယ်မှာအိပ်အိပ်၊ နင်သာ ခုတက်"
"..."
သူမ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသည်။ မထ။ သာဂိ သက်ပြင်းချ၍ ကုတင်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ..

"ကဲ.. ကဲ.. မယ်မင်းကြီးမ ကျွန်တော်မျိုး အပေါ်ရောက်ပြီ၊ တက်ခဲ့တော့"

သူမ ကုတင်ပေါ် ပြန်တက်လာရင်း..ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ သာဂိကို လက်အုပ်လေးချီပြီးပြောသည်။

"အစ်ကိုရယ်.. ခုတောင် တော်တော် အားနာလှပါပြီ၊ ထပ်ပြီး အားနာအောင် မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ သမီး အနေရခက်လို့ပါ"

သာဂိမှာသာ သက်ပြင်းချရင်း..

"နင် အနေခက်အောင် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ ဒုက္ခနဲ့ငါ၊ နင်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာလေ.. တော်တော်ကို ပြောရဆိုရ
လက်ပေါက်ကပ်တယ်"

သူမ မျက်ရည်လေးတွေ ဝဲလာရင်း..

"အစ်ကို လှသွေးကို သတိရနေတာလားဟင်၊ မကြာပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကိုမားဆိုးပြန်လာရင် ဒါမှမဟုတ် ကလေးမွေးပြီးတာနဲ့
သမီး အစ်ကို့ကို ကွာ ပေးပါ့မယ်"

"ကျွတ်.."

သာဂိ စိတ်မရှည်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကျွတ်ပဲ လုပ်လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ဒုက္ခကို သူသိအောင် ဘယ်လို ပြောပြရမည်နည်း။ စကား
ကို ဖြတ်ချင်နေပြီ။ ခုတောင် သူမ ဝတ်ထားသော ညဝတ်အိပ် အင်္ကျီပါးလွန်းနေတာကို ဒီမျက်လုံးက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

မနက် သာဂိ အိပ်ယာထတော့ နေတောင် တော်တော် မြင့်နေချေပြီ။ သာဂိအလုပ်ကလဲ ညပိုင်းသာ ဖြစ်၍ ဘယ်သူကမျှ စော
စောထဖို့ မတိုက်တွန်း။ ဒီလိုနဲ့ အကျင့်ပါတာတောင် တော်တော်ကြာနေချေပြီ။ ဒီကနေ့ကတော့ ထူးခြားသည်။ သာဂိ ရေချိုးခန်း
ထဲတွင် သွားပွတ်တံ ရှာမတွေ့။ ဟိုရှာသည်ရှာ ရှာသော်လည်း မတွေ့။ ခဏနေတော့ မီးဖိုခန်းထဲက သူမ ထွက်လာပြီး

"အစ်ကို ဘာရှာနေတာလဲ"

"သွားပွတ်တံ"

"အစ်ကို့ အိပ်ယာဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်တင်ထားတယ် အစ်ကို"

သာဂိ ဘာမှမပြောတော့ပဲ သွားယူကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရင်း တစ်ခါတည်း ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားလဲပြီး
အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ သူမက မီးဖိုခန်းဝမှ လှမ်းပြောသည်။

"အစ်ကို ဒီမှာ ထမင်းကြော်ထားတယ်၊ ပြင်လိုက်မယ်နော်"

"နေပါစေတော့၊ ငါ အပြင်မှာပဲ စားတော့မယ်"

သူမ မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ သာဂိ စိတ်မကောင်းပါ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်ပဲ သိသည်။ သာဂိက သံယောဇဉ် တွယ်တတ်သူ

ဖြစ်သည်။ ချစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကလဲ ပြင်းထန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှောင်မှ ရမည်။ မိစိုးသည် ခဏတစ်ဖြုပ်
သူ့အရိပ်ကို မှီခိုလာသူသာ
ဖြစ်သည်။ သူ့အပိုင် မဟုတ်။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်အပ်နှံရမည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ဘာစိတ်မျှ ဝင်မလာစေရန်
အနေမနီးဖို့ လိုသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အထူးသဖြင့် ခုလို နှစ်ယောက်ထဲ ရှိချိန်မျိုး
သာဂိ အိမ်မှာနေဖို့
စိတ်မကူးချေ။

အကြောင်းမျိုးမျိုးကြောင့် ပိုသောက်ဖြစ်၍ မူးသွားသည့် ရက်များဆိုလျှင် အိမ်မပြန်တော့။
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်၏
အိမ်လိုက်အိပ်သည်။ ပါးစပ်ကတော့ ကြွေးကြော်ရပါသည်။" မိန်းမထက် သူငယ်ချင်းကို ပိုချစ်တဲ့
ဘော်ဒါစစ်စစ်ကွ" ဟူ၍ အမှန်တော့
မိစိုးနှင့် တစ်ကုတင်တည်း အိပ်ရမှာ ကြောက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပို၍ အမှန်ကို ဆိုရလျှင် မိစိုးကို မဟုတ်။
ဖောက်ပြန်တတ်သော သူ့စိတ်ကိုသာလျှင် ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ပို၍ အနေဝေးအောင် ကြံထားသည်ကလဲ
ရှိသေးသည်။ မားဆိုးကို သွားခေါ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဒီလို လမ်းကြောင်းမျိုး တစ်ခါမှ သွားဖူးတာ မဟုတ်၍
သေချာအောင် စုံစမ်းနေရသည်။

သာဂိသည် အရင်ဆုံး ပတ်စ်ပို့လျှောက်ရသည်။ တစ်ခါမျှ လုပ်ဖူးသူမဟုတ်၍ အခက်ခဲတွေ့နိုင်သည့် အတူတူ
ပွဲစား လက်သာ အပ်လိုက်သည်။ ပွဲစားက ယူအက်စ် ဒေါ်လာ ၈၀၀ တောင်းသည်။ မြန်မာငွေနှင့် တွက်၍
ပေးလိုက်ရသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သံရုံးသွား လက်မှတ်ထိုးတန်တာ ထိုးပြီးသောအခါ ပွဲစားက ခဏစောင့်ဟု
ဆိုသည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာကို ခဏလို့ ပြောတာလဲတော့ သာဂိ မသိချေ။ စောင့်ဆိုတော့လဲ
စောင့်ရသည်။ စောင့်နေရင်းတန်းလန်း ဘောပွဲ ကိစ္စတွေ ဖြတ်လိုက်သည်။ ဒိုင်ကြီးနှင့် စာရင်းရှင်းသည်။
မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ဒိုင်ကြီးကတော့ ပြောပါသည်။ ပြန်လုပ်ချင်လျှင် အချိန်မရွေးဆက်သွယ်ပါ ဟု...

၃ လခန့် အကြာတွင် သာဂိ ပတ်စ်ပို့ ကျလာသည်။ လက်ထဲသို့ အနီရောင်စာအုပ်လေး တစ်အုပ်
ရောက်လာသည်။ သာဂိက အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားမည့်လူ မဟုတ်၍ ကောလင်းတွေ ဘာတွေ စောင့်နေစရာ
မလိုခြင်းကြောင့် မြန်သည်ဟု ပြောသည်။ သို့ရာတွင် လေယာဉ်ပေါ်တက်တော့ အလုပ်လုပ်မည့် လူတွေနှင့်
တွဲ၍ တင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်းလေ.. အဖော်ရတာပေါ့ ဟုသာ တွေးလိုက်သည်။ မိစိုးကတော့
ဝမ်းသာနေမလား မသိ၊ သူမမျက်နှာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဖြစ်နေ၍ မှန်း၍ မရ။ ဗိုက်ကလဲ အပျိုဗိုက်မို့
ထင်သည်။ သိပ် အပူကြီး မဟုတ်။ အန်တီနှင့် ဦးလေးကတော့ တားပါသည်။

မိန်းမကိုယ်ဝန်ဆောင်နေချိန် မသွားသင့်ဘူးဟုသာ ပြောကြသည်။ သာဂိက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နှင့်
ငြိမ်နေတော့ ဘာမျှ မပြောကြတော့။ သူတို့လဲ ငယ်ရာက ကြီးလာသူ ပီပီ ရိပ်မိကြပုံ ပေါ်ပါသည်။ သာဂိကလဲ
မိစိုးကို ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်လေးတောင် လင်မယားလို မဆက်ဆံ၊ မပြောဆိုခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

တွေးနေမိသော အတွေးတွေကို သာဂိ ဆက်မတွေးချင်တော့။ သူ မားဆိုးကို ရှာရမည်။ မားဆိုးကို တွေ့လျှင် ဒီအရှုပ်တွေ အကုန်ရှင်းသွားမည်။ ကဲ.. ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားမည်။ ဖြစ်လာတာကတော့ ကံပဲဟူ၍သာ ကံကို ပုံချရင်း ဘေးဘီကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဒီလေယဉ်က ယိုးဒယားသွားမည့် လေယဉ်ဖြစ်သည်။

ပွဲစားက သူအကုန်အကျ သက်သာအောင် လေယာဉ်ကို နစ်ဆင့်စီးခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ယိုးဒယားရှိ ဘန်ကောက်လေဆိပ်တွင်
မလေးရှား လေယာဉ်ကို ပြောင်းစီးရမည်ဟု မှာလိုက်သည်။ ပူပင်စရာတော့ သိပ်မရှိပါ။
လေယာဉ်တစ်စီးလုံး၏ တစ်ဝက် ကျော်ကျော်
ခရီးသည်များသည် မလေးရှားသွားမည့်သူများ၊ အလုပ်အကိုင်သစ် ရှာဖွေသူများဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ယိုးဒယား လေယာဉ်မယ်လေး
တည်ခင်းကျွေးမွေးသော ဘာအမျိုးအစားမှန်း မသိသည့် ထမင်းတစ်ပုံ၊ ကြက်သားနှင့် အရွက်အနည်းငယ်ပါသော ဖော့ဘူးလေးကို
တစ်စက်မျှမကျန်အောင် စားပြီး ခဏမျှ အကြာတွင်ပင် သာဂိတို့ လေယာဉ် ဘန်ကောက်သို့ ရောက်လာတော့သည်။

လေဆိပ်ချင်းကတော့ နှိုင်းယှဉ်ပြောရလျှင် ပုစွန်တောင်ဘူတာနှင့် ဂုန်ကုန်ဘူတာကြီး ကွာသကဲ့သို့ ဘန်ကောက်လေဆိပ်နှင့် ရန်ကုန်လေဆိပ် အကွာကြီးကွာနေသည်။ သာဂိ ငေးမောမနေအား သူများ လုပ်သလို လိုက်လုပ်ရသည်။ အလိုလို ရွေ့နေသည့် စက်လှေကား အဲ စက်လှေကားလို့ ခေါ်လို့ ရမည် မထင်။ သူက အပေါ်ကို တက်တာ မဟုတ်။ လမ်းမကြီးအတိုင်း ရေပြင်ညီ သွားနေတာ ဖြစ်သည်။ ထိုဟာကြီးပေါ် သူများတွေ တက်တော့ သာဂိ လိုက်တက်သည်။ သူများတွေ ဆင်းတော့ သာဂိ လိုက်ဆင်းသည်။ သူများတန်းစီတော့လိုက်တန်းစီသည်။ လေယာဉ်လက်မှတ်က ရှေ့ဆုံးမှာတန်းစီနေသည့် အညာသားကြီးထံမှာ ။ ပွဲစားက အသက်ကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ထိုလူကို အင်ချုပ်သဘောမျိုးထား၍ လက်မှတ်ကိုင်ခိုင်းထားတာ ဖြစ်သည်။ နောက် ကောင်တာ ရှေ့ရောက်တော့ လက်မှတ် တစ်ယောက် တစ်စောင် ထုတ်ပေးသည်။ ဒါက မလေးရှားလက်မှတ် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ကိုယ်စီးရမည့် လေယာဉ်ရှိရာ ဂိတ်ပေါက်သို့ သွားကြရသည်။ နံရံပေါ်တွင် စာတွေ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထား၍ အခက်ခဲတော့ သိပ်မရှိ။

လေယာဉ်က နောက် တစ်နာရီလောက်မှ ထွက်မည်ဖြစ်၍ သာဂိတို့ ထိုင်စောင့်ကြရသည်။ ထိုင်ရင်း ရေဆာ လာတော့ သောက်စရာလိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ ဝယ်လဲ မသောက်ရဲ။ သာဂိမှာက ယူအက်စ် ဒေါ်လာ ၃၀၀ ပဲပါသည်။ မောရှမ်းမှာ အပ်ထားတာက ၃၀၀လောက်နိုင်မလား၊ မလောက်ဘူးလား၊ သာဂိ မသိ။ ထို့ကြောင့် မသုံးရဲ။ မောရှမ်းဆိုသည်က မလေးရှားတွင် ဆိုင်ဖွင့်ထားသည့် စားသောက်ဆိုင်နှင့် ကုန်စုံဆိုင် ဖြစ်သည်။ ငွေပို့၊ ငွေလွှဲလဲ လုပ်သည်။ ရန်ကုန်မှာ သူတို့ရုံး ရှိသည်။ ထိုရုံးမှာ သာဂိက ကိုယ့်နာမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်နံပတ်ဖြင့် ဝင်အပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အခက်ခဲ ဖြစ်လာပါက အချိန်မရွေး ထုတ်လို့ရအောင်

ဘဏ်သဘောမျိုးအပ်ထားတာ ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ အိမ်သာဘက်အဝင် ဘယ်ဘက်တွင် ဘုံဘိုင်လေး တွေ့သည်။ခလုပ်က ရှာမတွေ့။ လှည့်သည့်ဟာ မရှိ။ ဖိသည့် ဟာမျိုး
မပါ။ ဘာနိပ်ရမှန်း မသိ။ နောက်တော့ အောက်က အံဆွဲလိုဟာမျိုးကို ဆွဲထုတ်ကြည့်သည်။ မရ။ ဖိတွန်းကြည့်သည်။ ရပြီ။ ရေထွက်လာ
သည်။ ရေပန်းလေးအတိုင်း ပါးစပ်ဟပြီး သောက်လိုက်တော့ အိပ်ထဲက ဒေါ်လာ ခုနမထွက်တော့ချေ။

မလေးလေယာဉ် ရောက်လာပြီး သာဂိတို့ တက်တော့ အနည်းငယ်တောင် မှောင်နေချေပြီ။ မလေးရှားကို ရောက်တော့ ည ၉ နာရီခန့်။
မလေးရှား လူဝင်မှုက အရာရှိများကား မျက်နှာကြောတင်းလှ၏။ မလေးမ အရာရှိလေးများကား ပဝါ ခေါင်းမြီးခြုံလေးဖြင့် တော်တော် ကြည့် ကောင်းပါ၏။ ရှားရှားပါးပါး အရာရှိ တရုပ်မလေးလေးများလဲ ရှိနေ၏။ ကြည့်လို့ ကောင်းပါဘိ။ ငမ်းလို့ ကောင်းပါဘိ။ ကြည့်ကောင်း
ငမ်းကောင်းနေသော သာဂိတို့ ကာလသား တစ်သိုက်ကို ကြည့်မရသော မလေး လဝက က ဘေးက ဆောင့်ကန်၏။ တန်းစီခိုင်း၏။
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခိုင်း၏။ ရွှေတစ်သိုက်တို့ ပွဲပျက်ကုန်၏။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြင့် တန်းစီရ၏။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အပြည့်ဖြင့် ပန်းကန်ဆေးရန် လာသူလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရ၏။ သာဂိ ခများလည်း အယုံမှားသော ပွဲစားကြောင့် အလုပ်သမား
တွေနှင့် အတူတူ တွဲထိုင်ရ၏။ မသွားတတ်၊ မလာတတ်ဖြစ်မည်စိုး၍ ပွဲစားငှားကာမှ ရောမခေတ်က ကျွန်တွေလို ဆက်ဆံခံနေရသည်။

သာဂိကသာ ရင်ထုမနာ ခံစားနေရသည်။ နောက်နားတစ်သိုက်က ရွှေတစ်ချို့ကား စကားပြောမပျက်၊ ဆေးလိပ်လေးဖွာ၊ တစ်ဖက်တန်းက ရွှေမတစ်သိုက်ကို ဖိုသံပေးကြူနေကြပြန်၏။ သကောင့်သားတွေလဲ ကြာကြာတော့ ပဲမပေးနိုင်။ လက်မောင်းမှာ အရစ်ကပ်ထားသည့် လဝက တစ်ကောင်က
အားလုံးသိမ်းကြုံးဆောင့်ကန်လိုက်သောအခါ သူတို့လဲ မျက်နှာပိုးသပ်၍ ဆောင့်ကြောင့်
လေးတွေ ပြန်ဖြစ်ရ၏။

၂ နာရီခန့်ကြာအောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ပြီးသော အခါ မပီကလာ ပီကလာ ဖြင့် နာမည်ခေါ်သံ ကြားရ၏။ ပွဲစားလာချေပြီ။ လာခေါ်သူက တရုပ်မဖြစ်နေ၍ နည်းနည်းတောင် အံ့သြရသည်။ ဘယ့်နယ် ကိုယ်ချိပ်ထားတာ မြန်မာပါ။ အပြင်ရောက်မှ အကြောင်းစုံသိရ၏။ နိုင်ငံသား တရုပ်မကို အခေါ်လွှတ်တာက ပိုမြန်၍ ဖြစ်သည်တဲ့။ ဒီလိုနှင့် သာဂိ လေဆိပ်က ထွက်၍ ဘတ်စ်ကား
ဂိတ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာ၏။ စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးကို ကျယ်လှသည် ထင်တာ။ ခုကားဝင်းက သနားသည်ဟု ပြောလိမ့်
မည်။ ဟိုငေး၊ ဒီငေး ငေးနေမိသော သာဂိကို ပွဲစားက ကားတစ်စီးပေါ် ထိုးတင်လိုက်လိုက်၏။

ကောင်းလိုက်တဲ့ ကားကြီး၊ အဲကွန်းများ
စိမ့်နေသည်မှာ အနည်းငယ်တောင် ချမ်းလာသလို ထင်ရ၏။

ထိုကားကြီးကို ၆ နာရီခန့်ကြာအောင် စီးရသည်။ အဲ လမ်းမှာ ထမင်းဝင်စားသေးသည်။ ပွဲစားပြောတာတော့ အီပို့ ဆိုလား။ သာဂိကတော့ ဗိုက်ဆာနေ၍ သိပ်မစပ်စုနိုင်။ သူပြောတဲ့ မားမားဆိုင်က အစားသောက်များကို အားရပါးရ တွယ်နေမိသည်။ ဟင်းချက်ပုံက အနည်းငယ်ပေါ့သည်မှ လွဲ၍ မြန်မာအစားစာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ပီနန်းရောက်တော့ သူပြောတဲ့ ဂျက်တီ (လှေဆိပ်) သို့ တက္ကစီငှားပြီး သွားကြသည်။ လှေဆိပ်တွင် ကပ်ထားသည့် လှေတွေအများကြီးထဲမှ တစ်စီးပေါ်သို့ သာဂိ ရောက်သွားချိန်သည် ပွဲစား၏ တာဝန်ပြီး
ဆုံးချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

ပွဲစား က ပဲ့နင်းကြီးနှင့် တွေ့ပေးပြီးသည်နှင့် ပြန်သွားသည်။ သာဂိသည် သူ့ရှေ့က ပဲ့နင်းကြီးကို ကြည့်နေမိသည်။ လူပုံက ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဖြူစပ်စပ် အသားရောင်ကို နေလောင်ထား၍ ဖြစ်လာသော နီညိုရောင် အသားအရေ၊ မျက်နှာပေါက်က တရုပ်လိုလို ၊ ရှမ်းလိုလိုလူ ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်ကို ပွဲစားက ဗလကြီးဟု မိတ်ဆက်ပေးသွားသည်။ အင်း.. လူနှင့် နာမည်ကတော့ လိုက်ပါပေသည်။ အဆိုတော် ဗလနှင့် နင်လား၊ ငါလား ဗလချင်းပြိုင်မည့် ပုံစံမျိုးပင်။ ပဲ့နင်း ဗလကြီး နေရာချပေးသည့် လှေဗိုက်ထဲရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သာဂိ မှေးစက် လှဲလျောင်းရင်း ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို အနားယူလိုက်မိသည်။

နိုးလာတော့ နေအတော် မြင့်နေချေပြီ။ လှေထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့။ အဲ.. ပဲ့နင်းကြီးနှင့် သူ့တပည့် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့ ရှိနေတာတွေ့ရသည်။ သာဂိကို ဗလကြီးက မျက်နှာသစ်ရန် ရေ၊ အိမ်သာ စသည်တို့ကို ပြပေးသည်။ သာဂိက လှေကို တည်းခိုခန်းလို ငှားနေတာ ဖြစ်သည်။ သာဂိလို ငှားနေသူတွေလည်း အများအပြားရှိသည်။ ထမင်းမစားပဲ နေရုံ သက်သက် ဆိုပါက တစ်နေ့ ၃ကျပ်(မလေး ရင်းဂစ်) ပေးရသည်။ ထမင်းပါ စားမည်ဆိုပါက ၅ ကျပ်ပေးရသည်။(၂၀၀၅ ခုနှစ်ဈေး) ဒီလှေ ပင်လယ်ထွက်သွားလျှင်လည်း ပူစရာမရှိ။ နောက်လှေတစ်စီးပေါ် ပြောင်းနေလိုက်ရုံပင်။သာဂိ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ကမ်းပေါ်တက်လိုက်တော့ လမ်းကြားလေး တစ်ခုလို သဏ္ဍာန်ရှိသည့် ဆိုင်တန်းလေးများကို တွေ့ရသည်။ ဘောတံတား ထိပ်တည့်တည့်
တွင် ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်လဲ ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်အောက်၌ ဗမာလိုပြောကာ တစ်သောသောရယ်မော ဆူညံနေကြသော လူတစ်ချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သာဂိ လမ်းကြားလေးအတိုင်း လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင် စသည်ဖြင့် အမျိုးအစား စုံလှ
သော ဆိုင်ခန်းများကို တွေ့ရသည်။ သာဂိ ခေါက်ဆွဲဆိုင် တစ်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုပြောရပါ့
ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင်ကော ဒီလူတွေ နားလည်ပါ့မလားဟု တွေးပူမိပြန်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အသားဖြူဖြူ၊ ဗိုက်ရွှဲရွှဲ
စားဖိုမှူး ဝတ်စုံနှင့် တရုပ်ကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး

"ဆရာ.. ဘာစားမလဲ"

ဟု မြန်မာလိုကြီးမေးလိုက်ရာ သာဂိ လန့်ဖြန့် အံ့ဩသွားမိသည်။

"အစ်ကိုက မြန်မာလား"

"မဟုတ်ပဘူး၊ ငါ က မလေးတရုပ်"

"ဪ.. ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ပွဲ"

" မြန်မာလို ကြော်ရမလား၊ မလေးလို ကြော်ရမလား"

"မလေးလို ကြော်ဗျာ"

" ခဏစောင့် ဆရာ.."

ပြောပြီး တရုပ်ကြီး နောက်ဖေးထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သာဂိမှာသာ ငါ မလေးရှားရောက်နေတာလား၊ မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲလားဟု
ဝေခွဲမရ စဉ်းစားရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ ထိုလူကြီးနာမည်က "အဘင်း" ဖြစ်၍ မြန်မာပြည်သို့ ခဏ ခဏ အလည်
အပတ်တောင် လိုက်သွားတတ်သည်။ မြန်မာစကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စကားလုံးများကလွဲလျှင် အားလုံးတတ်သည်။ဖောက်သည်
တိုင်းကို ဆရာ ဟု ခေါ်တတ်သည်။ သူ့သမီးများကို ရည်းစားစကားပြောလျှင် "သေခြင်းဆိုး၊ ဖင်ထဲ မျှော့ဝင်သေပါစေ" ဟု ကျိန်ဆဲတတ်သည်။ သူ့တွင် ခပ်လန်းလန်း သမီးနှစ်ယောက်ရှိလေသည်။

လှေသမားတိုင်းက ထိုအလန်းလေးနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားသော်လည်း အကြီးမကိုမူ မည်သူမျှ မထိဝံ့၊ မစဝံ့။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် သူမ၏ ရည်းစားဖြစ်သူက ပွဲနင်း ဗလကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဗလကြီးက လှေသားဘဝမှ ပွဲနင်းဖြစ်လာသူ၊ အောက်သက် ကျေသူ ဖြစ်သလို ဘာသာစကားမျိုးစုံလဲ တတ်သည်။ ပွဲနင်းဖြစ်၍ ဝင်ငွေကလည်း ကောင်းလှသည်။ သေနတ်ပစ်လက်ဖြောင့်သည်။ သူ့တွင် တရားဝင် ကိုင်ခွင့်ပေးထားသည့် သေနတ်အရှည် တစ်လက်နှင့် သူ့ဘာသာသူ ဝယ်ကိုင်ထားသည့် အတိုတစ်လက်ရှိသည်။ ပင်လယ်ထွက်လျှင်
လှေပေါ်ကနေ တစ်ဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် အပစ်ကျင့်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါက အကြီးမ "အားမီ"ကို အတင်းကာရော လက်ဆွဲပြီး ရည်းစားစကား
ပြောမိသူ တစ်ယောက် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကမ်းစပ်၌ နောက်စေ့တွင် ကျည်ဆံပေါက်ကြီးဖြင့် ကားယားကြီး မျောနေတာ တွေ့ခဲ့ကြရသည်ဆိုသည်။ ရဲက သာမန်သာကြည့်ပြီး အလောင်းကို သိမ်းသွားသည်။ တရားခံ မပေါ်။ သို့သော်
လှေသမားတိုင်းသိသည်က ဒါ ဗလကြီး လက်ချက်ဟူ၍ပင်။ ထိုစဉ်ကတည်းက အားမီသည် ဗလကြီး၏ မူပိုင်သာ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုသို့သော ဗလကြီး၏ လေ့ပေါ်ရောက်အောင် တမင်တကာကို ပွဲစား ငှားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သာဂိက လူရှာမည်
ဖြစ်ရာ အသိမကျွမ်းမရှိသော နေရာတွင် ဒီလိုလူမျိုး၏ အရိပ်ကိုခိုတာက အနည်းငယ် အန္တရာယ်ကင်းမည်
ထင်မိသောကြောင့် ပင်။ ဗလကြီးကလဲ ရိပ်မိပါသည်။ သာဂိကို ဒီဆပ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင်တော့
သူ့အာမခံသည်ဟု ဆိုသည်။ သာဂိသည် နေ့ရော၊ ညပါ
အငြိမ်နေနိုင်ပဲ ဝင်လာသမျှလှေ တိုင်းကို လိုက်လံ စပ်စု ကြည့်ရှုရသည်။ မားဆိုး သတင်းရလိုရငြား
လိုက်စုံစမ်းသည်။ တစ်ရက်တော့ ရှမ်းလှေ တစ်စင်း ဝင်လာ၍ သွားစပ်စုရာ မားဆိုးတို့လှေ ယိုးဒယားက
ထွက်လာပြီဟု သတင်းကြားရသည်။ ၁၀ ရက်၊ ၁၅ ရက်လောက်
တော့ စောင့်ရပေမည်။ သာဂိ ပျော်သွားသည်။

သာဂိ၏ စာအုပ်က visit ဗီဇာသာဖြစ်၍ ၃ လသာ သက်တမ်းရှိရာ မားဆိုးကို အမြန်တွေ့ချင်နေသည်။
ယခု တစ်လ မပြည့်ခင် တွေ့ရမည်ဆိုတော့ နည်းနည်း စိတ်အေးသွားမိသည်။ စိတ်အေးလက်အေးရှိတော့
ပျင်းပျင်းနှင့် အရက်ဆိုင်ချည်း ထိုင်နေမိသည်။ အရင်လို လှေတကာတက် စုံစမ်းစရာ မလိုတော့သည်
မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် သာဂိသည် မြန်မာလို ကောင်းကောင်း
တတ်သော အဘင်း၏ ဆိုင်တွင် အချိန်ပြည့်လိုလို ရှိနေတတ်သည်။ ကောင်တာတွင် ထိုင်သည့်
အားမီကလည်း သာဂိကို ဂရုစိုက်ပါသည်။ သူ့ရည်းစား၏ လှေပေါ်က လူ ဖြစ်နေလို့ ထင်သည်။ အငယ်မ
မေ့မေ့ကတော့ ဖာသိဖာသာ နေတတ်သည်။ သာဂိ သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားပါ ။
စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း မရဲပါ။ ဗလကြီးက သဘောကောင်းသော်လည်း သူ့သေနတ်က သဘောကောင်းမည်
မဟုတ်။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ဗလကြီးပါ သာဂိနှင့်အတူ လာလာသောက်သည်။ သောက်ရင်းတန်းလန်း
ချက်ထိုးကြသည်။ သာဂိက အင်းစိန်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဆိုက်ကားသမားတွေနှင့် အကြိမ်ကြိမ်
ယှဉ်ပြိုင်ကာ လက်ဘက်ရည်ဆိုင် ဒိုင်း လုလာသူ ဖြစ်၍ အနည်းငယ် အကွက်ရွှေတတ်သည်။ သို့ရာတွင်
ဘာနည်းပညာမှတော့ မတတ်။ ကပ်စပါးရှော့ မသိ၊ စီစီလီယံ နားမလည်။ တစ်ဖက်လူ
အမှားကို စောင့်ဖမ်းကစားရသည့် ပုံကျ အကွက်သမားသာ။ ဗလကြီးကတော့ ဖော်မြူလာသမား ဖြစ်သည်။
သူ့ ဖော်မြူလာတွေသည်
သာဂိ၏ ပေါက်ကရ အကွက်များအောက်တွင် အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ ဗလကြီး
မကျွမ်းကျင်သေးတာလဲ ပါပါမည်။ မူးနေတာလဲ ပါပါမည်။ သာဂိပါးစပ်က ပေါက်ကရ ပြောသည်များကို
မခံချင်တာလဲ ပါပါမည်။ သူချည်း ရှုံးတတ်သည်။

တစ်ပွဲက နှစ်ပွဲ၊ သုံးလေးပွဲ၊ နှစ်ရက် သုံးရက် ဖြစ်လာသောအခါ အငယ်မ မေ့မေ့သည် သူ့ခဲအို ဘက်က
မခံချင်ဖြစ်လာဟန် တူပါသည်။ ဘေးနားက ရပ်ကြည့်နေရာကနေ ထိုင်ကြည့် လာသည်။ ထို့နောက်
ဝင်ပြောလာသည်။ သူတို့ပြောတာကိုတော့ သာဂိက နားမလည်။ တရုပ်လို ပြောကြတာ ဖြစ်၍ ကွိစိ၊ကွစိ

တွေသာ ကြားရသည်။ ဘာပြောမှန်း မသိ။ ပြီးရင်တော့ သာဂိ ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်ထဲ ဗလကြီး ဝင်မလာတော့။ သာဂိ ကစားပုံက ထိုးကျွေးပြီး ပိတ်ဖမ်းသည့် နည်းဖြစ်ရာ ထိုပုံစံပျက်သည်နှင့် သာဂိ ရှုံးချေပြီ။ နိုင်သာ နိုင်သော်လည်း ဗလကြီးက ပျော်ပုံ မပေါ်။ မှန်ပါသည်။ ကိုယ်ရွှေ့တာမဟုတ်ပဲ သူများရွှေ့ခိုင်း၍ ရွှေ့ရသည်မှာ
ဖီးလ်လာမည် မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထင်သည်။ ဗလကြီးက " သူနှင့်ပဲ ထိုးတော့ကွာ" ဟုဆိုကာ အရက်ခွက်လေးကိုင်၍ အားမီဆီ
ထသွားသည်။

အငယ်မ မေ့မေ့သည် သာဂိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရင်း အရုပ်တွေ စီနေသည်။ ထိုအခါမှ သာဂိ သူမကို သေချာကြည့်မိသည်။ ရုပ်က လှတယ်ဟု ပြော၍ မရ။ သို့သော် ခေတ်မှီ အဆင်အပြင် ၊ အဝတ်စားတို့နှင့် နုနယ်ဖြူဖွေးမှုကြောင့် ကြည့်လို့တော့ကောင်းသည်။ ဝတ်ထားတာက စွပ်ကျယ်ပုံစံ မိန်းမဝတ် အင်္ကျီတစ်မျိုး ဖြစ်၍ ဘယ်လိုခေါ်သည်တော့ သာဂိ မသိ။ သိသည်က သူမ ရင်ညွှန့်လေးတွေသည် ဖွေးနုအုမှတ်နေပါကလား ဆိုသည်ပင်။ ချက်ခုံရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း အရက်ခွက်ကြီးကိုင်ကာ ငေးနေသည့် သာဂိ မျက်လုံးတွေသည် သူမ ရင်ညွှန့်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ကို မေ့မေ့ သတိထားမိသွားပုံရသည်။ ပခုံးပေါ်က သိုင်းကြိုးသေးသေးလေးတွေကို အပေါ်ဆွဲတင်လိုက်ရင်း စားပွဲကို လက်နှင့်ပုတ်ကာ "ဟေ့ " ကနဲအော်မှ သာဂိ သတိဝင်လာသည်။ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားသည့်အတွက် အားနာသွားမိသလို နည်းနည်းလည်း ကြောက်သွားသည်။ ဗလကြီးကို မျက်လုံးစွေကြည့်တော့
ဗလကြီးက မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြသည်။ အင်း.. သူ့ အားမီ မထိလျှင် ကျန်တာရသည် ဆိုသည့် သဘောလား မသိ။

သာဂိ ချက်ထိုးနေရင်း သူမကို အရက်နှင့် မြည်းနေမိသည်။ ဗလကြီးနှင့် ထိုးစဉ်တုန်းကလို ပေါက်ကရပြောပြီး စိတ်လွင့်အောင် လုပ်လို့မရတာကလဲ ပါသည်။ သူမက မြန်မာလို မတတ်သလို သာဂိကလဲ မလေးစကား၊ တရုပ်စကား နည်းနည်းမှ မသိသေး။ ထို့ကြောင့် အသံတိတ် ချက်ထိုးရင်း သူမကို အရက်နှင့် မြည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စားစရာလို သဘောထားတာတော့ မဟုတ်ချေ။ စားလို့ရသည့် အမျိုးလဲ မဟုတ်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်ခုံးလေး ကိုငေးလိုက် အရက်လေး တစ်ကြိုက် စုပ်လိုက်၊ မျက်တောင်မွှေးတိုတို လေးကို ငေးလိုက်၊ အရက်လေး တစ်ကြိုက် စုပ်လိုက်၊ စဉ်းစားနေဟန် တူသည့် မျက်ဝန်း မှေးမှေးလေးတွေကို ငေးလိုက်၊ တစ်ကြိုက် စုပ်လိုက်၊ နှာခေါင်းလေး၊ တစ်ကြိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလေး၊ တစ်ကြိုက်၊ မေးစေ့၊ လည်တိုင်၊ ရင်ညွှန့်၊ စုစုပုံ့ပုံ့ မို့မို့ဝန်းဝန်း နို့အုံလေး.. ငေးလိုက် ၊ ကြိုက်လိုက် လုပ်ကောင်းနေစဉ် မှာပင် သူမ ဆီက "ချက်စ်" ဆိုသော အသံထွက်လာသည်။ သာဂိ ရှုံးချေပြီ။ ဘုရင်ကြီး ပြေးပေါက် မရှိတော့။ ဗလကြီးဖို့ အရက်ဖိုး ရှင်းပေးလိုက်ရသည်။

သူမကတော့ လက်ခုပ်လေးတီးပြီး အနိုင်ကို အားရကျေနပ်နေသည်။ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် နောက်တစ်ပွဲ စဖို့ ပြင်နေပြန်သည်။ သာဂိ
ထပ်ရှုံးလို့ မဖြစ်။ အိပ်ထဲမှာက ငွေလဲစဉ်က ရသည့် မလေးပိုက်ဆံ ၇၀၀ ကျော်သည် ယခု ၅၀၀ ခန့်သာ

ရှိတော့သည်။ မားဆိုးက
ဘာအရှုပ်တွေ လုပ်ထား၍ ဘယ်လို ရှင်းရမည် မသိသေး။ ထို့ကြောင့် သာဂိ ဒီတစ်ပွဲကို အာရုံစိုက်ထားရင်း သူမမျက်နှာလေးကို ခဏမေ့ထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်ထင်သည် ။ တစ်ပွဲပြန်နိုင်သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းဆူသွားသည်။ မကျေနပ်စွာဖြင့် နောက်တစ်ပွဲ စဖို့ ပြင်ပြန်သည်။ သာဂိ ဗလကြီးကို အကူအညီ လှမ်းတောင်းရတော့သည်။ တစ်ပွဲချင်းထိုး၍ ရှင်းနေပါက သာဂိ အပြန်လမ်းစရိတ်တောင် ကျန်မည် မဟုတ်။ ၅ ပွဲကစား ၃ ပွဲနိုင်သူ အနိုင်။ သူမကလဲ သဘောတူသည်။ သဘောတူရုံမက စောစောက ပင့်တင်ထားသည့် သိုင်းကြိုးလေးကို ဆန့်ဆန့်ရန့်ရန့် ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်သလော.. တစ်ခြားရည်ရွယ်ချက်ရှိသလော မပြောတတ်။ အောက်ကို ဆွဲချ ရင်း
အင်္ကျီ အနားစလေးတွေကိုပါ ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။

သာဂိ မျက်လုံးတွေ နည်းနည်း ကျယ်သွားသည်။ အင်္ကျီ အောက်က ဘရာစီယာ၏ အစ။ ထိုအောက်မှ မို့မို့ မောက်မောက် ဖြူဖြူ
ဝင်းဝင်း နို့အုံလေးကိုပါ မြင်နေရချေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် အဘင်းက အဝတ်စားတွေ လဲပြီးရောက်လာသည်။ သူဆိုင်ပိတ်ချေပြီ။ အင်း ညဥ့်လဲ နက်ချေပြီကိုး။ သူ့ အကြော်ဆရာနှင့် အတူ နှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်သွားကြချေပြီ။ လောင်းကစားဝိုင်း တစ်နေရာရာသို့ သွားတာဖြစ်မည်။
မလေးတရုပ်တွေသည် လောင်းကစား တော်တော် ဝါသနာကြီးကြသည်။သူထွက်သွားသည်နှင့် ဗလကြီးနှင့် အားမီလည်း ပျောက်သွားသည်။ မေ့မေ့က ဘီယာတစ်လုံး ဖောက်ကာ ယူလာရင်း ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်နေသည်။ ဖအေ ထွက်သွားသည်နှင့်
ကဲ ချေပြီ။

သို့ဖြင့် သူမက ဘီယာ သောက်ရင်း အကွက်ရွှေ့နေသလို သာဂိကလည်း ကိုယ့်ခွက်လေး
ကိုယ်သောက်ရင်း ကစားလိုက်သည်မှာ
၅ ပွဲ တစ်ဖြတ် ပြီးသွားသလို သူမလည်း ဘီယာ ၃ လုံးကုန်သွားသည်။ ထိုသုံးလုံး အတွက်မှ သာဂိ ရှင်းလိုက်ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အနည်းငယ် ရီဝေနေသော သူမ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သာဂိ၏ အရုပ်တစ်ရုပ်ကို စားလိုက်ရတိုင်း ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လိုက်စဉ် လှုပ်ရှား လှိုင်းထသွားသော ရင်အုံလေးကို သဘောကျနေ၍ ဖြစ်သည်။ သူမက သာဂိ အရုပ်တွေ ပြန်စီနေစဉ် တို့ုင်းလက် ဟုဆိုကာ ထသွားသည်။ သာဂိ အရုပ်တွေ အားလုံးစီပြီး ခဏကြာအောင် စောင့်နေသည့်တိုင်အောင် ပြန်ပေါ်မလာ။ သာဂိ နောက်က လိုက်ဝင်သွားလိုက်သည်။
အိမ်သာ က ဆိုင်၏ အနောက်ဘက်တွင် တစ်ခု ရှိသလို၊ တစ်ခြမ်းကန့်ထားသည့် သူမတို့နေအိမ် အတွင်း၌လည်း ရှိသည်။ ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၍ အနောက်က အိမ်သာဘက်သို့တော့ သွားမည် မထင်။ သာဂိ အထင်မမှား။

သူမသည် အိမ်ခန်း တစ်ခု၏ အပေါက်ဝနားလေးတွင် ရပ်လျှက် တစ်ခုခုကို သဲကြီးမဲကြီး ကြည့်နေသည်။ သာဂိ သူမနောက်က အသာလေး ကပ်၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူမ လန့်သွားသည် ထင်သည်။ ဆတ်ကနဲ

တွန့်သွားရင်း သာဂိကို ရှောင်ကာ ပတ်ထွက်သွားဖို့
ပြင်သည်။ သာဂိ အရဲစွန့်လိုက်သည်။ သူမ လက်မောင်လေးကို ဇတ်ကနဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်တော့ သူမက
မရုန်းပါ။ သာဂိ သူမလက်မောင်း
လေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း သူမ အနောက်မှ ကပ်ရပ်လိုက်ကာ ခုနက သူမကြည့်နေသော ခပ်ဟဟ
တံခါးကြားထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်သည့် အတိုင်း ဗလကြီးနှင့် အားမီသည် အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင်
ထပ်ရက်ကြီး ဖြစ်သည်။

ဗလကြီးသည် အပေါ်မှနေ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ညှောင့်နေသည်။ ဘေးတိုက် ကြည့်နေရသည် ဖြစ်ရာ
အားမီ၏ ပေါင်လုံးကြီးတွေ ကွယ်နေ၍ အဝင်အထွက်ကိုမူ ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ အားမီက သူမ
ပေါင်လုံးကြီးတွေကို ကွေးထားရင်း
ခြေဖျားလေးတွေက ဗလကြီး ဒကောက်ခွက်ထဲ ထည့်ထားသည်။ အခန်းထဲတွင် နှစ်ယောက်စလုံး၏
အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် အဝင်အထွက်ကြောင့် ဖြစ်လာသည့် "ပြွတ်၊ ပလွတ်" အသံလေးများသာ
မင်းမူနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကား လောကကြီးကို
မေ့နေကြပြီ။ သာဂိ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် မေ့မေ့ကို လက်မောင်းလေးတွေ ဖမ်းချုပ်ထားရာမှ လွှတ်လိုက်ကာ
ဘယ်လက်ဖြင့် ခါးလေးကို သိမ်းဖက်ရင်း ညာလက်က သူမ ပစ္စည်းလေးကို လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။

သူမ ခါးလေးကော့ ရင်လေးမော့သွားသည်က လွဲ၍ မရုန်းပါ။ သာဂိ စိတ်တွေ ထလာသည်။ သူမ၏
တင်လုံးလုံးလေးတွေကို နောက်ကနေ တော့ပွတ်ရင်း လက်ကလဲ သူမ ပစ္စည်းလေးကို ကလိနေမိသည်။
ကျန်လက်တစ်ဖက်ကိုလဲ အအား မထား။ သူမ ရင်အုံလေးတွေကို ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ် ပစ်လိုက်သည်။ သူမ
ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ ရုန်းထွက်ခြင်းလဲ မရှိ။ သာဂိ ပြုသမျှကို
ငြိမ်နေရင်း မျက်ဝန်း အစုံက သူမ အစ်မနှင့် ဗလကြီးထံသို့သာ ရောက်နေသည်။ နဂိုလ်ကတည်းက
အနည်းငယ်စိုနေသော သူမ ပစ္စည်းလေးသည် သာဂိ၏ လက်များ အောက်တွင် အရည်တွေ
ရွှဲနစ်လာလေသည်။ သာဂိ ပစ္စည်းကလဲ ဘောင်းဘီကို ဖောက်ထွက်တော့မတတ် ထောင်ထ
တင်းမာလာချေပြီ။

သာဂိ သူမကို ရှေ့နည်းနည်း ကုန်းသွားစေရန် ကျောကုန်းလေးကို လက်နှင့် ဖိလိုက်တော့ အလိုက်သင့်
သူမ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ သာဂိ သူမ၏ စကပ်တိုလေးကို ခါးပေါ်လိပ်တင်လိုက်သည်။ ဝတ်ထားသော
ဘောင်းဘီကို ဇစ်ဖွင့်ကာ အတွင်းခံထဲက ဖွားဖက်တော်ကို
ဆွဲထုတ်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ နှုတ်ခမ်း ဘေးသားကနေ ဟဝင်လိုက်ကာ သူမ၏
ပစ္စည်းအဝကို စမ်းသပ် ရှာဖွေကြည့်သည်။ သူမ ခါးလေး ပိုကော့သွားကာ တင်လုံးလုံးလေးက နောက်သို့
ပြူထွက်လာသည်။ သာဂိ၏ ပစ္စည်းကလဲ ပစ်မှတ်ကို
ရှာတွေ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခံစားမှုဖြင့် သတင်းပို့လာသည်။ သာဂိ အချိန် မဆိုင်းတော့။ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ဖိသွင်းလိုက်သည်။

တအိအိ နစ်ဝင်သွားသော ခံစားမှုနှင့်အတူ ပူနွေးနူးညံ့သည့် သူမ၏ အတွင်း အင်္ဂါများသည် သာဂိကို အလွယ်တကူ ဆီးကြိုကြသည်။ သာဂိ အဆုံးထိ ဖြည်းဖြည်းချင်း သွင်းလိုက်သည်။ သူမ တံခါးဘောင်နှင့် နံရံကို လက်နှင့် လှမ်းထောက်လိုက်သည်။ မျက်နှာကတော့ သူမ အစ်မဆီကလွဲ၍ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ချေ။ အားမီကတော့ ဗလကြီး၏ လည်ကုပ်ကို ဖက်တွယ်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးဟကာ မိန်းမောနေသည်။ သာဂိ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စေးကပ်သည့် အရည်တစ်ချို့နှင့်အတူ သာဂိ လိင်တံပြန်ထွက်လာသည်။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အရည်တစ်ချို့သည် ဘောင်းဘီ ဇစ်တွေပေါ် တင်နေကာ ပြောင်ပြောင်လက်လက်နှင့် သာဂိကို ပြောင်ပြနေသည်။

သာဂိ ဖြေးဖြေးချင်း ညှောင့်ကာ အဝင်အထွက် လုပ်နေမိသည်။ သူမကား တံခါးဘောင်နှင့် နံရံကို အားပြုရင်း အခန်းထဲသို့သာ ကြည့်နေသည်။ သာဂိကတော့ အခန်းထဲကို စိတ်မဝင်စား။ သူမ ခါးသေးသေးလေးကိုသာ စုံကိုင်ရင်း ခပ်သာသာ လုပ်နေမိသည်။ အရမ်း မကြမ်းရဲ။ အပြီးမြန်သွားမည် စိုးသလို အခန်းထဲက ကြားသွားမည် စိုးသည်။ ဒါတောင် တစ်ချက်ချက် လေခို၍ ထွက်လာသည့် “ ဗွက်၊ ဘူ” ဆိုသည့် အသံများ ထွက်ထွက်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ရင်း လက်က သူမ အစေ့လေးကို ပွတ်သပ် အားယူကာ တင်လုံးလုံးလေးတွေ နောက်ကနေ ကြိတ်ပြီး ပွတ်ထည့်နေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းထဲက အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းလာတာ သတိထားမိသည်။ ဗလကြီး ကပ်မညှောင့်တော့ပဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်နေချေပြီ။ အားမီကား ခေါင်းလေး ထောင်ထရင်း မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဗလကြီး၏ လက်မောင်းတွေကို အတင်းဖက်ရမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မကြာပါချေ။ တစ်အီးအီး တအားအား ညည်းညူသံလေးများနှင့်အတူ အခန်းထဲက နှစ်ယောက်လုံးနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မေ့မေ့ပါ ပြီးနေသည်။ သူမ၏ ပစ္စည်းလေး ရှုံ့ချီ ပွချည်ဖြင့် ပြီးနေသဖြင့် သာဂိ ခဏရပ်ကာ စောင့်ပေးနေရသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲက နှစ်ယောက်ကား ထပ်ရက်ကြီး ငြိမ်သွားကြသည်။ သာဂိ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်မည် ပြုတော့ သူမက ဆတ်ဆို မတ်မတ်လေး ရပ်လိုက်သည်။ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် သွင်းထားသည့် သာဂိ ပစ္စည်းက ဖလွတ် ကနဲ ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သာဂိကို လက်ခါပြီး ပြန်တော့ဆိုသည့် သင်္ကေတပြကာ တစ်ဘက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သာဂိကား တန်းလန်း၊ တန်းလန်းကြီးဖြင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ သူမ ဝင်သွားသည့် အခန်းတံခါးကို တွန်းကြည့်တော့ မပွင့်။ အထဲက ချက်ချထားသည်။ သာဂိ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ နောက်ဖေးက အိမ်သာထဲသို့သာ အမြန်ဆုံး ပြေးရပါလေတော့သည်။

အမှန်က မေ့မေ့သည် သူမ၏ အစ်မနှင့် ခဲအိုကို ချောင်းချောင်းကြည့်ရင်း စိတ်ပါနေတာ ကြာပြီ ဖြစ်ပုံပေါ်သည်။ သူမ
ရည်းစားတွေလဲ ထားဖူးပါသည်။ ဆက်ဆံဖူးသည့် အကြိမ်လဲ မနည်း။ သို့သော် ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်မှုမရ။ သူမ၏ နုနယ်သော စိတ်ထဲတွင် စွဲနေသည်က အစ်မဖြစ်သူ၏ ကျေနပ်နေသော၊ အပြည့်အဝခံစားနေသော

ပုံစံကိုသာ။ ယင်းပုံစံသည် သူမ၏ အိမ်မက်၊
သူမကိုယ်တိုင် မသိသော အားကျမှု၊ ချစ်ခင်အားကိုးရသော အစ်မကို မနာလိုမှုတို့ဖြင့်
ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့သည် ထင်သည်။
ထို့ကြောင့် သူမ၏ ရည်းစားများနှင့် ဆက်ဆံသော်လည်း ကျေနပ်မှုကို အပြည့်အဝ မရခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

ယခုလည်း သူမ ချောင်းကြည့်ချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာရှိနေသည့် သာဂိက ဆက်ဆံလိုက်သောအခါ
ဘယ်တုန်းကမှ မရဘူးသည့်
ပြည့်စုံခြင်းကို ရသွားသည်။ သို့ရာတွင် သာဂိက သူမ ချစ်သူမဟုတ်၍ သာဂိအလိုကို ဖြည့်ပေးဖို့တော့ သူမ
မလိုက်လျော။ သူမ စိတ်ကျေနပ်မှု ရသည်နှင့် သာဂိကို ခွာထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ဤသည်ကို သာဂိ
သတိထားမိသည်။ သို့သော် သာဂိက ယောက်ကျား
ဖြစ်သည်။ လွှမ်းမိုးချင်သည့် ဗီဇ ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နားလည်ပေးနိုင်သော်ငြား ကျေနပ်သည်တော့
မဟုတ်လှပေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မားဆိုးတို့ လှေ ရောက်မလာမချင်းတော့ ညတိုင်း လိုလို ချက်ထိုးဖြစ်ကြသည်။
မထိုးဖြစ်သည့် နေ့သည် သူမ၏
ဖခင် အဘင်း လောင်းကစား သွားမလုပ်သည့်နေ့သာ။ မေ့မေ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါ။ သူမသည်
စိတ်ရောဂါ အနစားလေး
တစ်ခုတော့ ရနေပြီ ဖြစ်ပုံပေါ်သည်။ သူမ၏ အစ်မ လိင်ဆက်ဆံနေပုံကို မကြည့်ပဲနှင့် ဆက်ဆံလျှင်
ဘယ်တော့မှ မပြီးချေ။ သာဂိ
သင်ခန်းစာ တစ်ခု ရမိသည်။ အိမ်မှာ ငယ်ရွယ်သူတွေရှိလျှင် တံခါးကို အသေအချာ ပိတ်ပြီးမှ
ဆက်ဆံသင့်သည်ဟု...

၁၀ ရက်ခန့်ကြာသောအခါ သာဂိ စောင့်မျှော်နေသော ယိုးဒယားလှေ ဝင်လာသည်။ သာဂိ
ပျော်သွားသည်။ သူတို့ ကမ်းကပ်ခြင်း
ကိစ္စပြီးသည်နှင့် သာဂိ လှေပေါ်တက်သွားသည်။ မားဆိုးကား လှေပေါ်တွင် ပါမလာ။ ယိုးဒယားတွင်
ဆင်းပြေးသွားသည်ဟု ပြောကြသည်။
သာဂိ ခေါင်းခြောက်ရချေပြီ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသဟု သေချာ
မေးချင်သော်လည်း သူတို့
ပဲ့နင်းနှင့် သူ့လူများက သာဂိအနားကပ်လာ၍ သာဂိ အသာလေး ဆင်းလာပြီး ဗလကြီးလှေပေါ်
တက်နေလိုက်ရသည်။ ဗလကြီးက
သူ့လှေကို ပြင်ဆင်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။

"သာဂိ ဘယ်လိုလဲ.. မင်း လူရော"
"ရှမ်းကမ်းမှာ ဆင်းပြေးသွားတယ် ပြောတယ်"

"မဟုတ်လောက်ဘူး၊ မင်းကောင် အခြေအနေဆိုးနေလောက်ပြီ၊ ဆေးစွဲနေတဲ့ လေ့သမား လေ့ပေါ်က ဆင်းပြေးရိုး ထုံးစံ မရှိဘူး"

သာဂိ ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်တော့။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလဲ မသိ။ ဗလကြီးကလည်း ပင်လယ်ထွက်တော့မည်။ သူက ငါးဖမ်းထွက်မည်
ဖြစ်၍ ဘယ်ကိုမှ သွားမည်မဟုတ်။ ဒီကို ပြန်လာမည်သာ။ဗလကြီးက တော့ ပြောပါသည်။ သိပ်စိတ်မပူနှင့် သူစုံစမ်းပေးမည်ဟု ဆိုသည်။
နည်းနည်းတော့ ဖြေသာပါသည်။ ဗလကြီး စုံစမ်းပေးလျှင်တော့ ရလောက်သည်။ သူ့တွင်လည်း အရှိန်အဝါနှင့် အသိုင်းဝိုင်း ရှိသည်လေ။
ညနေစောင်းတွင်တော့ လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ဗလကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုလူက မနက်တုန်းက သာဂိကို မားဆိုးအကြောင်း ပြောသည့်လူဖြစ်သည်။ ထိုလူက မနက်တုန်းက မပြောခဲ့သော အကြောင်းများကို သေချာပြောပြသည်။

" မားဆိုးက အစပိုင်း ဆေးပြားလောက် သုံးတာ၊ ဆေးပြားကတော့ လေ့သားတိုင်း သုံးတာပဲလေ။ ယာမ သဘောမျိုးပေ့ါ။ တစ်လှုပ်လှုပ်နှင့် အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ ဆေးလေ။ သဌေးကိုယ်တိုင် အကြွေးနှင့်ချပေးထားတာ။ ပွဲနင်းဆီမှာ လိုသလောက်ယူလို့ ရတယ်လေ။ အဲ့ဒီတုန်းကတော့ သူက သိပ်အလုပ်လုပ်တာ။ နည်းနည်းလောက် ကစ်လိုက်၊ လုပ်လိုက်နှင့် သူ အလုပ်လုပ်ဆုံး။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ အာဖျံ ငြိသွားတော့တာမှာ ဆိုးတာ။ မလုပ်ချင်တော့ပဲ၊ ကိုက်တယ်ဆိုပြီး အိပ်ချည်းနေတော့ ပွဲနင်းက ရေထဲ ချဖို့တောင် လုပ်သေးတယ်။ သူဌေး
က သူယူထားတဲ့ ပစ္စည်းဖိုး ကျေအောင် မချနှင့် ရောင်းပစ်မယ် ဆိုပြီး ရောင်းလိုက်ပြီ။ ဆောင်ကလာ ဆိပ်ကမ်းမှာ..."

သာဂိ သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။ ဗလကြီးကတော့ ဆက်မေးသည်။

"ဝယ်တဲ့လူကိုရော.. မင်းတို့ မြင်လိုက်ရလား"

"လေ့ပေါ်လာခေါ်တာတော့ ရှမ်းတွေပဲ၊ အောက်က သူတို့ သူဌေးက မြင်တော့ မြင်ရတယ်။ မျက်နှာတော့ မသဲကွဲဘူး"

"ဘယ်လို ပုံစံလဲ"

" တရုပ်ပုံပဲ၊ အသားဖြူဖြူ ၊ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်၊ မျက်မှန်နှင့်"

"နာမည် ခေါ်သံရော ကြားမိလား"

"မစ္စတာ ဗ တဲ့"

"အိုကေ.. ရပြီ.. ဘာမှ မပူနှင့် သာဂိ၊ အဲ့ဒီ ငဗ ဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ကော့သောင်းမှာမွေးတဲ့ ရှမ်းတရုပ်၊ မင်း သူ့ဆီ
သွားလိုက်၊ ငါ စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ စိတ်မပူနှင့်တော့၊ ဟုတ်လား.. လာချက်သွားထိုးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ဗလကြီးက သာဂိကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သာဂိ ချက်ထိုးလိုက် သောက်လိုက် လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းတော့ ပူမိသည်။ အဲ့ဒီ မစ္စတာ ဗ ဆိုသည့်လူက သဘောကောင်းပါ့မလား၊ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ပါ့မလား၊ သူပြောတဲ့ ဆောင်ကလာကို ဘယ်လိုသွားရပါ့မလဲ၊ ပိုက်ဆံ လောက်ပါ့မလား စသည်ဖြင့် တွေးနေမိသော သာဂိသည် ချက်ပွဲအပေါ် စိတ်မပါချေ။ ဒါကို သတိထားမိသော ဗလကြီးက ..

"မင်းဘယ်လို သွားရမလဲ တွေးပူနေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ ပွဲစားရှာပေးပါ့မယ်၊ အေးအေးသာနေ၊ လုပ်ပါ ချစမ်းပါ"

ဗလကြီးက ဒီလို ပြောတော့လဲ ဘာပူစရာ ရှိမည်နည်း။ ဖြစ်လာကာမှ ဖြစ်ရော.. လောလောဆယ် ချတယ်ကွာဟု သဘောထားကာ
သောက်နေမိတော့သည်။

ဗလကြီး ရှာပေးသော ပွဲစားသည် နောက်နေ့တွင်ပင် ရောက်လာသည်။ သာဂိ အိပ်ကလေး လွယ်၍ သူ့နောက်လိုက်ရသည်။ အဲ မသွားခင် မေ့မေ့ကို သွားနှုတ်ဆက်တော့ သူမက ဘယ်သူ့ဆီက သင်ထားမှန်းမသိသည့် " နင့်ကို ငါ သတိရနေမှာပါ" ဆိုသော စကားကို
မပီကလာ ၊ ပီကလာလေး ပြောသေးသည်။ သာဂိကတော့ ပွဲစားနောက် လိုက်ရပြန်ချေသည်။ ကေအယ်လ် ရောက်တော့ ပွဲစားကို တောင်းပန်ရင်း မောရှမ်းမှာ အပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံ ဝင်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒါမှ ပိုက်ဆံ လောက်မည်။ ယိုးဒယားက ဆောင်ကလာ၊ ဖူးခတ်ထိ ပွဲခ ၄၀၀ ပေးရသည် ဖြစ်ရာ သာဂိလက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံ မရှိတော့။ ဒါတောင် ဗလကြီးက မုန့်ဖိုးသဘောမျိုး ၁၀၀ ပေးလိုက်သေး၍ တော်သေးသည်။

သာဂိ ကေအယ်လ်မှာ ၄ ရက်လောက်နေရသည်။ ပွဲစားက တစ်ယောက်ချင်း ပို့တာ မဟုတ်ပဲ အုပ်စုဖွဲ့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်ရာ တစ်ခြားသူတွေကို ခဏစောင့်နေရသည်။ ၄ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် အမျိုးသား ၃ ဦး ထပ်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ကြမည့် လူတွေဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သာဂိတို့သည် ဗန် ကားလေးတစ်စီးဖြင့် ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် စီးကာ
ယိုးဒယားနယ်မြေ ဟတ်ချိုင်(ဟတ်ယိုင်) ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အလော်စတားကို ဖြတ်၍ ဂန်ငါးနား ရောက်လာသောအခါ ကားဆရာ ပွဲစားက ပြောလာသည်။
" ခု ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းထဲ သွားမယ်၊ ဘာမှကြောက်စရာ မရှိဘူးနော်၊ အချုပ်ထဲ ခဏဝင်နေလိုက်၊ စားချင် သောက်ချင်တာ ရှိရင် အဲ့ဒီက ရဲတွေကို ဝယ်ခိုင်း၊ pass လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ညှိရဦးမှာမို့လို့၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ နှစ်ရက် သုံးရက်ပါ" ဟုပြောလာသည်။ သာဂိ တွန့်သွားသည်။ ကြောက်လို့ ပွဲစားငှားကာမှ ပွဲစားက အချုပ်ထဲ တန်းပို့နေပါပေါ့လား။ သာဂိ ဘေးကလူတွေကတော့ ထူးပြီး တုန်လှုပ်ပုံမရ။
အေးအေးဆေးဆေး ကွမ်းမြုံ့သူမြုံ့၊ ရှေ့မှာထိုင်သည့် မိန်းကလေးဆို မျက်လုံးတစ်ချက်သာ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပြန်အိပ်သွားသည်။

အင်း၊ သူ့လို မိန်းကလေးတောင် မကြောက်မှတော့ ငါက ယောက်ျား ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိမည်နည်းဟု

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရဲဆေးတင်ကာ
အချုပ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရသည်။ ဒူးကတော့ နည်းနည်းတုန်ချင်သည်။ တုန်မည့်သာ တုန်သည်။
အချုပ်ခန်းထဲတွင် တစ်နာရီ မပြည့်ခင် နေသားကျသွားသည်။ ကျမှာပေါ့။ မြန်မာ စာအုပ်၊ ဂျာနယ်၊ ဝတ္ထု
ငှားလို့ရသည်။ ဘီယာ၊ အရက် ဝယ်သောက်နိုင်သည်။
တရုပ်စာ၊ ကုလားစာ၊ မလေးစာ၊ ထိုင်းအစားစာ ဘာစားချင်လဲ ပိုက်ဆံသာပေး၊ ချက်ချင်းရသည်။
ကုန်ကုန်ပြောလျှင် အိမ်သာပုံစံ လုပ်ထားသည့် အချုပ်ခန်း ထောင့်ရှိ နှစ်ပေ အမြင့် ပတ်လည်ကာထားသော
မိလ္လာခန်းထဲဝယ် တုတ်တင်(ဘိန်းထိုး) နေသူပါ ရှိသည်။ မရနိုင်တာဆိုလို့ မိန်းမတစ်မျိုးပဲ ရှိပါမည်။
ထို့ကြောင့် သာဂိသည် အချုပ်ခန်းထဲတွင် မူးနေသည်။

နှစ်ရက် လုံးလုံး နေ့ရော ညပါ မူးပြီးနောက် ပွဲစားက လာထုတ်သည်။ မူးကြောင်ကြောင်ဖြင့်
သာဂိလိုက်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ လိုက်ရသည်က ဗန်ကား မဟုတ်။ ပေါင်မုန့်ပို့သည့် ကားလို ပုံစံ၊ အအေးခန်း
ကားဖြစ်သည်။ နောက်ဘော်ဒီက အလုံပိတ်၊ ရေခဲခန်း ဖြစ်၍ ပုစွန်တွေ၊ ငါးတွေ သယ်ပို့ပေးရသည့်
ကားလေးဖြစ်သည်။ ထိုကား၏ ရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့် ဘေးလူ တစ်ယောက် ထိုင် ထိုင်ခုံရှိကာ
ထိုနောက်တွင် လိုက်ကာလေး ပိတ်ထားသော တစ်ယောက်လှဲစာ နေရာလေး ရှိသည်။ ထိုနေရာလေးထဲသို့
ပွဲစားက ထိုးတင်ဝင်ခိုင်းလိုက်ရာ သာဂိ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ထိုနေရာလေးသည် အခေါင်းသွင်းထားသော
မသာကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ သို့ရာတွင်
အမူးမပြေသေးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း လှဲလိုက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် ပွဲစားက ရောက်ပြီဆိုကာ လှုပ်နိုးမှ နိုးသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ လင်းလက်ဝင်းဖြာနေသည့် မီးရောင်စုံများသည် နေရာတိုင်းတွင် ရှိနေသလို ထင်ရသည်။
ကားရပ်ထားသည်က ဂိတ်ပေါက်တစ်ခု၏ ရှေ့နားတွင် ဖြစ်သည်။ ပွဲစားက ဂိတ်အတွင်းမှလူတစ်ယောက်နှင့်
စကားပြောနေသည်။ ရှမ်းလို ပြောကြတာ ဖြစ်သည်။
ထို့နောက်သာဂိကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ပြီးတော့ လက်ယပ်ခေါ်၍ သွားရသည်။ အထဲက လူက သာဂိကို
သေချာကြည့်သည်။ သာဂိကလဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ထိုလူသည် တော်တော်လေး တောင့်တင်းသော
ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက သာဂိကို သေချာ ကြည့်ပြီး ဝါယာလက်
လမ်းလျှောက်စကားပြောစက်ဖြင့် ပြောနေသည်။ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာတော့မှ အထဲဝင်ခွင့်ရသည်။ ပွဲစားကတော့
ပြန်သွားချေပြီ။ ဂိတ်ပေါက်ကလူက သာဂိကို အထဲဆက်ဝင်သွားဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြသည်။
သူဖွင့်ပေးလိုက်သော လူဝင်ပေါက်လေးမှ အထဲဝင်လိုက်သောအခါ ဂိုထောင်လိုလို၊ စက်ရုံလိုလို
အဆောက်ဦးတစ်ခု တွေ့ရသည်။

ထိုအဆောက်ဦးဘေးမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုလူသည်
ဖြူဖြူဖိုင့်ဖိုင့် မျက်မှန် သေးလေး တစ်လက် တပ်ထား၍ မစ္စတာဗ ပင်ဖြစ်မည်ဟု သာဂိ တွေးလိုက်မိသည်။
သူလမ်းလျှောက်လာပုံသည် သက်တောင့် သက်သာ နိုင်လှသည်။ သွေးအေးမည့်လူ ဖြစ်ပုံရသည်။
ပါးစုံကြီးတွေ ရဲ၍ အစ်နေသည်က "ကျွန်တော် မကောင်းတာ မလုပ်ပါ၊ ကောင်းတာတွေချည်း လုပ်ပါသည်"

ဟု ဝန်ခံနေသယောင် ရှိသည်။ သူက သာဂိ အနားရောက်တော့ ပြုံးပြပြီး ပြောသည်။

" ဗလကြီးလူဆိုတာ ခင်ဗျားလား"

သာဂိ ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သည်။ စကားတော့ချက်ချင်း ပြန်မပြောဖြစ်လိုက်။ ခုန သူ့အပြုံးကို မြင်လိုက်ရစဉ် ကျောစိမ့်သွား၍ ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ အပြုံးသည် ဓားအိမ်စွပ်ထားသော ဓားတစ်လက်နှင့် တူသည်။

သာဂိ အိပ်ထဲထည့်ထားသော ဗလကြီးပေးလိုက်သည့် စာလေး ထုတ်ပြလိုက်သောအခါ သူက

အေးအေးဆေးဆေး

ဆွဲယူဖတ်သည်။ ပြီးတော့ စာကို လက်နှင့် ဖျပ်ကနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရင်း...

"ခင်ဗျား ရှာချင်တဲ့လူက မရှိတော့ဘူးဗျ။ အင်ဒိုနီးရှားလေ့ပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီ၊ လာပါ.. အထဲမှာ နားပါဦး"

ပြောပြောဆိုဆို သူက ဦးဆောင်၍ လျှောက်သွားတော့ သာဂိ နောက်ကလိုက်ရသည်။ ဂိုထောင်လို

အဆောက်ဦးကြီး၏ နောက်ဘက်

နားသို့ သူက ပတ်သွားသည်။ ထို့နောက် နံပတ်တွေ နှိပ်ရသော တံခါးဖွင့်သည့် ခလုပ်လေးကို နှိပ်၍ ဖွင့်သည်။ အထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ ကော်ဇောခင်းထားသည့် ဧည့်ခန်းပုံစံ အခန်းကျယ် တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ အေးမြလှသော အဲကွန်းလေ အေးအေးလေးက သာဂိကို အနည်းငယ် ရင်အေးသွားစေသည်။ အခန်းထဲတွင် ဆိုဖာ ဆက်တီ နှစ်စုံ ရှိသည်။ မစ္စတာဗ က ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ် သူ့ကိုယ်ကို ပစ်တင်လိုက်ရင်း ...

"ကဲ.. ခင်ဗျား.. နားပါဦး.. ခုဒီကနေမြင်ရတဲ့ ဟိုဘက်က အပေါက်တွေလား၊ အဲ့အတိုင်းဝင်သွား၊

ဘယ်ဘက်က အခန်းနံပတ် 5 B

ထဲကို ဝင်လိုက်၊ တံခါးဖွင့်တဲ့ နံပတ်က 225222 ၊နှိပ်ပြီးဖွင့်လိုက်၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့် ဧည့်သည်တွေလာရင် နေဖို့ ထားထားတဲ့ အခန်း၊ ရေလေးဘာလေး ချိုးပြီးမှ ပြန်လာခဲ့၊ အခန်းနံပတ်က 5 B နော်၊ မမှားနဲ့"

သာဂိ 225222၊ 5B ဟုရွှေ့ရွတ်ရင်း သူပြောသည့် အပေါက်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ တည်းခိုခန်းက မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတွေလို အခန်းဖွဲ့ထားတာ တွေ့ရသည်။ ကော်ဇာခင်းထားသော လမ်းလေးအတိုင်း လှမ်းဝင်ရင်း ကြည့်တော့ ဘယ်ကက အခန်းတွေသည် B တွေချည်းဖြစ်၍ ညာဘက်က အခန်းတွေသည် A တွေချည်း ဖြစ်သည်။ 1234 ကတော့ အစဉ်အတိုင်းပင်။ အဲ.. မဟုတ် 4 မရှိ။ 4A နေရာတွင် 3C ဟုရေးထားပြီး 4B ၏နေရာတွင် 3D ဟုရေးထားသည်။ သာဂိ 5B ရှေ့တွင်ရပ်ကာ နံပတ်တွေကိုနှိပ်သည်။ မဟော်ဂနီရောင် တံခါးသည် ချပ်ကနဲ မြည်သံနှင့် အတူ ခပ်ဟဟလေး ဖြစ်သွားသည်။ အသာလေးတွန်းပြီး လှမ်းဝင်လိုက်တော့ အခန်းက မှောင်နေသည်။ မီးခလုပ်က ဘယ်မှာပါလိမ့်။ အပေါက်ဝက အလင်းရောင်လေးနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ကြည့်တော့ ဝင်ပေါက် တံခါးဘောင်၏ ညာဘက်တွင် ခလုတ်ဖြူဖြူ ကြီး တစ်ခုတွေ့၍ ဖိလိုက်ရာ ထပ်ကနဲ အသံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံး လင်းသွားသည်။

အလင်းရောင်အောက်တွင် တွေ့ရသည်က ဖြူဖွေးသန့်စင်နေသည့် ကုတင်နှင့် အိပ်ယာခင်း ၊ ဆက်တီ

တစ်စုံနှင့် ရေခဲသေတ္တာသေးသေးလေး ၊ အခန်းထောင့်တွင် တီဗွီတစ်လုံးနှင့် ဘာမှန်းမသိသည့် စက်များ၊ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာက တွဲရက်၊ ရေချိုးကြွေဇလုံကြီးက သာဂိကို စိန်ခေါ်နေသည် ထင်လာ၍ အဝတ်တွေ ချွတ်ကာ ဆင်းစိမ် ပစ်လိုက်သည်။

ရေချိုး အဝတ်စားလဲပြီး ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မစ္စတာဗသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်လျှက်ပင် ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူတစ်ယောက်ထဲတော့ မဟုတ်။ မိန်းကလေးလုလု နှစ်ယောက်နှင့် လူဘီလူး တစ်ယောက်ပါ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
လူ့ဘီလူးဟု ဆိုရခြင်းမှာ အရပ် ၅ပေ ၁၁ လက်မရှိကာ ပေါင်ချိန် ၁၆၀ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသည့် သာဂိ ခန္ဓာကိုယ်ထက် အဆမတန် ပိုထွားနေ၍ ဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။ ယိုးဒယားလူမျိုးလဲ ဖြစ်ပုံမရ။ အိန္ဒိယနွယ်သည် ထင်သည်။ ပါးသိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ထူလပစ်နှင့်
ခပ်တင်းတင်းကြည့်ဟန်က "ငါ လူမိုက်ကွ"ဟု အသံတိတ် ပြောနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

မစ္စတာဗက ထိုအုပ်စုနှင့် သာဂိကို အင်္ဂလိပ်လို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အားလုံးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ လူ့ဘီလူး၏ နာမည်က ဆာမိ ဖြစ်၍ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် က ဖွန်နှင့် ကွမ်းဟု ခေါ်ကြောင်းသိရသည်။ လူ့ဘီလူးကြီး ဆာမိ၏ လက်က ကြမ်းရှသလောက် ဖွန်နှင့် ကွမ်း၏ လက်ကလေးများကား နူးညံ့လှချေ၏။ အပြုးချိုချိုလေးများဖြင့် နှစ်ယောက်လုံးက"ဆဝါဒီခ"ဟု ပြောကြ၏။ ဤအထဲတွင် လက်အုပ်လေး ချီရင်းပြောသော ကွမ်းကား ကလေးဆန်ဆန် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမ ဝတ်ထားသော ဘလောက်စ် အကျႌ လေး၏ အောက်၊ ရင်ညွန့်ဘယ်ဘက်နားတွင် ထိုးထားသည့် ကျူးပစ်ပုံ တက်တူးလေးကလည်း အသက်ဝင်လှသည်။ ဖွန်ကတော့ အနေတည်သည် ထင်သည်။ သူ့အကြည့်က အေးစက်စက်နှင့် မထုံတက်တေး ပုံ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မစ္စတာဗက မိတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ပေးမည်ဟုဆိုကာ အပြင်သို့ထွက်ကြသည်။ မစ္စတာဗနှင့် သာဂိက ကားတစ်စီးကို စီးကာ မစ္စတာဗက မောင်းသည်။ နောက်တစ်စီးတွင်တော့ ဆာမိက မောင်းကာ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ထိုင်လိုက်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမြို့ဟု ဆိုသော်လည်း ပင်လယ်ကို မမြင်ရ။ ဒီနေရာက အတွင်းပိုင်းကျပုံပေါ်သည်။ ကားမောင်းနေရင်းမှ မစ္စတာဗက သာဂိကို ရှင်းပြနေသည်။ ယခု သွားမည့်နေရာသည် ကွမ်း အုပ်ချုပ်သော ဆိုင်ဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။ သူတို့အုပ်စုတွင် သူဌေးတစ်ယောက် ထပ်ရှိသေးသည်။ စင်စစ် သူတို့က အလုပ်သမားခေါင်းများသာ ဖြစ်သည်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောရလျှင် မန်နေဂျာ၊ စူပါဗိုက်ဆာ သဘောမျိုးသာ။ သို့သော်
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လုပ်ကွက်မတူကြ။ ကွမ်းက နိုက်ကလပ်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ကို အုပ်ချုပ်ရသူ၊ ဖွန်က လောင်းကစားဝိုင်းတွေကို ချုပ်ရသူ။ မစ္စတာဗက တရားဝင် ဗန်းပြ အလုပ်များနှင့် ရဲကို ချိတ်ဆက်ရသူ၊ ဆာမိက အားလုံး၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူရသူ ၊ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုသူက သူတို့ သူဌေး၏ သားဖြစ်သလို အားလုံးကို စာရင်းစစ်ဆေး ကြပ်မတ်ရသည့် သူ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

သာဂိမှာသာ နားထောင်ရင်း လန့်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှပြန်မပြောဝံ့ပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ ကုပ်နေလိုက်သည်။ ကားပေါ်က
ဆင်း၍ ကွမ်း၏ ဆိုင်ထဲရောက်ပြီး ဝီစကီထိုင်သောက်နေကြသည့်တိုင် သာဂိသည် ကျုံ့ကျုံ့လေးသာ နေနေရဲသည်။ ခုနက ငမ်းနေမိသော ကွမ်းကို ရဲရဲမျှ မကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ ထို့အတူ ဖွန်ကိုလည်း မျက်စောင်း မထိုးဝံ့။ ဆာမိကြီးကတော့ သဘောကောင်းပုံ
ပေါ်ပါသည်။ သာဂိ ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး အတင်းသာ သောက်ခိုင်းနေသည်။ သာဂိတို့ထိုင်နေသည်က အတွင်းခန်း တစ်ခုဖြစ်သည်။
အပြင်ဘက်က ခန်းမကျယ်ကြီးတွင် ဒီဂျေသံနှင့် စီးမျောကခုန်နေသူတွေ ရှိသည်။ ရေကူးဝတ်စုံများဖြင့် စင်ပေါ်တွင် ကနေသူ မိန်းကလေးများရှိသည်။ ထိုခန်းမကြီးကို နံရံတစ်ဘက်တွင် တပ်ထားသည့် မှန်မှ မြင်နေရသည်။ သာဂိသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုသာ
ငေးနေရဲသည်။ မစ္စတာဖကား ဖွန်နှင့် ကွမ်းကို ရှေ့ထားလျှက် အပျော်မယ်များ ဖြစ်ဟန်တူသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်ညာ
ဖက်ကာ စားရင်း သောက်ရင်း ကဲနေချေပြီ။

သာဂိ အနေကျဉ်းကျပ်လာသည်။ သောက်သာ သောက်နေရသော်လည်း စိတ်က မလုံ။ ဒီလူတွေကို အားကျရမှာလား၊ စက်ဆုပ် ရမှာလား မဝေခွဲနိုင်ဖြစ်နိုင်သည်။ သာဂိ အခြေအနေကို မစ္စတာဖက ရိပ်မိပုံ ပေါ်ပါသည်။ ကွမ်းကို ရှမ်းလို လှမ်းပြောကာ သာဂိဘက်
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကွမ်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းငြိမ့်ကာ လမ်းလျှောက်စကားပြောစက်လေးဖြင့် ပြောနေသည်။ မကြာပါချေ။ တံခါးပွင့်လာပြီး
ကောင်မလေး တစ်ယောက်လှမ်းဝင်လာကာ သာဂိဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုကောင်မလေးသည် အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်ခန့် ရှိပါမည်။
ဝတ်စားထားပုံကတော့ အပေါစား မိန်းမမှန်း သိသာစေမည့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးဖြစ်သည့် တင်ပါးပေါ်လုလု စကပ်တိုလေးနှင့် စွပ်ကျယ်သာသာ အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အစိမ်းတွေ၊ အနီတွေ အမည်းတွေဖြင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသည်။ နားက နားကွင်းက သာဂိ လက်သီးဆုပ်လောက် ရှိသည့် နားကွင်းကြီး ဖြစ်သည်။ သူမ အဝတ်အစားနှင့် အပြင်အဆင်က လန်ထွက်နေသလောက်
မျက်နှာလေးကတော့ သိပ်မလန်းလှပေ။

သူမသည် သာဂိဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အရက် ငှဲ့ထည့်ပေးသည်။ အမြည်း ခွံ့ကျွေးသည်။ ပါးစပ်တွင် ပေသွားပါက တစ်ရှူးလေးဖြင့် သုတ်ပေးသည်။ သာဂိမှာ နဂိုလ်ကတည်းက အနေကျဉ်းကျပ်ရသည့် ကြားထဲ လူကြားသူကြား ဒီလိုကြီး လာလုပ်နေသော အခါ ပို၍ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိ ပြောတတ်သလို အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သည်။
" မလုပ်နှင့် ရတယ်။ ငါ့ဟာ ငါ စားမယ်"
သူမက မျက်ဝန်းလေး ပင့်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

"ကျွန်မ မြန်မာပါ၊ မြန်မာလို ပြောလို့ရပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လို နားမလည်ဘူး"
သာဂိ ပါးစပ်ပြဲသွားသည်။ မစ္စတာဗက ဝင်ပြောသည်။
"ခင်ဗျား ပျင်းနေမှာစိုးလို့၊ သူ့ကို အဖော်လုပ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဒီတစ်ည ခင်ဗျားသူ့ကို ပိုင်တယ်"
" နေပါစေဗျာ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် မပျင်းပါဘူး"
" ဟဲဟဲ.. ယောက်ကျားချင်းပဲ၊ ကိုသာဂိရယ်၊ သိပါတယ်၊ ဗလကြီးလူဆိုတော့ လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန် ရှိတယ်၊ အားမနာ ပါနှင့်၊ ကျွန်တော်
ပိုက်ဆံ ရှင်းပြီးသားပါ"

သာဂိ ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ယောက်ကျားပီသစွာ သာဂိလဲ သာယာမိပါသည်။ တစ်ခါမျှ မကြုံဘူးသေး၍သာ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သောက်စားပြီး၍ အတော် ညဥ့်နက်မှ သာဂိတို့ ပြန်လာကြသည်။ မစ္စတာဗက မောင်းကာ သာဂိနှင့် ဟိုကောင်မလေးက နောက်ခန်းတွင်ထိုင်သည်။ မစ္စတာဗက သာဂိကို ဂိုထောင်နောက်ဘေးက ဧည့်ခန်းဝနားထိ ကားဖြင့်လိုက်ပို့သည်။

"စီးယူ.. ကိုသာဂိ၊ အေးအေးဆေးဆေး နားလိုက်ဦး၊ မနက်ကျမှ တွေ့ကြတာပေ့ါ၊ သြော်.. နိုးလာရင်လည်း ဟိုဟို ဒီဒီ လျှောက်မသွားနှင့်၊ ဒီအထဲမှာပဲနေ၊ ကျွန်တော်လာမှ အပြင်ထွက်ကြတာပေ့ါ၊ အိုကေနော်.. ဘိုင်ဘိုင်"

ပြောပြောဆိုဆို ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားသည်။ သာဂိ သူ့ကိုပေးထားသည့် အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဟိုကောင်မလေးကလဲ နောက်မှာပါလာသည်။ သာဂိ အခန်းထဲဝင်ကာ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ရင်း မစ္စတာဗတို့ အုပ်စု အကြောင်းတွေးနေမိသည်။ ဒီလူတွေသည် လူကောင်းတွေတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဟုတ်။ သတိတော့ ထားရမည်။ တွေးနေစဉ်မှာပင် ဟိုကောင်မလေးက တီဗွီနှင့် အောက်စက်ကို ဖွင့်ကာ သီချင်းခွေ တစ်ခွေထည့်လိုက်သည်။ ယိုးဒယား သီချင်းဖြစ်၍ ဘာတွေ ဆိုနေမှန်းတော့ မသိ။ အလွမ်းသီချင်းလို ခပ်အေးအေး သံစဉ် လေးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူမက သာဂိ ရှေ့က ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း သူမ လွယ်လာသည့် စလင်းဘက်လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။ အထဲက ငွေရောင် ခဲပြားကို ဖြဲဆုတ်ပြီး ယူသည်။

ထို စက္ကူ ပြားပေါ်သို့ ပလတ်စတစ် အိပ်လေး တစ်ခုထဲမှ ဖြူဖြူ အမှုန့်လေးတွေ နည်းနည်း လောင်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်စက္ကူ တစ်ပိုင်းကို ထပ်ဖြဲကာ ကတော့ ပုံလေး လုပ်သည်။ မီးခြစ်လေးဖြင့် ဖြူဖြူ အမှုန့်တွေ တင်ထားသော ခဲပြားလေး အောက်ကနေ မီးရှို့လိုက်သည်။ ထွက်လာသော စိမ်းပြာပြာ အခိုးအငွေ့များကို ကတော့ပုံ စက္ကူ လေးဖြင့် အုပ်ကာ အားရပါးရ ရှူသည်။ တစ်ရှိုက်၊ နှစ်ရှိုက် အတွင်းမှာပင် အမှုန့်လေးတွေ ပြာဖြစ်သွားသည်။ အင်း.. သူမ ဘိန်းရှူနေတာပဲဟု အကောင်ပြမှ သာဂိ သဘောပေါက်သည်။ ပြီးတော့ သူမသည် ဆက်တီပေါ် ခေါင်းမှီကာ စည်းစိမ် ခံနေသည် ထင်သည်။ မျက်ဝန်းလေး မှိတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။

ခဏကြာတော့မှ သာဂိ အနားသို့ ထလာကာ သာဂိကို ဆွဲထူသည်။ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတွေကို ဖြေးဖြေးချင်း ချွတ်ပေးသည်။ သူမ လှုပ်ရှားပုံက နူးညံ့ပြင်သာ လွန်း၍ သာဂိ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလာသည်။

အဝတ်အစား အားလုံး ချွတ်ပြီးသောအခါတွင်ကား သာဂိ၏ လိင်တံသည် အသားချင်းမျှ မထိရသေးခင် ထောင်မတ်လျှက် ရှိနေတော့သည်။

သာဂိ သူမကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူမက အဖက်မခံ။"ခဏနေဦးလေ" ဟုဆိုကာ သူမ အဝတ်တွေကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ သာဂိ ထပ်တိုးလိုက်ပြန်သည်။ သူမက ရှောင်ထွက်လိုက်ရင်း သာဂိလက်ကို ဆွဲကာ ရေချိုးခန်းဘက် ခေါ်သွားသည်။
ထို့နောက် သာဂိကို ရေချိုး ကြွေဇလုံကြီးထဲ ဝင်စေသည်။ ရေပူနှင့် ရေအေးကို မျှမျှတတ ရောစပ်ပြီး ဖွင့်သည်။ ခုမှ သာဂိသိသည်။ ဩော်.. ဒီ စက်က ဒီလို လုပ်လို့ ရပါလားဟု.. လုနက ဘုံဘိုင်ဖွင့်ကာ ဒီအတိုင်း ဆင်းစိမ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုကတော့
ရေက နွေးနွေးလေးနှင့် စိမ်လို့ကောင်းသည်။ သူမက ဘေစင် အနီးရှိ မှန်ဘီရိုလေးကို ဖွင့်၍ စနီးတာဝါတွေ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သာဂိ မျက်နှာကို သန့်စင်ပေးသည်။ သေသေချာချာကို သုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နဖူးက စ၍ အနည်းငယ်ဖိကာ သုတ်သည်။ မျက်လုံးနားတစ်ဝိုက် ၊ နောက်နာခေါင်းရင်း၊ မေးစေ့ လည်ပင်းနှင့် နားရွက်ထဲပါ မကျန် သုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူမပါ ကြွေဇလုံထဲ ဆင်းလာကာ သာဂိ ပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ နူးညံ့အိစက်သည့် တင်ပါးလုံးများအောက်တွင် သာဂိ လိင်တံသည် မိုးထိုးတော့ မတတ် ဖြစ်နေသည်။ သူမက သာဂိ ရင်အုံပေါ် သူမ နို့အုံလေးတွေကို တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှင့် နိပ်သလို နို့အုံတွေဖြင့် ခပ်သာသာ ဖိနိပ် ပေးသည်။ သာဂိ ဗိုက်ကြောဂွ့ထားမိသည်။ အိစက် လွန်းသော နို့အုံဖြင့် အနိပ် ခံရခြင်းသည် ဒီမျှလောက် ဖီးလ်တက် စေနိုင်သလား .. စဉ်းစားနေတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။

သူမ လျှာဖျားလေးတွေက သာဂိ နားရွက်ထဲ ဝင်လာသည်။ ကျလိ ကျလိ နှင့် ယားတာလား.. ဘာလား.. သာဂိ မခံနိုင်တော့။ ခြေဖျားတွေပါ ကုတ်ကာ သူမကို အတင်းဖက်ထားမိသည်။ သူမက သာဂိ လက်ကြီးများဖြင့် အဖက်ခံထားရ၍ ကိုယ်လုံးလေးက မလှုပ်နိုင်သော်ငြား လျှာဖျားလေးကတော့ ဟိုဘက် နားရွက်ကိုဝင်၊ ဒီဘက် နားရွက်ထဲထည့်။ လည်တိုင်ကို ပွတ်ဆွဲသွား..
သာဂိ မရတော့ ။ အတင်းဖက်ထားရင်း ထလိုက်ကာ အလုပ် စဖို့ကြံသည်။ သူမက လက်မခံ။ သာဂိကို ဆွဲထူကာ တစ်ဘက်ကြီး တစ်ထည် ပတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကုတင်ပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ကုတင်ပေါ်တွင် သာဂိကို မှောက်ခံ မှောက်စေကာ ရေစက်တွေကို သုတ်ပေးသည်။ သုတ်ပေးတာမှ လည်ဂုတ်ကနေ ကျောပြင်
တစ်ခုလုံး၊ ဖင်ကြားပါ မကျန်၊ ပေါင်တံ၊ ခြေသလုံးနှင့် ခြေဖျားလေးတွေ ကြားထဲထိ ဖြစ်သည်။
နောက်ဘက်ပြီးတော့ ရှေ့ဘက် လည်း ထို
နည်းအတိုင်း အသေအချာ ရေတစ်စက်မျှ မကျန်အောင် သုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ဝှေးဥတွေ ဆိုလျှင် တစ်လုံးစီ သေချာမကာ ခပ်ဖွဖွ လေး
သုတ်ပေးသကဲ့သို့ ချက်ထဲသို့ နှိုက်ကာ သန့်စင်ပေးပြန်သည်။ သာဂိ အူတွေ လိပ်တက်လာသည်။

မလုပ်ရတော့လျှင် သာဂိ လိင်တံ ထိပ်ဖျားသည် သွေးတိုးနှင့် ပြည့်လျှံဆူပွက်ကာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်တောင် ထင်လာသည်။

သာဂိ ငုပ်တုပ် ထထိုင်ရင်း သူမကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ သူမကလည်း လက်မခံသေးချေ။ သာဂိ ရင်အုတ်ကို အသာတွန်းရင်း ပြန်လှဲချလိုက်ကာ နို့သီးတစ်လုံးကို ကုန်းစို့လိုက်သည်။ သာဂိ ပါးစပ်က အသံမထွက်အောင် မနည်း စိတ်ထိန်းလိုက်ရသည်။ အားပါး။ သူများနို့တွေ စို့လာတာ ဒီလို ခံစားရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မထင်ခဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စို့ကောင်းကောင်းဖြင့် စို့ခဲ့ခြင်းသာ။ ခုမှ ဒီအရသာကို ခံစားရသည်။ ယားကျိကျိနှင့် ကြက်သီးတွေတောင် ထလာကာ နို့သီးခေါင်းဆို စူထောင်လာသည်။ သူမက နောက်တစ်လုံးကို ပြောင်းစို့ပြန်သည်။ လက်တစ်ဘက်ကလည်း ဂွေးဥတွေကို ဖွဖွလေး မကာ မကာနှင့် ပွတ်ပေးလာနေသည်။

သာဂိ မရတော့ အိပ်ယာခင်းစကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူမကား မရပ်သေး။ နို့သီးတွေဆီမှ တစ်ဆင့် ဗိုက်သားတစ်လျှောက် လျှာနှင့် ရက်နေသည်။ အူတွေပါ လှုပ်ကုန်ပြီလားထင်ရသည်။ မသိလိုက်မိပဲ ဗိုက် ရှုပ်ထားမိသည်။
ထိုမှတစ်ဆင့် သူမ လျှာဖျားက ဆီးခုံပေါ် ရောက်လာသည်။ သာဂိ မနေနိုင်တော့။ လိင်တံထိပ်ဖျားနှင့် သူမ ပါးစပ် တော့ပေးလိုက်သည်။ သူမက ထိပ်ဖျားလေးကို တစ်ချက် "ပလပ်" ကနဲ လျက်ရင်း အောက်လျှောဆင်းသွားပြန်သည်။ နေရာက ပေါင်ရင်း.. ဂွေးဥ နှစ်လုံးနှင့် ပေါင်တံကြားနေရာ။ သာဂိ ဒူးတွေ ကွေးကုန်သည်။
သူမက ကျေနပ်သေးဟန် မတူ။ ပေါင်တံတစ်လျှောက်ပါ ဖွဖွလေးနမ်းကာ နောက် ပေါင်တစ်လုံးသို့ ပြောင်းသည်။ သာဂိ လုံးဝ မရတော့။
"ငါ.. ငါ.. မရတော့ဘူး.. လုပ်တော့၊ လုပ်ပေးတော့"

အဲ့ဒီတော့မှ သူမက သာဂိ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် လေးဘက်လေးထောက်ကာ နေရာယူသည်။ ပြီးတော့ ဂွေးဥ တစ်လုံးကို လျှာဖျားနှင့် ထိုးမလိုက်ကာ သူမ နှုတ်ခမ်းအတွင်းသို့ ဆွဲယူသွားသည်။ " အီ".. ဘယ်လို ကြီးမှန်းမသိ။ အောင့်တောင့်တောင့်နှင့် ဖင်ပါ ရှုံ့ထားမိသည်။ပြီးတော့ နောက်တစ်လုံး။ သာဂိ ဟာစိ ဟာစိ ဖြစ်အောင် အသက်ရှူနေရသည်။ တစ်လှည့်စီ ပြီးတော့မှ သူမ ထလာကာ သာဂိ ဘေးတွင် ပြောင်းပြန် ဝင်မှောက်လိုက်ရင်း လိင်တံ အရင်းကို စကိုင်လိုက်သည်။ နို့အုံလေးနှစ်ခုက သာဂိ ဗိုက်ပေါ်တွင် ဖိလျက်သား။
သူမ တင်ပါးက သာဂိ မျက်နှာဘေးတွင်။ ထိုတင်ပါးလေးတစ်လုံးကို လက်နှင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူမက သာဂိ လိင်တံကို ပါးစပ်ဟကာ အာခံတွင်းထဲ သွင်းလိုက်သည်။ ဘာနှင့်မျှ မထိသေး။ သို့သော် ခံတွင်း၏ ပူနွေးသော အငွေ့သည် သာဂိလိင်တံပေါ် သက်ရောက်နေသည်။ မထိသေး၍ ထိအောင် ခါးကော့လိုက်မည် ကြံစဉ်မှာပင် သာဂိ ဗိုက်ရှပ်ကာ ဖင်ကြုံ့ထားလိုက်ရသည်။ သူမက သာဂိ လိင်တံကို လျှာတစ်ခုလုံးဖြင့် စုပ်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အရေပြားလိုက်ပါမလာစေရန် အရင်းကနေ လက်နှင့် ကိုင်ထားသည် ဖြစ်၍ အပေါ်မှာ ဒစ်ချည်း သက်သက်ရှိနေသည်။ ထိုအရာကို လျှာ တစ်ပြားလုံးဖြင့် စုပ်ဆွဲ ခံလိုက်ရရာ သာဂိ အကြောတွေ တစ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်သွားသည်။သူမက မရပ်တော့။ လက်တစ်ဘက်တည်းနှင့် သာဂိဝှေးဥတွေကိုရော၊ လိင်တံအောက်ခြေ အရေပြားကိုပါ ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ထားကာ သူမမျက်နှာလေးကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် လုပ်လျှက် သာဂိ လိင်တံထဲက သုတ်ရည်တွေကို စုပ်စုပ်ပြီး ဆွဲထုတ်နေသည်။ အားရပါးရ စုပ်ခြင်း ဖြစ်၍ "ပြွတ်၊ ပြွတ်" ဆိုသောအသံများ နှင့်အတူ သူမ၏ သွားရည်တွေသည် သာဂိ လိင်တံ တစ်လျှောက်မှ တစ်ဆင့် ဝှေးဥတွေပေါ်ပါ ကျလာသည်။

သာဂိမှာတော့ ထွန့်ထွန့်မလူးရုံ တစ်မယ်၊ သွားစေ့ကာ ရှုံ့မဲ့ ခံရင်း သူမ ပေါင်လုံးလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ထားမိသည်။ ခဏနေတော့ သာဂိ အားမရတော့။ ထထိုင်လိုက်ရင်း သူမကို ဆွဲယူဖို့ကြံသည်။ သူမက လက်မခံပြန်ချေ။ သာဂိ ပေါင်ကြားထဲပြန်ဝင်ကာ ဝှေးဥတွေကို အာခံတွင်းထဲသွင်း၍ လျှာဖြင့် ကလိနေပြန်သည်။ သာဂိ ငုတ်တုပ်ကနေ ပြန်လဲသွားသည်။ အဲ့ဒီတော့မှ သူမက ဘယ်အချိန်က အဆင်သင့် ပြင်ထားမှန်း မသိသည့် ကွန်ဒုံး တစ်ခုကို ဖောက်လိုက်ရင်း ပါးစပ်ထဲတွင် အဝိုင်လိုက်လေး ငုံကာ ပါးစပ်ဖြင့် သာဂိလိင်တံကို စွပ်ပေးသည်။ လျှာနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့၏ ပူးပေါင်းမှုဖြင့် သူမ၏ ကွန်ဒုံးစွပ်နည်းသည် သာဂိကို အသဲ ခိုက်သွားစေသည်။ ကွန်ဒုံး၏ လိပ်နေသော အလိပ်လေးများကို နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့် ဖိပြီးချသကဲ့သို့၊ လျှာဖျားလေးကပါ အောက်ကို ထိုးထိုး တွန်းလိုက်သောအခါ သာဂိ ပေါင်တွေ၊ ဒူးတွေ တစ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားသည်။

အရင်းနား ရောက်လာသော အခါ သူမ ခါးနည်းနည်းကုန်း ကျောကုန်းလေးကြွကာ ခေါင်းလေးကို နှိမ့်၍ ဆက်ဖိချသည်။ သာဂိ၏ လိင်တံ ထိပ်ဖျားသည် နူးညံ့သော အပေါက်ဝကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲတွင် ရောက်နေသည်။ ထိုအရာသည် တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် သာဂိလိင်တံ
ကို မြိုနေသည်။ ဝါဂွမ်းဆိုင်တို့ဖြင့် ဖိညှပ်ခြင်း ခံနေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ပြီးတော့ သူမ ခေါင်းလေးကြွကာ အားယူသည်။ ပြီးတော့ ထပ်ဖိချပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သာဂိ ဆီးခုံနှင့် သူမ နှုတ်ခမ်းများ ထိကပ်သွားသည်။ သာဂိ၏ ဒစ်ဖျား တစ်ခုလုံးသည် နနယ် တင်းကျပ်သည့် ခံစားမှု အောက်တွင် မလှုပ်သာ မယှက်သာ ဖြစ်နေသည်။ သူမ ခေါင်းလေးနည်းနည်းကြွကာ အဆုံးထိ ပြန်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ အာခေါင်ထဲက အချွဲ အကျိတွေကို ကုတင်ဘေးသို့ လှမ်းထွေးလိုက်ကာ သာဂိ ပတ်ထားခဲ့သော တစ်ဘက်ဖြင့် သူမ နှုတ်ခမ်းတွေကို သုတ်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိပေါ် ခွထိုင်လိုက်ကာ လိင်တံကို သူမ ပစ္စည်းလေးနှင့် တေ့၍ ဖိချလိုက်တော့သည်။

သာဂိ ဖျပ်ကနဲ လန့်နိုးလာချိန်သည် မနက် ၅ နာရီခန့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် အသက်ကို မှန်မှန်လေး ရှူရင်း အိပ်ပျော်နေသော သူမကို ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ အမှတ်မဲ့ပင် စိုင်းထီးဆိုင်၏ သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရသည်။ အင်း.. အိပ်ပျော်ပါစေ.. အိမ်မက်ထဲမှာ သာယာသော ဘဝလေးကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ခံစားနိုင်ရပါစေ..အေးအေး..။ သူမနာမည်က အေးအေးခိုင်ဟု ခေါ်ကြောင်း ညက ပြောပြခဲ့သည်။ တစ်ချီနှင့် တစ်ချီအကြား ခဏနားစဉ် သာဂိ သူမ ဘဝကိုစပ်စုသောအခါ သူမ ပြောပြသော

သူမ၏ ဘဝသည် သက်ပြင်းချစရာတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ညမွှေးပန်းပီသစွာ အနည်းငယ်
ပိုတာတော့ ရှိနိုင်သည်။ သို့သော် အများစုက လိမ်ညာခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သူမ မျက်ဝန်းတွေကို
ကြည့်ရင်းနားထောင်နေသော သာဂိ
သိပါသည်။

သူမက ရခိုင်ပြည်နယ်ဘက်က ဖြစ်သည်။ သူမ မဲဆောက်ကိုလာတာက စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ စားပွဲထိုးဖို့ ဖြစ်သည်။ သူမကို ခေါ်လာသော လူပွဲစားကလည်း မလိမ်ခဲ့ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ကိုပင် ပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခု ဆိုးတာက သူမ အလုပ်လုပ်ရသော စားသောက်ဆိုင်သည် တည်းခိုခန်းနှင့် တွဲဖွင့်ထားသည့် (Inn) သဘောမျိုး ဆိုင်ဖြစ်သည်။ တည်းခိုခန်းဆိုသည်ကလည်း အမည်သာ တည်းခိုခန်းဖြစ်၍ လာရောက်သူတွေက ညအိပ်ညနေ တည်းခိုသူတွေ မဟုတ်ကြ။ တစ်နာရီစာ ဆက်ရှင် ယူသူ၊ တစ်နေကုန် ဆက်ရှင်ယူသူ၊ ညပိုင်း လာအိပ်သူ တွေနှင့် ပြည့်နေသော ပြည့်တန်ဆာ ခန်းတစ်ခုသာ။

သူမ၏ မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့နေရသော ညငှက်လေးများသည် လူမျိုးစုံ၊ နိုင်ငံစုံကဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံသူက အများစု ဖြစ်သည်။ မြန်မာ အချင်းချင်း ဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ စကားပြောဖြစ်သော်လည်း သူမ အဲဒီလို အလုပ်ကို စိတ်မပါခဲ့ပါ။ သူမရသော လစာလေးကို ခြစ်ကုပ်စုကာ
ရမ်းပြကျွန်းပေါ်က နာတာရှည် လူမမာ အဖေကြီးထံပို့ပေးဖို့ပဲ သူမ အာရုံထားခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက သူမ အသက် ၁၈ နှစ်၊ လှချင် ပချင် စိတ်လေးဖြင့် ယိုးဒယားဖြစ် အဝတ်အစားလေးများကို ဝယ်ချင်စိတ်ရှိခဲ့သော်လည်း မြန်မာပြည်တွင်းရှိ တရိပ်ရိပ် တက်လာသော ကုန်ဈေးနှုန်းများ အောက်တွင် မဲဆောက်က သူမသည်လည်း မရှုနိုင် မကယ်နိုင် ဘဝနှင့် အလုပ်လုပ်ဂင်း ဝတ်ရသော ဝတ်စုံလေးများသာ ဝတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သူမ၏ သူဌေးကလည်း မဆိုးပါဟုတောင် ပြောလျှင်ရနိုင်သည်။ တစ်ခြားဆိုင်ရှင်များလို အပေါက်မကြမ်း၊ ရိုက်နှက်ဆဲဆိုခြင်း မရှိ၊ ရံဖန်ရံခါ အဝတ်အစားလေးတွေတောင် ပေးတတ်၍ သူမ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရဖူးသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုသည် ၄ လ ခန့်သာ ခံခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ထိုတစ်နေ့သည် သူမ၏ ဘဝကို စတင် တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလိုက်သော တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူမ ဆိုင်ထဲတွင်
အလုပ်လုပ်နေစဉ် ရဲနှစ်ယောက် ဝင်လာကာ သူမကို ဖမ်းသွားခဲ့သည်။ ဘာအတွက် ဖမ်းသည်ကို သူမ မသိ၊ နားမလည်၊ စိတ်ထဲတွင် တရားဝင် လာသည် မဟုတ်၍ ဖမ်းသည်ဟုပဲ ထင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် မဟုတ်။ စခန်းရောက်မှ သိသည်က ဆိုင်ရှင် သူဌေး၏ တန်ဖိုးကြီး နာရီ ပျောက်သွား၍ ဖြစ်သည်တဲ့။ ထိုနာရီကို သူမ အိပ်စက်ရသော ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်က သူမ၏ အဝတ်စုတ်လေးများ ထည့်ထားသော
အိပ်စုတ်ထဲတွင် ရှာတွေ့ခဲ့သည်ဟု လည်း ဆိုသည်။ သူမ မခိုးပါ၊ မယူပါ၊ သူမ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဟု
မည်မျှပင် ကျိန်တွယ် ပြောစေကာမူ
ရဲတွေက သူမကို အချုပ်ထဲ ထည့်ခဲ့ကြသည်။

သူမ အားကိုးရသော သူဌေးရောက်လာသောအခါ သူမ မလုပ်ခဲ့သော ပြဿနာအတွက် သူဌေးကို

ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သူမ ထောင်ကျလျှင် သူမကို အားကိုး၍ ထမင်းစားနေရရှာသာ အဖေအိုကြီးနှင့် မောင်ငယ်လေး ငတ်သေသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမကို ထောင်မချပါရန်၊ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ခဲ့သည်။ သူဌေးကလည်း လိုက်လျောပါသည်။ သို့ရာတွင် ခြွင်းချက်က အပေါ်ထပ်တွင် အလုပ်လုပ်ရမည်ဟု ဆိုလာသည်။ သူမ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ခေါင်းငြိမ့်ခဲ့ရသည်။ ရွာမှာကျန်ခဲ့သော ငယ်ချစ်ကို စိတ်ထဲက တောင်းပန်မိသည်။ သို့ဖြင့် ထိုနေ့က သူမ အချုပ်က လွတ်လာခဲ့သလို ထိုညတွင်ပင် လောက ငရဲကျခဲ့ရသည်။

သူဌေးက သူမကို အပေါ်ထပ် တည်းခိုခန်းဆောင်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအဆောင်မှာအုပ်ချုပ်သည့် တရုပ်မကြီး တစ်ယောက်နှင့် အတူ သူမကို ညဉ့်ငှက်တို့၏ တာဝန်များ အကြောင်း လက်တွေ့ လုပ်ပြစေခဲ့သည်။ သူမ၏ စအိုထဲသို့ ရာဘာတုတ်တစ်ချောင်းကို ဆီသုတ်၍ ထိုးထည့်ထားကာ ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးကို အတောင့်လိုက်ကြီး ငုံထားခဲ့ရသည်။ သူမ စားထားသမျှတွေ အကုန် အန်ထွက်ခဲ့သည်။ စအိုထဲက မစင်တွေ ထွက်ကျခဲ့သည်။ စအိုဝ စုတ်ပြဲကာ သွေးတွေ တရစပ် ထွက်နေခဲ့သည်။ သူမ မခံနိုင်၍ အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ပြေးတော့ ကြိုးနှင့် တုပ်ကာ ဆက်လုပ်ကြသည်။ သူမ ငိုရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာတော့ သူတို့ ငှက်ပျောသီးကို အဆုံးထိ သူမ အာခေါင်ထဲ ထိုးသွင်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူမမှာတော့ အန်လိုက်ရသည်မှာ
ဗိုက်ထဲက ကလီစာတွေပါ ပါးစပ်က ထွက်ကုန်ပြီ ထင်ရသည်။ အဲဒီတော့မှ ငှက်ပျောသီးကို ပါးစပ်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ခြင်းအား နားကြသည်။ အနားရစဉ် ခဏ သူမ တောင်းပန်မိသည်။ မလုပ်တော့ပါ။ ထောင်ထဲသာပို့ပါတော့ဟု ပြောမိသည်။ အဖြေက သူဌေး၏
လိင်တံကြီး သူမ စအိုထဲ ဝင်လာခြင်းပင်။ ခုန ထိုးထည့်ထားသော ရာဘာတုတ်ထက် ကြီးပုံရသော သူဌေး၏ လိင်တံသည် သူမ ၏
စအိုကို ထပ်မံ စုတ်ပြဲ သွားစေသည်။ နာလိုက်၊ စပ်လိုက်သည်မှာ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ် ကြာသည်အထိ သူမ အဲဒီနေရာကို အထိ မခံနိုင်ခဲ့ပေ။ အိမ်သာ တက်ပြီး၍ ရေဆေးတိုင်း စပ်ဖြည်းဖြည်းဖြစ်နေသည်။ ထို့အတူ သူဌေး၏ မျက်နှာကြီးကို အက်ဆစ်နှင့် ပက်ချင်စိတ်တွေ တစ်ဖွားဖွား ပေါ်လာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တစ်ကယ် လက်တွေ့လုပ်သူက သူဌေးသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် သူမကို လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုလူက သူမ အချုပ်ကျခဲ့သော ရဲစခန်းက စခန်းမှူးဖြစ်သည်။ သူသည် သူမ၏ အပျိုစင် ဘဝကို ရယူရုံသာမက လည်ပင်းညှစ်ခြင်း၊ ပါးရိုက်ခြင်း၊ မျက်နှာနှင့် မွေးယာကို ကိုင်ဆောင့်ခြင်းများ လုပ်ခဲ့သည်။ သူဌေးက ဘေးမှနေ၍ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမ ထွက်ပြေးမည် ပြုလိုက်တိုင်း သူဌေး၏ ကြာပွတ်က သူမကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ထိုလူက သူ၏ လိင်တံကို သူမ
ပါးစပ်ထဲ ထိုးသွင်း၍ အတင်းဆောင့်ကာ သုတ်ရည်တွေပန်းထုတ်ရင်း သူမ နှာခေါင်းကို ညှစ်ပိတ်ထားပြီး မြိုချခိုင်းခဲ့သည်။ မမြိုလို့လည်း မရခဲ့။ သူမ အသက်ရှူ ကျပ်လှပြီ ဖြစ်သည်။ မြိုချလိုက်တော့မှ ထိုလူနှစ်ယောက်က တစ်ဟားဟားရယ်ရင်း ထွက်သွားခဲ့ကြသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတို့ဖြင့် သူမ ကိုယ့်ကို သတ်သေရန် စဉ်းစားခဲ့သည်။ အဖေ့ကို ရည်မှန်းကန်တော့ကာ အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှနေ ခုန်ချခဲ့သည်။ နှစ်ထပ် အမြင့်သာရှိ၍ မသေပဲ သူမ ခြေကျိုးသွားသည်။ ဆေးရုံရောက်သည်။ အန်ဂျီအိုတွေ၊ ရဲတွေ ရောက်လာသည်။ မြန်မာ့ အရေး လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေသည် ဆိုသူများ ရောက်လာသည်။ သူမကို မေးခွန်းတွေ မေးကြသည်။
ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြသည်။ သူမ အမှန်အတိုင်းပြောပြခဲ့သည်။ သူမ၏ သူဌေးကို အရေးယူရန် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုကဲ့သည် ပြောသည်မှာ ပထမ တစ်ရက်သာ နောက်ရက်တွေတွင် ထိုလူများ ပေါ်မလာကြတော့။ ထိုလူများ အစား သူဌေး၏ လူယုံ
ရှမ်းမ(ယိုးဒယား) တစ်ယောက် သူမအနားရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုရှမ်းမက လူနာစောင့်လိုလိုဖြင့် သူမ၏ လှုပ်ရှားပြုမူပုံတိုင်းကို တားမြစ်သည်။ သူမ ကြောက်သည်။ နေကောင်းသွားလျှင် သူဌေးလက်ထဲ ပြန်ရောက်မည် စိုးသည်။

ထို့ကြောင့် ရှမ်းမ အိမ်သာသွားချိန် ဆေးရုံက အများသုံးဖုန်းဖြင့် လူကုန်ကူးမှု တိုက်ဖျက်ရေး အဖွဲ့တစ်ခုထံ ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ ဖုန်းနံပတ် အလွတ်ရ၍ မဟုတ်ပါ။ လူကုန်ကူးမှု တိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့များ၏ ကြော်ငြာစာရွက်များသည် နေရာအနှံ့တွင်ရှိနေသလို ဆေးရုံ
ပေါ်တွင်လည်း ကပ်ထား၍ ဖြစ်သည်။ တစ်ကယ်တမ်း ဆက်သွယ်သောအခါ ထိုအဖွဲ့ ပြန်ကြားချက်က ဤသို့ဖြစ်သည်..
(၁) တိကျခိုင်မာတဲ့ သတင်းအချက်အလက် (ဓါတ်ပုံ/ဗွီဒီယို) စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားတွေ ပြည့်စုံရမယ်။
(၂) လူကုန်ကူးမှုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ နေရာကို တိုက်ရိုက်လိုက်လံ ပြသနိုင်သူ ရှိရမယ်။
(၃) လူကုန်ကူးမှု ပြုလုပ်သူရဲ့ အခန်းမှာ လူ အနည်းဆုံး သုံး၊ လေးဦး ရှိရမယ်။ လူကုန်ကူးသူပါ ရှိရမယ်။
(၄) လူကုန်ကူးသူကို ဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ဖို့အတွက် လူကုန်ကူးခံရသူဟာ အစိုးရ သက်သေအဖြစ် အနည်းဆုံး (၆) လခန့် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ စီစဉ်ပေးတဲ့ စခန်းမှာ အပြင် မထွက်ရ၊ ဝင်ငွေမရှိ နေထိုင်ရမယ်။
(၅) နောက်ဆုံးတော့ တရားမဝင် ဝင်ရောက်လာမှုနဲ့ နယ်စပ်သို့ ပြန်လည်ပို့ ဆောင်ခြင်းခံရမှာဖြစ်တယ်။

ထိုအချက်များ ပြည့်စုံမှ သူမကို ကူညီနိုင်မှာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ နံပတ် တစ် အချက်နှင့်တင် သူမကို ကူညီနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူမ သိသွားခဲ့ရသည်။ သူမတွင် ဓာတ်ပုံ ကင်မရာဝေးလို့ ဘောပင်တောင် မရှိခဲ့ပါ။ နောက် ၆ လ လုံးလုံး အလုပ်မလုပ်ပဲ နေရပါက သူမ ဖခင် မည်သို့ နေထိုင် စားသောက်ရမည်နည်း။ ပြန်လွှတ်မည်ဆိုတာက အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဟိုမှာ မည်သို့ လုပ်ကိုင် စားသောက်ရပါမည်နည်း။ သူမ ခြိမ်းပွဲချ ငိုရင်း ငရဲကျမည့်နေ့များကိုသာ ထိုင်စောင့်နေရတော့သည်။

သာဂိ ရင်နာနာနှင့် လက်မောင်းပေါ်က သူမမျက်နှာလေးကို ဆက်လက် ငေးမောနေမိသည်။ နနယ်လှသော မျက်နှာလေးသည်

အမုန်တစ်ကယ်ဆို ကျောင်းတက်နေရမည့် အရွယ်လေးသာ။ လွယ်အိပ်လေးလွယ်၍ အပူအပင်ကင်းစွာ ဘဝကို ဖြတ်သန်းဂမည့် အရွယ်လေး ဖြစ်သည်။ ခုဒီလို ဖြစ်ရကြံုတာ သူမ အမှားလား.. သူမ ဘာအမှားတွေ လုပ်ခဲ့လို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ.. ရိုးသားစွာ ပိုက်ဆံရှာချင်တာတောင် ရှာမရသည့် အချိန်ကြီးအတွင်း မွေးဖွားလာခဲ့မိသော မိမိကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်ပါ အေးအေးရယ်..
သာဂိ ဒီလိုသာ ညည်းညူလိုက်မိပါတော့သည်။

သာဂိသည် ယိုးယားတွင် မပျော်ချေ။ မစ္စတာဗက ဗလကြီး မျက်နှာဖြင့် ဧည့်ဝတ်ကျေသော်လည်း သာဂိ မပျော်။ ယိုးဒယားသည် မြန်မာတွေကို နှိပ်ကွပ်ရာတွင် မလေးရှားတွေထက် သာလေသည်။ မလေးလူမျိုးတွေက မြန်မာတွေကို အလုပ်သမားလို ဆက်ဆံသော်ငြား အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်တာမျိုး သိပ်မရှိလှ။ လုံးဝ မရှိဘူးဟုတော့ မဆိုနိုင်။ သို့သော် တိရစ္ဆာန်သာသာ သဘောထားတာမျိုး မလေးရှားတွင် သိပ်မတွေ့ခဲ့ရ။ ယိုးဒယားတွင်ကား လူမှောင်ခို ဈေးကွက်ကြီးသည် တရားဝင်လုပ်ကိုင်ခွင့် ရထားသည့်အလား ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှချေ၏။ထို့အတူ လုပ်ခနှိမ်ခြင်း၊ ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်း၊ အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်မှုများလည်း ရှိနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် လိင်နှင့်ပတ်သက်သော အနိုင်ကျင့်မှုများသည် နေရာတိုင်းတွင် လေနှယ် ပျံ့လွင့်လျှက် ရှိ၏။

သာဂိကို မစ္စတာဗက ဟိုဟိုသည်သည် မသွားရန် မှာခဲ့သည်။ ခြေအငြိမ် မနေနိုင်သော သာဂိက ဘယ်မှာ နားထောင်မည်နည်း။ စပ်စပ်စုစု ရှေ့က ဂိုထောင်ကို သွားကြည့်သည်။ ထိုအထဲတွင် ရှေ့ပိုင်းက စက်ရုံ ဖြစ်သည်။ ပုစွန်တွေကို စည်သွပ်ဗူးလုပ်ကာ သိုလှောင်ထားပြီး တံဆိပ်ကပ်သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ စည်သွပ်သည့် စက်ရုံက မြို့ပြင်ဘက်တွင် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေသူများက မစ္စတာဗနှင့် သူ့လူများက ယုံကြည်စိတ်ချထားသော လူများချည်းသာ။ သို့ရာတွင် သူတို့လဲ အလုပ်သိမ်း၍ ပြန်ကြရလျှင်တော့ မြို့ပြင်က တန်းလျားကိုသာ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော်အောင်လှသော ဖူးခတ်ဆိုသည့် ကမ်းခြေမြို့လေးသည် အောက်ခြေ လူတန်းစား မြန်မာ တို့အတွက်တော့ ထူးပြီး မလှသော နေရာသာ၊ ငွေရလွယ်သလောက် အမြန် အသက်ပျောက်နိုင်သော နေရာ၊ စက်ရုံအတွင်းရှိ နှစ်ကြာ အလုပ်သမား ဦးကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ပြောပါသည်။ ဒီ ဖူးခတ်က ယိုးဒယားမှာ တော်တော် ငြိမ်းချမ်းတဲ့ နေရာဟု၊ မလေးနယ်စပ်ဘက်တွင် ဆိုလျှင်ကား လစာ ဘတ် တစ်ထောင်ကို မပေးချင်၍ ပစ်သတ်တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘြော်.. ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ၂၅ ဘတ်၊ ၃၀ ဘတ်လောက်သာ ရှိသည်ဆိုတော့ သူဌေးအတွက်ကား အမြတ်ကျန်ပေမည်။ သာဂိ တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲသွားမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မစ္စတာ ဗ ရောက်လာသည်။ သာဂိကို စက်ရုံထဲတွင် မြင်ရသောအခါ သူ့
မျက်နှာ တော်တော် တင်းသွားသည်။ အနည်းငယ်မှ အားနာခြင်း မရှိပဲ
"ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လို နေပါ ကိုသာဂိ"
သာဂိ ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပဲ သူ့ရှေ့က ကုပ်ကုပ်လေး ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင်ကား အေးအေး မရှိတော့။ ပြန်သွားချေပြီ။ သာဂိ ငွေမလဲရသေး၍ လက်ထဲတွင် ယိုးဒယား ပိုက်ဆံ မရှိသော်ငြား ဗလကြီး

ပေးလိုက်သည့် မလေးငွေ တစ်ရာကို သူမအား
ပေးလိုက်မိခဲ့သည်။ သူမ အတွက် အနည်းငယ်တော့ အထောက်အပံ့ရနိုင်မည်ဟု ထင်မိသည်။ သာဂိ ဒိလောက်ပဲ ကူညီရဲသည့် ကိုယ့်ကိုကိုလည်း မုန်းမိသည်။ သူ့ဦးဏှောက်က သူ့ကို အပြန်လမ်းစရိတ်၊ အပြန်လမ်းစရိတ်ဟု သတိပေးနေခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း
ဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ မစ္စတာဇ သာဂိအခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း..
" စိတ်မရှိပါနှင့်.. ကိုသာဂိ၊ ကိုသာဂိက ဒီမှာ အမြဲနေမယ့်လူ မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်တွေကို ကိုသာဂိ မမြင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့်ပါ၊ ကျွန်တော်က ကိုသာဂိ အတွက်ပြောတာပါ"

သူ့စကားက စိုးရိမ်သံ ဆန်သော်လည်း တစ်ကယ်က သတိပေးတာ ဖြစ်ပုံရသည်။ သာဂိ စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။
"ကျွန်တော် မားဆိုးကို ဘယ်အချိန်လောက် တွေ့လို့ရနိုင်မလဲ မစ္စတာဇ"
"ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ထားပါတယ်၊ သူတို့လှေက အခု ပင်လယ်ထဲမှာလို့ သူတို့သူဌေးက ပြောတယ်၊ ကြေးနန်းနှင့် ပို့ထားတယ်လို့
ပြောတယ်ဗျ၊ အဆင်ပြေမှာပါ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲ ပုစွန်လာရောင်းမှာပါ၊ အဲ့ဒီတော့မှ ခင်ဗျားလူကို ပြန်ရွေးကြတာပေါ့၊ သူတို့ တန်ချိန် ပြည့်တာနှင့် ဝင်လာမှာပါ၊ နောက် စောင့်ရလှ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ပင်လယ်က ပုစွန်တွေ ပေါပါတယ်၊ ကဲ..
ဒါတွေ ထားလိုက်၊ လာ.. ခင်ဗျားကို ခင်ဗျား အကြိုက်တွေ လိုက်ပြမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို သူက သာဂိကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကားပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သာဂိ စဉ်းစားနေမိသည်။ ငါ့ အကြိုက်ဆိုတော့ အရက်ဆိုင်လား၊ မိန်းမတွေ ဆီလား.. ဒါဆို ညက သွားသည့် ကွမ်းတို့ဆိုင်များ သွားမလား၊ မဟုတ်နိုင်။ မနက်ပိုင်းကြီး ဘယ် နိုက်ကလပ်က ဖွင့်မည်နည်း၊ အေးလေ.. ရောက်ရင် သိမှာပေါ့ဟုသာတွေးရင်းလိုက်လာခဲ့ရာ ကားလေးက တစ်ဖြည်းဖြည်း မြို့ပြင်ဘက်
သွားနေတာ သတိထားမိသည်။ နောက်တော့ သစ်ပင် အုပ်အုပ်လေးပါ တွေ့လာရသည်။ တောဆန်ဆန် နေရာမျိုးပင်။ ကားလေးက ထိုတောအုပ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ရာ ဆောက်လက်စ တန်းလန်း အဆောက်အဦးကြီးများကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပုံစံကတော့
လူနေကွန်ဒိုတွေ ပုံစံမျိုးပင်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အလုပ်သမား တဲတန်းလျားများက ဟိုတစ်အုပ်၊ ဒီတစ်အုပ်ရှိနေသည်။ ဝန်ချီစက်ကြီး
များကလည်း တစ်ရမ်းရမ်းနှင့် တင်လိုက်ချလိုက် အလုပ်လုပ်နေကြသည်။

သာဂိမှာသာ ဘယ်နယ့်၊ ငါ့ ကိုဘယ်ခေါ်လာပါလိမ့်ဟုသာ တွေးနေစဉ် ကားလေးက အစွန်ဆုံး ကွန်ဒို တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဒီကွန်ဒိုကတော့ တော်တော်လေး ပြီးနေချေပြီ။ အနည်းငယ်

လက်စသတ်ရန်နှင့် ဆေးသုတ်ရန်သာ ကျန်ပုံပေါ်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်း၍
သာဂိ ရှေကြည့်တော့ အထပ်က ၈ ထပ်ရှိသည်။ မစ္စတာဇက သာဂိကို လက်ဟန်ပြကာ မြေညီထပ်
တစ်ခုထဲသို့ဝင်သွားသည်။ သာဂိလဲ နောက်က လိုက်ရ၏။ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင်ထိုင်နေသော
ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

မစ္စတာဇက ထိုရဲနှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး အိပ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ချို့ ထုတ်ပေးတာတွေ့ရသည်။ ရဲက နောက်သလို ပြောင်သလို
ဖြင့် မစ္စတာဇကို အတည်အလေးပြုသည်။ ထို့နောက် မစ္စတာဇနှင့် သာဂိတို့ ဓာတ်လှေကားစီး၍
အပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ တက်တာမှ ဟိုး
အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်သည် အထိပင်။ ဓာတ်လှေကားတံခါးပွင့်သွားပြီးပြီးချင်း မြင်ရတာက သံပန်း
သံတံခါးများ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင်လည်း အစောင့်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ အထဲတွင် သုံးထပ်သားဆန်ဆန်
သစ်သားတစ်ခါး တစ်ချပ်ရှိနေသေးသည်။ ထိုနှစ်ခု ပြီးတော့မှ မှန်တံခါး၊ မှန်တံခါးကိုဖွင့်၍
အထဲရောက်တော့မှ သာဂိ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ရသည်။

အထဲတွင်ကား မညီမညာ အိပ်ယာခင်းများ လက်ဆွဲအိပ်များ၊ အဝတ်တန်းများဖြင့် ပြည့်နေသည်။
ထိုအရာများကြားတွင် ရှိနေသူများက မိန်းမကြီး၊ ငယ်၊ လတ် အရွယ်စုံ၊ ဆိုက်စုံ များ။
ဘယ်နှစ်ယောက်ဟူ၍တော့ သာဂိ မခန့်မှန်းတတ်။ တော်တော် များသည်ဆိုတာပဲ မြင်နေရသည်။
ထိုမိန်းကလေးတွေသည် ယိုးဒယားကို အလုပ်လုပ်ဖို့ လာကြသည့် မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်သည်။
သူတို့လာပုံက ပွဲစားကို ငွေအကြေပေးပြီး လာခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ဒီရောက်မှ လုပ်အားခထဲက ဖြတ်၊
လောလောဆယ် ပွဲစားက စရိတ် ခံပြီး ခေါ်လာဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အမှန်အကန်
အလုပ်သွင်းပေးသည့် ပွဲစားများရှိသလို၊ ဒီနေရာကို ခေါ်လာပြီး ရောင်းထားခံ
ခဲ့ရသူများလည်းရှိသည်။

တစ်ချို့က အလုပ်ထဲရောက်ပြီးမှ အဆင်မပြေ၊ သူဌေးနှင့် သို့မဟုတ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှင့် သို့မဟုတ်
ပင်ပန်းဆင်းရဲသည့် အလုပ်နှင့်
အဆင်မပြေဖြစ်ကြသည့်အခါ ပွဲစားလက်ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ပွဲစားက သူစိုက်ထားသည်များ
ပြန်ရရန် ဒီနေရာမျိုးတွေတွင် လာရောင်းထားလိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့လာရောင်းသူများကို မစ္စတာဇက
ဒိုင်ခံဝယ်ထားပြီး ဝယ်လိုသူရှိက ပြန်ရောင်းသည်။ ဝယ်လိုသူမရှိက
ပြည့်တန်ဆာအဖြစ် အသုံးပြုလိုက်သည်။ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်တောင် သုံးလို့မရလောက်သည့် ပုံမျိုးဆို
ငါးဖမ်းလှေတွေပေါ် ရောင်းလိုက်သည်။ မိန်းမမရှိသည့် ပင်လယ်ထဲတွင်ကား မိန်းမ ဖြစ်တာတစ်ခုနှင့်တင်
လှေတစ်စီးလုံးက သဘောကျကျ မည်သာ။အဲ.. လှေသားတွေ ကျေနပ်အားရသွားပြီ၊ မိန်းကလေးလည်း
စုတ်ပြတ်လန်ပြန်သွားပြီဆိုလျှင်ကား ပင်လယ်ထဲ ကန်ချလိုက်ကြ
သည်။ ထိုမိန်းကလေးအတွက် ဝယ်ယူခ ကုန်ကျငွေကို လှေပိုင်ရှင် သူဌေးက စိုက်ထားပြီး
လစာထုတ်သည်နှင့် လှေသားတိုင်းဆီက အချိုးကျပြန်ဖြတ်တတ်သည်။

ဒါတွေကို တော်ကြာနေမှ သာဂိ သိလာခြင်းသာ။ မစ္စတာဇကက ကြိုက်ရာရွေးပါ ဆိုကာ ရွေးခိုင်းစဉ်တုန်းကတော့ သာဂိ အံ့သြနေရုံသာ ရှိသည်။ ရွေးလဲ မရွေးဖြစ်ခဲ့။ အဲ့လိုမျိုးကြီးကျတော့လဲ သာဂိက စိတ်မပါချေ။ သူတို့တွေကလဲ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေကြတာ မဟုတ်သည့် လူများက အများစု၊ တစ်ချို့ဆို မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။ သာဂိရှေ့တွင်ပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူနှစ်ယောက်က ဘတ် ၅၀၀၀ နှင့် ဝယ်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဩော်.. ခေတ်ဟောင်းရုပ်ရှင်တွေထဲမှာသာ မြင်ဖူးသည့် လူရောင်းပွဲသည် သာဂိ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ဖြစ်လာနေသည်။ လူကို ဒီလို ရောင်းလို့ ဝယ်လို့ရသော နေရာ တစ်ကမ္ဘာရှိပါလားဟု သာဂိ ယခုမှ သိသည်။

နဂိုလ်ကတည်းက သိပ်မကြည်သော သာဂိ စိတ်တွေသည် အခန်းထဲပြန်ရောက်သည့်တိုင် ရှင်းမလာခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းပြမြဲ ဖြစ်သော အရက်ကိုသာ တစ်နေကုန် အဖော်ပြုတော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သာဂိ ရှေ့ဖက် ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်း၏ တစ်ဘက်နံရံတွင် ဘားခန်းသဘောမျိုး ထားသည့် အရက်စင်လေးရှိသည်။ သာဂိ မျက်စိရှေ့က တစ်လုံးကို ဆွဲယူဖွင့်လိုက်ကာ ဆက်တီတွင် ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်ထဲ သောက်နေမိသည်။

ထိုစဉ် တံခါးမကြီး ပွင့်သွားကာ ကွမ်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့သည်။ သာဂိနှင့် အပြန်အလှန် ဆဝါဒီခကြပြီးနောက် သူပါ ဖန်ခွက်လေး တစ်ခွက်ကိုင်၍ ငှဲ့ထည့်ပြီးသောက်သည်။ သောက်ရင်းစားရင်း ဂျိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားများဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူမသည် အသက် ၂၅ နှစ် ရှိပြီး မိခင်အိုသာ ရှိတော့သည့် ဘွဲ့ရ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခြားအလုပ်များ ဝင်လုပ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အဆင်မပြေကြောင်း၊ ဒီအလုပ်က ပင်ပန်းကြောင်း၊ သူဌေးက သဘောကောင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် နားလည်တစ်ဝက် မလည် တစ်ဝက် ပြောကြရင်း ကွမ်းနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။

စိတ်ကရင်းနှီးလာ၍ ထင်သည်။ သာဂိသည် ကွမ်းကို သိပ်မကြောက်တော့ပဲ ရဲရဲတင်းတင်း ကြည့်ရဲလာသည်။ သူမသည် တီရှပ် အပွကြီးတစ်ထည်နှင့် အသားကပ်ဘောင်းဘီ တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးသွယ်သွယ်လေးနှင့် ထိုအင်္ကျီ ဖားဖားကြီးသည် ကလေးတစ်ယောက် လူကြီးအင်္ကျီ ကို ဝတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြည့်လို့တော့ ကောင်းချေသည်။
သူမက ဆက်တီပေါ်တွင် ဒူးခေါင်းလေး တစ်လုံးပေါ် ဒူးခေါင်းတစ်ခုထပ်ချိပ်ထားရင်း ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်ရာ အသားကပ်ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသော သူမ၏ ပေါင်တံလေးတွေသည် သွယ်သွယ်လျလျ လုံးလုံးဝန်းဝန်းလေးဖြစ်သည်။ သာဂိ၏ မျက်လုံးက ထိုနေရာတွေကို အကြည့်ရောက်နေကြောင်း သူမ သိသွားသည်။

" မင်း ငါ့ကို ကြိုက်သလား"

ရုတ်ရက် သာဂိ လန့်သွားသည်။ သူမမျက်လုံးနှင့် မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်တော့ သူမ မျက်နှာသည် သိပ်ရီဝေနေတာမျိုးမရှိ။ အရက်ရှိန်ကြောင့် အနည်းငယ် ရဲနေပုံရသည်က လွဲလျှင် သိပ်ပြီး စိတ်ပါလို့ မေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ ထို့အတူ မနှစ်မြို့လို့
မကြည်ဖြူလို့ မေးတာမျိုးနှင့်လည်း မတူပြန်ချေ။ ထို့ကြောင့် သာဂိ မဟုတ်မလွန် ဖြေလိုက်သည်။

"မင်းလို လှတဲ့ မိန်းမလှမျိုးကို.. ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်မှာပဲ"
သူမ ခိကနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ဂင်း "ငါ ဒီလို လှဖို့ ပိုက်ဆံအများကြီး ကုန်ခဲ့တယ်" ဟုပြောသည်။ ထို့နောက်
လက်ထဲက ခွက်ကျန်ကို ဇတ်ကနဲ မော့လိုက်ရင်း " မင်း ဆန္ဒ ရှိတယ်ဆိုရင် မင်းအခန်းကို သွားကြစို့" ဟုပြောလာသည်။ သာဂိ
မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မျက်စိထဲတွင် အမှတ်မထင် ဆာမိကြီး၏ လက်မောင်းတုတ်တုတ်ကြီးတွေကို မြင်ယောင်သည်။

သို့ရာတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သာဂိ မငြင်းနိုင်။ အခန်းထဲသို့ထွက်လာခဲ့မိသည်။ကွမ်းလဲနောက်ကလိုက်လာသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး သူမဘက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ သူမက အဝတ်တွေ ချွတ်နေချေပြီ။ သူမသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တော်တော်လှသူလေးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲကလောက်ကို လှသူဖြစ်သည်။ ရွှေဝါရောင် ရင်နှစ်မွှာသည် တစ်ကယ့် တောင်ပူစာလေး နှစ်လုံးလို စူစူပွံ့ပွံ့ မို့မို့လေး၊ ထိုအောက်က ဗိုက်သားချပ်ချပ်နှင့် ဝမ်းပျဉ်းပြားပြားလေးသည် အလယ်တွင် မြောင်းတစ်ခု ပေါ်လျှက် အဆီပြင်တစ်စက်မျှ မရှိပါဟု ပြောနေသည်။

ဆင်နှာမောင်းလို သွယ်ပြောင်းသည့် ပေါင်တံတွေကား အရင်းတွင်ကားလျှက် လုံးလုံးကစ်ကစ်လေး ဖြစ်နေကာ အောက်ဘက်သို့ သွယ်ဆင်းသွားသည်။ သာဂိ သူမအနား တိုးသွားမိ သည်။ သူမက သာဂိကိုလှမ်းဖက်လိုက်ရင်း သာဂိ နှုတ်ခမ်းတွေကို လျှာဖြင့် သိမ်းလျှက်သည်။ သာဂိ နှုတ်ခမ်းတွေသည် သူမ၏သွားရည်တွေဖြင့် စိုကုန်သည်။ ပြီးတော့ သာဂိ ခေါင်းကို အောက်ဆွဲနှိမ့်လိုက်ရင်း သူမ၏ နို့အုံလေးတစ်လုံးပေါ် တင်ပေးသည်။ သာဂိ ကုန်းစို့ရင်း ကျန်နို့အုံလေး တစ်လုံးကို လက်နှင့်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သောအခါ သူမက "ဖြေးဖြေး၊ ဖြေးဖြေး" ဟုပြောသည်။

သူမ၏ နို့အုံတွေသည် တစ်ကယ့်ကို တင်းတင်းအိအိလေး ဖြစ်သည်။မြန်မာမ အပျိုစစ်တွေထက် အများကြီး သာသည်ပင်။ ယိုးဒယားမတွေက ဒီလို နို့အုံကောင်းသလား၊ မျိုးရိုးနှင့် ဆိုင်သလား ဖျပ်ကနဲ တွေးမိသော်လည်း လောလောဆယ် ဒါတွေ တွေးနေဖို့ အချိန်မရှိ၍ ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်သည်။ နို့အုံတွေကို စို့ရင်း အကျင့်ပါနေသော လက်တစ်ဖက်က အောက်ပိုင်းကို စမ်းမိသည်။ သူမသည် ပိန်သွယ် သော်လည်း အဲဒိနေရာတွင်ကား အဆီများသည် ထင်သည်။ ဖောင်းဖောင်းအိအိ ဆီးခုံမို့မို့ကြီးကား ခပ်ဝဝ မိန်းမများတွင်သာ ရှိတတ်သည့် အဆီစုပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

တစ်ခြား ခပ်ပိန်ပိန်မိန်းကလေးတွေမျိုးလို ဆီးခုံရိုး ငေါထွက်နေတာ မရှိ။ သာဂိ မှာသာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရသည်။ ဒီလို စလင်းဘော်ဒီ မိန်းကလေးမျိုးတွင် ဒီလိုဆီးခုံရှိတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးခဲ့။ အဆီမရှိတာဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး အဆီ မရှိရမည်ဖြစ်၍ ဒီနေရာလဲ မရှိရမည်သာ။ ဘယ့်နှယ် သူမကျမှ...

တွေးရင်း ငိုက်နေမိသော သာဂိကို သူမက စိတ်မရှည်တော့လို့ ထင်သည်။ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီ ကို အတင်းဆွဲချွတ်ပစ်သည်။ ခါးပတ်ကို ဖြုပ်သည်။ သာဂိ ကူညီဖြုပ်ပေးရင်း အတွင်းခံပါ ချွတ်ချလိုက်သည်။ အဝတ်မဲ့သွားသည်နှင့် သူမက သာဂိကို ကုတင်ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်ရင်း ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ သာဂိ ဂုန်းကနဲ ကုတင်ပေါ် ပစ်ကျသွားသည်။ ကြည့်စမ်း ခပ်သွယ်သွယ် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အားကလည်း မသေးလှပါကလား၊ သူမက သာဂိ မျက်နှာပေါ်သို့ ပြောင်းပြန် ခွထိုင်လိုက်ကာ သူမ၏ ပစ္စည်းနှင့် သာဂိ မျက်နှာကို တေ့သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ မျက်နှာကလည်း သာဂိ ဆီးခုံပေါ်အပ်ကာ လိင်တံကို အားရပါးရ စုပ်လေသည်။

သာဂိ သူမ ပစ္စည်းလေးကို ပွတ်သပ် ကိုင်တွယ်ရင်း ဖြဲကြည့်မိသည်။ သာဂိတို့ အာရှသူတွေသည် အသားဘယ်လောက်ဖြူဖြူ ဒီနေရာကတော့ မည်းသည်သာ။ သို့ရာတွင် ကွမ်း၏ ပစ္စည်းကား ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ပန်းနုရောင် ထနေ၏။ သာမန်ထက် အနည်းငယ် ရှည်သော အစေ့လေးကလဲ ပန်းနုရောင်၊ နှုတ်ခမ်းသားကြီးတွေကလဲ ပန်းနုရောင်၊ ကွမ်းသည် ယိုးဒယား အစစ် မဟုတ်ဘူးထင်သည်။ အနောက်တိုင်းသွေးများ အနည်းငယ် ရောသလားမသိ။

နောက်တစ်ခုက သူမ၏ ပစ္စည်းသည် မည်သို့ပင် နူးစေကာမူ အရည်ကြည် အနည်းငယ် ထွက်ရုံမှ လွဲ၍ ရွှေပြွေ့ရည်များ စိုလာခြင်း မရှိ။သာမန် မိန်းကလေးမျိုး ဆိုလျှင်ကား သာဂိ၏ လက်များအောက်တွင် အရည်တောက်တောက် ကျနေမည်သာ။ ကွမ်းကား စိတ်မပါ လို့များလားဟု တွေးမိပြန်သည်။ ဒီလိုလဲ ဟုတ်ပုံမရ။ သူမ သာဂိလိင်တံကို စုပ်ပေးနေသည်မှာ တစ်ကယ့်ကို အားရပါးရ ဖြစ်သည်။ အေးအေးလောက် မကျွမ်းကျင်သော်ငြား စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်၍ ခံစားလို့တော့ ကောင်းသည်။

ခဏနေတော့ သူမ သာဂိပေါ်က ဆင်းကာ စလင်းဘတ်အိပ်လေးထဲမှ ကွန်ဒုံး တစ်ခုကို ယူကာ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ဖြဲပြီး သာဂိ လိင်တံတွင် စွပ်ပေးသည်။ပြီးတော့ နောက်အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထပ်ဖောက် သည်။ ဒီအထုပ်က ဂျယ်လီတွေထင်သည်။ အဆီရည်တွေကို ယူ၍ ကွန်ဒုံးစွပ်ထားသော သာဂိ လိင်တံ ပေါ်သို့ သုပ်သည်။ ထို့နောက် သာဂိ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲမလိုက်ကာ သူမက သာဂိ ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် နေရာယူသည်။

အလို၊ ဘယ့်နှယ်ပါလိမ့်၊ သာဂိ တွေးနေမိစဉ်မှာပင် သူမက ဒူးကွေးပြီး ပေါင်ကို မထားခံရ၍ ကော့လန်လန် ဖြစ်နေသော သာဂိလိင်တံကို အောက်ဘက် ဆွဲကွေးလိုက်ရင်း သူမ ပစ္စည်းနှင့် တေ့သည်။ ဂျယ်လီတန်ခိုးဖြင့် အဆီတွေရွှဲနေသော သာဂိ လိင်တံသည် သူမ ပစ္စည်းလေးထဲ လျှောကနဲ တိုးဝင်သွားသည်။ သူမက သာဂိ ဒကောက်ကွေးထဲ သူမ ပေါင်တံလေးတွေကို ထိုးခံထားလိုက်ပြီး သာဂိ ကိုယ်ပေါ် မှောက်ချလိုက်ကာ ဖြေးဖြေးချင်း စတင်ပြီး အဝင်အထွက်လုပ်သည်။ အဆုံးထုတ်တာမျိုး မဟုတ်ပဲ

နည်းနည်း လေးပြန်ထုတ် ပြန်ဖိသွင်း ၊ ဆီးခုံချင်း ကပ်သွားလျှင် သူမ၏ အစေ့လေးနှင့် သာဂိဆီးခုံကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပွတ်သေးသည်။

သာဂိ မည်သို့ ဖြစ်သည် မသိ။ သူများတွေကို ဒီလို လုပ်တုန်းက ဒီလို ခံစားရလိမ့်မည်ဟု မတွေးမိခဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အားရအောင် ပေါင်တွေဖြဲကာ ဆောင့်ခဲ့မိသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ယခု မှ သိရသည်က ဒူးကွေး ထားပြီး ဆက်ဆံခံရသည်မှာ ပေါင်တွင်းကြောတွေ ရှိန်းကနဲ ရှိန်းကနဲ ထသည်။ ခြေဖျားက အကြောတွေ တစ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်သည်။ဒီကြားထဲ သူမက သာဂိ ရင်အုပ်ကြီး တစ်ဘက်ကို လက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သာဂိ အမှတ်မထင် တောင့်ထားလိုက်မိသော်လည်း သူမက အားနှင့် တစ်ကယ် ညှစ်သည်ဖြစ်၍ နည်းနည်း နာသွားသည်။ နာသွား၍ မျက်နှာရှုံ့မိသောအခါ သူမက ဆောင့်ပါလေတော့သည်။

တစ်ကယ့်ကို အားရပါးရ ဆောင့်ခြင်းဖြစ်ရာ သာဂိမှာ ပန်းနုရောင် သူမ ပစ္စည်းလေးကို အားနာနေမိသည်။ သာဂိ ပေါင်တွင်းကြောတွေ တစ်လှုပ်လှုပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်ပြီး သူမလည်း ဟောဟဲ လိုက်ကာ မောလာတော့မှ ပုံစံပြောင်းမည့် သဘောနှင့် သာဂိဘေးတွင် ကျော်ခိုင်းကာ တစ်စောင်းလေး လာလှဲသည်။ သာဂိ နောက်ကနေ သူမ ပစ္စည်းလေးကို လိင်တံဖြင့် ထိုးသွင်းရှာဖွေ စမ်းသပ်တော့ သူမက လက်ကလေးတစ်ဘက်ဖြင့် နောက်ပြန် လှမ်းကိုင်ကာ ပစ္စည်းအဝနှင့် တေ့ပေးသည်။

သာဂိ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖိအသွင်း အံ့သြသွားရသည်။ဒီဟာက ကျပ်လွန်းသည်။ ကွေ့ နောက်ပေါက်သာ ဖြစ်ရမည်။သူမကား ညာခြေဖျားလေးကို သာဂိ ပေါင်ပေါ် နောက်ပြန် လှမ်းတင်ရင်း ကိုယ့်အစေ့လေးကိုယ် လက်နှင့်ပွတ်ကာ ဖိမ်ခံနေချေပြီ။ သာဂိ လဲ အချိန်ဆိုင်းမနေတော့။ သူမ ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးကို လက်နစ်ဘက်နှင့် စုံကိုင်ကာ လုပ်ချလိုက်မိတော့သည်။

သူမသည် ညနေစောင်း ၄ နာရီဝန်းကျင်ခန့် ရောက်မှ ကမန်းကတမ်း ပြန်သွားခဲ့သည်။ ပြောသွားသေးသည်။ ဆိုင်ပိတ်တာနှင့် အပြန်ဝင်လာမည်ဟု။ သာဂိမှာသာ ယိုးဒယားရောက်မှ အထူးအဆန်းတွေချည်း တွေ့နေရသည်။ ညဥ့်နက်ပြီး မစောင့်နိုင်တော့၍ သာဂိ အိပ်ပျော်သွားစဉ် သူမပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ညနေက ပြောထားခဲ့သည့် ကတိကို တည်ချင်လို့ ထင့်။ သူမက သာဂိ ရင်ခွင်ထဲ ခပ်သာသာလေး တိုးဝင်ရင်း လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ဆွဲယူကာ ခေါင်းအုံးလိုက်မှ သာဂိနိုးသည်။

သူမသည် သာဂိနှင့် တစ်နေကုန်နေသည်။သာဂိ ဘာလိုချင်လဲ၊ ဘာစားချင်လဲ၊ ဘာသောက်ချင်လဲ အချိန်မရွေး မရသည် မရှိ။ သူမကို အားတောင် နာယူရသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ်က ဒီမှာ အမြဲနေမှာ မဟုတ်၍ သူ့ကို တစ်ကယ် ယူနိုင်တာလဲ မဟုတ်။ ပြီးတော့ ယောက်ကျားလေး၊ စားတာ သောက်တာ ကိုယ်ကရှင်းရမည့် ကိစ္စ။ ခု သူချည်း ရှင်းနေတော့ သာဂိ တော်တော် အားနာနေမိသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း မစ္စတာဗလဲ ပေါ်မလာ။ ဆာမိကြီးသာ ရုံဖန်ရံခါ ရောက်လာတတ်ပြီး ကွမ်းနှင့် စကားပြောကြသည်။

ဒီလိုနှင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့သည်မှာ မစ္စတာ ဗ ရောက်လာသည့် နေ့အထိဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က မစ္စတာဗသည် သူ့ထုံးစံ အတိုင်း ချိုပြုံးနေသော မျက်နှာဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့နှုတ်ခမ်းက ထွက်လာသော စကားတို့ကမူ ချိုမြခြင်း မရှိပါလေ။

" မားဆိုးကို တင်ပေးလိုက်တဲ့ လှေ ပြန်ဝင်လာပြီ ကိုသာဂိ၊ စိတ်မကောင်းစရာက ခင်ဗျား ရှာချင်တဲ့ မားဆိုးက လှေပေါ်မှာ ပါမလာ
တော့ဘူး၊ ပင်လယ်ထဲ ကျန်ခဲ့တယ်"

"ဗျာ.. အဲဒါ ဘာကို ပြောတာလဲ၊ သူ.. သူ.. သူသေပြီလို့ ပြောတာလား"

"အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လှေ မြန်မာ ရေတပ်က လိုက်လို့ပြေးရင်း ကျွန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ခိုတာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ ကျွန်းက ဓားမြ ကျွန်း ဖြစ်နေတယ်လေ။ သူတို့ လှေပိုင် သူဌေးရဲ့ မန်နေဂျာလည်း ပါသွားတော့ ပိုက်ဆံ ယူရုံပဲ ရည်ရွယ်တာ နေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မန်နေဂျာနှင့် ပွဲနင်းက
ပေကပ်ကပ်လုပ်နေကြတော့ နမူနာ ပြတဲ့ အနေနှင့် အနားမှာ ခွေနေတဲ့ မားဆိုးကို သေနတ်နှင့်
တော့ပစ်ပြတယ် ပြောတယ်ဗျ။ ပွဲခြင်းပြီးပဲတဲ့"

"ဟားးး"

သာဂိ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိတော့။ သူရည်ရွယ်ထားတာတွေ အကုန် ရေစုန်မျောသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေကို ယုံရမှာလား စဉ်းစားကြည့်ရသေးသည်။ တော်ကြာ ငွေပေးပြီး မရွေးနိုင်ဘူးထင်၍ လုပ်ဇာတ်ခင်းတာဆိုလျှင် မားဆိုးရော သာဂိပါ
အကြီး အကျယ် နစ်နာနိုင်သည်။ မစ္စတာဗကလည်း သာဂိ အကြည့်ကို သိပါသည်။

" ကိုသာဂိ မယုံဘူး ထင်တယ်။ ခင်ဗျားကို အမှန်တွေ ပြောနေတာပါ၊ ဗလကြီး မျက်နှာနှင့်ပေါ့။ ကျွန်တော်က အကျိုးအမြတ်မရှိရင်
မလုပ်ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားကို ကူညီတဲ့အတွက် ဗလကြီးဆီက ခရုလှေတစ်စီး ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဂတိစကား ရထားပြီးပြီ။ စီးပွားရေး လုပ်တာ ဂတိတည်ရတာဗျ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မလိမ်ပါဘူး"

သာဂိ စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ မိစိုးကို ခုမှ အမှတ်ရလာသည်။ ဒင်းကို ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ မွေးတော့ မမွေးလောက်သေးဘူး ထင်သည်။

"ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်ချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါလား"

"ဒါက မခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

" ခင်ဗျာ.. ဘာ.. ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ၊ သူလဲ အပျော်၊ ကျွန်တော်လဲ အပျော်ပဲဟာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုသာဂိ ဘက်ကတော့ မှန်ပါတယ်၊ အပျော်ပါ၊ ဒါပေမယ့် သူကတော့ အဲဒီလို ဟုတ်ပုံမရဘူးနော်၊ သူက သိပ် သံယောဇဉ် ကြီးတတ်တာ ၊ ဟားဟား"

သာဂိ မစ္စတာဗကို သေချာကြည့်မိသည်။ ဒီလူ နောက်နေတာလားဟု။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်နှာက နောက်နေတာနှင့် မတူချေ။ ပျော်နေပုံသာရသည်။ သူဆက်ပြောလိုက်တော့မှ သာဂိ မျက်လုံးပြူးရတော့သည်။

" ကွမ်းက တစ်ကယ်တော့ ယောက်ကျားလေးဗျ၊ ကိုသာဂိရဲ့ ခွဲစိတ်ပြုပြင်ထားတာ၊ သူငယ်ငယ်တုန်းက မွေထိုင်းကို အရမ်းဝါသနာပါတာ၊ ကြေးစားတောင် တက်ထိုးဖူးတယ်၊ နောက် ကောလိပ်တက်ပြီး ခွဲစိတ်ပြုပြင်လိုက်တော့မှ နားလိုက်တာ၊ ဒီမှာကလဲ ခင်ဗျားတို့ မြန်မာပြည်လိုပဲလေ၊ ဒီလို အခြောက်တွေဆို နေရာမပေးချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲတော့ သူ့မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မနည်း ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ရည်းစားတစ်ယောက် ရဖို့လည်း အဲဒီလိုပဲ၊ ခဏတစ်ဖြုပ် ချမယ့်လူကတော့ ပေါတာပေါ့ဗျ၊ ပြောချင်တာက ရေရှည် တွဲချင်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့ ပြောတာ၊ မသိပဲ ဝင်တွဲလို့ ဖြစ်ဖြစ် ၊ သိသိနှင့် တွဲတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ကို ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် သူနှင့် လက်ဝှေ့တစ်ခါ ထိုးရလိမ့်မယ်"

"ဗျာ.. ဟာ၊ မထိုးချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လက်ဝှေ့လဲ မထိုးတတ်ဘူး၊ မထိုးဘူးဗျာ"

"စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကိုသာဂိ၊ ခင်ဗျားက သူ့အပေါ် လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်ခဲ့တာ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါထဲမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီး သူ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ အလုပ်ဝင်တော့ ကတိစကားတစ်ခုရှိတယ်။ ကျန်တာ အဆင်ပြေအောင် သူ တတ်သရွေ့ အလုပ်လုပ်ပေးမယ်။ သူလိုချင်တဲ့ ဒီအချက်ကို ငြင်းတဲ့လူရှိရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုထားတဲ့ ကတိပဲ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဆောရီးပါ ကိုသာဂိ"

သာဂိ ဗလကြီးနှင့် ဖြဲခြောက်ကြည့်သည်။

"ဗလကြီး သိသွားရင် ခင်ဗျားနှင့် မိတ်ပျက်မှာ မကြောက်ဘူးလား"

" မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါက စည်းကမ်းပဲ ဉစ္စာ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကို သေအောင် သတ်မှာမှ မဟုတ်ပဲ၊ အင်း.. ပြောလို့တော့ မရဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက်တုန်းကတော့ ဆေးရုံမှာ ၆ လလောက် တက်လိုက်ရတယ်၊ ကဲ.. ခင်ဗျား ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ အားမွေးထား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားစာတွေ နာနာရွတ်"

ပြောပြောဆိုဆို မစ္စတာဗက ကွမ်းကို ယိုးဒယားလို လှမ်းပြောရင်း တသောသော ရယ်နေသည်။ ကွမ်းက သာဂိကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခါတိုင်း ရွှဲနေသော အကြည့်တွေသည် ယခုတော့ ရေခဲ စိမ်ထားသလားတောင် ထင်ရသည်။ နောက်ပြီး ကွမ်းမျက်နှာသည် ခါတိုင်းနှင့် မတူတော့သလို ထင်ရသည်။ ယောက်ကျားမှန်း သိသွား၍လားတော့ မဆိုနိုင်။ သူ့မျက်နှာကြီး ကြည့်ရသည်မှာ ဘယ်လိုမှန်းမသိ။ အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် မစ္စတာဗက ထပ်မေးလာသည်။

"ကိုသာဂိ၊ ဒီမှာနေမှာလား.. ပြန်မှာလား"

သာဂိ သက်ပြင်းချရင်း ဖြေလိုက်သည်။
"ပြန်မယ်"

သာဂိ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နင်တို့ မွေထိုင်းဆိုတာ အရင်က မွေဖမာလို့ ခေါ်တာပါကွာ၊ (ဖမာ-ဗမာ)
ခုမှ မွေထိုင်းဖြစ်လာတာလို့ စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြောရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရဲဆေးတင်လိုက်ရသည်။
တစ်ကယ်တော့ သာဂိ နည်းနည်း
ရှိန်နေမိသည်။ သူ့ကို မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားမရခြင်းသာ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဆက်တိုက်သောက်လာခဲ့သော သာဂိ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် မရှိတော့။
တင်းမာနေသည့် ကြွက်သားတွေကို အဆီပြင်တို့က ဖုံးအုပ်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

နောက်ပြီး အရေးကြီးတာက သက်လုံ၊ သက်လုံ မကောင်းလျှင် အမောမခံနိုင်လျှင် ဘာအားကစားမျှ လုပ်လို့မရ။ ခုလို ကိစ္စမျိုးက ပိုဆိုးမည်။ မစ္စတာဗက သာဂိကို ရက်ချိန်း ၅ ရက်ပေးပြီး ပြန်သွားသည်။ နောက် ၅ရက်ကြာလျှင် ထိုးကြမည်။ သာဂိ ခုမှ လေ့ကျင့်ခန်း ပြန်လုပ်ရသည်။ အပြင်းအထန်တော့ မဟုတ်။ သွေးပူရုံ၊ အကြောလျှော့ရုံလောက်သာ။ ၅ ရက်အတွင်း သက်လုံကောင်းလာအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်။ မဖြစ်နိုင်သော အလုပ်ကို လက်လျှော့၍ ခံနိုင်ရည် ရှိအောင်သာ သွေးပူလုပ်နေရတော့သည်။

၅ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မစ္စတာဗ လာခေါ်၏။ သာဂိ အဝတ်အိပ်လေး လွယ်၍ ကောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ရှုံးရှုံး နိုင်နိုင် အဲ ကိုယ်ခံရသည်ဖြစ်စေ သူခံရသည် ဖြစ်စေ၊ ဒါပြီးရင်တော့ ပြန်ရမည်ဖြစ်၍ အဝတ်အိပ်လေးပါ တစ်ခါထဲ သယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်တွင် မစ္စတာဗက စကားစသည်။

"ကိုသာဂိက သတ္တိကောင်းသားပဲဗျ၊ စင်ပေါ်တက်ရမှာ မလန့်ဘူးလား"
"လန့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လန့်နေလဲ တက်ရမှာပဲ မလား၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒါကို မေ့ထားတယ်"

မစ္စတာဗက တစ်ဟားဟားရယ်၍ "အင်း.. ဒီတစ်ခါတော့ ကွမ်းမလွယ်ဘူးထင်တယ်" တိုးတိုးလေး တစ်ယောက်ထဲ ပြောရင်း "ခင်ဗျား သိုင်းတွေ ဘာတွေ သင်ဖူးလား" ဟုမေးသည်။ သာဂိ တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ရင်း တစ်ဘက်လူ အထင်သေးလေ ကောင်းလေဟု တွေးလိုက်ကာ "သင်ဘူးပါဘူးဗျာ" ဟု ဖြေလိုက်သည်။

စကားစမြည် ပြောနေစဉ်မှာပင် ကားလေးက ခြံကြီးတစ်ခုထဲ မောင်းဝင်သွားသည်။ ခြံထဲတွင်ကား မီးရောင်စုံတို့ဖြင့် တော်တော်ကြည့်ကောင်းသည်။ မစ္စတာဗက ကားပေါ်က ဆင်းရင်း "ဒါ ဖွန်ရဲ့ အလုပ်ရုံပေါ့" ဟုပြောသည်။ သြော်.. ဒါဆို ဒီခြံကြီးက လောင်းကစားရုံပဲဟု တွေးမိသည်။မစ္စတာဗက သာဂိကို နောက်ဖက်ကနေ ပတ်ခေါ်သွားသည်။ သာဂိ နောက်က လိုက်ရင်း အကဲခတ်ရသလောက်

တော်တော်ကျယ်သည့် ခြံနှင့် တိုက်ကြီး ဖြစ်သည်။ အထပ်က ဘယ်နှစ်ထပ်ရှိလဲဆိုတာတော့ မခန့်မှန်းနိုင်။ ဆောက်ထားသည့် ပုံစံက လူနေအိမ်လိုမျိုး မဟုတ်။ အကျောင်းပြခန်းလိုလို ၊ ခေတ်မှီ စက်ရုံကြီးလိုလို ထည်ဝါသော တိုက်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မစ္စတာဗက ဘေးပေါက်တစ်ခုမှ အထဲဝင်သွားသည်။ သာဂိလဲလိုက်ဂုသည်။ ဘေးပေါက်ဆိုသော်လည်း အတော် ကျယ်သော အပေါက်ဖြစ်သလို အဲကွန်းကလည်း စိမ့်နေသည်။ ထိုအပေါက်မှ ထွက်သည့် လမ်းလေးအတိုင်း လှမ်းဝင်ကြရင်း အခန်းတစ်ခုရှေ့ ရောက်တော့ သာဂိကို အထဲဝင်ဆိုသည့် အမူအယာ ပြကာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အထဲတွင် ဆာမိကြီး ရှိနေသည်။ ဆာမိကြီးက သာဂိကို သွားဖြဲပြီး ပြုံးပြကာ အဝတ်စားတွေ လဲရန် ပြသည်။ သာဂိ ဝတ်ရသည်က အပြာရောင် ဘောင်းဘီနှင့် အဖြူရောင် စွပ်ကျယ် ဖြစ်သည်။ လက်အိပ်တွေကိုတော့ ဆာမိကြီးက ကြိုးချည်ပေးသည်။

သာဂိ ခုံပေါ်တွင် အသာထိုင်ရင်း စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေမိသည်။ ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို မှန်မှန် ရှုကာ သတိလေး ကပ်ထားလိုက်သည်။ ကျန်တာတွေ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့။ ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်၊ ဝင်တယ် ထွက်တယ်၊ ဝင်တယ် ထွက်တယ်၊ အချိန် အနည်းငယ် ကြာသွားသည် ထင်သည်။ သာဂိ ပခုံးကို တစ်ယောက်ယောက် လာပုတ်၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်မှ မစ္စတာဗ ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်၍ လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သာဂိ ခုမှ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် သွေးပူလုပ်ရင်း နောက်က လိုက်သွားသည်။

မစ္စတာဗနှင့် ဆာမိတို့က ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားသော နေရာသည် အတန်ငယ် ကျယ်သော ့နေရာ ရှိသည့် လက်ဝှေ့စင် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဘေးမှာ ပရိပ်သတ်တွေလည်း ရှိပုံပေါ်သည်။ သို့ဂုတွင် မှောင်နေ၍ အဲ သူတို့ဘက်က မှောင်တာမဟုတ်။ သာဂိ ဝင်လာသည့် လမ်းနှင့် စင်က လင်းလွန်းနေတာ ဖြစ်၍ အဲဒီဘက်တွေကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သာဂိ စင်ပေါ်ရောက်ပြီး ခဏနေလျှင်ပင် ကွမ်းထွက်လာသည်။ ပရိပ်သတ်တွေ၏ လက်ခုပ်သံကြားရသည်။ မကြာခင်တင် ပွဲစတော့သည်။စင်ပေါ် ဒိုင်မရှိသည်က လွဲလျှင် ကျန်တာအားလုံး တစ်ကယ့် ပွဲကြီးတွေအတိုင်း ဖြစ်သည်။ သာဂိ တွေးထားသည်က သူ့ကို မောအောင် လုပ်မည်။

သူက လူငယ်ဖြစ်၍ စိတ်ဆတ်နိုင်သလို၊ ဒေါသလဲ ကြီးလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဒေါသကို ဆွကာ ရှောင်ရင်းရှားရင်း သူ့သက်လုံ အကျကို စောင့်မည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ကယ့်လက်တွေ့တွင်မူကား ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။ သူသည် သာဂိ တွက်ထားသည့်အတိုင်း အတင်းပူးကပ်ဝင်ကာ ဖြောင့်လက်သီးတွေ၊ ဝိုက်လက်သီးတွေ လိုင်လိုင်သုံးရင်း အလစ်တွင် ဒူးပျံတွေက ဝုစ်ကနဲ ဝုစ်ကနဲနေအောင် ဝင်လာသည်။ သာဂိ ဘေးကို ရှောင်ထွက်လိုက်သည်နှင့် ထိုဘက်က ပတ်လာသည့် ခြေဖျားက ဝီခေါ်အောင် ဝင်လာသည်။

သာဂိ ချွေးပြန်ချေပြီ။ ကွမ်းကား မလွယ်ချေ။ တော်တော် ခြေအနတ်အသိမ်း မြန်သူ ဖြစ်သည်။ သူ ရွှေ့သလို သာဂိ လိုက်မရွှေ့နိုင်၊ သူ လှုပ်သလို သာဂိ မလှုပ်နိုင်၊ သူမြန်သလို မမြန်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ပထမ အချီ

မပြီးခင်မှာပင် သာဂိ နှုတ်ခမ်း ပေါက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အလေ့အကျင့် မရှိသည့် လက်အိပ်ကြီး စွပ်ထားရသည်မှာ လေးလံလွန်းလာသည်။ ထိုလက်တွေဖြင့် မျက်နှာကို ကာကွယ်ဖို့ မနည်း မြှောက်ထားရသည်။ ကွမ်းကား သာဂိကို သဲအိပ်လို သဘောထားကာ တစ်ဖုံးဖုံး၊ တစ်ဂွမ်းဂွမ်းနှင့် ပထမဆုံး အချီမှာပင် လက်စွမ်းပြနေတော့သည်။

၃ မိနစ်ပြည့်၍ ခဏ နားတော့မှ နှုတ်ခမ်းက သွေးတွေကို သုတ်ရင်း သာဂိ စဉ်းစားရသည်။ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ အဖြေမှ မပေါ်သေးခင် ခေါင်းလောင်းတီး၍ ဒုတိယအချီ ပြန်စသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် ကွမ်းက သွေးတိုးစမ်းသလို ဘယ်ခြေဖြင့် သာဂိရင်ဝကို လှမ်းထောက်သည်။ သာဂိ ကိုယ်ကိုရှိုကာ ဘေးတစ်လှမ်းခွဲရှောင်လိုက်သည်နှင့် ညာဝိုက်လက်သီးက အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်လာတာ ရိပ်ကနဲတွေ့သည်။ ရှောင်ချိန်မရတော့ ပခုံးကျုံ့၍ မြင့်ပြီး ခေါင်းကို စောင်းကာ လက်မောင်းရင်းနှင့် မေးစေ့ကို ကာလိုက်သည်။ ကွမ်း၏ ဝိုက်လက်သီးသည် အုန်းကနဲ နေအောင် သာဂိ လက်မောင်းရင်းနှင့် နားအုံကို လာထိသည်။ ကွမ်း ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။

သာဂိကို အားကုန်ကျုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ အမာခံ သာဂိ ပခုံးစွန်း၊ နားထင်တို့နှင့်အထိ အနည်းငယ် ယိုင်သွားပြီး သူ့ရှေ့မှာ ကာထားသည့် ဘယ်လက်သီးက ဟသွားသည်။ သာဂိ အခွင့်ရေးကို လက်လွှတ်မခံ။ ညာခြေနှင့် သူ့ဗိုက်ကို ဆောင့်ကန် ကန်ထည့်လိုက်သည်။ သူ ယိုင်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခွေလေး ထိုင်ကျသွားသည်။ ပရိပ်သတ်တွေထံက ဝေါကနဲ အသံတွေ ထွက်လာသည်။ ပဝါ တစ်ထည် စင်ပေါ်ရောက်လာတာ တွေ့သည်။ ပြီးတော့ ဆာမိကြီးက သူ့ကို စင်ထောင့်ဘက် ခေါ်သွားကာ ပြုစုပေးနေတာ တွေ့သည်။ အသံတွေကတော့ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။ ဘယ်ဘက်နား တစ်ခုလုံး ပူထူကာ အူနေသည်။ လေတွေ တစ်စီစီ ထွက်နေသည်။ တော်တော် ပြင်းတဲ့ လက်သီးပဲ။ မေးရိုးကိုသာ တိုက်ရိုက်ထိလို့ကတော့ ပြုတ်တောင် သွားလောက်မည် ထင်သည်။

ခဏနေတော့ ကွမ်းပြန်ထလာသည်။ သူ့ မျက်နှာသည် ဒေါသဖြင့် ရဲပတောင်း ခတ်လျှက် ရှိသည်။ ဆာမိလက်က လွှတ်လွှတ်ခြင်း သာဂိ ရှေ့ကို ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သွေးတိုးစမ်း ဘယ်ထောက်လောက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ချင်း ထိုးကာ မြူနေသည်။ သာဂိ နည်းသိသွားချေပြီ။ နည်းနည်းတော့ အနာခံရမည်။ တစ်ချက် သူ့ထောက်လက်သီးက ဝင်အလာ သာဂိ ရှောင်သလိုလိုလုပ်ကာ နဖူးနှင့် တေ့ပေးလိုက်သည်။ ထောက်ရုံ ထောက်တာ ဖြစ်၍ အားသိပ်မပါသော်လည်း သာဂိ နောက်နည်းနည်း ယိုင်သွားသည်။ ယိုင်သွားသည်နှင့် သာဂိ အခြေပျက်ပြီဟု ယူဆကာ တစ်ဖွတ်ထိုး တွဲလုံးတွေနှင့် ဝင်လာတော့သည်။ သာဂိ ဘေးကို ခြေထပ်၍ ခုန်ရှောင် ရှောင်တော့ သူ့ ဘယ်ခြေဖျားက ဝီးကနဲ ပတ်လာသည်။ လက်အိပ်သာ စွပ်မထားဘူးဆိုလျှင် ဒူးခေါင်းရင်းလောက်ကို အနူလက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထိုးချလိုက်ပါက လမ်းတောင် လျှောက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။

သို့ရာတွင် ယခုက လက်အိပ်တွေ စွပ်ထား၍ ထိုးလျှင်လည်း သိပ်အထိနာမည် မထင်။ ပွဲမြန်မြန်ဖြတ်မှ ရမည်။ ကြာလာလေ သာဂိ မောလာလေ ဖြစ်လာနေသည်။ ထို့ကြောင့်ဝင်လာသော ခြေဖျားကို

မရှောင်သည့်ပြင် ညာလက်မြှောက်၍ နံကြားက ကြွက်သား တွေနှင့် ပေးတွေ့လိုက်သည်။ ဖြောင်းကနဲ မြည်သည်။ ညာဘက်နံရိုး တစ်လျှောက် အောင့်တက်သွားသည်။ ထို့အတူ အခြေမခိုင်သော ကွမ်းလည်း ယိုင်သွားသည်။ သာဂိ အချိန် မဆွဲတော့။ နာတာကို ခဏမေ့ကာ ရှိသမျှ အားကို ညှစ်ထုတ်လိုက်ရင်း ဘယ်ခြေတစ်ချောင်း မြှောက် အရှိန်ယူ၍ ဟန်ချက်ပျက်နေသော သူ့မေးရိုးတွေကို ညာဒူးနှင့် ခုန်တိုက်လိုက်သည်။ သူ ဝုန်းကနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပွဲပြီးသွားချေပြီ။ သူ ပြန်ထ မလာနိုင်တော့။ သာဂိလဲ စင်ပေါ်တွင် ချိုင်းကြားကို လက်နှင့်ဖိကာ ရှုံ့မဲ့နေရသည်။

ပြင်းလိုက်သည့် ခြေခတ်ချက်။ ခုမှ ပိုနာလာသည်။ မစ္စတာဗ စင်ပေါ်တက်လာကာ တွဲခေါ်ရသည်။ သာဂိဘက်က လောင်းထား၍ နိုင်လိုက်သည်ဆိုကာ ဘီယာတွေ တိုက်သည်။ သောက်သာသောက်လိုက်ရသော်လည်း ကွဲထားသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက စပ်နေသည်။ ချိုင်းအောက်ကလဲ နာနေသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စတာဗက သာဂိကို အနားယူခွင့် မပေးတော့။ လှေတစ်စီးပေါ် ထိုးတင်ပေးလိုက်ကာ အမြန်သွားပေတော့ သာဂိရေ၊ ခဏနေရင် ကွမ်းရဲ့ တပည့်တွေ မင်းကို သတ်ဖို့ လိုက်ရှာကြတော့မယ် ဟုဆိုကာ လက်ထဲသို့ ငွေ တစ်ချို့ ထိုးထည့် ပေးသွားသည်။

သို့ဖြင့် သာဂိ ယောင်ချာချာနှင့် လှေစီးရပြန်သည်။ ပထမ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် လှိုင်းမူးလိုက်သည်မှာ ပြောစရာ မရှိ။ ထမင်းစား လည်း အန်သည်။ ရေသောက်လည်း အန်သည်။ ဘာမှ စားလို့မရ။ ၄ ရက်မြောက်နေ့တွင် နည်းနည်း သက်သာလာသလိုလှေတစ် စင်းပေါ် ပြောင်းစီးရသည်။ ယခု စီးလာသော လှေက ကယ်ရီလှေ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ငါးဖမ်း၊ ပုစွန်ဖမ်းနေသော လှေတွေ ဆီကို စားစရာ၊ ရိက္ခာ၊ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးနှင့် အခြားအသုံးအဆောင်များ လာပို့ကာ အပြန်တွင် ဖမ်းမိထားသော ငါးပုစွန်တွေကို သယ်သွားကြသည်။ ရေပိုင်နက်ကား မြန်မာနှင့် ယိုးဒယား ဘော်ဒါလိုင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

သူတို့က သွားရင်း လာရင်း ရနောင်းဘက်သွားမည့် လှေကြုံတစ်စီးပေါ် တင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ထိုလှေက ရနောင်းထိ သွားမည် ဖြစ်သော်လည်း လမ်းတွင် ဇာဒတ်ကြီးကျွန်းသို့ ဝင်သည်။ သာဂိ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် ဆင်းနေခဲ့သည်။ ရနောင်းသို့ မလိုက်ဝံ့။ ကွမ်း၏ လူများ ရနောင်းတွင် ရှိမနေဟု မပြောနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဇာဒတ်ကြီးတွင် နေကာ ပြည်တွင်းဝင်မည့် လှေကြုံများကို စောင့်နေ မိသည်။ တစ်ခု တော်သေးတာက သာဂိ၏ မလေးပိုက်ဆံများကို ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မယူ။ လဲမည့် နေရာလည်း မရှိ။ သို့သော် မစ္စတာ ဗ ပေးလိုက်သည့် ဘတ် ၂၀၀၀ သည် ဒီမှာ ကောင်းကောင်း သုံးနိုင်နေသည်။

သာဂိ လှေဆိပ်က ထမင်းဆိုင်တစ်ခုမှာ တည်းခိုရင်း တစ်နေကုန် အရက်သောက်သည်ရင်း ကာရာအိုကေ ဆိုရင်း လှေကြုံစောင့်ရသည်။ တနင်္သာရီသူ လှလှလေးတွေ၊ မိုက်မိုက်လေးတွေ တွေ့သော်လည်း သာဂိ အာရုံမလာတော့။ အချစ်နှင့် ရမ္မက်ကို နည်းနည်း စိတ်ကုန်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကြာကြာလည်း မစောင့်ခဲ့ရပါ။ နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ကော့သောင်းလှေ တစ်စီးရောက်လာကာ အပြန်တွင် သာဂိ လိုက်သွားသည်။ ကော့သောင်းရောက်တော့လည်း ကော့သောင်းတွင် ကြာကြာမနေဝံ့။ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ တစ်စီးငှားကာ မြိတ်သို့ ပြေးသည်။

ကယ်ရီခ ဗမာငွေ တစ်သောင်းတောင် ပေးလိုက်ရသည်။ ကိစ္စမရှိ။ ယိုးဒယားဘတ် ၅၀၀ ပေးလိုက်သည်။ သာဂိ မြိတ်ရောက်မှ စိတ်ချလက်ချ နားနိုင်သည်။ နာမည်ကျော် ညဈေးတန်းသို့ သွားသည်။ ထိုအခါမှ သာဂိ ဒုက္ခရောက်သည်။ မလေးရှားနှင့် ယိုးဒယားတွင် မြန်မာလို ပြောခဲ့သမျှ မြိတ်တွင်ကား သာဂိ မြန်မာလို ပြောတာကို သူတို့က နားမလည်။ ထို့အတူ သူတို့ ပြောတာကိုလည်း သာဂိ နားမလည်။ သို့သော် သာဂိ စိတ်မညစ်ပါ။ အားရပါးရ အော်ရယ်ရင်း လက်ညှိုးထိုးမှာ၍ သောက်စား ခဲ့ရသည်။ သူတို့ ပြောပုံ မှတ်မိသလောက်က ဤသို့..

" ကောင်ဝေး၊ ဘာမှာမရော..စားစရာကောင်း အများ ရှိသေးဟယ်..သောက်ရင်ကော ရသေးဝေး"

သို့ဂလို စကားများကို လေယူလေသိမ်း အတက်အကျနှင့် ပြောသောအခါ သာဂိ ဘာမျှ နားမလည်တော့။ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် လက်ညှိုးထိုး မှာတော့ သူ့ စားပွဲထိုးတွေကို ပြသည် ထင်သလား မသိ။

" ကောင်မငယ် မရဟဝေး"

သာဂိ ဘာမျှ မပြောတော့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲထပြီး ဒီဟာ၊ ဒီဟာဆိုကာ လက်နှင့် ထိပြရတော့သည်။

သာဂိ မြိတ်တွင် ခဏတစ်ဖြုတ် တစ်ရက်၊နှစ်ရက်ခန့်သာ နေပြီး ရန်ကုန် လေယာဉ်နှင့် တိုး၍ ထလိုက်လာခဲ့သည်။မြိတ်ကား မြို့ကြီးဖြစ်၍ ပိုက်ဆံတွေ လဲ၍ ရခဲ့သည်။တစ်နာရီ ခွဲလောက် စီးလိုက်လျှင်ပင် လေယာဉ်သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လေဆိပ်ကနေ တက္ကစီငှားကာ ဒေါ်လေး အိမ်သို့ ပြန်လာရင်း သာဂိ စဉ်းစားနေမိသည်။

မိစိုးကို ဘယ်လို ပြောရပဲ့။ တွေးနေစဲ၊ ငေးနေမိစဲမှာပင် ကားလေးက အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သာဂိ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ ဦးလေးက ဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ တွေ့သည်။ ဦးလေးနှင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ရင်း အိမ်ခန်းလေးထဲ ဝင်လိုက်တော့ မိစိုးသည် မှန်တင်ခုံရှေ့က ကုလားထိုင်လေးတွင် ထိုင်ကာ သိုးမွှေးထိုးနေတာ တွေ့သည်။ အနည်းငယ် စူထွက်နေသော ဗိုက်က လွဲလျှင် သူမ ပုံစံလေးက ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ မရှိ။

အသံကြား၍ ထင်သည်။ သူမ လှည့်ကြည့်လာသည်။ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော သာဂိ ကိုတွေ့သော အခါ ပြုံးကနဲ မပ်တပ်ထရန် ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဆန္ဒကို သူ့ဗိုက်က ခွင့်ပြုပုံမတူ။ မှန်တင်ခုံကို လက်ထောက်အားယူကာ ထရန် ကြိုးစားနေ၍ သာဂိ အမြန်လျှောက်ရင်း ဖေးမပေးလိုက်ကာ ပြန်ထိုင်စေသည်။ ပြီးတော့ သူ့အနားက ကုတင်စွန်း မွေ့ယာပေါ်ထိုင်ရင်း ဘာကစပြောရမလဲဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ဖျပ်ကနဲ သူမကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမက သာဂိ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေက တစ်လှုပ်လှုပ်နှင့် တစ်ခုခုကို မေးချင်ပုံရသည်။ သို့သော် အသံကတော့ ထွက်မလာချေ။သာဂိ ခေါင်းကို တစ်ပြင်းပြင်းကုပ်လိုက်ရင်း မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ စကားအစကို စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ စိတ်လျှော့ဖို့က စပြောရမလား၊ အဖြစ်အပျက်ကိုပဲ ပြောရမလား၊ ခဏလောက် လိမ်ထားရင် ကောင်းမလား...

စဉ်းစားရင်း သူမကို ဖျပ်ကနဲ ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ငိုနေချေပြီ။ အကင်းပါးသော သူမက သာဂိ မျက်နှာပုံစံကို မြင်သည်နှင့် ရိပ်မိလောက်ချေပြီ။ သာဂိ သူမ အနားသွားရပ်လိုက်ကာ ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ရင်း ပွတ်သပ် ချော့မော့ပေးမိသည်။

"တိတ်ပါ၊ မိစိုးရယ်.. သူ မရှိတော့ပေမယ့် အားမငယ်ပါနှင့်၊ နင့်ကို ငါ စောင့်ရှောက်မှာပါ၊"
ချော့ကာမှ သူမသည် သာဂိ ခါးကို ဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပါတော့သည်။သာဂိလဲ ဘာမှမပြောတတ်တော့။ သူမ ခေါင်းပေါ်က ဆံနွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်ချော့မြူပေးတာလောက်ပဲ လုပ်တတ်တော့သည်။

နောက်တစ်လခန့် အကြာတွင် သူမ ကလေးမွေးသည်။ယောက်ကျားလေးဖြစ်သည်။ အပျိုဗိုက် ဖြစ်တာက တစ်ကြောင်း၊ သူမက ညှပ်ရိုးကျဉ်းသည် ဆိုတာက တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဗိုက်ခွဲမွေးခဲ့ရသည်။ ခွဲကာနီး အုပ်ထိန်းသူ လင်ယောက်ကျားနေရာတွင် လက်မှတ်ထိုးရတုန်းက သာဂိ လက်တွေ ခပ်တွန့်တွန့်တော့ ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

ကလေးလေး နီတာရဲလေးသည် သာဂိ စိတ်ထင် ဘယ်သူနှင့်မျှ မတူချေ။ ယက်ကန်ယက်ကန်လေးဖြင့် တစ်အဲ့အဲ့ အော်နေသော ထိုသတ္တဝါလေးသည် သာဂိအတွက် အသည်းယားစရာနှင့် အနှောင့်အယှက် တော်တော်ပေးသော ကောင်လေးဖြစ်သည်။ ပထမ စကြုံရတာက ဆေးရုံပေါ်မှာကတည်းက ဖြစ်သည်။ မိစိုးက ကလေးသာမွေးပြီးသော်လည်း နို့က ချက်ချင်း မထွက်။ နို့အုံတွေသာ တင်းပြီးစူလာသည်။ နို့က ထွက်မလာသေး။

နပ်စ်မတွေက သာဂိ ရှေ့တွင်ပင် သူမ နို့သီးခေါင်းတွေကို ဆွဲဆွဲ လိမ်ကာ နို့ပေါက် ဖွင့်ပေးသည်။သူမ နာလို့ထင်သည်။ ရှုံ့မဲ့ တွန့်လိမ်သွားသည်။ သို့သော် ကလေးအတွက်မို့ဆိုတော့ အောင့်ခံရှာသည်။ အသံတော့ မထွက်။သာဂိကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ ထိုနေရာကို လိမ်ဆွဲပါက ဘယ်လောက်နာသည် ဆိုတာ သိသည်။ ကွမ်းသည် သူ့ကို ခဏခဏ လိမ်ဆွဲဖူးသည်လေ။သနားစိတ်နှင့် ငေးနေသော သာဂိကို ကရင်မနပ်စ်မကြီးက အပြစ်တင်သည်။

"ရှင်.. တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ကျားပဲ"
"ခင်ဗျာ.."
"ကိုယ့် မိန်းမ ဗိုက်ကြီးပြီ ဆိုကတည်းက နို့ထွက်ပေါက် ရအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျင့်ပေးပါတော့တဲ့လား၊ တော်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ၊ သူ အာသာပြေဖို့ပဲ သိတဲ့လူ၊ အလကားပဲ၊ ယောက်ကျားတွေ ဒီအတိုင်းပဲ"

ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း မိစိုး နို့သီးလေးတွေကို ညှစ်သည်။ မိစိုးက အားနာသလိုလို သာဂိကို တစ်ချက်မျှသာကြည့်နိုင်သည်။ သူ့ခမျာလည်း နပ်စ်မကြီး လက်များအောက်တွင် မသက်သာရှာ။သာဂိမှာသာ

ရယ်ရမလိုလို၊ ငိုရမလိုလို အောင့်သက်သက်နှင့် အပြင်ထွက်လာရသည်။ နပ်စ်မကြီးပြောတာက မမှား။ ယောက်ကျားလုပ်သူက မိန်းမဖြစ်သူ၏ နို့အုံတွေကို စိတ်ကြိုက် ကစားခြင်းသည် နောင်ကိုယ်ဝန်ရလာ၍ ကလေးမွေးသည့်အခါ နို့ထွက်ဖို့ လွယ်သည်။ အလွယ်နှင့် မထွက်၍ ယခုလို ညှစ်ရ၊ ဖွင့်ရသောအခါ အလေ့အကျင့်ရနေပြီ ဖြစ်၍ သိပ်မနာတော့။

မှားနေတာက သာဂိသည် သူမ နို့အုံမပြောနှင့် ဘယ်နေရာကိုမျှ ထိဖို့စိတ်ကူးရှိခဲ့သူမဟုတ်။ဆေးရုံမှာ နှစ်ပတ်လောက်နေပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ရော တစ်အိမ်လုံး အိပ်ပျက်ကြရသည်။ ထိုသတ္တဝါလေးက သူများအိပ်ချိန်လဲ မရှောင်။ နားနေချိန်လဲ မရ၊ မိုးလင်းစလဲ နားမလည် တစ်ဝါးဝါးနှင့် ထထငိုတတ်သည်။ မိစိုးကတော့ အားနာစိတ်နှင့် ထင်သည်။ ကလေး မငိုအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းရှာသည်။ ဒါပေမယ့် ၂၄ နာရီလုံးတော့ ဒင်းလေးလဲ မခံနိုင်ရှာ။

ပင်ပန်းမှုဖြင့် မျက်တွင်းတွေ ချောင်ကျလာသည်။ သာဂိ ထိုင်ကြည့်မနေရက်တော့ ဝင်ထိန်းပေးရတော့သည်။ အံ့ဒီ လဒလေးကလဲ သာဂိ လက်ပေါ်တွင် ပျော်သည်။ သာဂိချီမှ ကောင်းကောင်းအိပ်သည်။ သာဂိ အပေါ်တွင် အီးအီးပါသည်။ ရှူးရှူးပေါက်ချသည်။ သာဂိက သူအိပ်ပြီထင်၍ ပုခက်ထဲ သာသာလေးထည့်ထားလိုက်လျှင်လည်း ခဏပဲ ခံသည်။ တစ်ရေးနိုးလာသည်နှင့် တစ်ဝါးဝါး အော်သံက တစ်အိမ်လုံးကို ညံသွားစေသည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ထိုသတ္တဝါလေး၏ ကိစ္စအဝဝသည် သာဂိ တာဝန်သာ ဖြစ်လာတော့သည်။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင် ထွက်လျှင်တောင် ကျေးဇူးရှင်လေးကို တွန်းလှည်းလေးနှင့် ခေါ်သွားရသည်။ လဒလေးကလဲ အပြင်သာ ထွက်ရမည်ဆိုလျှင် တစ်ခစ်ခစ်နှင့် အူမြူးနေတတ်သည်။ အဲ.. သာဂိ လုပ်ပေးလို့ မရတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ နို့တိုက်ခြင်း ကိစ္စ။ အဲဒါကိုတော့ မိစိုးသာ တတ်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်၍ ထိုအချိန်မျိုး ရောက်လျှင် သူ့ဆီ လွှဲလွှဲပေးရသည်။

ထိုကလေး နှစ်လသားလောက်ရတော့ သာဂိရော၊ မိစိုးပါ ကလေးထိန်းခြင်း၊ ကိစ္စအဝဝကို အနည်းငယ်တော့ ကျင်လည်လာကြသည်။ ထိုအခါ သာဂိ အလုပ်လုပ်ဖို့ စစဉ်းစားရတော့သည်။ ယခင် ဘဏ်မှာ အပ်ထားသည်များကို တတိတိနှင့် ထိုင်သုံးနေတာ တစ်ဝက်ကျိုး ချေပြီ။ ဒါတောင် ကလေးမီးဖွားစရိတ်ကို အန်တီတို့က ကျခံပေး၍ တော်သေးသည်။

သာဂိ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘောပွဲ ပြန်မလုပ်ချင်တော့။ ယခု အချိန်က အဖမ်းအဆီး များလာသလို ဒိုင်တွေကလည်း မှိုလိုပေါက်နေသည်။ အရင်လို ဝင်ငွေ မကောင်းနိုင်ဟု ထင်သည်။ပြည်က ကိုထွန်းနိုင် ဆီသွားကြည့်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ မိစိုးကို ပြောပြတော့ မိစိုးက

"မနက်ဖြန် တရားရုံး သွားမလားဟင်"
"ဟမ်.. ဘာလုပ်ဖို့.."

" ကွာရှင်းပေးဖို့လေ.."

"တော်..တော်.. ဆက်မပြောနှင့်၊ နင့်သားကို ငါ့သားလို့ သဘောထားလိုက်ပြီ၊ နင်ကိုယ်တိုင် ငါ့အနားမှာ မနေချင်တော့ဘူးဆိုရင်တော့ နင့်သဘောပဲ၊ ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့တာတွေ မေ့လိုက်တော့ ဟုတ်လား၊ ခု ငါ့အလုပ်ရှာတယ်ဆိုတာ နင့်သား.. လဒလေး ရှေ့ရေးအတွက် ပိုက်ဆံရှာချင်လို့၊ နင် သဘောပေါက်လား"

သူမ ဘာမျှပြန်မပြော၊ မျက်ရည်တွေ စိုနေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကလေးချီရင်း သာဂိကို ငေးနေသည်။ သာဂိ သူမကို ထားခဲ့ကာ ကားဝင်းကြီးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားဝင်းကား နေရာ ပြောင်းသွားချေပြီ။ စော်ဘွားကြီးကုန်းတွင် မဟုတ်တော့။ အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးဆိုသော နေရာ ရောက်နေသည်။သာဂိ ကားထွက်ချိန်ကို ဂျာနယ်လေး တစ်စောင် ဖတ်ရင်း ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ ယခင်လို ဘီယာလေး မြဲ့ရင်း အချိန်ဖြုန်းဖို့ စိတ်တော့ ကူးလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် ဘီယာ တစ်ဂျားသောက်မည့် အစား မိစိုးကို အိုဘီမင် တစ်ဗူး ဝယ်ပေးလိုက်လျှင် ဟိုလဒလေး နို့ကောင်းကောင်းပို စို့ရမည်ဟု တွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့် သောက်ချင်သည့် စိတ်ကို ကွမ်းစားရင်း ရေသောက်ကာ ဖြေထားလိုက်သည်။ ကားထွက်တော့ ကားပေါ်တွင် စဉ်းစားနေမိသေးသည်။ လဒလေးကို နာမည်တော့ ပေးရဦးမည်။ သာဂိ အစက သောက်ညင်ကပ်ကပ်နှင့် လဒလေးဟု ခေါ်ခဲ့တာသည် ယခု တစ်အိမ်လုံး တစ်ရပ်ကွက်လုံးကပါ လဒလေး ဖြစ်နေသည်။မိစိုးက သဘောတော့ ကျပုံမရ။ သို့ရာတွင် သာဂိ ကိုယ်တိုင် စခေါ်တာဖြစ်၍ ကန့်တော့ မကန့်ကွက်ခဲ့။ အင်း.. ဒီကောင့်ကို နာမည် ပေးရဦးမည်။ပြည်တွင် ကိုထွန်းနိုင် မရှိ။ ပေါက်ခေါင်းသွားသည် ဆို၍ ပွဲရုံမှာတွေ့သည့် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးဆွဲကာ လိုက်သွားလိုက်သည်။ ပေါက်ခေါင်းနှင့် ပြည်က မိုင် ၂၀ ကျော်သာဝေး၍ အကြာကြီး မစီးလိုက်ရ။ ခပ်မှန်မှန်လေး စီးရင်း ကားလမ်းဘေးက လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေနုအေးလေးတွေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်ကာ စည်းစိမ်ခံနေမိသည်။

၄၅ မိနစ်ခန့်ကြာတော့ သာဂိ ပေါက်ခေါင်းကို ရောက်လာသည်။ ကိုထွန်းနိုင်သည် မြို့စွန်က ကိုနေနိုင်သူ ဆိုသည့်လူ၏ သစ်စက်မှာရှိနေမည်ဟု ပွဲရုံကပြောလိုက်သည်။ သာဂိ ဆိုင်ကယ်လေးကို စီးလာရင်း ဆေးရုံလမ်းခွဲသို့ ရောက်လာသည်။ သာစိ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမည်မှန်း မသိတော့။ လမ်းထောင့်က ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် ဆိုင်ကယ်ပြင်ဆိုင် တွဲဖွင့်ထားသော ဆိုင်ခန်းလေးထဲဝင် ကွမ်းယာ ဝယ်ရင်း စုံစမ်းရသည်။ ကိုနေနိုင်သူ၏ သစ်စက်က စမ်းကလေး ဘက်တွင် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ညာဘက် လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရမည်။သာဂိ ကွမ်းယာသည်လေးကို ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ပြောမိသည်။

ပေါက်ခေါင်းသူလေးတွေကလည်း ညိုညက်ညက်နှင့် အတော်အကြည့်ခံသည်ပင်။သို့ဖြင့် သာဂိ ကိုနေနိုင်သူ၏ သစ်စက်ထဲ ရောက်သွားသည်။ ကိုထွန်းနိုင်သည် သစ်စက်ထဲရှိ အိမ်တစ်လုံးပေါ်တွင် စကားပြောနေသည်။ စက်ထဲတွင်လည်း သစ်ခွဲသံက ဆူညံနေသည်။ သာဂိကို မြင်တော့ ကိုထွန်းနိုင်က ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်ကာ ကိုနေနိုင်သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကိုနေနိုင်သူသည် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး ကုလားဆင်ရုပ်နှင့် ပျော်တတ်ပုံရသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူက စကားပြောနိုင်သလောက် သောက်လည်းသောက်နိုင်သည်။ သူသောက်နိုင်သလောက် သူ့မိန်းမကလည်း အမြည်းလုပ်ပေးနိုင်သည်။ သူမ၏ ယောက်ကျားထိန်းချုပ်ရေး မူဝါဒကား သောက်ချင်သလောက်သောက် အပြင်မထွက်လျှင် ပြီးရော ဟူသတည်း။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေလဲ ရှိပုံရပါသည် ။ ထိုဇာတ်လမ်းက ညနေစောင်းတွင်ပင် ရောက်လာသည်။

ထိုသူက ကိုနေနိုင်သူ၏ ပါတနာ ရှယ်ယာဝင် မွန်ခိုက်ဖြစ်သည်။မွန်ခိုက်ဆိုသူ၏ ပြုံးချိုနေသော မျက်နှာနှင့် ဟာသစွတ်သော ပေါ့ပါးသည့် လေယူလေသိမ်း၊ စကားသံတို့က သူ့ကို ခဏချင်းတွင်ပင် ခင်သွားစေသည်။ မခင်နိုင်သူက ကိုနေနိုင်သူ၏ ဇနီး မဖြူလုံး ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ရည်မလည်သေးသူ သာဂိကို မဖြူလုံးက ဤသို့ရှင်းပြသည်။

"အဲ့ဒီ မွန်ခိုက်ကို ကြည့်ပေါင်း ကိုသာဂိရေ.. ကျွန်မယောက်ကျားတောင် သူနှင့်ပေါင်းနေလို့ သတိထားနေရတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မဖြူလုံးရဲ့"

"ဟွန်း.. လှေနံ နှစ်ဘက်ကို ကိုယ်တစ်ခြမ်းစီ နင်းထားတာလေ၊ သူက ..."

ဖြစ်ပုံက ဤသို့...... ကိုမွန်ခိုက်က တောကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်သည်။ တောထဲက သစ်တွေရှာဖွေ ဝယ်ယူကာ ကိုနေနိုင်သူထံ ပို့ပေးသည်။ ကိုနေနိုင်သူက ခွဲခြမ်းစိတ်ကာ ရောင်းသည်။ စပ်တူလုပ်ကြရင်း အဆင်ပြေလာကြသည်။ အပြေလွန်လာတာက ကိုမွန်ခိုက်က တောထဲက သစ်ကုန်သည် တစ်ဦး၏ သမီးလေးကို အတည်ယူလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူပျိုဆိုလျှင် အကြောင်း မဟုတ်။ သူ့တွင် ပေါက်ခေါင်းမှာ ယူထားသည့် မယားက ရှိသေးသည်။

သို့ရာတွင် မည်သို့များ စည်းရုံး ပြောဆိုထားသည် မသိ။ ပေါက်ခေါင်းက မိန်းမက တောထဲက မိန်းမကို ပြဿနာမရှာသည့်ပြင် ကားကြုံရှိက ဆန်တို့ ဆီတို့ ပို့ပေးတတ်သလို၊ တောထဲက မိန်းမကလည်း မြို့ပေါ်က မိန်းမဖို့ လမ်းကြုံ့လူကြုံ ရှိလျှင် သစ်ခွတို့၊ ဆတ်သားခြောက်တို့တောင် ပို့ပေးတတ်သေးသည်။ သူက ဒီလို စည်းရုံးနိုင်စွမ်း ရှိသည့် အာဂလူ ဖြစ်၍ သူ့နည်းတွေ ကိုနေနိုင်သူ ရသွားမှာ မဖြူလုံးက ကြောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သာဂိကား ထိုလူတွေနှင့် အဖွဲ့ကျချေပြီ။ အသက် အရွယ်တွေကလည်း မတိမ်း မယိမ်း ဖြစ်သည့်ပြင် ဝါသနာတွေကလည်း ထပ်တူ မကျရုံတမယ် မဟုတ်ပါလော၊ နောက်ဆုံး အရက်ဝိုင်းအစည်းအဝေး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ကိုမွန်ခိုက်က တောထဲက သစ်ကို ရှာဖွေ ဝယ်ယူပေးမည်၊ ထိုသစ်တွေကို သာဂိက မြို့ပေါ်ရောက်အောင် သယ်ပေးရမည်။ ရောက်လာသော သစ်တွေကို ကိုနေနိုင်သူက ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်မည်။ ဖြတ်ပြီးသမျှကို ကိုထွန်းနိုင်က ရောင်းချပေးရမည်။ လေးဦး ရှယ်ယာ သဘောတူလိုက်ကြသည်။ လက်ဝါးချင်း ဖြောင်းကနဲ ရိုက်လိုက်ကြသည်။ မဖြူလုံးက အမြည်းတစ်ပန်းကန်

ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် လာချသည်။

သာဂိတို့ မရည်ရွယ်ပါပဲ တစ်ဟားဟား ရယ်မိသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် သာဂိ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပွန်စေရန် လုပ်ငန်းစရသည်။ လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် ရှိနိုင်သည့် အခက်ခဲများကို လေ့လာရသည်။ ကိုမွန်ခိုက် အိမ်ရှိရာ ပေါ်လံကြီးမှ ပေါက်ခေါင်းရောက်သည် အထိ ဂိတ် ၈ ခု အကြမ်းဖျင်းရှိသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဂိတ်မှူးများနှင့်သာမက သူတို့၏ အိမ်သူ သက်ထားများဆီပါ နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်ရသည်။ မြို့နယ် စခန်းမှူးဆီကိုလဲ ဝင်ရောက် ဂါရဝ ပြုရသည်။ သစ်တော ဦးစီးမှူး အဆင့်ကိုတော့ သာဂိ မဝင်ဝံ့၍ သူ့ယောက်ဖကိုသာ ပေါင်းသည်။

အခြေအနေက အားလုံး မီးစိမ်းပြသည်။ ရယ်ဒီ.. သာဂိတို့တွင် ကော့တလက်ဖုန်းလေးတွေ ကိုင်ထားကြရသည်။ အရေးကြောင်း ရှိက ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။ သာဂိ၏ ပထမဆုံး အခေါက်သည် ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ညံနေခဲ့သည်။ ပျဉ်းကတိုး ၈ တန်တင်လာသော ကားကို ဆိုင်ကယ် တစ်စီးဖြင့် လမ်းပြ ဦးဆောင်ရင်း သာဂိ ပေါ်လံကြီးက ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထွက်ထွက်ချင်းပင် ပေါ်လံကြီးဂိတ်ကို တစ်သောင်းခွဲ ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ညအမှောင်ကို အားကိုးသည် ဆိုတာက ပျက်လုံး သဖွယ်ပင်။ မှောင်ကြီးမည်းကြီး မီးပိတ်မောင်းပါက ကားချောက်ထဲ ထိုးကျသွားလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကားသမားကလည်း ရှိသမျှ မီး အကုန်ဖွင့်၍ မောင်းသည်။ သူ့ကားမီး ရောက်နိုင်လောက်သည့် နေရာတွင် သာဂိ ဆိုင်ကယ်က ရှိနေရမည်။ အကယ်၍ သာဂိ ဆိုင်ကယ်ကို မတွေ့လျှင် သူက ကားစက်သတ်၍ မီးပိတ်ပြီး ရပ်ထားမည် ဖြစ်သည်။

ဒါက သူတို့ အထာ.. တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းမရပဲ ရောက်လာတတ်သည့် လှည့်ကင်း၊ ပတ်ကင်း စတာတွေက ရစ်တတ်သည်။ ထိုအတွက် သူတို့ ကားသမားတွေမှာ တာဝန်မရှိ။ လမ်းကြောင်း ယူထားသည့် သာဂိတွင်သာ တာဝန်ရှိသည်။ ဒါက စာချုပ်မထားသည့် ကတိစကား၊ ဒါကို သာဂိကလဲ လိုက်နာရမည်ပင်။ ပေါ်လံကြီးပြီးတော့ ပေါ်လံလေး၊ ညောင်ဝန်းဂိတ်.. ဘာပြဿနာမှမရှိ၊ အားလုံး အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေသည်။ ကားသမားမျက်နှာလည်း ရွှင်လန်းနေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ညောင်ဝန်း ဂိတ်ကျော်လာပါက လမ်းကောင်းလာသလို မြို့ထဲဘက် နီးလာ၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖြစ်ချင်တော့ တောင်ရွာဂိတ်တွင် ပြဿနာစတက်သည်။ ဘာဂိတ်မှူး မရှိသော်လည်း နယ်မြေ ကင်းတဲက သာဂိ ကားကို အဖြတ်မခံ။ မင်း ဘယ်ကလဲ.. ဘာလဲ.. တွေစလာသည်။ မင်းတို့ စခန်းမှူးနှင့် စကားပြောပြီးသားပါ ၊ မင်းတို့ယူနေကျ သုံးထောင်ထက် နှစ်ထောင် ပိုပေးမည် ၊ ငါးထောင်ယူ ဆိုသော်လည်း မရ။ ငါက တာဝန်ကို အတိအကျ ထမ်းဆောင်တာဟု ရွတ်နေသည်။ သာဂိ က ပိုရွတ်လိုက်သည်။ ဒါဖြင့် ဖမ်း.. ငါ့ကားပေါ်မှာ သစ် ၈ တန်ပါတယ်။လမ်းတစ်လျှောက် ဘယ်သူတွေကို ပေးခဲ့တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဒီအထိ ရောက်လာတယ်.. ဖမ်းစမ်းကွာဟု ရွတ်တော့ ထို အရာရှိက သာဂိကို လက်ထိပ်ခတ်သည်။ ကားသမားကား ကားပေါ်က ကြည့်ရင်း တုန်နေချေပြီ။

ပြီးတော့ သာဂိကို ကင်းတဲထဲ ခေါ်သွားသည်။ ငွေ ဆယ်သိန်းတောင်းသည်။ ပြေလည်လျှင်

လွှတ်ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ သာဂိ ဟားတိုက် ရယ်မိသည်။ ငွေ ဆယ်သိန်းလိုချင်ရင် ကားပေါ်က သစ်တွေရော.. ကားပါ ယူသွားဟု ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ သစ်ဖိုးက တစ်တန်ကို တောဈေး တစ်သောင်းခွဲနှင့် အားလုံးပေါင်းမှ တစ်သိန်းကျော်ပဲ ရှိသည်။ကားက အစိုးရလမ်းဌာန တစ်ခုက ကျောက်သယ်သည့်ကား၊ သူတို့လဲ မပြေလည်၍ အငှားလိုက်လာခြင်းသာ။ တစ်ကယ်တမ်း ဖြစ်လာလျှင် ထွက်ပြေးလို့တော့ လွှတ်မည်ပင်။ ထားဦး၊ ကားခက ပေါက်ခေါင်း အရောက်မှ တစ်တန် နှစ်သောင်း၊ ပေါင်း တစ်သိန်းခြောက်သောင်း၊ ပစ္စည်းဖိုးပါ တွက် သုံးသိန်းမကျော်၊ ဒါကို ဆယ်သိန်းတောင်းနေခြင်းအား သာဂိ မည်သို့ ပေးမည်နည်း။

သူတို့က သာဂိကို ခံဝန်ချုပ် လက်မှတ်ထိုးစေ၍ လွှတ်လိုက်ကြသည်။ ဤနေ့ ဤရက်တွင် သာဂိ တရားမဝင် သစ်များကို သယ်ဆောင်လာသည်။ ရပ်ရွာ လူကြီးများက မည်သူ့ စသည်ဖြင့်.. ထိုလက်မှတ် တရားရုံး မရောက်စေလိုက ငွေငါးသိန်း လာပေး ဟူလို။ သာဂိ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရသည်။ ကြောက်တော့ မကြောက်။ သာဂိ တွင် အပျင်းပြေနားထောင်ရန် ဆောင်လာသော ဖုန်းဟမ်းဆက် တစ်လုံးရှိသည်။ ဖုန်းခေါ်လို့မရ၊ လိုင်းမရှိ၊ သို့သော် သီချင်းနားထောင်နိုင်သည်၊ ဘာလေး ညာလေး အပျင်းပြေ ကြည့်နိုင်သည်။ ဓာတ်ပုံ ရိုက်နိုင်သည်။ ယခုလည်း ထိုလူတွေပြောသမျှကို အသံ သွင်းထားခဲ့သည်။

သာဂိ ပေါက်ခေါင်းရောက်သည်နှင့် မြို့နယ် ဦးစီးမှုးထံ သွားသည်။ ဖြစ်ပျက်သမျှကို နတ်သံနှော၍ ပြောရင်း အသံသွင်းထားတာတွေ ဖွင့်ပြသည်။ ဦးစီးမှူး ပေါက်ကွဲချေပြီ။ သူနှင့် ညှိထားသောလူကို ကျော်ခြင်းကိစ္စ၊ ဘယ်ခေါင်းဆောင်က လက်ခံမည်နည်း။ ထိုလူတွေကို ခေါ်၍ အချုပ်ချသည်။ သာဂိ ကိုတောင် ခေါ်ပြလိုက်သေးသည်။ သာဂိ စိတ်မကောင်းပါ။ သူတို့ကို ထုံးစံထက် နှစ်ထောင်တောင် ပိုပေးခဲ့ပါသေးသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က သိန်းချီလိုချင်နေအား သာဂိ အနေနှင့် ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ချေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သာဂိ၏ ပွဲဦးထွက်ကား အခက်ခဲလေးတွေ အနည်းကျဉ်း ရှိသော်ငြား အောင်တော့ အောင်မြင်ခဲ့သည် ဆိုရမည်။ ထိုအတွက် သာဂိ ဝေစု အနည်းအကျဉ်းရသည်။ ပျဉ်းကတိုး ၈ တန်ကို ခွဲရာ ခွဲသား ၆ တန်ထွက်သည်။ ပြည်မြို့တွင် တစ်တန်ကို ၄ သိန်းပေါက်သည်။ စရိတ်စကနှင့် အရင်းကို နုတ်အပြီး တစ်ယောက်ကို လေးသိန်းစီရကြသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ဟိုကောင်တွေ တောင်းတာကိုတောင် လွန်တယ် မထင်တော့။ ထင်သာ မထင်သော်လည်း တစ်ကယ်တမ်းကျတော့ မပေးနိုင်ပါ။ တစ်ကယ်တမ်း ဖြစ်လာလျှင် ခံရမည်က ကိုယ်တွေသာ ဖြစ်သည်။

သာဂိ နှစ်ခေါက်မျှ ဆွဲအပြီး ရန်ကုန် ခဏပြန်သည်။ မိစိုးလက်ထဲကို ပိုက်ဆံတွေ အပ်သည်။ မိစိုးက သာဂိကို မျက်ရည်တွေနှင့် ကြည့်ရင်း ပြောသည်...

" သမီးအတွက် ဒါတွေ မလိုပါဘူး အစ်ကိုရယ်"

" ဟာ.. နင့်အတွက် မဟုတ်ဘူး.. လဒလေး အတွက်.. ဟိုကောင် ဘယ်ရောက်သွား.. ဘယ်မှာလဲ.."

သာဂိ ပြူးပြူးပြဲပြဲနှင့် လဒလေးကို ရှာတော့ မိစိုးက "အန်တီနှင့် ပါသွားတယ်"ဟု ပြောသည်။ သာဂိလဲ

အဲတော့မှ ဒီကောင့်ကို ရှာနေခြင်းအား ရပ်လိုက်ရသည်။ သူမက သာဂိကို ရေချိုးဦးလေ.. ဆိုကာ ရေလဲ အဝတ်တွေ ထုတ်ပေးသည်။ အဲ.. မှန်တင်ခုံပေါ်တွင်လည်း သာဂိ ကြိုက်သော ရမ်တစ်ပြားကို ရေခဲ၊ ဖန်ခွက်၊ ချိစ် တစ်ပြားတို့ဖြင့် တွေ့ရသည်။ သာဂိ ပျော်သွားသည်။ ရေချိုးခန်း မဝင်ခင် တစ်ခွက် နိုပ်ထည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အေးအေး ဆေးဆေး ရေစိမ်ချိုးသည်၊ တောထဲတွင် သွားရလာရ၊ လမ်းပေါ်တွင် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးဖြင့် ဂျလန်းနေရသော သာဂိ ရေကို အေးအေးဆေးဆေး မချိုးရတာ နှစ်လနီးပါးတောင် ရှိခဲ့လေပြီ။ ရေချိုးခန်းက ထွက်တော့ မိစိုးသည် သာဂိကို မျက်နှာသုတ် ပဝါကြီးဖြင့် စောင့်နေသည်။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်ခန်းကြားထဲရှိ လမ်းလေးထဲမှာတင် သာဂိခေါင်းက ရေတွေကို သုတ်ပေးသည်။ ရုတ်တရက် သာဂိလဲ ငြိမ်နေမိသည်။ သူမသည် သာဂိကို သူ့သားလို သဘောထားရော့သလား မသိ၊ ခေါင်းတွေရော၊ ကိုယ်လုံးပါ ရေသုတ်ပေးနေသည်။ သာဂိသည် အမှတ်မဲ့ပင် သူမ၏ ယုယခြင်း၌ နစ်မျော သွားမိရာ မိးဖိုခန်းထဲက ဦးလေး၏ ချောင်းဟန့်သံ ကြားရသည် အထိဖြစ်သည်။

သာဂိ ရန်ကုန်တွင် ကြာကြာမနေနိုင်။ နှစ်ရက်ခန့်သာ နေပြီး ပေါက်ခေါင်းပြန်သည်။ မိစိုးက သာဂိကို ကားဂိတ်ထိ လိုက်ပို့သည်။သာဂိ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး "ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်၊ အစ်ကို" ဟုမှာသည်။ သာဂိ ခေါင်းသာ ငြိမ့်ပြလိုက်သည်။ လူကသာ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေသော်လည်း စိတ်တွေက မိစိုးတို့ သားအမိထံတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ မျက်နှာတွေကိုသာ တစ်ဝဲလည်လည်နှင့် မြင်ယောင်နေသည်မှာ ဘာ့ကြောင့်မှန်း သာဂိမသိချေ။

သာဂိ တောထဲ ရောက်တော့ ကိုမွန်ခိုက်၏ သစ်တွေက အဆင်သင့် ဖြစ်နေချေပြီ။သာဂိ ကားခေါ်ရင်း ဆင်သမားတွေကို ငေးနေမိသည်။ ဒီလိုတောထဲ တောင်ထဲတွင် ပျော်နေသူတွေ၊ဆင်တစ်ကောင်ကို ဖက်တွယ်ရင်း လောကကြီးကို ပျော်သလို နေထိုင်နေကြသူတွေ၊ သူတို့လဲ သူတို့ဘဝနှင့် သူတို့ ကျေနပ်နေပုံရကြသည်။ ဆင်ကို အမိန့်ပေးရင်း သစ်လုံးတွေကို ကားပေါ် စီတင်နေသည်။ ကားပေါ်ကို သစ်တင်တာသည် ကရိန်း သို့မဟုတ် ကလပ်(လက်နှစ်ခွလို ညှပ်ကြီးပါသည့်ကား) သို့မဟုတ် ဆင် ၊ ဘာမှမရလျှင် လူနှင့်တင်သည်။

အကောင်းဆုံးက ကလပ်နှင့်တင်တာ ဖြစ်ပြီး သစ်လုံးတွေကို ညီညီညာညာ စီနိုင်၍ အများကြီး တင်နိုင်သည်။ ပြီးလျှင် ဆင်၊ လူတစ်ယောက်လိုပင် နှာမောင်းနှင့် ဦးကင်းကို အသုံးပြု၍ သစ်လုံးကို ညီနေအောင် စီနိုင်သည်။ ယခု သာဂိ ဆင်နှင့် တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကယ်က ဆင်ခေါ်ရတာ မလွယ်ချေ။ ဟိုး ကရင်မသေ အထိ သွားခေါ်ရတာ ဖြစ်သည်။ သာဂိကတော့ သွားခေါ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်များများနှင့် မြန်မြန် လုပ်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကလပ်ငှားဖို့ကတော့ မလွယ်။ ထိုလို ကားကြီးမျိုးကို သစ်ထုတ်ရေး ဌာနကသာပိုင်၍ သူတို့ကလဲ အငှားလိုက်ရဲ သည်မဟုတ်။

ငေးနေသော သာဂိကို မွန်ခိုက်က လာခေါ်သည်။ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဆိုင်တန်းများ ဆီသို့။ ထိုဆိုင်တန်းများတွင် ဘီယာ၊ အရက် မျိုးစုံရသည်။ ပျင်းလျှင် ကာရာအိုကေ ဆိုနိုင်သည်။ တောထဲက

ပွဲဈေးတန်းဟု ခိုင်းနှိုင်းရပါမည်။ အလုပ်လာလုပ်ကြသော သစ်ကုန်သည်များ၊ ကားသမားများ၊ ဆင်သမားများ၊ ကျွဲသမားများနှင့် ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းတို့ဖြင့် လူမပြည့်သည့် ဆိုင်မရှိ။မိသားစု ဆိုင်များ ဖြစ်၍ အဖေက အရက်ချိန်လျှင် မအေက အမြည်းရောင်း၊ သမီးက ကွမ်းယာယာ၊ သားက စားပွဲထိုး၊ ဒီလို လုပ်ကြရသော ဆိုင်များ ဖြစ်သည်။ မွန်ခိုက်က သာဂိကို ကုန်းဆန်ဆန်လေး တစ်ခုပေါ်ရှိ ကိုဝက်ကြီး ဆိုသူ၏ ဆိုင်လေးထဲသို့ ခေါ်သွားကာ ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

အကြောင်းသိချင်း ပီပီ ကိုဝက်ကြီး၏ သမီး နှစ်ယောက်ဘက်ကို သာဂိအား မျက်စပစ်ပြ၏။ သာဂိ ရယ်ရယ်မောမော လုပ်၍ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ သိက္ခာထိန်းတာ မဟုတ်။ သာဂိ စိတ်ဝင်စားနေတာက ချောင်းဖြောင့်က ဆိုင်ခန်းရှင်လေးများကို ဖြစ်သည်။ ဤလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်ဂိတ်များတွင် တောင်လည်ဂိတ်နှင့် နတ်စင်ကုန်း ဂိတ်က အဝေးဆုံး။ တောလမ်းဖြစ်၍ ပုံမှန်သာ မောင်းလျှင် ဝိတ်ပါသော သစ်ကားကြီးများသည် ဆိုင်ကယ်ထက်အများကြီး နှေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဝေးကြီး ပြတ်မကျန်ရလေအောင် တောင်လည်နှင့် နတ်စင်ကုန်းကြား ချောင်းဖြောင့် သစ်ဆိပ်က ဆိုင်လေးတွင် ခေတ္တ ထိုင်စောင့်ကြရသည်။ စောင့်ရင်းနားရင်း သောက်စားနိုင်သလို ဆိုင်ရှင်လေးတွေနှင့်လည်း အပျင်းပြေ စကားစမြည် ပြောနိုင်သည်။ ချောင်းဖြောင့်ကဆိုင်ခန်းများအနက် သာဂိ စက်ကျနေသော ဆိုင်က မမိုးကြီးတို့ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်တွင် မိန်းကလေး လေးယောက်နှင့် ယောက်ကျား နှစ်ယောက် ရှိသည်။ မိသားစု ခေါင်းဆောင် အမယ်ကြီး ဒေါ်ပြုံးက သူတို့၏ မိခင်ဖြစ်ပြီး မမိုးကြီးက အစ်မ အကြီးဆုံး အပျိုကြီးဟုဆိုကြသည်။ သေချာတာကတော့ လောလောဆယ် အိမ်ထောင်မရှိ။နောက်သူ့အောက်က ဇင်မာ၊ သူက အိမ်ထောင်ရှိသည်။ သူ့ယောက်ျား ချောင်းအုပ်လေးနှင့် အတူနေသည်။ နောက်အငယ်ဆုံးလေးက ယုယု ။ တစ်ခုလပ်ဟု ဆိုကြသည်။

အောင်လံ ဘက်က ကားသမားနှင့် လိုက်ပြေးဖူးသည် ဟု လည်းပြောကြသည်။ ဆိုပင် ဆိုသော်ငြား အသားအရည်၏ တင်းရင်းခြင်းကား အပြည့်အဝ ကျန်သေးသည်။ ငယ်ရွယ်သေးသောကြောင့်လား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်။သာဂိက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရွေးချယ် ပစ်မှတ်မထား၊ လက်မဲ့ နှစ်ယောက် အနက် မှန်ချင်တာမှန် ရမ်းပစ်နေသူသာ။ ဟုတ်သည်။ မမိုးကြီးကလည်း အတန်ငယ် အသက်အရွယ် ရပြီ ဆိုသော်ငြားလည်း ညိုညိုညက်ညက်ကလေးနှင့် ကြည့်လေ လှလေ ဖြစ်လေသူ၊ အငယ်မ ယုယုကား ငယ်ရွယ်သူတို့ ထုံးစံ သွက်လက်ချစ်စရာကောင်းသလောက် ကလေးဆန်သူလေး။။နောက်တစ်ယောက်က သူမတို့ မောင်လေး နေမင်းဖြစ်သည်။

သာဂိက ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေး၊ ရွေးလဲ ရမည်မထင်။ ကိုယ်လိုလူစား အများကြီးဟု ဆိုရလောက်အောင် သူမတို့ဆိုင်တွင် လူက ပြည့်နေတတ်သည်။ သို့သော်ငြားလည်း မရခါမှ မရစေ၊ ဒီပြင်ဆိုင်သောက်ပြီး ငေါင်တောင်တောင် ထိုင်နေမယ့်အစား သူမတို့ဆိုင်မှာ တောရောက် တောင်ရောက် ပေါက်ကရပြောပြီး သောက်ရတာ ပိုကောင်းလေသည်။ထို့ကြောင့် ယခုလည်း သစ်တင်ပြီး၍ ထွက်လာကာ ချောင်းဖြောင့် ရောက်သည်နှင့် ဒီဆိုင်လေးထဲပဲ ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

ခဏ ခဏ ထိုင်ဖြစ်သောအခါ ရင်းနှီးလာကြသည်။ တောထဲတွင် မိန်းမသားတွေ တန်မဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ရဲသည် ဆိုကတည်းက သတ္တိမခေကြမှန်း သာဂိရိပ်စားမိပါသည်။ သို့သော် လက်ရဲ ဇက်ရဲ နိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ ဘယ်လိုမှ တွေးမထားမိခဲ့။ တစ်ခုသော ညနေစောင်းတွင် သာဂိ ကားစောင့်ရင်း ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းရင်းဘက်နားတွင် ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိတစ်ယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့သည်။ သာဂိ နှုတ်ဆက်ရင်း သူနှင့် ဝိုင်းလိုက်သည်။ သာဂိတို့ လုပ်ငန်းသဘာဝ အရ ဒီလိုလူတွေနှင့် ပြေလည်မှ ဖြစ်မည်လေ။ သောက်ရင်းစားရင်း နှုတ်သွက်လာကြတော့ သာဂိက နဂိုအကျင့်ပါနေသည့် အတိုင်း မမိုးကြီးတို့ကို လှမ်းစသည်။ သာဂိစသည်က မောင်လို နမလို စခြင်းဖြစ်၍ သူမတို့ကလဲ မောင်လို နမလို ရယ်ရယ်မောမော တုန့်ပြန်ကြသည်။

သာဂိ နှင့် သူမတို့ ရယ်မော စနောက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ထိုအရာရှိကလဲ ဝင်စ၏။ စစချင်းတော့ ရိုးရိုး၊ နောက်တော့ တစ်မျိုးတိုး၍ သားမယား စကားတွေ ပါလာသည်။ သာဂိ မျက်နှာပူသွားသည်။ ဟို ညီအမတွေလဲ မျက်နှာပျက်ကုန်၏။ အရာရှိကား မရပ်သေး။ သူ့ဟာသူ သဘောတွေ ကျရင်း သုံးယောက် တစ်ယောက် အိပ်မည်ဆိုတာတွေပါ ပါလာသည်။ ဟိုညီအမတွေ တုန့်ပြန်ချက်ကလဲ မြန်လှသည်။ လေးခွ တစ်ယောက် တစ်လက်နှင့် ဝိုင်းပစ်ကြရာ သာဂိပါ ထွက်ပြေးရတော့သည်။

တော်သေးတာက မိန်းမအားနှင့် ပစ်တာဖြစ်၍ ပေါက်ကွဲ ဖူးယောင် မသွားတာ။ ပစ်ပုံကလည်း တစ်ယောက်က လောက်စာထည့်ချိန် တစ်ယောက် က ပစ်သည်။ ထိုတစ်ယောက် လောက်စာထည့်ချိန် နောက်တစ်ယောက်က ပစ်။ သုံးယောက် ပတ်လည် ပစ်သောအခါ အနားကပ်၍ လေးခွ လုဖို့ ဝေးစွ၊ မျက်လုံး မမှန်အောင် အရာရှိခမျာ ဖင်ထောင်ပြေးရလေ၏။ သာဂိလဲ မကောင်းတတ်၍ ကျပ်ထုပ်ထိုးကာ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြန်လွှတ်ရ၏။ ဒါတောင် သူက ပြောသွားသေးသည်။ နေနှင့်ဦး.. တစ်ယောက်ချင်းတွေ့မှ သိမယ် ဟူသတည်း။ ဩော်.. ခက်၊ ခက်ရချည့်။

အခက်ခဲ အနည်းငယ်နှင့် အစားအသောက်အနေအထိုင် ဆင်းရဲသည်ကလွဲလျှင် ဒီအလုပ်ကို သာဂိ ပျော်သည်။ သစ်ကုန်သည် တစ်ဦး၏ အလုပ်သည် လောင်းကစားလုပ်ရတာနှင့် တူသည်။ ပစ္စည်းများ အမှန်အကန်ရဖို့၊ လမ်းခရီး ချောမွေ့ဖို့၊ စက်ခွဲသည့်အခါ အထွက်ကောင်းမွန်ဖို့၊ ဝယ်လက်က မညစ်ဖို့ ၊ အကြွေးမထားပဲ ငွေအကြေချေဖို့ စသည့် အစီအစဉ်များ အားလုံး ညီညာချောမွေ့နေမှ လက်ထဲ ပိုက်ဆံအမြတ်ရောက်သည်။ တစ်ခုခု ချို့ယွင်းသည်နှင့် ထိုတစ်ခေါက် အရင်းရှုံးသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထဲ ပိုက်ဆံမရောက် မချင်း ရင်တမမနှင့် နေရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို သာဂိက ကြိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် လှုပ်ရှားရင်း သာဂိ ခြောက်လလောက်ကြာသွားသည်။ မိစိုး ဆီကိုတော့ ရိုးမ ဘဏ်ကနေ ပိုက်ဆံပို့ဖြစ်သည်။ သူမက ဖုန်းဆက်ဖို့တော့ ပြောပါသည်။ သာဂိက မဆက်ဖြစ်၊ ဆက်လျှင် ဘာစကားတွေ ပြောရမည် ဆိုတာ သာဂိ မစဉ်းစားတတ်၍ ဖြစ်သည်။ ယခုက မိုးနည်းနည်းကျလာပြီ၊ သင်္ကြန်ပြီးကတည်းက ရိုးမပေါ်တွင် မိုးပြေးလေးတွေ ရွာစ ပြုလာ၏။ သွားရလာရ မကောင်းတော့။ သစ်ကားကြီးတွေလဲ ဗွက်ထဲ ရွှံ့ထဲတွင် ရုန်းရမလွယ် ဖြစ်လာသည်။

လုပ်ငန်းနားဖို့ အချိန်တန်ပေပြီ။ ကိုမွန်ခိုက်တောင် ပေါက်ခေါင်းက အိမ်ကို ပြန်နပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သာဂိလဲ ရန်ကုန် ပြန်လာခဲ့သည်။ မိစိုးသည် ပို၍ ကြည့်ကောင်းလာသည်။ ထက်နေကလဲ တော်တော်ကြီးကို ထွားလာကာ စကားတောင် တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောနေချေပြီ။ မိစိုးက သာဂိကို ယခင်အခါကထက် ပိုပြီး ယုယ စောင့်ရှောက်လာသည်။ သာဂိမှာ သူမကို မည်သည့် ပုံစံနှင့် ဆက်ဆံဂုမည်ကို ခုထိ ဝေခွဲမရသေး။ တစ်ရက်တော့ အန်တီက ပြောလာသည်။ ထက်နေကို နို့ဖြတ်ဖို့ ကိစ္စ ။ သာဂိကို မိစိုးက လှမ်းကြည့်သည်။ သာဂိက သဘောပဲ ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်လေ.. ဒီကိစ္စမျိုးက သာဂိ နားလည်သည့် ကိစ္စမဟုတ်၍ ဘာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

သို့ရာတွင် သာဂိနှင့် ဆိုင်သော ကိစ္စသည် နို့စဖြတ်သော ညတွင်ပင် စလာသည်။ ထက်နေကား ဘောဘီဗိုက်တာလား၊ ဘာလား မသိ တနင့်တပိုးစား၍ စက်တော် ခေါ်နေချေပြီ။ မိစိုးသည် အိပ်နေရင်း တစ်ကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုပ်သပ်နေသည်။ ဘေးမှာ အိပ်နေသည့် သာဂိက ကြား၍ မေးတော့လဲ မပြော။ တော်တော်လေး မေးယူမှ နာလို့ဟု ပြောသည်။ ဩော်.. ထက်နေစို့နေကျနို့တွေက ယခု စို့မယ့်လူ မရှိတော့ တင်းပြီး ထွက်ပေါက်ရှာကာ အနေရ အထိုင်ရ ခက်လာတာ ဖြစ်မည်။ သာဂိလဲ ဘာမှ လုပ်မပေးတတ်၍ လမ်းထိပ်က ဆေးဆိုင်ကို ပြေးရသည်။ ဆေးဆိုင်က လူက ပြောသည်။ စုပ်ခွက်နှင့် စုပ်ထုတ်ပေးလိုက်ရင် သက်သာမည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆိုင်မှာ မရှိ။ မြို့ထဲက ဆိုင်တွေမှာသာ ရမည်တဲ့။

သာဂိ ခေါင်းကုပ်ပြီး ပြန်လာရသည်။ ဒီအချိန် မြို့ထဲက ဘယ်ဆေးဆိုင် ဖွင့်ပါ့မည်နည်း။ ၂၄ နာရီ ဆေးဆိုင်တွေ၊ ဆေးရုံတွေ မှာတော့ ရနိုင်မည် ထင်သည်။ တက္ကစီနှင့် သွားဝယ်လျှင် တော့ရမည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံယူရန် ပြန်လာစဉ် မိစိုးကား တော်တော် အခြေအနေ ဆိုးနေချေပြီ။ သူ့ဟာသူ ရေနွေး အိပ်လေးနှင့်ကပ်ကာ သက်သာရာ ရှာရင်း ညည်းညူနေသည်။ သာဂိ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစား မနေတော့ စုပ်ခွက်နှင့်တောင် စုပ်လို့ရသေးလျှင် ပါးစပ်နှင့် စုပ်လည်း ရရမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမပြော ညာမပြော တစ်ဘက်လှည့်ကာ ရေနွေးအိပ်လေး ကပ်နေသော မိစိုးကို သူ့ဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ မိစိုးက ကမန်းကတမ်း သူ့ရင်အုံလေးတွေကို ဖုံးဖိရင်း အလိုက်သင့်လေး ပါလာသည်။

သာဂိ သူမ တီရှပ်လေးကို ဆွဲပင့်ကာ နို့အုံတွေကို ဖော်လိုက်တော့ သူမ " အို " ကနဲ ကယောင်ကတမ်း အော်ကာ သာဂိလက်တွေကို တားမည့် ဟန်ပြင်သည်။ သူမ နို့အုံတွေကား တင်းဖောင်းနေကာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့ မယောင် သွေးကြောလေးတွေပါ ထောင်ထနေသည်။ သာဂိ စဉ်းစားမနေတော့ မျက်စိရှေ့က ဘယ်ဘက်တစ်လုံးကို ကုန်းစို့လိုက်သည်။ သူမ " အင်း" ကနဲ မြည်ကာ တောင့်တင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်လေး ပျော့သွားသည်။ နို့ရည်တွေသည် သာဂိ အာခံတွင်းထဲကို တစ်စိမ့်စိမ့် စီးလာနေသည်။ အရသာကား စိမ့်တိမ့်တိမ့်နှင့် ကုလားပဲ ရေစိမ်သောက်ရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ လျှို့ဝှက်သောအသားစိုင်ကို ထိတွေ့နေရသည် ဆိုသော အသိက သာဂိကို စိတ်လှုပ်ရှားလာစေကာ အောက်က လိင်တံကလည်း ထောင်လာသည်။ သို့သော် သူမက ကုတင်ပေါ်တွင် ပဆစ်တုပ်လေး ထိုင်ရင်း လက်ထောက်ထားရာကနေ သာဂိ ခေါင်းကို ဖွဖွလေး ကိုင်ကာ ဆံပင်တွေကို

ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သောအခါတွင်ကား သာဂိသည် သူမကို သာဂိ၏ မိခင်တစ်ယောက်လို ထင်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ထဲ ပြည့်လာသော နို့ရည်တွေကို ထွေးမထုတ်ပဲ မျိုချလိုက်မိတော့သည်။

သူမ သက်သာရာရသွားသည် ထင်လောက်သည်အထိ သာဂိ သူမ၏ နို့တွေကို စို့နေမိသည်။ သူမကတော့ သာဂိ ခေါင်းကို ဖွဖွလေးပွတ်ပေးနေတာကလွဲလျှင် ဘာမျှ တုန့်ပြန်မှုမရှိ။ ပြီးတော့ သာဂိ သူမ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့။ မိုး သိပ်မအေးပါပဲ စောင်ခြုံပြီး တစ်ဘက်လှည့်ကွေးနေမိသည်။ ထိုနေ့ညကတော့ သိပ်ပြဿနာမရှိလှ။ သာဂိ စိတ်တွေလဲ ကယောက်ကရက် သိပ်မဖြစ်ခဲ့။ ဒုတိယညရောက်မှ ဒုက္ခတွေ့ရသည်။ သူမ မနေ့ညကလောက် အခြေအနေ မဆိုးသော်လည်း နည်းနည်းတော့ ကသိကအောင့် ဖြစ်နေတာ သာဂိ သတိထားမိသည်။ အနည်းငယ် လူးလွန့်လိုက်၊ သက်ပြင်းလေး ချလိုက်နှင့် ဂဏှာမငြိမ်။ သာဂိ မနေသာတော့။ လုပ်လက်စလဲ ရှိနေပြီဖြစ်၍ လက်ကလဲ နည်းနည်း ရဲလာပြီ ထင်သည်။

သူမကိုယ်လေးကို သာဂိဘက် လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း အင်္ကျီ လေးကို ပင့်တင့်ကာ စို့ပေးလိုက်သည်။ သူမ ဘာမျှ မပြော။ သာဂိ မနေ့ကလို စေတနာနှင့် လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သော်ငြား ဒီနေ့က လုံ့လျှောင်းနေရင်း ဘေးတိုက် မို့လို့လား မသိ။ စိတ်တွေ တော်တော် ထလာသည်။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဆိုသလိုကို အောက်ကကောင်က ထောင်ထလာနေသည်။ သူမ သိသွားလျှင် မကောင်းဟု ထင်ကာ သာဂိ ပေါင်နှစ်လုံးဖြင့် ညှပ်ကာ ထိန်းကြည့်သည်။ ပိုဆိုးသွားသည်။ ဖွားဘက်တော်က အညှပ်ခံရကာမှ သွေးတွေပိုဆူလာသည်။ မရတော့။ သာဂိ သူမကိုယ်လေးကို လွှတ်လိုက်ကာ တစ်ဘက်လှည့်၍ ကွေးနေလိုက်မိသည်။

စိတ်ကပါသည်။ မလုပ်ချင်။ လုပ်လို့ မဖြစ်ဟု သာဂိ သွေးတွေကို အသိစိတ်က ပြောနေသည်။ မိစိုးသည် သူငယ်ချင်း၏ ဇနီး ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း မရှိတော့သည် ဖြစ်စေကာမူ စောင့်ရှောက်ရမည်။ ရိုးသားရမည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကပါနေသည်။ သာဂိ တစ်ယောက်ထဲ ရန်ဖြစ်ရင်း စိတ်နည်းနည်းတော့ ပျော့သွားသည်။ ဒါတောင် အိပ်လို့မပျော်။ သူမ ထံက ခပ်သဲ့သဲ့ ဟောက်သံလေး ထွက်လာမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်ထဲ ငွင်းတိုက်လိုက်ရသည်။ အင်း.. ဒီ ဒုက္ခကလဲ တော်တော် မလွယ်တဲ့ ဒုက္ခ၊ သူ ဆာနေပြီ ဆိုလျှင် တော်တော်ကို အနေရ အထိုင်ရခက်ကာ ဘာမျှ လုပ်မရတော့။ ပြီးသွားပြန်တော့ သူမဟုတ်တော့သည့် အလား။

နောက်တစ်နေ့ မနက် မိုးလင်း ၍ မနက်စာစားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာချိန်တွင် သူမက သာဂိကို ပြောသည်။ လှည်းတန်း သွားချင်တယ် လိုက်ပို့ပေးပါ ဟုဆိုသည်။ သာဂိ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည်။ လှည်းတန်း ဈေးတွင် အနည်းငယ် ဝယ်ခြမ်းပြီးချိန်တွင် သူမက မက်ဘာဂါ သွားရအောင်ဟု ဆိုလာသည်။ သာဂိ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီ အပေါ် ၊ ဒီဆိုင်တွင် သူနှင့် လှသွေး ရင်ခုန်ခဲ့ကြတာ မိစိုး မေ့နေရှာ့သလား ၊ သူမကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ တစ်မျိုး၊ ဘယ်လို တစ်မျိုးလဲ ဆိုတာတော့ သာဂိ မခွဲတတ်၊ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သာဂိ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ပေါ်မှာ ကစားကွင်းလေးလဲ ရှိ၍ ထက်နေလဲ ပျော်ပါလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် အပေါ်ရောက်၍ မိစိုးဝင်သွားသည်က ကာရာအိုကေ ခန်းထဲကိုသာ ဖြစ်သည်။ သာဂိ နောက်က လိုက်ဝင်သွားလိုက်တော့ အခန်းထဲက ဆိုဖာတွင် ထိုင်နေသူ တစ်ယောက်ရှိနေတာ သတိပြုမိသည်။ သေချာကြည့်လိုက်မှ သာဂိ "ဟာ" ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လှသွေး .. ဟုတ်သည်။ သာဂိ တမင်တကာ မေ့ထားရသူ လှသွေး ။ ညှပ်ထားသည့် ဆံပင်ပုံက စတပ်ဖ်၊ ဝတ်ထားပုံက ဟိုယခင်ကနှင့် မဆိုင်စွာ ကလေးဂါဝန်ကို ကောက်စွပ်လာသည် ထင်ရသည့် တင်ပါးဖုံးကျော်ရုံ ဂါဝန်၊ အောက်မှာက အသားကပ်လိုလို အလတ်စတစ်လိုလို ဘောင်းဘီရှည် ၊ ဖိနပ်က ၃ လက်မလောက် မြင့်သည့် ဖိနပ်။ သာဂိ သူမကို တအံ့တသြ ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် မိစိုးက သာဂိ လက်ထဲက ထက်နေကို လက်ပြောင်းချီကာ သာဂိကို ပြုံးပြရင်း အခန်းပြင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

လှသွေးက သာဂိကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း "ထိုင်လေ.. ကို " ဟုဆိုသည်။ သာဂိ သူမကို ငေးရင်း..

"မိစိုးနှင့် ချိန်းထားကြတာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုကမှ အဆက်မသွယ်မလုပ်တာ "

"အင်း.. ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မအားဘူး၊ နယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ"

"ပြန်ရောက်တာ ကြာပါပြီ ကိုကိုရယ်"

သာဂိ နှုတ်ဆွံ့သွားသည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့၊ လိမ်လဲ မပြောချင်၊ ဟိုးတုန်းကလို လျှာအရိုးမရှိတိုင်း သုံးစွဲနေကျ စကားလုံးတွေကို ထုတ်ဖို့ ဘာလို့ တုန့်နှေးနေမိသည် မသိ။

" ကိုကို.."

" ဟင်.."

"ကျွန်မကို သတိမရဘူးလား "

"အင်း.. ရပါတယ် "

"ဒါနှင့်များ ကိုကိုရယ်.. "

ပြောပြောဆိုဆို သူမက သာဂိ လက်မောင်း တစ်ဘက်ကို ဖက်တွယ်ကာ မှီနွဲ့လိုက်သည်။ သာဂိ ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကိုယ့်ကိုကိုယ် မစဉ်းစားတတ်။ လှသွေးသည် သူ ချစ်ရသူ ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုသူ သူ့ရင်ခွင်ထဲ မရောက်ရုံ တမယ် ရှိနေပြီ။ ရင်ခုန်ဖို့ ဝေးလို့ စိတ်ထဲတွင် မသက်မသာ ခံစားချက်ကြီးဖြင့် ရင်တွေပြည့်နေသည်။ သူမ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတွေကြောင့်လား၊ ဒါတော့ ဟုတ်မယ် မထင်၊ ဒီလို အဝတ်တွေက နိုင်ငံခြားမှာ ပြည့်တန်ဆာသာသာတွေ ဝတ်တာမှန်သော်လည်း ဒီမှာတော့ ပိုက်ဆံရှိ သား၊ သမီးမှ ဝတ်နိုင်သည့် တန်ဖိုးကြီး အဝတ်တွေ ဆိုတာ သာဂိ သိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာ သာဂိ မသိသေးခင်မှာပင် သူမက သာဂိကို မှီနွဲ့ရင်း သူမ ညာဘက်ဒူးခေါင်းလေး ပေါ် ဘယ်ဘက်ခြေထောက် ချိတ်တင်လိုက်သည်။ အလတ်စတစ် တန်ခိုးဖြင့် သူမ ပေါင်တံတွေသည် မို့မို့ အစ်အစ် လုံးလုံးဝန်းဝန်းလေး ထင်ကွားစွာပေါ်လာသည်။

သာဂိ ခါတိုင်းလို အာခေါင်တွေ ခြောက်မသွားပါပဲ ဖျပ်ကနဲ " ကွမ်း" ကိုသွားမြင်ယောင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုဖာနောက်ကျောကို မှီလိုက်ရင်း သူမကို ဘာစကားတွေ ပြောရပါ့မည်နည်း သာဂိ

စဉ်းစားနေမိသည်။ သာဂိ စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် သူမက

"ကိုကို့..."

"ဟင်.."

"ဘီယာ သောက်မလားဟင်"

သာဂိ ဖက်တွယ်ထားသော သူမ လက်ချောင်းလေးများကို ဖြေထုတ်လိုက်ရင်း

" လုသွေး.. ကိုယ်ပြောတာ သေချာ နားထောင်ပါ၊ ခု မားဆိုးက ပင်လယ်ထဲမှာ ဆုံးသွားရှာတယ်၊ မိစိုးကို ကလေး တစ်ယောက်နှင့် ကိုယ် ဘယ်လို အိမ်ပြန်ခိုင်းရက်ပါ့မလဲ "

သူမက ကိုယ်လုံးလေးကို မတ်မတ်လေး ပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း

"အဲဒီတော့ .. "

" ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောချင်တယ်.."

"ဒါပဲလား.."

" မင်းကို ချစ်တဲ့သူ တွေ့ရင် လက်ခံလိုက်ပါ"

သူမလက် တစ်ဖက်မြောက်တက်သွားတာ မြင်လိုက်သည်။ သာဂိ ငြိမ်နေပေးလိုက်ရာ " ဖြန်း" ကနဲ မြည်သံနှင့် အတူ ထိုလက်ဖဝါးက သာဂိ ပါးပြင်ပေါ် ကျလာသည်။ သူမ စားပွဲပေါ်က စလင်းဘက်အိပ်ကို ဆတ်ကနဲ ကောက်လွယ်ကာ နေရာမှ ထထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူမ တွန်းဖွင့်ခဲ့သော တံခါးကား ဘယ်ညာ ယမ်းရင်း လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုတံခါးမှပင် မိစိုး ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာတာ တွေ့ရသည်။ သူမက သာဂိ မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။ သာဂိ သူမကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားဂိတ်ရောက်တော့ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်မရှိ။ ကန်ဘောင်ပေါ် သွားထိုင်လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။ တက္ကစီ ငှားနေစဉ် မိစိုးလဲ ရောက်လာသည်။ သာဂိ ကားပေါ်တက်တော့ သူမလဲ လိုက်တက်သည်။ တံတားဖြူမှာ ဆင်းကာ ကန်ဘောင်ပေါ်က ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများကို ငေးနေမိသည်။ မိစိုး ဘေးမှာဝင်ထိုင်တာ သတိထားမိသည်။ သာဂိ လှည့်မကြည့်။ ဒီလမ်းက ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်လိုက်သော လမ်း၊ အရင်အခါတွေလို ကံတရားက ရွေးခဲ့တာ မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ဘာလို့ လွင့်နေသည်ကို သာဂိ မတွေးတော့။ မိုးအုံ့လာ၍ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မိုးက အစိုးရသည် မဟုတ်။ တွေးနေရင်းပင် ဖွဲဖွဲလေးကျလာသည်။

မိစိုးကို ကလေး အအေးပတ်မည်စိုး၍ အတင်းပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ သူမက မြန်မြန်ပြန်လာနော် ဟုဆိုကာ ဆင်းသွားသည်။ ထိုနေ့က မိုးသည် နစ်နာရီလောက် ရွာသည်ထင်သည်။ ရေပြင်ပေါ်ကို ထိမှန်လာသော မိုးစက်မြားတွေသည် အရှိန်ပြင်းလွန်းလှသည်။ အင်းလျားရေပြင်သည် ကြိမ်ဒဏ်သင့်ခံရသော ရာဝတ်သားတစ်ယောက်လို လူးလွန့်နေရှာသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေစောင်းလုလုပင် ဖြစ်နေသည်။ သူမက သာဂိဆံပင်တွေကို သုတ်ပေးရင်း အနွေးထည်ဝတ်ထားဖို့ ပြောသည်။ သာဂိ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ တောထဲမှာ တစ်နေကုန် မိုးထဲ ရေထဲ အလုပ်လုပ်လာတာတောင်

ဘာမှ မဖြစ်တာ ရန်ကုန်မိုးက သာဂိကို မည်သို့ ဒုက္ခပေးမည်နည်း။

စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်၍ အချမ်းပြေသောက်လိုက်သည်မှာ ထမင်းပါ လွတ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ထဲ သောက်ရင်း ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ၊ ဖျပ်ကနဲ တရေးနိုးတော့ သာဂိ ကုတင်ပေါ်မှာ ရောက်နေတာ တွေ့ရသည်။ လည်ချောင်းတွေနာကာ ရင်တွေပူနေသည်။ ခေါင်းထဲက တစ်ရှိန်းရှိန်း ထနေသည်။ နဖူးကို စမ်းလိုက်တော့ အသားတွေ ပူနေတာ သတိထားမိသည်။ အင်း.. ဖျားပြီလား မသိ။ ရေသောက်ရန် ကုတင်ပေါ်က အဆင်း လူက ယိုင်သွား၍ နံရံကို ဖမ်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။ ခေါင်းမူးတာမျိုး မဟုတ်ပဲ အားမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

အသံကြား၍ ထင်သည်။ မိစိုးက "အစ်ကို.. ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟုမေးသည်။ သာဂိ ပြန်မဖြေနိုင်။ နံရံကို မှီရင်း အားယူနေရသည်။ မိစိုးက အနားရောက်လာကာ သာဂိကို တွဲရင်း ကုတင်ပေါ် ပြန်လှဲစေသည်။ သာဂိ သူမကို တိုးတိုးလေး ပြောရသည်။
"ငါ .. ရေသောက်ချင်လို့"
"အင်း.. ခဏနော်.. အစ်ကို ဖျားနေပြီ၊ သမီး ဆေးပါယူလိုက်မယ်နော်၊တစ်ခါထဲ သောက်လိုက်"
ပြောပြောဆိုဆို သူမ ထွက်သွားကာ ဆေးနှင့် ရေခွက် တစ်ခွက်ယူလာသည်။ ပြီးတော့ သာဂိ ခေါင်းကိုထူမကာ ဆေးတိုက်သည်။ နောက် သာဂိ နဖူးပေါ်တွင် ရေပတ်ဝတ် တင်ပေးနေသည် ထင်သည်။ ခဏပဲ သတိထားလိုက်မိကာ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ လူက နည်းနည်းနှံးနေတာကလွဲလျှင် ဘာမှမဖြစ်တော့။ အာဂ္ဂနွ အဖျားလောက်ပဲ နေမှာပါဟု တွေးရင်း ပုံမှန် လုပ်စရာ ရှိတာတွေ လုပ်ကာ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိစိုးက မတားသော်ငြား ဆေးတစ်ခွက်တော့ တိုက်လွှတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ သူမပြောနေကျ စကားဖြစ်သည့် "မြန်မြန်ပြန်လာနော်" ဆိုသည့်စကားနှင့် မှာဖြစ်အောင် မှာသေးသည်။ သာဂိ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ မြို့ထဲဘက် သွားကာ ပလက်ဖောင်းတွေပေါ် လျှောက်နေမိသည်။ နေပူ၍ ချွေးပြန်လာလျှင် နီးရာဆိုင်ထဲ ဝင်ကာ အအေးသောက်သည်။ ပြီးလျှင် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ဆက်လျှောက်သည်။ လည်ရင်း ပတ်ရင်း နေ့လည် နှစ်နာရီလောက်တွင် သာဂိ မျက်လုံးတွေ ပူလာသည်။ နားထင်တွေ ထိုးလာသည်။ လူက ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာသည်။ အဖျားတက်ပြီ ထင်သည်။

မိစိုးမျက်နှာကို အားကိုးတကြီး မြင်ယောင်လာမိကာ အိမ်ကို တန်းပြန်ပြေးရသည်။ တက္ကစီပေါ်မှာတင် သာဂိ အဖျားတက်နေသည်မှာ တဟင်းဟင်းနှင့် နတ်ပူးသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ကားပေါ်က မဆင်းနိုင်၍ ကားဆရာက တွဲကာ ထိန်းပေးနေစဉ် မိစိုး အပြေးလေးရောက်လာကာ လာတွဲသည်။ နောက်ချက်ချင်းပင် ကားထဲပြန်ထိုင်စေကာ ဆေးခန်းကို ခေါ်သွားသည်။ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ပြီး ဆေးထိုးကာ၊ သောက်ဆေးတွေပေးသည်။ မိစိုးနှင့် စကားတွေ ပြောသည်။ သာဂိကား ချမ်းနေသည်။ နေ့လည်ခင်းကြီး အနွေးထည် နှစ်ထပ်ဝတ်ထားတာတောင် အာသာမပြေ။

လမ်းမှာ မိစိုးက ပြောပြသည်။ တိုက်ဖွိုက်လား၊ ငှက်ဖျားလား သေချာအောင် မနက်ဖြန်မှ ပြန်လာလို့

ဆိုသည်တဲ့။ ဒါဖြင့် မပျောက်သေးဘူးပေါ့။ သာဂိ စိတ်နည်းနည်း ညစ်သွားကာ အမှတ်မဲ့ပင် မိစိုး ပခုံးစွန်းလေးကို ခေါင်းမှီထားမိသည်။ သူမက သာဂိ ၏ အေးစက်နေသော လက်ဖျားတွေကို ဆုပ်နယ်ကာ ပြန်လည်ထွေးပွေ့ပေးသည်။ သာဂိ မျက်ဝန်းတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားဆရာ၏ စပ်ဖြီးဖြီး မျက်နှာကြီးကို နောက်ကြည့်မှန်မှ တဆင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ သာဂိ ရှက်သွားသည်။ ဟုတ်သည်။ ပေါင်ချိန် ၁၆၀ ကျော်ရှိသည့် ယောက်ကျားကြီးက ပေါင် ၁၀၀ ကျော်ကျော်လောက်သာ ရှိမည့် မိန်းမငယ်လေး ပခုံးကို မှီနွဲ့နေသည် ဆိုတော့.... သာဂိ လူးလဲ ထရန် ဟန်ပြင်သည်။ မိစိုး ဆီက တစ်ခါမျှ မကြားဘူးသည့် ခပ်မာမာလေသံနှင့် " မထနှင့် "ဆိုသည့် စကားကို ကြားတော့ ပြန်ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

ထိုနေ့က အဖျားကျသွားသော်လည်း သာဂိ မိစိုး၏ အမိန့်အရ အပြင်ထွက်ခွင့် မရှိ။ ထမင်းမစားရ၊ ဆန်ပြုတ် အရည်ကျဲ သောက်နေရသည်။ သူမက ၁၀ မိနစ်တစ်ခါလောက် သာဂိ နဖူးကို စမ်းသည်။ ပျင်းလာ၍ စာအုပ်ဖတ်နေလျှင်တောင် အဆုံးထိ မဖတ်ရ၊ နာရီဝက်လောက်သာ ပေးဖတ်သည်။ သာဂိ သူမကို အတင်းဂျီကျရသည်။ အဲတော့မှ နာရီဝက်ဖတ် ၁၅ မိနစ်နား ဖြင့် သူကိုယ်တိုင် စာအုပ်ကို လာသိမ်း၊ ပြန်ပေးလုပ်နေသည်။ ဘယ်နယ့် ဟာလေးမှန်းမသိ၊ သူက မအေကျနေတာပဲ ဟုတောင် အောင့်မေ့မိသည်။ အောင့်မေ့ရုံရှိသေး သူမက မျက်နှာသုတ် ပဝါ တစ်ထည်နျင့် ရေဇလုံကြီးကိုင်ကာ ရောက်လာပြီး သာဂိ ကို ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။ အပေါ်ပိုင်းတွေက ပြဿနာ မရှိလှဟု ဆိုသော် ရသေးသည်။ သူမက အောက်ပိုင်းပါ မကျန် တိုက်လာသောအခါ သာဂိ မျက်နှာ ဘယ်နားထားရမှန်း မသိတော့။ အောက်က ကောင်ကလည်း ဖျားနေ၍ အားမရှိလို့သာ တော်သည်။ ဒါတောင် နည်းနည်း အချောင်းက ရှည်လာချင်သေး။ သူမက မသိတာလား၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်တာလားတော့ မပြောတတ်။

ပုဆိုးအောက်ကနေ ပေါင်ရင်းတွေ၊ ပေါင်ခြံတွေကို တိုက်ပေးရင်း လက်ခုံလေးနျင့် တစ်ချက် တစ်ချက် ထိသွားသော်ငြား ဟန်မပျက်သလိုပင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။ သာဂိ စာအုပ်ကို မျက်နှာပေါ် မှောက်ကာ ရှက်စိတ်နှင့် ရမ္မက်ကို ထိန်းရင်း သာယာနေမိသည်။ သူမသည် တစ်ကယ့် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် စိတ်ထားမျိုး ရှိသူဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်းရောက်တော့လည်း သာဂိ အဖျားတက်ပြန်သည်။ ရှိသမျှစောင်တွေကို အကုန် ခြုံပေးထားသည့်တိုင် သာဂိ အချမ်းမပြေ။ နောက်ဆုံး သူမ ကိုယ်လုံးလေးနှင့်ပါ တက်ဖိထားမှ နည်းနည်းနွေးသလိုထင်လာရသည်။ ထက်နေကလည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိ သူ့အမေ လုပ်သလို သာဂိကို တက်ဖိထားရာ အဖျားတက်နေသည့် ကြားမှ သာဂိတို့ ပြုံးလိုက်ရသေးသည်။

သာဂိက ငှက်ဖျားထတာဖြစ်သည်။ တောထဲက ခြင်တွေကိုက်၍ ပိုးဝင်နေတာတော့ ကြာပြီထင်သည်။ ယခု အားနည်းနေချိန်၊ စိတ်ဓာတ် အားပျော့သွားချိန်တွင် အအေးမိပြီး ကိုယ်ခံအားနည်းလာရာက စဖျားလာခြင်းဖြစ်မည်။ သာဂိ တော်တော် ခံလိုက်ရသည်။ ငှက်ဖျားဆေးတွေကလည်း ပြင်းလှသည် ဖြစ်ရာ လူက မသောက်ပဲနှင့် မူးနေတတ်သည်။ မိစိုးသည် သာဂိကို တစ်ကယ့် အမေရင်း နှမရင်းလို ပြုစုပေးခဲ့သည်။ သူမသည် သာဂိ အတွက် မြင့်မြတ်ခမ်းနားသော မေတ္တာရှင်မ ဖြစ်သည်။ လေးစား ရိုကျိုးဖွယ်ရာ အဖော်ကောင်းဖြစ်သည်။ အောက်ခြေသိမ်း စိတ်ချရသည့် အစေခံလည်း ဖြစ်သည်။ တုစရာမရှိသည့်

လက်တွဲဖော် ဖြစ်သည်။

အဖျားကျသွားပြီး နာလန်ထလာသည့်တိုင် သူမက နစ်ရက်တစ်ခါလောက် သာဂိကို ရေပတ်ဝတ်ပဲ တိုက်ပေးသည်။ ရေချိုးခွင့် မပြုခက်တာက နေကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ အားပြန်ပြည့်လာသော သာဂိ လိင်တံသည် အရင်လို ရှည်ချင်ရုံ မကတော့ပဲ တောင့်တောင့်တင်းတင်း အစွမ်းပြချင်နေတာက ခက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေပတ်တိုက်ပြီး သူမထွက်သွားချိန်တွင် သာဂိ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကိုင်ကာ အာသာဖြေမည်ဆိုပြီး ကစားနေစဉ် သူမ ပြန်ဝင်လာသည်။ သာဂိ ကမန်းကတမ်း တစ်ဘက်လှည့်ကာ ဒူးကွေးထားလိုက်ရသော်လည်း သူမ မြင်သွားသည် ထင်ကာ မျက်နှာပူနေမိသည်။ သူမက သာဂိဘေး ကုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း…

"အစ်ကို.. "

"ဟင်.."

"ဘာလုပ်နေတာလဲ "

" အိပ်နေတာ"

" ခစ်ခစ်.. အစ်ကိုကတော့လေ.. ခုနလိုမျိုး မလုပ်ရဘူးနော်၊ အစ်ကို၊ နာလန်ထစမှာ အဲ့ဒါမျိုးတွေ ရှောင်ထားသင့်တယ်၊ ပြန်ဖြစ်လာရင် အစ်ကိုပဲ ခံစားရမှာ.. "

" ….."

"နောက်ပြီး.. အစ်ကို့ကို သမီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးဦးမယ်၊ အစ်ကို သမီးကို ရွံနေတာလားဟင်"

"ဘာ.. ဘယ်လို.."

"ဩော်.. ကလေးတစ်ယောက် အမေ၊ သူများ ပန်ပြီးသား ပန်းမို့ ရွံနေတာလားလို့ မေးတာပါ"

" မဟုတ်ပါဘူး.. မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ အဲ့ဒီလို စိတ်မရှိဘူး"

" ဒါဖြင့်.. …"

သူမ ဆီက ဘာသံမှ ဆက်ထွက်မလာ။ သာဂိ ရိပ်မိလိုက်သည်။ သူမ ဘာကို ပြောချင်သည်ဆိုတာ။ သူမ သက်ပြင်းလေးချရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ သာဂိ မှာတော့ အတွေးတွေနှင့် လုံးလည် ပတ်ချာလည်ကာ ကျန်ရစ်သည်။ ကောင်းကောင်း နေကောင်းလာပြီးပြီးချင်း သာဂိ ပထမဆုံး လုပ်သော အလုပ်သည် အပြင်ထွက်ကာ တစ်ယောက်အိပ် ကုတင် တစ်လုံးဝယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမက သာဂိကို ပါးစပ်က ဖွင့်မမေးသော်ငြား မျက်လုံးတွေကတော့ နားမလည်မှုဖြင့် မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေသည်။ သာဂိ ကုတင်ကို ဆင်ပြီးပြီးချင်း သူမ ပခုံးလေး နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ..

" မိစိုး.. နင်က ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့အတွက် မရှိမဖြစ်လူပါ။ နင့်ကို ငါ ရင်ထဲက ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် ချစ်တယ် ဆိုတာထက် ပိုတယ်၊ နင် ငါ့ကို ခွဲသွားမှာ ငါ သိပ်ကြောက်တယ်၊ ကြောက်လို့ နင်နှင့် ခွဲအိပ်မလို့။ ငါ ချစ်မိတဲ့ မိန်းမတိုင်းက ငါနှင့် ခွဲသွားရတာချည်းပဲ။ အဲဒ့ါကြောင့် နင့်ကို ငါ မချစ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ မချစ်ဘူး။ ငါ့ကို ခွဲ မသွားပါနင့်။ ဒီမှာပဲ အမြဲနေပါ။ ဒီလိုလေးပဲ နေပေးပါဟာ.. နော်.."

သူမ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေ စို့လာတာတွေ့သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြုံးကာ ..

" အစ်ကို ထင်တာ အမြဲ မမှန်နိုင်ပါဘူး၊ အင်းလေ.. အစ်ကို့ သဘောပါပဲ"

သာဂိ သူမ နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်တော့ သူမ မျက်လုံးလေး မှေးစင်းရင်း ခံယူသည်။ ဘာပဲပြောပြော သာဂိ ကျေနပ်သွားသည်။ ဟုတ်သည်။ အသွေးအသား ကိစ္စ တစ်ခုကြောင့်နှင့်တော့ သူမနှင့် အခွဲမခံနိုင်။ ဒီကိစ္စက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ရှင်းရှင်း ပြေလည်နိုင်သည်။ သူမလို မေတ္တာမျိုးနှင့် ကြုံဖို့က ဒီတစ်သက် လွယ်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သာဂိ လောဘကြီးစွာ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ချစ်မိခဲ့သမျှ ခံစားခဲ့ရတာ များနေပြီ မဟုတ်ပါလား။
မိစိုးသည် သာဂိ အပေါ်ကို ပိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံလာသည်။ သာဂိ စာရင်းဟောင်းတွေ ထိုင်တွက်နေလျှင် ခါတိုင်းလို ဘာသိဘာသာ နေနေတာမျိုး မလုပ်ပဲ။ ဟိုဟာကဘာလဲ၊ ဒီဟာက ဘာအတွက် မေးတတ်လာသလို၊ သူမဆီက သူမထင်သည့် အကြံလေးတွေပါ ပေးတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမ တစ်ယောက် ဆီက ရသည့် အကြံသည် သာဂိ မပြောနှင့် ကိုထွန်းနိုင်လိုလူတောင် တွေးမထားသည့် အကြံတွေ ထွက်လာတတ်သည်။ သာဂိတို့က မိုးတွင်း ကားကြီးတွေ တက်မရ၍ နားနေသည်။ ဒါကို သူမက ဒီပြင့်ကားတွေ မရှိဘူးလားဟု မေးသည်။ ခရီးသည်တင်ကား နှင့် အစိုးရဌာန ကားတွေတော့ အတက်အဆင်း ရှိသည် ဆိုတော့ သူမက သစ်တုံးတွေကို ပိုင်းပိုင်းပြီး ခရီးသည်တင်ကားတွေနှင့် သယ်လို့မရဘူးလားဟု မေးသည်။

သာဂိ ခေါင်းထဲတွင် လက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမ ပြောသလိုတော့ တင်လို့မရ၊ သူမက လုပ်ငန်းသဘောကို မသိ၍ မှန်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမယ့် လုပ်နေသူ သာဂိတွေးမိသည်က သစ်လုံးကို လေးဖက်ချထားသည့် လွှစင်သမားတွေနှင့် ချိတ်ကာ ပေပျဉ်ကြီးတွေ အဖြစ် တင်လျှင် ရနိုင်မည်။ ဒါဆို တမိုးတွင်းလုံး ငုပ်တုပ် ထိုင်နေစရာ မလိုတော့။ တစ်ပြားမှ မဝင်တာနှင့် စာလျှင် ဒါက ပိုက်ဆံ ဝင်မည့် အလုပ်ဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကိုထွန်းနိုင်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ သူလဲ စိတ်ဝင်စားသည်။ ဝယ်လက် ရှိမရှိ၊ စုံစမ်းကာ အကြောင်းပြန်မည်ဟု ဆိုသည်။ နစ်ရက်ခန့် အကြာတွင်ပင် ကိုထွန်းနိုင်ဆီက မီးစိမ်းပြသည်။ လာခဲ့တော့ လုပ်ကြမယ်ဟု ဆိုသည်။

သာဂိ ခရီးထွက်ဖို့ မိစိုးက ပြင်ဆင်ပေးနေရင်း စကားလှမ်းပြောသည်။ သူမလဲ လိုက်ချင်သည် ဟုဆိုသည်။ သာဂိ စဉ်းစားကြည့်သည်။ လိုက်လို့တော့ရသည်။ ပေါက်ခေါင်းက ကိုမွန်နိုက် ဇနီးအိမ်တွင် ထားခဲ့ကာ တောတက်လို့ရသည်။ အကယ်၍ ရာသီဥတု သာယာလျှင်လည်း တောတောင် ရှုခင်းများ ခံစားနိုင်ရန် ညောင်ဝန်းလောက်အထိတော့ ခေါ်သွားလို့ရနိုင်လောက်သည်ဟု တွေးကာ ခေါင်းငြိမ့်လိုက်တော့ သူမသည် ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ပျော်မြူးသွားသည်။ အင်း.. သူမလဲ ဘယ်မှ မသွားရမလာရတာ တော်တော်ကြာနေလောက်ချေပြီ။ ပျင်းရှာမည်။

ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး သူမသည် မြူးကြွနေသည်။ ထက်နေသည် အစက ကားစီးရတာ ကြောက်နေပုံရကာ နည်းနည်း ဂျီကျသေးသည်။ နောက်တော့ သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပြည်ရောက်တော့ သာဂိက ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ကယ် စီးကာ သူမတို့ကို လိုင်းကားပေါ် တင်ပေးမည် ကြံတော့ သူမ လက်မခံ။

အစ်ကိုနှင့် တစ်ခါမှ ဆိုင်ကယ် မစီးဘူးလို့ စီးချင်တယ် ဟုဆိုသည်။ ပြောပုံဆိုပေါက်နှင့် လေသံကို သာဂိ မလွန်ဆန်နိုင်။ ခေါင်းငြိမ့်ရပြန်သည်။ သာဂိ ဆိုင်ကယ် ရှေ့တွင် ကလေး ကယ်ရီယာ တစ်ခု ကမန်းကတမ်း ဝယ်တပ်ကာ ခရီးဆက်ရသည်။ ထက်နေကို လေ အရမ်းတိုးမည် စိုး၍ ဖြေးဖြေးသာ မောင်းရင်း လမ်းတစ်လျှောက်က ဘောဘောကြီး ဘုရားတို့ မော်ဇာပြတိုက်တို့ကို ဝင်ပြသည်။

သူမသည် သာဂိ ခါးကို ဖက်ထားရင်း သီချင်းလေး ညည်းကာ လမ်းတစ်လျှောက်လိုက်လာသည်။ ထက်နေကား ဆိုင်ကယ် စီးရင်း အိပ်နေ၍ သူ့ကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ထိန်းပေးထားရသည်။ ပေါက်ခေါင်းရောက်တော့ ကိုမွန်ခိုက်က မရှိတော့။ အလုပ်သမားတွေနှင့် ညှိဖို့ တက်သွားချေပြီ။ သာဂိ ကိုမွန်ခိုက်အိမ်တွင် တည်းခိုရင်း တောင်ပေါ်က အဆင်သင့် ဖြစ်မည့်အချိန်ကို စောင့်ကာ ဌာနဆိုင်ရာတွေနှင့် ညှိရသည်။ ပြေလည်ပါသည်။ ခရီးသည်တွေ ထိုင်ရတာ အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ပေးမည်ဆိုလျှင် ရသည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဒါက မခက်ပါ။ ပေပျဉ်ကြီးတွေပေါ် တာလဘတ်အုပ်၊ ထိုအပေါ်မှ ဆာလာအိပ်ဖုံး၊ အပေါ်မှာ ဖျာကြမ်းကြီးတွေ ခင်းပေးလိုက်လျှင် ရမည်ဟု တွေးထားမိသည်။

တစ်ကယ်လဲ အဆင်ပြေခဲ့ပါသည်။ ခရီးသည်တွေ ဆီက ဘာသံမျှ မကြားရသည့်ပြင် ကားသမားကလည်း စိုစိုပိုပို့လေး ရ၍ ပျော်နေသည်။ ထို့အတူ သာဂိတို့လဲ ပျော်ခဲ့ရသည်။ ဝယ်လက် အသစ်တစ်ယောက်က ပေပျဉ်ကြီးတွေကို ဈေးကောင်းပေးသွား၍ ဖြစ်သည်။ သူက ဆန္ဒ ရှိလျှင် စပ်တူ လုပ်ကြမည်ဟု စကားစကြောင်း ကိုထွန်းနိုင်က သာဂိတို့နှင့် တိုင်ပင်သည်။ သာဂိတို့ ဘာပြောတတ်မည်နည်း။ ကိုထွန်းနိုင် ကြည့်လုပ်ပေးပါဟု သာဆိုလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်ခေါက်တွင် သာဂိတို့ လေးယောက်က တစ်ဝက်၊ ရန်ကုန် ကုန်သည်က တစ်ဖက် ရှယ်လိုက်ကြသည်။ သူက နည်းနည်းချင်း မသယ်။ သူ့တွင် ဆယ်ဘီးကားကြီး ရှိသည်။ ထိုကား တစ်စီးစာ ရမှ ထွက်မည်ဖြစ်ရာ။ သာဂိ ၅ ကြောင်းလောက် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်လိုက်ရသလို ကိုနေနိုင်သူ၏ စက်လည်း မီးခိုးမတိတ် လည်လိုက်ရသည်။

ပစ္စည်းပြည့်၍ ရန်ကုန်ပို့သောအခါ ကိုနေနိုင်သူနှင့် ကိုထွန်းနိုင်တို့ လိုက်သွားကြသည်။ သာဂိနှင့် မွန်ခိုက်က နောက်တစ်ခေါက် အတွက် လှုပ်ရှားရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ လုပ်သာ လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်က တစ်ထင့်ထင့် ။ ပစ္စည်းက များသည် မဟုတ်ပါလား။ လိမ်သွားမှဖြင့် ဟုတွေးကာ နည်းနည်း သောကများသည်။ မိစိုးသည် သာဂိဘာတွေးနေသည်ကို ခံစားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သာဂိ မွန်ခိုက်တို့အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်ရင်း ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ကြည့်ကာ တွေးနေစဉ် သူမ ရောက်လာကာ သာဂိ ပခုံးပေါ် ပါးအပ်၍ သူမပါ လိုက်တွေးပေးသူ ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ တွေးနေသော အတွေးတွေ ပျောက်သွားကာပခုံးပေါ်က နှုးညံ့မှုနှင့် ဝင်လေ ထွက်လေ နွေးနွေးလေးကို ခံယူရင်း သာဂိ ငြိမ်းချမ်းနေမိသည်။

ဆယ်ရက်ခန့် အကြာတွင် ကိုထွန်းနိုင် ကြွပ်ကြွပ်အိပ်ကြီး နှစ်လုံးဆွဲ၍ ရောက်လာကာ စာရင်းရှင်းသည်။ သာဂိဖို့ ကြွပ်ကြွပ်အိပ်ကြီး တစ်လုံးရသည်။ မိစိုးလက် အပ်လိုက်ရာ သူမက မဆိုင်းမတွပင်

ဘဏ်ပြေးအပ်သည်။ သာဂိတို့ ကံဇာတာ တက်လာချေပြီ။ တောက ထုတ်၍ နယ်မှာရောင်းရသည်မှာ မြတ်တာ မှန်သော်လည်း အချိုကြီး မဟုတ်။ ရန်ကုန်ဈေးကွက်ကား နိုင်ငံခြားနှင့်ပါ ဆက်နေ၍ ဈေးမြင့်လှချေသည်။ သာဂိတို့ တစ်အုပ်စုလုံး အားတက်သွားကြသည်။ နောက်တစ်ခေါက် အတွက် ရန်ကုန် လိုက်အလှည့်ကို သာဂနှင့် ကိုမွန်ခိုက်တို့ကို လိုက်စေသည်။ ကိုယ်က ဘာမျှ လုပ်ရမည်မဟုတ်။ သစ်တင်ကားကြီး နောက်က သို့မဟုတ် ဂျေကနေ ကားလေး တစ်စီးဖြင့် လိုက်သွားရင်း ရန်ကုန်ရောက်တော့ ထိုကုန်သည် ပေးသည့်ပိုက်ဆံ ယူပြီးပြန်လာရုံသာ။ သူ အကောင်းအဝယ် လုပ်နေသည့်အချိန်လေး ခေတ္တ စောင့်ပေးရတာပဲ ရှိမည်။ ဒါကလဲ အကြာကြီး မဟုတ်။ သုံး၊ လေး ရက်ခန့်သာ။

သာဂိတို့ အလှည့်တွင် ကိုမွန်ခိုက်ကလည်း ကားမောင်းတတ်၍ ထိုကုန်သည်နှင့် သူ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ မောင်းကြသည်။ သာဂိကတော့ နောက်မှာထိုင်ရင်း ဘီယာ တစ်ဗူးပြီး တစ်ဗူးသောက်ကာ မိစိုးနှင့် ကြည်နူးနေမိသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကုန်သည်က ဟိုတယ်တွင် နေရာ စီစဉ်ပေးသော်လည်း မိစိုးက အိမ်မှာပဲ ပြန်နေမည်ဆို၍ ပြန်လာကြသည်။ လေးရက်ခန့် အကြာတွင် ကိုမွန်ခိုက် ကားလေးဖြင့် လာခေါ်သည်။ ပိုက်ဆံရချေပြီ။ စာရင်းကတော့ ကိုထွန်းနိုင်နှင့် ကျမှ ရှင်းကြမည်။ ပြန်မည်ပြင်တော့ ကိုမွန်ခိုက်က မပြန်ချင်သေး။ ဟုတ်သည်၊ ရန်ကုန်သည် ပိုက်ဆံသာ ရှိလျှင် အတော် ပျော်ဖို့ကောင်းသော နေရာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမွန်ခိုက်သည် အာတကေ (ကြိုတင်ငွေ) တော်တော် သုံးလိုက်မိရာ စာရင်းရှင်းသော အခါ သူ့အတွက် သိပ်မကျန်လှ။

ပေါက်ခေါင်း ပြန်ရောက်တော့ မိစိုးကို ညောင်ဝန်းလောက်ထိ လိုက်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ ရာသီဥတုကလဲ ခုတစ်လော သာယာနေသည်။ မိုးရေလေရိပ် ကင်းစင်နေ၍ အသွားအပြန် လေးနာရီလောက် ခရီးကို လိုက်ပို့လိုက်မည် စိတ်ကူးကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထက်နေကား ဆိုင်ကယ်ရှေ့တွင် ထိုင်ရင်း တောတောင်တွေကို အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။ မိစိုးလည်း သိပ်မထူးလှ။ ချောင်းဖြောင့်က မမိုးကြီးတို့နှင့်ကား သူမသည် ခဏချင်းပင် အဖွဲ့ကျသွားသည်။ အချိန်က မနက်ပိုင်းဖြစ်၍ နေ့ခင်းဘက်လောက် ပြန်လာကြရန် အန်တီ ဒေါ်ပြုံးကမှာသည်။ ညနေစောင်း မိုးရွာတတ်၍ ကလေးမိုးမိမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ညောင်ဝန်းရောက်တော့ ဆင်တွေ၊ ကျွဲတွေ၊ သစ်လုံးများနှင့် အလုပ်လုပ်ပုံကို ကြည့်၍ မိစိုး အရမ်းအံ့သြနေသည်။ ထက်နေကတော့ ဆင်ပေါ်တက်ချင်သည်ချည်း လုပ်နေ၍ မနည်းချော့ထားရသည်။ ဒီကြားထဲ ရွာခံ ကရင်မ တစ်သိုက်နှင့် စကားစပ်ရင်း သစ်ခွအကြောင်း ရောက်သွားကာ လိုချင်သည် ဖြစ်လာသည်။ သာဂိ တားသော်လည်း မရ၊ သစ်ခွက မရှိတာတော့ မဟုတ်၊ ရှိသော်လည်း ဒီလို တောစပ်မှာက ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကရင်မ တစ်သိုက်က ချောင်းရိုး အထက်မှာရှိသည် လိုက်ပို့မည်ဆိုတော့ သာဂိ တားမရတော့။ သူတို့ အုပ်စုနောက်က ကလေးချီရင်းလိုက်ရသည်။ တွေ့မယ့် တွေ့တော့ သစ်ခွက အပင်အမြင့်ကြီး၏ ဟိုးထိပ်ဖျားမှာ၊ ခူးရတာ မလွယ်၍ ကျန်ခဲ့သည့် အပင်လေး၊ ဒါကို ဒင်းလေးက ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် လိုချင်နေသည်။ သာဂိ လဲ မတတ်သာ။ အဲ့လောက် အမြင့်ကြီး မတက်နိုင်တာ မဟုတ်သော်ငြား၊ တက်မနေချင်။ ရွာထဲက လူငှားရာက တက်ခူးခိုင်းရသည်။

သူမ လိုချင်သည့် ပန်းလေး လက်ထဲ ရောက်လာသောအခါ တွင်ကား မိစိုးသည် ပန်းကလေးကို တယုတယ ကိုင်ကာ လူကြားထဲမှာပင် သာဂိ ပါးကို ဖက်နမ်းလိုက်သည်။ ရွာသားတွေနှင့် ကရင်မတစ်သိုက် တခိခိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သာဂိမှာသာရှက်ရမလိုလို ငါကွဟု လက်မထောင်ကာ ဂုဏ်ယူရမလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ကြာကြာတော့ အိုက်တင် မခံဖြစ်လိုက်၊ မိုးကား ညို့လာချေပြီ။ ညောင်ဝန်း ဗိုလ်တဲ ရောက်အောင် သုတ်ခြေ အမြန်တင်ရသည်။ မိစိုးသည် တောလမ်းလေးပေါ်တွင် ပြေးရင်း လွှားရင်း တစ်ခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။ သူမ ရယ်သံလေးနှင့် အပြိုင် မိုးကလဲ အော်မြည်ကာ လာနေသည်။ သို့ရာတွင် သာဂိ တို့ အလျင်ဦးသည်။ ဗိုလ်တဲပေါ် ရောက်ကာမှ မိုးစက်တွေ ကျလာသည်။ သူမသည် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလေးလုပ်ရင်း တစ်ခစ်ခစ်ရယ်ကာ မိုးကို ကျီဆယ်နေသည်။ သာဂိကတော့ တောအုပ်လေးကို သွားညို့ရသည်။ ပြန်လို့ မဖြစ်တော့။ ဒီမှာ အိပ်မှရမည်။ ဒီမိုးနှင့် တစ်ယောက်ထဲတောင် ဆိုင်ကယ်ကို မနည်းစီးရမည် ဖြစ်ရာ သူမတို့ သားအမိနှင့် ဆိုတော့ ဒီမှာ အိပ်လိုက်တာ ပိုကောင်းမည်။

ညဘက်ရောက်၍ အိပ်ယာဝင်ကြသည့်တိုင် သူမသည် ညနေက ခူးလာသည့် အပင်မှ ပန်းလေးကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ၊ သာဂိ သူမနှင့် သာဂိ အကြားတွင် အိပ်ပျော်သွားပြီ ဖြစ်သော ထက်နေကို အသာချလိုက်ကာ ကြည်နူးရွှင်ပျနေသော သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမက သာဂိကို ဖျပ်ကနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ လျှာလေးထုတ် ပြောင်ပြသည်။ အင်း .. တစ်ကယ်တော့ ဒီကောင်မလေးက ကလေးစိတ် မကုန်သေးပဲကိုးဟု သာဂိ တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကလေးမလေး သက်သာစေရန် ၊ ကလေးလေး ခြင်ကိုက်မခံရရေး တစ်ညလုံး ခြင်မောင်းပေးနေရသည့် တာဝန်သည် သာဂိ ပခုံးပေါ် အလိုလို ရောက်လာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ သူမတို့ကို ပေါက်ခေါင်း ပြန်ပို့ပြီးသည်နှင့် သာဂိ အလုပ်ပြန်လုပ်ရသည်။ ပစ္စည်းတွေကား ကိုနေနိုင်သူ အဆင်သင့် ပြင်ပေးထားသည် ဖြစ်၍ သယ်ရုံသာ ဖြစ်ရာ နှစ်ရက်နှင့် ပြီးသည်။ သာဂိ ပေါက်ခေါင်း ပြန်ရောက်တော့ ထက်နေ နည်းနည်း နေမကောင်း။ ကိုယ်နည်းနည်းပူကာ မှိန်းနေသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် ခရီးပန်းသွားတာပဲ ဖြစ်မည်ထင်ကာ မိစိုးကို ဆေးခန်းပြဖို့ သေချာမှာပြီး ကားပေါ် ပစ္စည်းတင်တာ သွားကြည့်ပေးနေရသည်။ ဒီတစ်ခေါက်က ကိုနေနိုင်သူနှင့် ကိုထွန်းနိုင် လိုက်အလှည့်ဖြစ်၍ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပေးဖို့ သာဂိမှာ တာဝန်ရှိနေသည်။ အားလုံးပြီး၍ ကားထွက်သွားမှ အိမ်ပြန်တော့ မိစိုးကား အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်နေချေပြီ။

ထက်နေကား ကိုယ်လုံးလေးပေါ်တွင် အနီစက်လေးများ ပေါ်လျှက် မှိန်းနေရှာသည်။ ဆေးခန်းက သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဟုပြောလိုက်သည်တဲ့။ သာဂိ ထူပူသွားကာ ကားတစ်စီး ပြေးငှားပြီး ပြည်မြို့ပေါ်က ဆေးရုံကို ပို့စေသည်။ သာဂိကိုယ်တိုင်လဲ ကားဘေးမှ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ မိစိုးကား ထက်နေကို ပွေ့ချီရင်း ဘာတွေမှန်း မသိပြောကာ မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။ ဆေးရုံရောက်၍ စမ်းသပ်ကြ၊ စစ်ဆေးကြနှင့် တော်တော်လေး ဗျာများသွားကြသည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာကလည်း ကိုယ်တွေချည်းပဲ မဟုတ်။ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်၍ လာပြသူ ကလေးအရွယ်ပေါင်းစုံဖြင့် ဆေးရုံသည် ညံစီနေသည်။ သာဂိ မိစိုးနှင့်

ထက်နေကို ခေါ်ကာ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံဖြစ်သည့် မျိုးသုခကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီမှာလည်း ပြည်သူ့ဆေးရုံလိုပင်၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါရှင်လေးများ မနည်း။ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကတော့ ပိုက်ဆံများများ ယူတာနှင့် တန်အောင် ဂရုစိုက်ပေးကြပါသည်။ သာဂိ သူမတို့ဘေးမှာထိုင်ရင်း လိုတာလေးတွေ လုပ်ပေးနေစဉ် အိပ်ထဲထည့်ထားသော ကော့တလက်လေးက မြည်လာခဲ့သည်။ ကိုင်လိုက်တော့ ကိုထွန်းနိုင် အိမ်က ဖြစ်နေသည်။ အရေးကြီးလို့ ပိုက်ဆံ ယူပြီး သာယာဝတီကို လိုက်ခဲ့ပါဟု တဆင့်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်နေသည် မသိ။ လမ်းကြောင်း ရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံ မလောက်တော့တာ များလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂိတ်အသစ် ဖွင့်တာနှင့်တိုး၍ အရစ်ခံနေရတာလား၊ တွေးနေမိစဉ်မှာပင် ကိုမွန်ခိုက်လဲ ရောက်လာသည်။ ပေါက်ခေါင်းက ငှားလာသော ကားကို ပြန်မလွှတ်တော့ပဲ သာယာဝတီကို သာဂိနှင့် ကိုမွန်ခိုက်တို့ ဆက်လိုက်သွားကြသည်။ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မိစိုးကိုတော့ ခဏလေး အရမ်း အရေးကြီးလို့ပါ ဟုဆိုပြီး ခွင့်တောင်းရသည်။ မိစိုးက လွှတ်ချင်ပုံမရသော်လည်း စီးပွားရေး ကိစ္စဖြစ်နေ၍ သူမ ထုံးစံအတိုင်း "မြန်မြန်ပြန်လာနော်၊ ဒီမှာ သမီးတစ်ယောက်ထဲ" ဟုဆိုကာ မှာရှာသည်။ သာဂိ သူမ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ အားပေးရင်း ထွက်သာလာခဲ့ရသည်။ စိတ်ကမဖြောင့်။

အစောပိုင်းက သိပ်စိတ်မပူသော်လည်း ယခု ကလေးတွေအများကြီးကို ဆေးရုံနှစ်ခုပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့်အခါ နည်းနည်း စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သည်။ ငှားလာသော ကားသမားက အမြန်ကြေးရ၍ မြန်မြန်မောင်းပေးရှာသော်လည်း သာဂိက နေးတယ် ထင်နေသည်။ ဟုတ်သည်။ သာယာဝတီက ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်မှ မိစိုးဆီ မြန်မြန် ပြန်နိုင်မည်။ သို့ရာတွင် သာယာဝတီ ရောက်၍ သစ်တောရှေ့က ကားဘေးနားရပ်ကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် စပ်စုနေစဉ် မှာပင် " ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ" ဟုမေးသံ ပေါ်လာသည်။ စိတ်လောနေသော သာဂိက " ကျွန်တော်တို့ သစ်ပိုင်ရှင်တွေပါ " ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့် လက်ထိပ် အခတ်ခံလိုက်ရတော့သည်။ ခဏ အကြာတွင်ပင် ကိုထွန်းနိုင်နှင့် ကိုနေနိုင်သူကို အချုပ်ထဲတွင် အတူတကွ တွေ့လိုက်ရသည်။

သာဂိနှင့် ကိုမွန်ခိုက်က ပါလာသော ပိုက်ဆံတွေနှင့် အမျိုးမျိုး ညှိသော်လည်း မရတော့၊ နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ ဟုဆိုကာ အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်ကြသည်။ သွားပြီ၊ မိစိုးတော့ ဘယ်လိုနေရှာမည် မသိ။ သာဂိ တွေးရင်း တွေးရင်း သူမ အတွက် စိတ်ပူလာသည်။ စိတ်ပူရုံသာ တတ်နိုင်သည် လူကတော့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ သံတိုင်တွေကာထားသည့် အချုပ်ခန်းထဲဝယ် ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရုံသာ လုပ်တတ်တော့သည်။ ဖြစ်ပုံက ရန်ကုန် ကုန်သည်သည် ပြည်မှာကတဲက ကိုထွန်းနိုင်တို့နှင့် ခွဲကာ သူက သပ်သပ် ကားတစ်စီးဖြင့် သွားသည်။ သူ့ မိန်းမပါလာ၍ ကိုထွန်းနိုင်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီးရအောင်ဟုဆိုကာ သူက တစ်စီး သပ်သပ် စီးစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သာယာဝတီနားရောက်သည် အထိ အားလုံး ချောချော မွေ့မွေ့။ ဒီဂိတ်ရောက်မှ ဘာမှ မပြောရသေးခင် ကားပေါ်က ဆင်းခိုင်းကာ ဖမ်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းနိုင်တို့က ရန်ကုန် ကုန်သည် လမ်းမှာ တစ်ခုခု ချို့ယွင်း၍ မရောက်သေးပဲ ဂိတ်ကြေး မရှင်းသေးလို့ ထင်ကာ သာဂိတို့ကို လှမ်းခေါ်ကာ ပိုက်ဆံမှာခြင်း

ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လေးယောက်စလုံး အချုပ်ထဲတွင် ...

စခန်းက ဖုန်းဆက်ခွင့်ကို မနည်းတောင်းပန်ယူကာ အန်တီတို့ဆီ ဆက်ရသည်။ ပြည်က မျိုးသုခ ဆေးရုံကိုသွားကာ မိစိုးကို စောင့်ရှောက်ကူညီပေးဖို့ ဦးလေးက မနက်ဖြန် အစောဆုံးကားနှင့် သွားပေးမည်ဟု ပြောသည်။ သာဂိ သက်ပြင်းသာချနိုင်သည်။ ဘာမျှ မတတ်နိုင် ၊ မေ့နေတာကြာပြီ ဖြစ်သည့် ဘုရားစာတွေကို ရွတ်ရင်း ထက်နေလေး မြန်မြန်ကျန်းမာလာစေဖို့ ဆုတောင်း ပေးနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် သာဂိတို့ကို တရားမဝင် သစ်များ သယ်ဆောင်ရောင်းဝယ်မှုနှင့် စွဲချက်တင်သည်။ ကိုထွန်းနိုင်က သူ့အဆက်အသွယ်နှင့် ရှေ့နေတစ်ယောက် ငှားကာ တိုင်ပင်ကြရသည်။ အခြေအနေကို ရှေ့နေ ရောက်လာမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိကြရသည်။ သာဂိတို့ လူလည် အကျခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုန်သည်က သာဂိတို့ ကားကို နံပတ်နှင့် ယာဉ်မောင်းနာမည်နှင့် တကွ တိုင်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ဌာနဆိုင်ရာတွေက မဖမ်းပဲ မနေလို့ ဘယ်လိုမှ မရတော့။ သာဂိတို့ ကားရောက်လာပြီး ဝန်ထမ်းတွေ ရှုပ်ရှက်ခတ်ကာ ဖမ်းကြ၊ ဆီးကြ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ ဖြစ်နေစဉ် သူက ကျွန်းသစ်တွေချည်း အပြည့်တင်ထားသော ကားနှင့် ဂိတ်တွေကို ကျော်သွားသည်။ အချိုကြီး ကြံသွားခြင်းပင်၊ လမ်းကြေး အပျောက်၊သာဂိတို့ကတော့ ဒုက္ခတွေနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မကြာခင်တွင် သာဂိတို့ကို အာမခံမပေးပဲ ထောင်ကြီးထဲထည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်းနိုင်လည်း ကြိုးစားရှာပါသည်။ ကိုနေနိုင်သူ မိန်းမလည်း ရောက်လာကာ အားမငယ်ဖို့ ပြောသည်။ သူ့အဖေက သစ်တောဦးစီးမှူးဟောင်းဖြစ်၍ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိနိုင်သည်။ ကိုမွန်ခိုက်ကတော့ သိပ်အပူပင် ရှိပုံမရ၊ သာဂိမှာသာ ထောင်ဝင်စာကို မျှော်ရင်း ရုံးထုတ် ထွက်ရင်း မိစိုးကို မျှော်နေမိသည်။ အန်တီကတော့ ခဏ ခဏ လာကာ ကိုထွန်းနိုင် ရှေ့နေနှင့် တွေ့နေရသည်။ သာဂိကို မိစိုးအကြောင်း တစ်ခွန်းမျှ မဟ။ အန်တီက မပြောလေ သာဂိ စိတ်ပူလေနှင့် ညည အိပ်လို့တောင် မပျော်တော့။

၁၀ ရက်ခန့် အကြာတွင် မိစိုး ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်။ သူမသည် ဧည့်တွေ့ခန်း သံတိုင်တွေကို ကိုင်ရင်း ငိုနေခဲ့သည်။ ထက်နေလေး ပါမလာ.. သာဂိက သူမကို ထက်နေရောဟု မေးသည့်အခါ ရှိုက်ကြီး တငင်ငိုပါတော့သည်။ သာဂိ သိလိုက်ပြီ၊ လဒလေး ရေတိမ်နစ်ချေပြီ။ သာဂိ သံတိုင်နှင့် နဖူးနှင့် ဆောင့်မိသည်။ ဒုက္ခသည် ဘယ်သောအခါမှ တစ်ယောက်ထဲ မလာချေ။ သူသည် သာဂိထံလာလျှင် အဖော်အပေါင်းတွေပါ ခေါ်ပြီး လာတတ်သည်။ သာဂိ သောင်းကျန်းမိသောအခါ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေက သာဂိကို ဖမ်းချုပ်ကာ အဆောင်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်းနိုင်တို့လည်း စိတ်မကောင်းကြ။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

သာဂိတို့ ထောင်ထဲတွင် ၆ လခန့် နေလိုက်ရသည်။ ရှေ့နေကောင်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ တရားမဝင် သစ်များကို တရားဝင်သစ်များ အဖြစ် အလျှင်အမြန် ပြောင်းလိုက်နိုင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ မှော၊ တံဆိပ်၊ စာရွက်စာတမ်းများ အပြည့်အစုံ တင်ပြလိုက်နိုင်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သာဂိတို့

လွတ်လာခဲ့သည်။ လွတ်လို့သာ လွတ်လာသော်လည်း သာဂိ သိပ်မပျော်။ လွတ်ဖို့ အရေး မိစိုးထံ အပ်ထားသည်များ ကုန်သည်သာ မက၊ အန်တီတို့၏ လှိုင်မြို့နယ်ထဲက အိမ်လေးပါ ရောင်းလိုက်ရသည်။ အန်တီက ပျဉ်းမပင်တွင် ခြံလေး ဝယ်လိုက်ကာ နေနေသည် ဆိုသည်။ မိစိုးက သာဂိထံ လာသည့် ပထမဆုံး နှစ်ခေါက်သာ လူဝတ်နှင့် ဖြစ်၍ နောက်အကြိမ်များတွင် ဆရာလေး ဒေါ်ခေမာ အဖြစ်နှင့် ရောက်လာခြင်းသာ။

သာဂိ တွင် ဘာမျှ မရှိတော့။ သံယောဇဉ်တွယ်ရသော ချစ်စရာကောင်းသည့် ထက်နေလေးနှင့်အတူ လောက၏ သာယာ ချိုမြိန်ခြင်းများသည် သူ့ထံမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပြီ။ ဆရာလေး ဒေါ်ခေမာကား သာမညတောင် တရားစခန်းတွင် ၃လ တရားစခန်း ဝင်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ သာဂိကတော့ ဘုံဆိုင်တွင်သာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သည်။ နောက်တော့ အန်တီတို့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်လာသည်ဆိုကာ ရွာကို ပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။ ရွာမှာလည်း သာဂိ ကောင်းကောင်းမနေ၊ ခနိရေသောက်သည်။ ရန်ဖြစ်သည်။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ရွာပြန်ရောက်သူ ဖြစ်၍ အသိမရှိရသည့် ကြားထဲ သာဂိက ရွာရိုးကိုးပေါက် ပတ်ရမ်းနေသောအခါ တစ်ရွာလုံးနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သာဂိကိုယ်တိုင် စိတ်ညစ်သည့် ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ လှေကြုံတစ်စီးနှင့် မလေးရှားလိုက်လာကာ ဗလကြီးကို ရှာသည်။ ဗလကြီးကား အားမီနှင့် လက်ထပ်ပြီး ကုန်းပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။

သာဂိသည် ဗလကြီး၏ လက်ရုံးတစ်ဆူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်မကြာခင်တင် ဗလကြီး ဘိန်းမှုနှင့် အဖမ်းခံရတော့ သာဂိ လွတ်ရာပြေးရင်း ကြုံရာ စက်ရုံ ဝင်လုပ်နေခဲ့သည်။

သူ စကားပြောရင်း လက်ကျန်ကို ဂွတ်ကနဲ မော့ချလိုက်တယ်။ အင်း.. သူ့ဘဝကလဲ တစ်မျိုးပဲလို့ တွေးမိသွားတယ်။ အပြင်မှာလဲ တော်တော်တောင် မှောင်နေပြီ။ သူ့ရှေ့မှာရော ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပါ ပုလင်းတွေ၊ ဗူးတွေ ပုံနေပြီ။ သူ ထရပ်လိုက်တယ်။ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို "ပြန်တော့မယ်ဗျာ၊ ဆီးယူ "လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ထိုင်ခုံက အထ သူနည်းနည်း ယိုင်သွားတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ စားပွဲပေါ်ကို အရည်တစ်စက် ပေါက်ကနဲ ကျလာတယ်။ သူ့မျက်ရည်လားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက လှည့်ထွက်သွားပြီ။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ရှည်နေတဲ့ ဆံနွယ်တွေက သူ့ပခုံးကိုကျော်လို့။ အင်း.. စိတ်မကောင်းပေမယ့် နောက်တစ်ခါ တွေ့မှ သူ့ရဲ့ မလေးရှား ဘဝကို မေးဦးမယ်လို့ တေးထားရင်း ကျွန်တော်လဲ ထပြန်ခဲ့ပါတယ်။

THE END

ဝန်ခံချက်-

သာဂိ အမှတ် ၂ ပါ အချို့သော အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ ဆေးပညာဆိုင်ရာများနှင့် လူမှု ပြဿနာ ဖြေရှင်းပုံများအား

ဆရာကြီး ရန်အောင်၏ အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာ၊ ဒေါက်တာ နန်းဥမ္မာ၏ ကူ့တ္တိယနှင့် ဆေးပညာ၊ ဒေါက်တာ အောင်ခင်ဆင့်၊ ဒေါက်တာ တင့်ဆွေ၊ နိုင်းနိုင်းစနေ ဘလော့ တို့မှ ကိုးကား ဖော်ပြ ထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။

အများသူငါတစုတဝေးတည်းဖတ်ရှုလို့ ရရန် မောင်ဟိတ်ဘလော့မှ http://had3s.com/ ကူးယူဖော်ပြပါသည်။
ဒေါက်တာချက်ကြီး